

DAVID **BALDACC**

O secundă. Un glonț. Totul se schimbă

Ultima secundă

DAVID BALDACCI

**ULTIMA
SECUNDĂ**

rao internațional publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDACCI, DAVID

Ultima secundă / David Baldacci; trad.: Bogdan Popescu. București: RAO International Publishing Company, 2006

ISBN 973-576-798-8

I. Popescu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DAVID BALDACCI

Split Second

© 2003 by Columbus Rose, Ltd.

All rights reserved

Traducere din limba engleză

BOGDAN POPESCU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

*Pentru tatăl meu, cea mai mare
inspirație
pe care o poate avea un fiu.*

PROLOG

Septembrie 1996

A fost nevoie numai de o secundă, care agentului Sean King din Serviciul Secret i se păru cea mai lungă secundă trăită vreodată.

Erau într-o misiune de filaj într-un hotel oarecare, aflat într-un loc așa de izolat, încât îți trebuia un telefon cu legătură prin satelit ca să poți chema ajutoare. Stând în spatele obiectivului său, King cerceta mulțimea în timp ce în ureche îi țiuia periodic un aparat de recepție în care se auzeau informații inaudibile pentru ceilalți. Era un aer umed înăbușitor în acea cameră mare, plină ochi de oameni surescitați care agitau pancarte cu „Votați Clyde Ritter”. Mai mulți copii erau împinși în fața candidatului care zâmbea întruna. King ura aceste momente, deoarece un copil mic era scutul perfect sub care se putea ascunde o arma până era prea târziu să mai intervină. Și totuși, micuții continuau să vină și Clyde îi pupa pe toți, iar ulcerul se forma încet-încet în stomacul lui King în timp ce el asista la acest spectacol potențial periculos.

Mulțimea se apropie și mai mult de șnurul de catifea ce fusese întins acolo ca o linie în nisip. Drept răspuns, King se apropie și el mai mult de Ritter. Palma mâinii sale întinse se așeză ușor pe spatele transpirat al cămășii candidatului, astfel că, dacă se întâmpla ceva, îl putea trage înspre el într-o secundă. Nu putea să stea pur și simplu în fața omului, deoarece candidatul aparținea „poporului”. Ritter proceda întotdeauna la fel: strângea mâinile oamenilor, le făcea semn, le zâmbea, spunea câteva cuvinte pentru știrile de la ora cinci, apoi țuguia buzele și pupa un copil gras. Și, în tot acest timp,

King privea în liniște mulțimea, ținând mâna pe cămașa transpirată a lui Ritter, atent la eventualele pericole.

Cineva strigă din spatele sălii. Ritter răspunse zeflemistului cu aceeași monedă și mulțimea râse cu poftă sau, mă rog, așa făcură majoritatea celor prezenți. Existau oameni care îl urau pe Ritter și ceea ce reprezenta el. Fețele nu mint – nu pe cei care sunt antrenați să le citească – și King putea să citească pe chip la fel de bine cum trăgea cu arma. Asta era profesiunea lui: să citească în inima și în sufletul oamenilor prin ochii acestora, prin ticurile lor nervoase.

El luă la ochi în mod special doi bărbați, aflați la câțiva metri distanță, în partea dreaptă. Păreau să poată crea eventuale probleme, cu toate că erau îmbrăcați în cămăși cu mâneci scurte și pantaloni strânși pe corp, fără a avea unde să ascundă o armă, ceea ce îi coborî câteva locuri pe lista cu potențiale pericole. Asasinii preferau hainele largi și armele mici. Totuși, el mormăi câteva cuvinte în microfon, anunțându-i pe ceilalți de îngrijorarea sa. Apoi se uită țintă la ceasul de pe peretele din fundul încăperii. Era 10.32. Peste numai câteva minute porneau spre orașul următor, unde străngerile de mâini, cuvintele către presă, zâmbetele și pupăturile aveau să continue.

Privirea fixă a lui King se îndreptă înspre direcția de unde venea noul zgomot și în fața ochilor îi apărură o priveliște total neașteptată. Stând cu fața la mulțime și în spatele politicianului, el era singurul care putea vedea. Privirea îi rămase acolo pentru o clipă, pentru două, pentru trei, mult prea mult. Totuși, cine l-ar putea acuza că nu fusese în stare să-și desprindă ochii? După cum se dovedi, toată lumea, inclusiv el.

King auzi împușcătura, ca zgomotul unei cărți trântite. Putea să simtă umezeala de pe palmă, acolo unde mâna lui atinsese spatele lui Ritter. Numai că

acum nu mai era vorba doar de transpirație. Mâna îl ustura acolo unde glonțul ieșise din corp și îi smulsese o bucată din degetul mijlociu înainte să lovească peretele din spate. În timp ce Ritter cădea, King se simți ca o cometă cu o traiectorie extrem de bine definită, dar căreia îi ia o mie de ani-lumină să ajungă la destinație.

Țipetele mulțimii se revărsau și păreau că se dizolva într-un murmur general. Fețele se schimonoseau cum numai la bâlci, în casa groazei, mai văzuse. Apoi negura îl cuprinse ca suflul exploziei unei grenade când picioarele începură să se miște, iar corpurile să se rotească amețitor și Țipetele se auzeau acum din toate direcțiile. Oamenii se împingeau, se trăgeau și căutau adăpost. Își aminti că se gândea: „Nu este un haos mai mare ca atunci când moartea violentă amenință pe neașteptate o mulțime de oameni”.

Și acum, candidatul la președinție Clyde Ritter zăcea întins la picioarele sale pe podeaua de lemn, împușcat în inimă. King își întoarse privirea de la mort către atacator, un bărbat înalt, arătos, îmbrăcat într-o haină de tweed și care purta ochelari. Arma ucigașului, un Smith & Wesson de calibru 44, încă mai era îndreptată spre locul unde stătuse Ritter, de parcă ar fi așteptat ca acesta să se ridice ca să-l împuște din nou. Mulțimea de oameni panicați împiedica gărzile de corp să se apropie, așa că numai el și criminalul mai erau la petrecere.

King îndreptă pistolul către pieptul asasinului. Nu-i dădu niciun avertisment și nu-i citi nici drepturile constituționale, așa cum indică legea americană. Sarcina lui era clară: trase o dată și încă o dată, chiar dacă n-ar mai fi fost nevoie și a doua lovitură, doborându-l pe loc. Asasinul nu scoase nicio vorbă, părând că se aștepta la asta, ca orice bun martir. Și toți martirii lăsau în urma lor oameni precum King, care erau învinovați pentru că lăsaseră să se întâmple asta. Trei oameni muriseră în acea zi și King era unul dintre

ei.

Sean Ignatius King, născut la 1 august 1960, muri la 26 septembrie 1996, într-un loc de care nu mai auzise niciodată până în acea ultimă zi a vieții lui. Și totuși, el o pățise mai rău decât alții care căzuseră la datorie. Aceștia intraseră în coșciug în liniște, fiind jeliți de cei care îi iubeau – sau cel puțin iubeau ceea ce reprezentau ei. Viitorul fost agent al Serviciului Secret, King, nu avusese norocul acesta. După moartea sa, cea mai grea povară a fost să continue să trăiască.

1

Opt ani mai târziu

Coloana de mașini coti în parcare umbrită de copaci, unde coborâra o mulțime de oameni încinși, obosiți și cu adevărat nefericiți. Miniarmata de oameni se îndrepta spre o clădire urâtă, din cărămizi albe. Aceasta avusese multe întrebuintări de-a lungul timpului, iar acum era clădirea pompelor funebre, deoarece nu exista nicio altă facilități de acest fel pe o distanță de mulți kilometri și morții trebuiau să fie duși undeva. Oameni adecvat de sobri, îmbrăcați în costume negre, stăteau lângă furgonul mortuar de aceeași culoare. Câțiva văduviți de soartă se strecurară pe ușă afară, hohotind de plâns în batiste. Un om în vârstă, purtând un costum zdrențaros care îi era prea mare și o pălărie de moda veche, uzată și slinoasă, stătea pe o bancă în fața intrării principale, cioplind o bucată de lemn. Era exact acel tip de loc, rural până în temelii, cu piste de curse pentru camioane și eternele balade country.

Bătrânul se uită mirat la procesiunea care trecea prin dreptul său și în centrul căreia trona ceremonios un personaj înalt și distins. Bătrânul scutură din cap și rânji, arătându-și cei câțiva dinți rămași, pătați de tutun. Apoi trase o dușcă dintr-o sticlă pe care o scoase dintr-un buzunar al hainei și se întoarse la iscusitul său meșteșug.

Femeia, trecută de treizeci de ani și îmbrăcată în costum negru, era la un pas în spatele bărbatului înalt. În trecut, pistolul ei greu prins în toc o jena și o irita. Ca soluție, își cususe un strat dublu de material pe haine în locul unde era pistolul și se obișnuise cu iritațiile persistente. Îi auzise pe unii colegi bărbați glumind pe tema asta, cum că toate femeile agent ar trebui să

poarte aceste haine cu dublură, pentru că așa arată și ele mai împlinite fără a apela la implanturi de silicon. Da, testosteronul se găsea din plin în lumea ei.

Agentul secret Michelle Maxwell se afla în plină ascensiune. Nu ajunsese încă la Casa Albă, să-l păzească pe președintele Statelor Unite, dar era aproape. După doar nouă ani în Serviciul Secret, era deja șeful echipei care se ocupa cu paza și protecția. Celor mai mulți agenți le lua zece ani de munca de investigații pentru a putea spera să ajungă agenți de rezervă la serviciul de pază și protecție, dar Michelle Maxwell era obișnuită să avanseze mai rapid decât ceilalți.

Aceasta era marea provocare care avea să o ducă direct la Casa Albă, și era îngrijorată. Făcuseră o oprire neprevăzută, și asta însemna o echipă restrânsă și posibilitatea limitată de a cere întăriri. Pentru că era o schimbare de ultim moment în plan însemna că nimeni altcineva nu avea cum să știe că ei erau acolo.

Ajunseră la intrare, și Michelle puse o mână fermă pe brațul bărbatului înalt și îi spuse să aștepte până fac ei verificările de siguranță.

Locul era liniștit, mirosea a moarte și a disperare în grupuri distincte de suferință tăcută, strânse în jurul coșciugelor aflate fiecare într-un separeu. Ea postă câte un agent în fiecare punct-cheie de pe traseul pe care urma să-l aibă importantul personaj: „deschiderea drumului”, după cum era numită operațiunea în limbajul agenților secreți. Dacă era gândită cum trebuie, simpla prezență a unui agent cu o armă și echipament de comunicare putea face minuni.

Ea vorbi în stația de emisie-recepție și bărbatul înalt, John Bruno, fu adus înăuntru. Îl conduse prin hol, în timp ce erau urmăriți de priviri curioase aruncate din separeuri. Un politician și toată suita lui în campanie prin teritoriu erau ca o turmă de elefanți: nicăieri nu puteau merge cu ușurință. Pământul duduia sub

picioarele lor, gemând sub greutatea gărzilor, a șefilor de campanie, a purtătorilor de cuvânt, a oamenilor care se ocupau de imagine, a numeroșilor gură-cască și a altora. Era un spectacol care, dacă nu stârnea râsul, te făcea să te îngrijorezi serios în legătură cu viitorul țării.

John Bruno candida la funcția de președinte al Statelor Unite și nu avea nici cea mai mică șansa să câștige. Arăta mult mai tânăr decât vârsta reală de cincizeci și șase de ani, era un candidat independent susținut de un mic, dar bătaios procent din electorat, îndopat cu tot ce era necesar pentru a asigura calificarea la scrutinul național. Astfel, el beneficia de protecția Serviciului Secret, chiar dacă nu era un rival pentru nimeni. Era treaba lui Michelle Maxwell să îl țină în viață până la alegeri. Și ea număra zilele până la sfârșitul misiunii.

Bruno fusese înainte un procuror cu mână de fier care își făcuse un număr destul de mare de dușmani, și numai câțiva dintre ei se aflau după gratii. Platforma lui politică era destul de simplă. El spunea că vrea să mai slăbească presiunea exercitată de guvern asupra populației și să dea mai mult credit inițiativei private. Cât despre cei săraci și slabi, aceia care nu se ridică la nivelul și pretențiile pieței, aceștia trebuie să dispară; în natură, cei slabi mor, iar cei puternici domină – de ce ar fi altfel pentru specia umană? În principal, din cauza acestei poziții candidatul nu avea nicio șansă să câștige. Cu toate că America îi iubea pe tipii duri, nu era totuși pregătită să voteze pe cineva care nu arăta nicio urmă de compasiune pentru cei asupriți și nefericiți, chiar dacă aceste categorii reprezentau majoritatea.

Problemele începură atunci când Bruno intră în cameră urmat de șeful de campanie, două ajutoare, Michelle și trei dintre oamenii ei. Văduva aflată în fața coșciugului soțului său ridică repede capul. Michelle nu i putea vedea chipul din cauza voalului pe care femeia îl

purta, dar presupuse că era mirată de alaiul pestrîț care invadase pământul sfânt. Bătrâna se ridică de la locul ei și se retrase într-un colț, tremurând vizibil.

Candidatul se întoarse către Michelle.

— A fost un bun prieten al meu, izbucni Bruno. Și nu vreau să intru la el cu toată armata. Ieșiți afară! adăugă el cu asprime.

— Eu voi rămâne, ripostă ea. Numai eu.

El clătină din cap. Avuseseră multe astfel de dispute. El știa că această candidatură a lui este o încercare cu bătaie lungă și fără sorți de izbândă, și asta îl făcea să-și încerce șansele cu și mai mare tărie. Ritmul fusese cumplit, iar logistica desfășurată pentru a-l proteja, un coșmar.

— Nu, este o problemă privată! mârâi el. Se uită către femeia care tremura într-un colț. Dumnezeule, o speriați de moarte. Este dezgustător!

Michelle încercă încă o dată să-l convingă. El refuză din nou, conducându-i pe toți afară din cameră și bătându-și joc de ei. Ce naiba putea să i se întâmple în clădirea pompelor funebre? Avea să sară pe el o văduvă de optzeci de ani? Avea să învie mortul? Michelle simți că bărbatul era tare supărat pentru că ea îl făcea să piardă timp prețios din campania lui. Dar nu fusese ideea ei să meargă în acel loc. În orice caz, Bruno nu avea niciun chef să audă toate astea.

Nu avea nicio șansă să câștige și omul se purta de parcă era regele țării. Bineînțeles că în ziua alegerilor atât votanții, cât și Michelle aveau să fie fericiți că scapă de el.

Drept compromis, Michelle îi ceru două minute să cerceteze camera. Primi acceptul, și oamenii ei asigurară perimetrul în timp ce ea fumega în tăcere, spunându-și că trebuie să se păstreze pentru disputele cu adevărat importante.

După 120 de secunde, oamenii ei raportară că totul

este în regulă. Era o singură ușă. Nicio fereastră. Singurii ocupanți ai camerei erau bătrânica și mortul. Era bine. Nu perfect, dar în regulă. Michelle dădu din cap drept aprobare către candidat. Bruno se putea bucura de timpul lui de intimitate și ei puteau ieși din cameră.

Bruno închise ușa după ei și se îndreptă către sicriul deschis. Mai era un sicriu, gol, sprijinit pe peretele îndepărtat, deschis și acesta. Primul coșciug era postat pe un pedestal acoperit de un material alb și înconjurat de flori. Bruno îi aduse un ultim omagiu decedatului, murmurând: „Adio, Bill!” și se întoarse către văduvă, care revenise pe scaunul ei. El îngenunche în fața ei și îi luă mâna cu blândețe.

— Îmi pare atât de rău, Mildred, atât de rău! A fost un om bun.

Ea se uită la el din spatele voalului, zâmbi și apoi se uită din nou în pământ. Expresia lui Bruno se schimbă și privi în jur, deși celălalt ocupant al camerei nu era capabil să tragă cu urechea.

— Acum spune-mi ce este, am înțeles că vrei să-mi spui ceva în particular.

— Da, răspunse văduva cu o voce scăzută.

— Mă tem că nu am prea mult timp la dispoziție, Mildred. Ce este?

Drept răspuns, ea îi puse o mână pe obraz și apoi degetele îi alunecară pe gâtul lui. Bruno schiță o grimasă în timp ce simți o durere ascuțită pe piele și se prăbuși pe podea, inconștient.

2

Michelle stătea pe hol și își privea ceasul în timp ce asculta muzica melancolică ce răsună din difuzoare. Dacă nu erai trist, depresiv sau chiar cu tendințe sinucigăse înainte de a veni acolo, atunci sigur deveneai după numai cinci minute petrecute ascultând muzica aceea. Era supărată pe Bruno că închisese ușa, dar fusese nevoită să-l lase. Nu ai voie să scapi din ochi un candidat pe care se presupune că trebuie să-l protejezi, dar realitatea vieții te face să mai încalci regulile. Cu toate astea, ea se uită la unul dintre oamenii ei și îl întrebă pentru a cincea oară:

— Ești absolut sigur că este în regulă?

El aprobă din cap.

Mai așteptă puțin, se duse la ușă și bătu.

— Domnule Bruno? Trebuie să plecăm, domnule.

Nu primi niciun răspuns, și Michelle oftă încet. Știa că restul agenților de la Serviciul Secret, toți cu vechime în muncă, sunt cu ochii pe ea să vadă cum se descurcă. Numai șapte procente din cei 2 400 de agenți erau femei, și foarte puține dețineau posturi importante. Da, nu era deloc ușor.

Bătu din nou.

— Domnule?

Mai trecură câteva momente, și Michelle simți cum i se încordează mușchii stomacului. Încercă să deschidă ușa și ridică privirea, nevenindu-i să creadă.

— Este încuiată.

Alt agent se holbă la ea la fel de uluit.

— Probabil că a încuiat-o el.

— Domnule Bruno, este totul în regulă? Făcu pauză o clipă. Domnule, răspundeți, altfel vom intra.

— Numai o clipă!

Era vocea lui Bruno, fără nicio îndoială.

— Bine, domnule, dar trebuie să plecăm.

Mai trecură două minute, și ea bătu din nou. Niciun răspuns.

— Domnule, suntem deja în întârziere. Ea se uita fix la șeful de campanie al lui Bruno, Fred Dickens. Fred, nu vrei să încerci și tu să-l convingi?

Ea și Dickens ajunseseră de mult timp la o înțelegere. Trăind împreună practic 20 de ore pe zi, ei trebuiau să se înțeleagă, măcar în parte, pentru a putea munci împreună. Nu erau de acord în totalitate unul cu altul, nici pe departe, dar acum erau pe aceeași lungime de undă.

Dickens dădu din cap și încercă și el:

— John, sunt eu, Fred. Chiar trebuie să plecăm. Suntem în mare întârziere. Bătu în ușă. John, mă auzi?

Din nou lui Michelle îi apărură acea încordare în stomac. Ceva nu era în regulă. Îl dădu pe Dickens la o parte din dreptul ușii și bătu din nou.

— Domnule Bruno, de ce ați încuiat ușa? Niciun răspuns. Un val de sudoare îi inundă fruntea lui Michelle. Ezită un minut, se gândi rapid și apoi strigă prin ușă. Domnule, i s-a întâmplat un accident teribil unuia dintre copiii dumneavoastră.

Răspunsul fu necruțător.

— Numai o clipă!

Ea urlă la ceilalți agenți:

— Dărâmați ușa! Dărâmați ușa!

Se proptiră cu umerii în ușă, o dată, de două ori, și apoi năvăliră în cameră.

În cameră nu mai era decât mortul.

3

O procesiune funerară porni din loc. Nu erau decât vreo douăsprezece mașini în acea coloană care se îndepărta de clădirea pompelor funebre. Înainte ca ultima mașină să dispară din raza vizuală, Michelle și restul agenților năvăliră afară și se împrăștiară în toate direcțiile.

— Scotociți toată zona, strigă ea la ceilalți agenți care așteptau afară. Ei se grăbiră să îndeplinească ordinele. Apoi vorbi în stația de emisie-recepție: Am nevoie de ajutoare. Nu știu cum faci, numai trimite-mi întăriri. Acum! Și alertează și FBI-ul.

Ea fixă cu privirea ultima mașină a cortegiului funerar. Vor cădea capete din cauza asta. Mai ales capul ei va cădea. Dar, deocamdată, tot ceea ce-și dorea era să-l aducă înapoi pe John Bruno, de preferință viu.

Îi văzu pe reporteri și pe fotografi cum ies din dubițele posturilor de știri. În ciuda pozelor frumoase pe care le-ar fi făcut și a declarațiilor pompoase pe care le-ar fi dat Fred Dickens, Bruno se arătase inflexibil și nu fusese de acord ca aceștia să intre în clădire. Ei nu primiseră vestea cu prea mare entuziasm și acum își desfășurau întregul arsenal media imediat ce simțiseră că se conturează o știre cu mult mai senzațională decât aceea că un candidat și-a prezentat ultimul omagiu unui prieten vechi.

Înainte ca ziaristii să ajungă la ea, Michelle îl apucă de braț pe un polițist îmbrăcat în uniformă, care venise în viteză și care, aparent, aștepta instrucțiuni.

— Tu te ocupi cu securitatea din zonă? întreba ea.

El aprobă din cap, cu ochii larg deschiși și alb la față; dădea impresia că va leșina sau cel puțin că făcuse în pantaloni de frică. Ea indică spre drumul pe unde o luaseră mașinile.

— A cui e procesiunea aceea?
— A lui Harvey Killebrew; îl duc la Memorial Gardens.
— Vreau să-i oprești!
— Să-i opresc?! întrebă el, privind-o tâmp.
— Cineva a fost răpit. Și asta - arată ea către procesiune - ar fi modul cel mai bun de a-l scoate de aici, nu crezi?

— Bine, spuse el încet. OK.
— Vreau să cercetezi fiecare mașină în parte, mai ales coșciugul. Ai înțeles?

— Coșciugul? Dar, doamnă, Harvey este în el.

Michelle se uită la uniforma lui. Aparținea unei firme particulare de pază, dar ea nu-și permitea luxul să fie pretențioasă. Îi observă numele pe ecusonul de pe piept și îi spuse pe un ton calm:

— Agent Simmons? Agent Simmons, de cât timp te afli în serviciul de pază?

— Cam de o lună de zile, doamnă. Dar am permis de portarmă. Vânez de la vârsta de opt ani. Pot nimeri și aripile unei muște.

— Asta e minunat. O lună. Arăta chiar mai nepregătit. În regulă, Simmons, ascultă-mă cu atenție! Mă gândesc că persoana este în stare de inconștientă. Și un coșciug ar fi locul ideal de a ascunde o persoană inconștientă, nu crezi?

El aprobă din cap, dând impresia că, în final, a înțeles. Fața i se schimonosi și vocea ei șuieră ca glonțul ieșind dintr-un pistol.

— Acum mișcă-ți fundul, oprește procesiunea și percheziționează mașinile acelea!

Simmons o luă la goană spre mașini. Michelle ordonă câtorva dintre oamenii ei să îl urmeze, să supravegheze și să ajute la desfășurarea acțiunii, iar altor agenți le ordonă să înceapă o cercetare amănunțită a clădirii. Era posibil ca Bruno să fie ascuns undeva înăuntru. Apoi își croi drum printre reporteri, fotografi și ziariști, și își

instală centrul de operațiuni în interiorul casei. De acolo începu coordonarea acțiunilor, studie hărțile zonei și organizează toate eforturile pentru a stabili un perimetru de un kilometru și jumătate în jurul clădirii. Apoi dădu acel telefon pe care nu voia să-l dea, dar trebuia. Le telefonă superiorilor și rosti cuvintele care aveau să rămână pentru totdeauna legate de numele ei și care urmau să-i ruineze cariera în Serviciul Secret:

— Agentul Michelle Maxwell la telefon, șeful securității lui John Bruno. Raportează că noi - că eu am pierdut obiectivul. Se pare că John Bruno a fost răpit. Operațiunea de căutare este în plină desfășurare, atât autoritățile locale, cât și FBI-ul au fost contactate. Parcă simțea deja securea călăului coborând spre gâtul ei.

Se alătură echipei de bărbați care scotoceau prin toată clădirea pentru a-l găsi pe Bruno. Cel mai important era să facă acest lucru fără a distruge dovezile de la locul delictului. Nu puteau să intervină în desfășurarea anchetei care avea să urmeze, dar trebuiau să-l caute totuși pe candidatul dispărut.

Înăuntrul camerei din care dispăruse Bruno, Michelle se uită la unul dintre agenții care participaseră la verificarea inițială a încăperii.

— Cum naiba s-a putut întâmpla asta? întrebă ea.

El era un veteran în Serviciul Secret, un agent bun. Clătină din cap, uluit.

— Locul era curat, Mick. Curat.

Michelle era cunoscută drept „Mick” la locul de muncă. O făcea să pară unul dintre băieți, și recunoscuse și ea morocănoasă că nu era chiar așa rău.

— Ai verificat-o pe văduvă, i-ai pus vreo întrebare?

El privi cu scepticism.

— Cum puteam interoga o bătrânică amărâtă care stătea lângă corpul neînsuflețit al soțului? Ne-am uitat în poșeta ei, dar nu am crezut că este potrivită o percheziție corporală, adăugă el. Am avut numai două

minute să facem totul. Spune-mi cine ar fi făcut o treabă mai bună în două minute?!

Michelle înțepeni când vorbele bărbatului începură să aibă sens. Oricine ar încerca să-și apere pielea și pensia în aceste momente. Fusesse o decizie idioată, acum că se gândea mai bine: să le dea doar două minute. Verifică ușa. Se încuia automat.

„Un coșciug la doar câțiva metri?” Se uită la cutia de lemn de culoarea aramei. Fusesse chemat antreprenorul de pompe funebre. Acesta era în acel moment mult mai palid decât ar trebui să fie chiar și un om a cărui slujbă era să se ocupe de morți. Michelle îl întrebă dacă într-adevăr cadavrul era al lui Bill Martin. Omul răspunse că da.

— Și sunteți sigur că femeia care a fost aici era văduva lui Martin?

— Care femeie ar fi aceea? întrebă el.

— Era aici o femeie îmbrăcată în negru, cu un voal pe față.

— Nu știu dacă era sau nu doamna Martin. Nu am văzut-o intrând.

— Am nevoie de numărul de telefon al doamnei Martin. Și nimeni care lucrează aici nu are voie să părăsească perimetrul – până nu vine FBI-ul să-și finalizeze investigația. Ați înțeles?

Chiar dacă părea imposibil, omul deveni și mai palid.

— FBI-ul?

Michelle îl lăsa să plece, apoi privirea îi poposi pe coșciug și pe podeaua din fața lui. Se aplecă să culeagă câteva petale de trandafiri de pe jos. Privirea îi ajunsese astfel în dreptul materialului care acoperea pedestalul pe care stătea coșciugul. Se întinse spre flori și dădu materialul la o parte, dezvelind pedestalul din lemn. Michelle ciocani în el. Suna a gol. Purtând mânuși și ajutată de un alt agent, desprinse unul dintre panourile de lemn, descoperind astfel un loc care ar fi putut foarte

ușor să ascundă un om. Michelle dădu din cap dezamăgită. De data asta o făcuse de oaie.

Unul dintre oamenii ei veni cu un dispozitiv într-o pungă de plastic.

— Este un fel de reportofon, raportă el.

— Așa ne-au păcălit cu vocea lui Bruno? Întrebă ea.

— Trebuie să fi avut vreo secvență cu vocea lui de pe undeva și au folosit-o ca să ne deruteze în timp ce ei fugeau. S-au gândit probabil că vorbele „Numai o clipă” s-ar fi putut potrivi în cele mai multe situații, indiferent de întrebare. I-ai demascat atunci când ai făcut acea remarcă despre copiii lui Bruno. Trebuie să fie un microfon fără fir pe aici pe undeva.

Michelle îi citi gândurile.

— Asta fiindcă ar fi trebuit să audă când strigam și să pornească la timp răspunsul înregistrat.

— Exact, replică el, arătând către peretele cel mai îndepărtat, acolo unde partea capitonată fusese îndepărtată. Este o ușă aici. În spatele peretelui se află un pasaj secret.

— Deci pe acolo au ieșit. Ea îi înmână punga de plastic. Pune-l exact acolo unde l-ai găsit. Nu vreau ca FBI-ul să-mi țină o prelegere despre cum să păstrez intact locul unde s-a petrecut fapta.

— Trebuie să fi fost o luptă. Sunt surprins că nu am auzit nimic, remarcă agentul.

— Cum am fi putut, cu toată muzica asta care se aude de peste tot? se răsti ea.

Ea și agentul străbătură pasajul. Coșciugul gol aflat pe o masă cu roțile fusese abandonat la ușa din spate a edificiului. Se întoarseră în camera de priveghi, unde antreprenorul fusese chemat din nou, și îi arătară pasajul secret.

Acesta părea uluit.

— Nu știam de existența lui.

— Cum?! Întrebă Michelle stupefiată.

— Avem afacerea asta numai de câțiva ani. Și asta de când singura firmă de pompe funebre din zonă a dat faliment. Nu am mai putut folosi acea clădire deoarece nu mai era funcțională. Acest edificiu a fost folosit în multe alte scopuri înainte. Proprietarii actuali au făcut îmbunătățiri minime. De fapt, aceste camere de priveghi au rămas neschimbate. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre existența unei uși sau a unui pasaj.

— Ei bine, cineva avea idee de toate astea, spuse ea cu năduf. Este o ușă la capătul holului acestuia care dă în spatele clădirii. Vrei să-mi spui că nu știai nici de existența ei?

— O parte din clădire este folosită pentru depozitare, și accesul se face prin interiorul clădirii, răspunse el.

— Ai văzut vreun vehicul parcat în zonă în ultima vreme?

— Nu, dar nu merg aproape niciodată pe acolo.

— Altcineva a văzut ceva?

— Voi verifica.

— Nu, eu voi verifica.

— Vă pot asigura că această firmă este foarte respectabilă.

— Aveți holuri secrete și ieșiri din clădire despre care nu știți nimic. Nu vă îngrijorează securitatea?

El îi aruncă o privire inexpresivă și dădu din cap.

— Aici nu suntem în marile orașe, aici niciodată nu au loc infracțiuni serioase.

— Ei bine, totul are un început. Ai numărul de telefon al doamnei Martin?

El îi înmână numărul de telefon și ea formă. Niciun răspuns.

Rămasă singură, Michelle stătea în mijlocul camerei. Toți acei ani de muncă, tot acel timp în care se străduise să arate că este în stare să facă această muncă – totul se dusesse pe apa sâmbetei. Nici măcar nu avusese consolarea că încasase un glonț pentru a-și apăra

obiectivul. Michelle Maxwell era acum de domeniul trecutului. Și mai știa că și cariera ei în Serviciul Secret era terminată.

4

Procesiunea funerară fusese oprită și fiecare mașină – percheziționată, inclusiv dricul. Răposatul Harvey Killebrew, tată devotat, bunic și soț, se afla într-adevăr acolo când deschiseseră sicriul. Practic, toți participanții la procesiune erau persoane în vârstă, evident speriate de acea desfășurare de forțe înarmate, și niciunul nu se potrivea cu portretul unui răpitor; cu toate astea, agenții îi îndreptară pe toți, cu mașini cu tot, înapoi spre clădirea pompelor funebre.

Simmons, agentul de pază, se apropie de agentul care se urca în mașina sa pentru a conduce înapoi coloana de mașini.

— Ce urmează, domnule?

— Vreau ca acest drum să fie supravegheat. Să oprești pe oricine încearcă să plece și să verifici actele oricui vrea să intre. Imediat ce vom putea, îți vom trimite un înlocuitor. Până atunci tu vei sta aici, ai înțeles?

Simmons părea foarte agitat.

— Treaba asta e chiar gravă, nu?

— Prietene, aceste evenimente vor fi cele mai importante din toată viața ta. Să sperăm numai că totul se va sfârși cu bine. Dar eu mă cam îndoiesc.

Un alt agent, Neal Richards, veni în fugă și spuse:

— Rămân și eu, Charlie. Probabil că nu este o idee prea bună să-l lăsăm singur aici.

Charlie îi aruncă o privire colegului său.

— Ești sigur că nu vrei să vii să te alături petrecerii, Neal?

Richards zâmbi larg și spuse:

— Nu vreau să fiu la o distanță mai mică de un kilometru de Michelle Maxwell în momentele astea. Voi sta aici cu puștiul ăsta.

Richards se sui în mașină alături de Simmons, care poziționa duba în așa fel încât să blocheze drumul. Priviră la caravana formată din agenți și participanți la procesiunea funerară care trecea prin dreptul lor și cercetară din priviri toată zona din jur. Nu se afla nimeni în câmpul lor vizual. În tot acest timp, Simmons își ținu mâna pe mânerul pistolului din tocul din piele neagră pe care îl avea prins la brâu. Se aplecă și mări volumul la scanerul poliției, apoi se uită agitat la agentul mai experimentat, rostind cu voce tare:

— Știu că probabil nu îmi poți spune, dar ce s-a întâmplat acolo?

— Ai dreptate, nu-ți pot spune, îi confirmă Richards fără măcar să-l privească.

— Am crescut aici, știu fiecare centimetru din acest ținut. Dacă aș încerca să scot pe cineva de aici, atunci aș apuca-o pe drumul neasfaltat care e situat la vreun kilometru mai jos. Poți s-o iei pe acolo și în cel mai scurt timp ești la opt kilometri depărtare, zise Simmons.

Richards îi aruncă o privire și spuse încet:

— Serios?

Se aplecă spre Simmons și băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei. În clipa următoare, agentul de la Serviciul Secret, Neal Richards, zăcea cu fața în jos pe scaunul din dreapta șoferului, cu o mică gaură roșiatică în spate și cu lama de gumă de mestecat pe care o scosese din buzunar încă în palmă. Simmons se uită în spatele dubitei, unde o femeie scotea amortizorul de la arma de calibru mic. Ea stătuse ascunsă într-un compartiment secret din podeaua dubei. Zgomotul provenit de la scanerul poliției îi acoperise ieșirea.

— Gloanțe dum-dum de calibru mic, care nu ies din corp. Asta înseamnă mai puțină mizerie, spuse ea.

Simmons zâmbi.

— Exact cum a spus și omul, chestia asta e tare serioasă.

Luă de la agentul mort microfonul și alimentatorul acestuia și le aruncă departe, în pădure, apoi plecă în direcția opusă clădirii pompelor funebre. Opt sute de metri mai jos, o luă pe drumul de țară prăfuit. Abandonară cadavrul agentului Richards într-o râpă de lângă drum. Simmons îi spusese adevărul agentului: drumul era perfect pentru ieșirea rapidă din acel ținut. O sută de metri mai departe și, după două curbe, ajunseră la un hambar abandonat, al cărui tavan începuse să se prăbușească și ale cărui uși erau larg deschise. Simmons băgă mașina în hambar, coborî și închise ușile. Înăuntru mai era o mașină, o furgonetă albă.

Femeia coborî prin spatele mașinii. Nu mai arata deloc ca o văduvă. Era tânără, blondă, zveltă, dar voinică și agilă, îmbrăcată în blugi și un tricou alb. Folosise destul de multe nume în scurta ei viață de până atunci, și acum își spunea Tasha. Pe cât de periculos era Simmons, Tasha îl întrecea cu mult. Ea avea acea trăsătură esențială pentru un criminal: nu avea nici cea mai mică urmă de conștiință.

Simmons își scoase uniforma, pe sub care purta blugi și tricou. Apoi, dintr-un compartiment al dubei, luă o trusă de machiaj și începu să își scoată peruca, perciunii, sprâncenele și toate celelalte elemente ale deghizării sale. Simmons stătuse ascuns în pedestalul din lemn de sub coșciugul lui Bill Martin; și, după ce ajutase la căratul lui John Bruno, intrase în rolul polițistului Simmons.

Din dubă ei scoaseră o cutie mare în care se afla Bruno. Pe cutie scria că ar conține echipament de comunicare, în cazul în care ar fi interesat pe cineva. Lângă geamul din spate al dubei se găsea o cutie mare de scule. Îl luară pe Bruno și îl puseră în compartimentul de scule căptușit, unde existau găuri de aerisire în lateral și în plafon, și îl încuiară acolo.

Apoi încărcară câțiva baloți de fân în compartimentul de marfa al furgonetei, astfel încât să acopere cea mai mare parte a cutiei de scule. Săriră în cabină, își îndesară pe cap pălăriile și ieșiră din hambar, îndepărtându-se pe altă cărare plină de buruieni și de noroi spre drumul principal aflat la trei kilometri depărtare.

Trecură pe lângă o coloană de mașini de poliție și dube de intervenție care se îndreptau, fără îndoială, către locul unde avusese loc răpirea. Unul dintre polițiștii tineri chiar zâmbi spre fata drăguță de pe locul pasagerului din furgonetă. Tasha îl privi languros și chiar îi făcu discret cu mâna. Cei doi își continuară drumul, cu candidatul la președinție răpit și aflat în stare de inconștiență în spatele mașinii.

La trei kilometri mai în față, se afla bătrânelul care stătea pe băncuță în fața clădirii pompelor funebre când John Bruno și toți ceilalți sosiseră acolo. După ce terminase cu cioplitul, scăpase la mustață de blocajul ordonat de Michelle Maxwell. Acum era singur în mașina veche, marca Buick Riviera. Primi veștile de la colegii lui, care-l anunțară că Bruno este la loc sigur și că singura victimă fusese un agent de la Serviciul Secret destul de ghinionist încât să aibă încredere într-un om despre care crezuse fără urmă de îndoială că era inofensiv.

După atâta timp și muncă, în sfârșit, totul se pusese în mișcare. Nu se putea abține să nu zâmbească.

Automobilul Ford Explorer roșu se opri lângă o construcție din bârne de cedru, ascunsă adânc în pădure. Locul avea o structură complicată și aducea mai degrabă cu un han în miniatură decât cu o căbănuță familială, chiar dacă era locuită de o singură persoană. Bărbatul ieși și se întinse, dezmorțindu-și oasele. Era încă devreme și soarele abia răsărise.

Sean King urcă treptele largi din lemn, făcute manual, și descuie ușa căminului său. Se opri în spațioasa bucătărie să-și facă o cafea la filtru. Între timp, King se uită în jur, analizând fiecare colțișor, locul fiecărui butuc, proporțiile ferestrelor față de pereți. El construise de unul singur acest loc în patru ani, între timp locuind într-o rulotă pe spațiul acela de șase hectare aflat la aproape șaiszeci de kilometri la vest de Charlottesville, în Munții Blue Ridge.

Interiorul era mobilat cu fotolii din piele, canapele tapițate groase, mese din lemn, covoare persane, lampadare din aramă, rafturi pentru cărți, simple și pline de o varietate de volume, picturi în ulei și tempera, majoritatea executate de un artist local și multe alte obiecte pe care omul le strânge de-a lungul vieții. Și, la patruzeci și patru de ani, King trăise deja două vieți. Nu avea nici cea mai mică dorință de a se inventa încă o dată.

Se duse sus, străbătu culoarul care parcurgea toată lungimea casei și intra în dormitorul său. La fel ca restul casei, acesta era foarte organizat, lucrurile erau aranjate cu grijă și niciun centimetru de spațiu nu era irosit.

Se dezbracă de uniforma de ajutor de șerif și se duse la duș, spălându-se de toată sudoarea acumulată într-o noapte la muncă. Se bărbieri, se spală pe cap și lăsă ca

apa fierbinte să-i înmoaie cicatricea de pe degetul mijlociu. Se obișnuise de mult să trăiască cu acest mic suvenir de pe vremea când fusese agent al Serviciului Secret.

Dacă ar mai fi lucrat în Serviciul Secret, în loc să trăiască în acea frumoasă casă, în mijlocul minunatei regiuni Virginia, probabil că s-ar fi înghesuit într-o casă caraghioasă de la periferie, aflată într-o comunitate cu construcții identice, de lângă zona de centură a Washingtonului, și ar mai fi fost încă însurat cu fosta lui soție. Nu s-ar mai fi pregătit să meargă la prosperul său birou de avocatură. Cu siguranță, nu ar fi lucrat ca ajutor de șerif voluntar o noapte pe săptămână pentru comunitatea în care trăia. Ar fi fost pe cale să sară în alt avion, să privească politicieni care zâmbesc, pupă copii și mint, și să aștepte răbdător momentul în care va încerca cineva să-i omoare obiectivul. Ce slujbă avusese! Și inclusese toate zborurile lungi și frecvente și mâncarea gratuită pe care le putea suporta.

Se schimbă în costum cu cravată, se pieptănă, își bău cafeaua în solariul de lângă bucătărie și citi ziarul. Prima pagină era ocupată cu răpirea lui John Bruno și investigația pe care o desfășura FBI-ul. King citi cu mare atenție știrea principală și articolele care aveau legătură cu ea, sorbind cu nesăț detaliile relevante. Deschise televizorul, comută pe canalul de știri și ascultă cum un reporter relatează despre moartea agentului Serviciului Secret, Neal Richards. Lăsase în urmă o nevastă și patru copii.

Era fără îndoială tragic, trist și toate celelalte, dar cel puțin Serviciul Secret avusese grijă de cei rămași în viață. Familia lui Neal Richards avea tot sprijinul lor. Nu puteau înlocui pierderea, dar cel puțin făceau ceva.

Reporterul spunea că FBI-ul nu face niciun comentariu. „Bineînțeles că nu”, își spuse King; ei niciodată nu comentează nimic și până la urmă cineva

împărtășește un secret unui prieten care fuge la un amic de la *Post* sau *Times* și toată lumea află. Și totuși, ceea ce se afla era de obicei eronat! Oricum ar fi, presa are apetitul unui căpcăun când miroase o știre senzatională și nicio organizație nu-și permite să o lase să moară de foame, nici măcar FBI-ul.

Se ridică și se uită fix la femeia de pe ecran, care se afla în apropierea unui grup de bărbați pe un podium. King simți imediat că ea era reprezentantul Serviciului Secret în toată povestea. Cunoștea bine specia. Femeia arăta ca un profesionist, calmă, cu o vigilență aparent lipsită de încordare, atât de cunoscută lui King. Și mai era ceva în expresia ei, ceva ce el nu putu descifra. Era o neliniște interioară care-i caracteriza pe toți într-o oarecare măsură. Cu toate astea, mai era ceva: poate o sfidare subtilă?

„Serviciul Secret acordă tot sprijinul FBI-ului”, spusese unul dintre bărbați, dar bineînțeles că în paralel desfășurau și ei o anchetă internă. King știa că Divizia de Interne a Serviciului Secret avea să desfășoare ancheta, pentru că trecuse prin aceste momente la asasinarea lui Ritter. Descifrând limbajul birocratic, King își dădu seama că vina era deja atribuită, numai că se aștepta momentul propice pentru a se cădea la învoială asupra modului în care se va face publică teribila știre. Apoi conferința de presă luă sfârșit și femeia se îndreptă către o berlină neagră. Ea nu vorbea cu reporterii, din ordinul Serviciului Secret, afirmă crainicul, identificând-o ca fiind Michelle Maxwell, șeful serviciului de pază care îl pierduse pe John Bruno.

„Și atunci de ce au plimbat-o prin fața camerelor de filmat? se întreba King. De ce să fluturi halca de carne crudă prin fața leului flămând?” Și tot el își răspunse aproape imediat: „Pentru a se atribui un chip vinovatului”. Era conștient de abilitatea Serviciului Secret de a-și proteja oamenii; și alți agenți o făcuseră

lată altădată, fuseseră suspendați o perioadă și apoi reintegrați și transferați pe undeva. Totuși, acum se putea să existe și oarece presiuni politice și din această cauză să fie nevoie ca anumite capete să cadă.

„Iat-o, ea este, oameni buni! păreau a spune ei. Săriți pe ea; deși între timp noi ne vom continua investigația, asta să nu vă împiedice să vă desfășurați!” King înțelese acum de ce femeia afișa aerul acela de aroganță sfidătoare. Știa exact ce se întâmpla. Asista la propria execuție publică și nu îi plăcea deloc.

King își sorbi cafeaua, mestecă o felie de pâine prăjită și i se adresă femeii:

— Ei bine, poți să te înfurii cât vrei, dar poți să-ți iei adio de la cariera ta, Michelle.

Pe ecran apărură o poză a lui Michelle în timp ce pe fundal se derulau mai multe informații despre aceasta. Urmase un liceu cu tradiție în competițiile de baschet și în întrecerile de atletism, cu rezultate extraordinare și în educație, după care absolvise facultatea din Georgetown în trei ani cu specializarea Criminalistică. Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, în timpul colegiului își îndreptase atenția către alt sport și câștigase medalia de argint la olimpiadă la o probă de canotaj. O atletă cu studii, ce putea fi mai înălțător? După un an ca ofițer de poliție în statul natal Tennessee, ea intrase în Serviciul Secret, urcând cu perseverență și rapiditate pe scara ierarhică, culminând cu acest moment în care devenise tap ispășitor.

„Dar e un tap ispășitor tare chipeș, gândi King, apoi se miră. Chipeș?” Și totuși, avea ceva caracteristici masculine: forța, felul aproape țănoș de a păși, umerii impresionant de lați – fără îndoială de la canotaj, linia fermă a maxilarului, care îi trăda încăpățănarea. Și totuși, trăsăturile feminine erau și ele prezente. Avea peste un metru șaptezeci și cinci înălțime și, în ciuda umerilor lați, era zveltă și avea curbe fine și plăcute.

Părul negru, drept și lung până la umeri, era în conformitate cu standardele Serviciului Secret, dar pieptănat totuși cu stil. Avea pomeții înalți și fermi, ochii verzi, luminoși și inteligenți – clar că ochilor ălor le scăpau puține. În Serviciul Secret era neapărat nevoie de astfel de ochi.

În ansamblu, nu era o frumusețe clasică, dar Michelle fusese probabil tipul de fată mai rapidă și mai inteligentă decât majoritatea băieților. În liceu, probabil că toți băieții se întrecuseră care să-i fure virginitatea. Dar, după cum arăta Michelle, el se îndoia că se întâmplase vreodată ceva altfel decât dictase ea.

— Ei bine, spuse el către televizor, există viață și după o slujbă în Serviciul Secret. O poți lua de la început și îți poți reclădi viața. Poți fi rezonabil de fericită, în ciuda tuturor aparențelor. Dar nu vei uita niciodată. Îmi pare rău, Michelle Maxwell, dar vorbesc din proprie experiență.

Se uită la ceas. Era timpul să se întoarcă la slujba sa adevărată, la întocmirea testamentelor și a contractelor de închiriere și la consultațiile plătite cu ora. Nici pe departe la fel de incitant cât vechea sa ocupație, dar, în această etapă a vieții lui, lui Sean King îi plăcea rutina plictisitoare. Avusese parte de suficient suspans cât să-i ajungă pentru câteva vieți.

6

King își scoase Lexus-ul decapotabil din garaj și se îndreptă către locul de muncă pentru a doua oară în ultimele opt ore. Drumul șerpuit îl purtă prin peisaje superbe, trecând prin regiuni sălbatice, unde nu era trafic mai deloc, până ajunse pe drumul din apropierea orașului, unde numărul autovehiculelor crescuseră oarecum. Biroul său de avocatură era localizat pe strada care își merita numele, Main Street¹, singurul bulevard important din Wrightsburg, un mic orașel relativ nou, situat la jumătatea drumului între orașele mult mai mari și mai importante, Charlottesville și Lynchburg.

Parcă mașina în locul special amenajat din spatele clădirii albe de cărămidă cu două etaje ce adăpostea firma King & Baxter, Birou de Avocați și Consilieri, după cum scria și pe firma de la intrare. El optase pentru o carieră în drept și se înscrisese la o facultate de Drept situată la jumătate de oră de casă, la Universitatea din Virginia, asta înainte de a se lăsa de studii, după numai doi ani, și de a începe o carieră în Serviciul Secret. În acea vreme își dorea mai multă aventură decât puteau să-i ofere teancurile de cărți de drept și metoda socratică. Ei bine, avusese parte de aventuri cu vârf și îndesat.

După ce apele în cazul morții lui Clyde Ritter se mai liniștiseră, King părăsise Serviciul Secret, își finalizase studiile și își deschisese un cabinet de avocatură în Wrightsburg. Acum se extinsese la două birouri de avocatură și viața lui începea să prindă contur. Era un avocat respectabil și prietenul multora dintre mai-marii acelei regiuni. Își servea comunitatea ca ajutor de șerif voluntar și în multe alte moduri. Era unul dintre cei mai

1 „Strada principală” (n. tr.)

doriți burlaci din zonă, se vedea cu cine voia și când voia. Avea o mulțime de prieteni, dar numai de câțiva era mai apropiat. Era mulțumit de slujba sa, se bucura de timpul liber și nu-l irosea fără sens. Viața lui mergea pe un drum croit cu atenție și nu avea parte de evenimente spectaculoase. Și el era foarte mulțumit așa.

Când coborî din Lexus, o văzu pe femeie și se gândi să intre imediat înapoi, dar ea îl zărise deja și acum se apropia în grabă.

— Bună, Susan, spuse el în timp ce își luă servieta de pe scaunul din dreapta.

— Arăți tare obosit, remarcă ea. Nu știu cum te descurci.

— Să mă descurc cu ce?

— Ziua avocat, iar noaptea polițist.

— Ajutor de șerif, voluntar, Susan, și numai o noapte pe săptămână. De fapt, cel mai palpitant lucru care s-a întâmplat azi-noapte a fost să cotesc pentru a nu călca un oposum cu camioneta.

— Pun pariu că atunci când lucrezi în Serviciul Secret aveai parte de multe nopți nedormite. Foarte pasionant, dar și foarte obositor.

— Nu chiar, spuse el și se îndreaptă către intrarea în clădire.

Ea îl urmă.

Susan Whitehead avea puțin peste patruzeci de ani, era divorțată, atrăgătoare, bogată și, se pare, hotărâtă să facă din el soțul numărul patru. King se ocupase de ultimul ei divorț și știa deja care erau defectele cele mai mari ale femeii, știa cât de răzbunătoare poate fi și îl compătinea pe bietul soț numărul trei. Acesta fusese un bărbat foarte timid și retras, ținut din scurt, care nu rezistase presiunii și fugise în Las Vegas într-o escapadă de patru zile cu băutură, sex și jocuri de noroc, care constituise începutul sfârșitului. Acum era un suflet mai sărac, dar cu siguranță mai fericit. King nu era nici pe

departe interesat în a-i lua locul.

— Dau o mică petrecere sâmbăta viitoare și speram să poți veni și tu.

El își verifică în minte agenda și își dădu seama că sâmbăta era liber și îi spuse fără să clipească:

— Îmi pare rău, am alte planuri, dar mulțumesc oricum. Poate altă dată.

— Ai multe planuri, Sean, spuse ea languros. Sper ca voi face și eu parte din ele la un moment dat.

— Susan, nu este bine ca un avocat să se încurce cu unul dintre clienții lui.

— Dar nu mai sunt clienta ta.

— Totuși, nu este o idee bună. Crede-mă! Apoi ajunse la ușa de la intrare și, înainte de a o deschide, îi ură: O zi bună în continuare!

Intră în clădire, sperând ca ea să nu-l urmărească. Așteptă câteva secunde în holul clădirii și răsuflă ușurat când văzu că ea nu intră după el, așa că se îndreptă spre biroul lui. Era mai întotdeauna primul care sosea la muncă. Partenerul lui, Phil Baxter, era specialist în litigii, în timp ce King se ocupa de restul cazurilor: testamente, fonduri mutuale, imobiliare, contracte – cazurile clasice din care se făceau bani buni. Era destulă lume cu stare care se adăpostea în liniștitul Wrightsburg. Staruri de cinema, magnați, scriitori și alte suflete bogate numeau acest ținut „acasă”. Îl iubeau pentru frumusețea lui, pentru discreția, liniștea și facilitățile locale care luau forma bunelor restaurante, a magazinelor, a vieții culturale înfloritoare și a unui centru universitar bine cotate la Charlottesville.

Phil nu era o persoană matinală – tribunalul se deschidea după ora zece –, dar muncea până târziu, spre deosebire de King, care în jur de ora cinci era deja acasă, unde lucra câte ceva în atelierul său, pescuia sau se plimba cu barca pe lacul de lângă casă, în timp ce Baxter încă muncea. Cei doi se completeau perfect.

El deschise ușa și intră. Recepționera-secretară nu era acolo. Nu era încă ora opt.

Scaunul răsturnat într-o parte fu primul lucru care îi atrase atenția, apoi obiectele care trebuiau să fie pe masa recepționerei erau împrăștiate pe jos. Mâna i se duse instinctiv către tocul armei, numai că nu avea nici toc, nici armă. Tot ceea ce avea era codicilul unui testament pe care îl instrumentase pentru ziua aceea și care nu îi putea intimida decât pe viitorii moștenitori. Apucă un prespapier greu de pe podea și cercetă zona. Însă priveliștea îl împietri.

Era sânge pe podea, lângă ușa care ducea către biroul lui Baxter. Înainta, ținând strâns prespapierul; cu cealaltă mână scoase celularul și formă 911, vorbind încet cu dispecerul de serviciu. Întinse mâna spre clanța ușii, dar se gândi mai bine și folosi o batistă pentru a nu distruge eventualele amprente lăsate pe aceasta. Deschise foarte încet ușa, cu mușchii încordați, gata de atac, dar instinctele îi spuneau că va găsi locul gol. Se uită în întuneric și apăsă cu cotul pe întrerupător.

Corpul se afla chiar în fața lui King; în mijlocul pieptului era o singură gaură de glonț, care ieșise prin spate. Nu era Phil Baxter. Era alt bărbat – pe care îl știa foarte bine, de altfel. Iar moartea violentă a acestuia avea să cutremure existența liniștită a lui Sean King.

Răsuflă din nou, după ce până atunci își ținu respirația, și adevărul îl străfulgeră.

— O luăm de la capăt, mormăi el pentru sine.

Omul stătea în Buick-ul lui și urmărea cum mașinile poliției soseau în fața clădirii în care King avea biroul de avocatură, iar polițiștii în uniformă intrau rapid înăuntru. Înfățișarea lui se schimbase mult de când jucase rolul bătrânelului din fața clădirii pompelor funebre în timp ce John Bruno era răpit. Costumul pe care îl purtase atunci era cu două numere mai mare, pentru a-l face să pară mic și neînsemnat; dinții murdari, favoriții, sticla de alcool, cocoloșul pe care îl mesteca și cioplitul, toate erau menite a atrage privirile asupra lui și a lăsa o anumită impresie celui care îl vedea. Impresia avea să fie cum nu se poate mai eronată, dar acesta era și scopul.

Era mai tânăr acum, poate chiar cu treizeci de ani. Asemenea lui King, el se recrease pe sine.

Mesteca un corn cu unt, sorbindu-și cafeaua, și studie liniștit reacțiile lui King când acesta descoperise cadavrul. Șocat la început, apoi furios, dar nu surprins – nu, chiar deloc, dacă se gândea mai bine.

În timp ce toate acestea îi treceau prin minte, deschise radioul, care era întotdeauna setat pe canalul local de știri, și ascultă știrile de la ora opt, care începură cu vești despre răpirea lui John Bruno, capul de afiș pe toate canalele de știri din întreaga lume. Reușise chiar să abată interesul americanilor de la problemele din Orientul Mijlociu și de la campionatul de fotbal, cel puțin temporar.

Bărbatul își linse degetele de unt și de semințele de susan în timp ce asculta. Știrea amintea de Michelle Maxwell, șeful echipei de pază și protecție din Serviciul Secret. Era trimisă în mod oficial în concediu administrativ, iar el știa că asta înseamnă că era la un pas de a-și îngropa cariera profesională.

Prin urmare, ea era scoasă din joc, cel puțin din punct de vedere oficial. Dar neoficial? De aceea îi memorase toate trăsăturile când trecuse pe lângă el în acea zi. Nu era imposibil ca la un moment dat să fie nevoit să dea ochii cu ea. Îi cunoștea deja toată povestea, dar, cu cât avea mai multe informații, cu atât mai bine. Putea fi genul de femeie care se închide în casă și își plânge de milă sau genul care iese în față și își asumă riscuri. Din puținul pe care îl știa despre ea, el înclina să creadă că se încadra mai degrabă în al doilea tipar.

Se concentrează din nou la scena care se desfășura sub ochii lui. Câțiva dintre localnici, care tocmai veneau la muncă sau își deschideau magazinele, se îndreptau curioși spre clădirea ce adăpostea birourile de avocatură, în timp ce o altă mașină de poliție sosea la fața locului împreună cu mașina specială a criminaliștilor. Aceasta era clar o noutate pentru locuitorii din Wrightsburg. Oamenii în uniformă nu prea știau ce aveau de făcut. Era tare comic pentru tipul care își mânca în liniște cornul. Așteptase prea mult ca toate astea să se întâmple; avea de gând să savureze în voie fiecare clipă. Și nu era decât începutul.

O observă din nou pe femeia care stătea în fața clădirii. O văzuse pe Susan Whitehead atunci când aceasta îl abordase pe King în parcare. O prietenă? O posibilă amantă era mai probabil, dedusese el din ceea ce văzuse mai devreme. Luă aparatul foto și o immortaliză de câteva ori. Îl așteptă pe King să iasă și să ia puțin aer, dar probabil ca asta nu avea să se întâmple. King acoperea o arie întinsă atunci când patrula ca ajutor de șerif. Erau atât de multe drumuri secundare de străbătut, drumuri singuratic! Putea întâlni orice afară, în sălbăticie, în pădurea deasă îl putea aștepta mereu ceva neprevăzut. Și totuși, unde mai ești în siguranță în ziua de azi?

Într-o pungă de plastic aflată în portbagajul său se

afla un obiect foarte special, care avea să ajungă într-un loc foarte special. De fapt, acum era momentul oportun pentru a se întâmpla asta.

După ce aruncă ce îi mai rămăsese din micul dejun, ambală motorul și porni cu zgomot Buick-ul său ruginit. O luă în jos pe stradă, aruncând o ultimă privire spre birourile lui King, și făcu ironic un gest de încurajare. Și, în timp ce trecu prin dreptul lui Susan Whitehead, care privea în continuare insistent spre clădirea unde erau birourile lui King, se gândi: „Ne mai vedem noi. Mai bine mai devreme decât mai târziu”.

Buick-ul dispăru cu viteză, lăsând în urmă un Wrightsburg cuprins de spaima.

Prima rundă era, oficial, terminată. El abia aștepta runda a doua.

8

Walter Bishop, un om foarte influent în Serviciul Secret, se plimba prin fața lui Michelle Maxwell, care stătea la o măsuță și privea. Erau într-o mică sală de conferințe în inima unei clădiri guvernamentale din Washington, plină de oameni veniți în urma evenimentelor recente.

— Ar trebui să te simți ușurată pentru că ești numai suspendată, Maxwell, îi zise el peste umăr.

— O, da, sunt tare entuziasmată că mi-ați luat arma și insigna. Nu sunt proastă, Walter. Sentința în cazul meu a fost deja dată. Sunt eliminată.

— Investigația se află în desfășurare - de fapt, abia a început.

— Sigur. Toți acești ani din viața mea s-au dus pe apa sâmbetei.

El se roti către ea și izbucni:

— Un candidat la președinție a fost răpit chiar de sub nasul tău - premieră în istoria agenției. Felicitări! Ai noroc că nu te afli în fața unui pluton de execuție. În alte țări, asta ai primi.

— Walter, nu crezi că și eu simt la fel? Asta chiar mă omoară.

— Interesantă alegere de cuvinte. Neal Richards a fost un bun agent.

— Știu și asta, replică ea. Crezi că știam că acel fals polițist este implicat? Nu există nimeni în agenție care să se simtă mai prost în legătură cu tot ce i s-a întâmplat lui Neal.

— Nu trebuia să-l lași pe Bruno singur în camera aceea. Dacă ai fi urmat procedurile standard, toate astea nu s-ar fi întâmplat. În cel mai rău caz, trebuia să ții ușa deschisă suficient cât să-ți poți supraveghea omul în permanență. Sub nicio formă nu trebuie să-ți pierzi

omul din raza vizuală; dar tu știi toate astea. Aceasta este regula 101 a Protocolului de Protecție.

Michelle clătină din cap.

— Uneori, în timpul misiunilor, în mijlocul evenimentelor, ești nevoit să faci anumite compromisuri pentru ca toată lumea să fie mulțumită.

— Nu este treaba noastră să facem lumea fericită. Treaba noastră e să menținem lumea în siguranță!

— Vrei să spui că asta este prima dată când un obiectiv a fost lăsat singur într-o încăpere din varii motive, în anumite momente, fără a fi însoțit de un agent?

— Nu. Spun că acum este pentru prima dată când o asemenea decizie a fost luată și cineva a pățit ceva de genul ăsta. Este vorba de responsabilitate, Michelle. Nicio scuză nu va fi suficientă. Partidul lui Bruno ne-a sărit în cap. Unii nebuni chiar spun că Serviciul Secret a fost plătit să-l scoată pe Bruno din cursă.

— Dar asta este absurd!

— Noi doi știm că este, dar, dacă suficienți oameni spun aberația asta, se vor găsi mulți alții care vor începe să creadă.

Michelle stătuse pe marginea scaunului în timpul schimbului de replici; acum se rezema de spătar și se uită cu calm la bărbat.

— Ca să-ți fie clar, îmi asum răspunderea pentru cele întâmplate, așa că niciunul dintre oamenii mei nu ar trebui să aibă de suferit. Ei au urmat ordinele mele. A fost decizia mea și am greșit.

— Frumos din partea ta să spui asta. Voi vedea ce pot face în acest sens. El făcu o pauză, apoi adăugă: Presupun că nu te gândești să-ți dai demisia.

— Nu, Walter, chiar nu am de gând. Și, dacă vrei să știi, îmi angajez un avocat.

— Bineînțeles că așa vei face. Doar suntem în America. Aici orice ratat poate angaja un avocat și apoi

chiar să câștige bani pentru că a fost incompetent. Cred că ești foarte mândră.

Dintr-odată, Michelle fu nevoită să-și rețină lacrimile, clipind, chiar dacă o parte din ea credea că merită un asemenea tratament.

— Nu fac decât să mă apar, Walter, exact așa cum ai face și tu în locul meu.

— Da. Bineînțeles.

Bărbatul își vârî mâinile în buzunare și privi spre ușă, în semn că este liberă să plece. Michelle se ridică.

— Pot să-ți cer o favoare?

— Bineînțeles că poți cere. Se pare că tupeul tău nu cunoaște limite.

— Nu ești primul care sesizează asta, spuse ea cu calm, iar el așteptă continuarea fără a-i mai da vreo replică. Vreau să știu cum merge investigația.

— FBI-ul se ocupă de investigație.

— Știu, dar trebuie să informeze și Serviciul Secret.

— Așa este, iar informațiile sunt numai pentru cei care lucrează pentru Serviciul Secret.

— Și vrei să spui că pentru mine nu?

— Știi ce, Michelle?! Atunci când Serviciul Secret a început să recruteze femei, am manifestat un mare scepticism legat de asta. Vreau să spun că se cheltuiesc o grămadă de bani cu antrenarea agentei și apoi, dintr-odată, ea se căsătorește și face copii, și trebuie să se retragă din activitate. Tot antrenamentul, timpul și banii se duc pe apa sâmbetei.

Lui Michelle nu-i venea să creadă că aude asta, dar rămase tăcută.

— Dar când ai venit tu în echipă, am gândit că fata asta e făcută pentru Serviciul Secret. Erai femeia agent exemplară. Cea mai bună și cea mai inteligentă.

— Și cea de la care toți aveau cele mai mari pretenții.

— Aici fiecare agent poartă povara pretențiilor mari, nu se acceptă nimic mai prejos de perfecțiune. El făcu o

pauză, apoi adăugă: Știu că dosarul tău era fără pată înainte de asta. Știu că erai într-o ascensiune extrem de rapidă. Știu că erai un agent bun, dar ai stricat totul, noi am pierdut un obiectiv, iar un agent și-a pierdut viața. Nu este drept față de tine, dar asta este. Nici pentru ei nu a fost drept. El făcu din nou pauză, privind în gol. Vei putea rămâne în Serviciul Secret la un nivel inferior, dar nu vei uita niciodată ce s-a întâmplat acum. Toate astea te vor însoți în fiecare minut al vieții tale. Și asta te va dura mai rău decât orice ar putea Serviciul Secret să-ți facă. Crede-mă!

— Ești foarte sigur pe tine când spui asta.

— Am fost cu Bobby Kennedy la Hotel Ambassador. Pe vremea aia eram un polițist la început de carieră în Los Angeles, trimis să sprijine de la nivel local Serviciul Secret, când a apărut RFK. Am stat acolo și am privit cum un posibil viitor președinte al țării a sângerat până a murit pe podea. În fiecare zi de atunci mă întreb ce aș fi putut face ca să împiedic nenorocirea. Acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care am intrat în Serviciul Secret câțiva ani mai târziu. Presupun că am vrut să mă revanșez cumva pentru ceea ce s-a întâmplat atunci. Privirea lui o întâlni pe a ei. Nici până în ziua de azi nu consider că am făcut suficient. Și nu, nu uiți niciodată.

Cum presa era adunată toată la ușa casei ei din zona de suburbie a Virginiei, Michelle se cază la un hotel în Washington. Se folosi de timpul liber pentru a spiona un pic, luând un prânz rapid cu o prietenă, care, întâmplător, era agent FBI. Serviciul Secret și FBI-ul nu aveau niciodată contact direct. Într-adevăr, în lumea organizațiilor federale, FBI-ul părea o gorilă de patru sute de kilograme în comparație cu celelalte agenții. Oricum, lui Michelle îi plăcea să le tot reamintească prietenilor din FBI că acesta fusese fondat de șapte foști agenți ai Serviciului Secret.

Amândouă erau membre ale FFF, adică Femei în Forțele Federale. Aceasta era o formă de organizare care ținea congrese și întruniri anuale și, deși colegii bărbați o luau în derâdere, FFF îi fusese de mare ajutor lui Michelle în momentul în care fusese nevoită să se confrunte la serviciu cu probleme legate de faptul că era femeie. Prietena ei era vizibil neliniștită în legătură cu acea întâlnire, dar Michelle fusese aceea care o ajutase să câștige o medalie de argint la olimpiadă, iar acest lucru dăduse naștere unei legături ce cu greu ar fi putut fi ruptă.

În timp ce-și savura salata Caesar și ceaiul cu gheață, Michelle primi toate informațiile legate de investigație. Simmons făcea parte din serviciul de pază al firmei de pompe funebre, chiar dacă nu trebuia să fie la lucru în acea zi. De fapt, clădirea era păzită numai noaptea. Simmons – bineînțeles că nu acesta era numele lui adevărat – dispăruse. Documentele din arhiva companiei se dovediră a fi inutile. Niciuna dintre informațiile pe care le dețineau despre Simmons nu era reală: numărul asigurării sociale era furat, permisul de conducere și recomandările erau false, toate făcute foarte

profesionist. Fusesse angajat de mai puțin de o lună. Așadar, Simmons se dovedise a fi o pistă falsă.

— Când a venit alergând, am crezut că este un agent începător și nepriceput, pe care l-am pus imediat la treabă. Nici măcar nu i-am percheziționat camioneta. Bruno probabil că era ascuns în ea. I-am făcut jocul fără să vreau. I-am creat ocazia ideală de a-l ucide pe unul dintre oamenii mei.

În culmea disperării, Michelle își acoperi fața cu palmele. Făcând un efort, reuși să-și revină și își îndesă în gura o furculiță plină de salată, mestecând cu o asemenea încrâncenare încât începură să o doară dinții.

— Înainte să apuce să mă suspende, auzisem că au scos glonțul din Neal Richards. Era un dum-dum. Probabil că nu-l vor putea identifica nici dacă vor pune mâna pe arma cu care s-a tras.

Prietena ei fu de acord și îi spuse că găsiseră dubița abandonată într-un hambar. Fusesse verificată de amprente și alte urme, deocamdată, fără niciun rezultat.

Mildred Martin, soția decedatului, fusese găsită acasă, făcându-și de lucru prin grădină. Plănuia să meargă la priveghi mai târziu în acea zi, împreună cu familia și prietenii; nu ea îl sunase pe John Bruno să-l cheme în clădirea pompelor funebre. Soțul ei fusese consilierul juridic al lui Bruno și erau apropiați. „Dacă acesta voia să vină să-l vadă pe decedat, era liber să o facă”, le spuse ea anchetatorilor.

— Și totuși, de ce Bruno și-a decalat programul în ultima clipă ca să se ducă să-l vadă pe Martin? se întreabă Michelle. Ne-a luat prin surprindere cererea lui.

— Oamenii lui au spus că a primit un telefon de la Mildred Martin în acea dimineată, prin care îl ruga să vină la pompele funebre să-l vadă pe răposatul ei soț. Și, după cum declarase Dickers, șeful de campanie, Bruno devenise cam agitat după primirea acelui telefon.

— Păi, tocmai îi murise un prieten apropiat.

— Dar Dickers spune că Bruno știa deja de moartea lui Martin.

— Așadar, crezi că nu era vorba numai de asta?

— Ei bine, ea a ales un moment al zilei când nu prea era lume în clădire. Și alte câteva lucruri pe care le-a spus Bruno după ce a primit telefonul îl fac pe Dickers să creadă că a avut și alte motive pentru a face acea vizită decât să-și prezinte condoleanțele.

— Și acesta ar fi și motivul pentru care a insistat să rămână singuri în camera aceea?

Prietena ei aprobă din cap.

— Ei, asta depinde de ce avea de spus văduva; presupun că Bruno voia să discute cu ea în particular.

— Dar Mildred Martin a spus că ea nu a sunat.

— Cineva s-a dat drept ea, Michelle.

— Și dacă Bruno nu ar fi venit? Apoi își răspunse singură la întrebare: Atunci pur și simplu ar fi plecat. Și, dacă aș fi intrat acolo cu ei, atunci poate că nu ar mai fi încercat nimic și Neal Richards... Vocea ei se stinse ușor. Ce altceva mai avem?

— Noi ne gândim că toate astea au fost plănuite cu mult timp înainte. Vreau să spun că trebuiau să coordoneze multe variabile și au executat totul fără greșală.

— Trebuie să fi avut informatori chiar în interiorul echipei de campanie a lui Bruno. Cum altfel ar fi putut să-i cunoască programul?

— Ei bine, o posibilitate ar fi fost să intre pe site-ul oficial al campaniei lui Bruno. Evenimentul către care se îndrepta Bruno înainte de a face ocolul pe la pompele funebre era plănuț de ceva vreme.

— La naiba! Și doar le-am spus să nu-i pună agenda electorală pe internet. Știi că o chelneriță de la vreun hotel prin care am trecut putea cunoaște mai multe decât noi despre traseu, doar auzindu-i vorbind pe membrii echipei de campanie? Nouă ne spuneau doar în

ultima clipă care era traseul.

— Sincer, cu toate astea, eu nu știu cum de puteți să vă faceți treaba!

Michelle se uită la ea cu insistență.

— Și mentorul lui Bruno care a murit într-un moment care le convenea de minune! Vreau să spun că moartea lui a declanșat tot lanțul de evenimente.

Femeia aprobă din cap.

— Bill Martin era în vârstă, avea cancer în fază terminală și a murit noaptea în somn. În aceste circumstanțe, nu s-a întocmit niciun raport medico-legal și nu a fost efectuată nici autopsia. Medicul a semnat certificatul de deces. În orice caz, după asta corpul a fost deshumat și s-au făcut analizele toxicologice post-mortem.

— Și ce au găsit?

— O mare cantitate de Roxanol, morfină lichidă, pe care o lua pentru durere, și un litru de lichid de îmbălsămare, printre altele. Nu existau componente gastrice, pentru că stomacul fusese curățat la îmbălsămare. Nimic spectaculos.

Michelle se uita atentă la prietena ei.

— Și totuși, nu pari prea convinsă.

Aceasta ridică din umeri.

— Lichidele de îmbălsămare pătrund în toate vasele de sânge importante, în cavități și în organe, așa că e dificil de spus cu precizie. Dar, având în vedere circumstanțele, medicul legist a luat probe și din creierul mic, unde în mod normal nu are cum să ajungă lichidul de îmbălsămare, și a găsit urme de metanol.

— Metanol! Dar parcă este unul dintre elementele care compun lichidul de îmbălsămare, nu? Dacă lichidul de îmbălsămare a ajuns acolo?

— Ăsta e un motiv de îngrijorare. Și, în cazul în care nu știai, există mai multe tipuri de lichide de îmbălsămare. Cele scumpe au în componență mai puțin

metanol și mai multă formaldehidă. Iar cele ieftine, cum a fost și în cazul lui Martin, au mult metanol în formă pură. Pe lângă asta, metanolul mai poate fi găsit în multe alte lucruri, cum ar fi vinul și alcoolul. Se știa că Martin era un băutor înrăit. Asta ar putea explica urmele găsite; legistul nu a putut fi sigur. În concluzie, pentru un om ca Martin, care era în fază terminală a bolii, nu era nevoie de o doză prea mare de metanol ca să-l ucidă. Ea scoase un dosar și-l răsfoi. Autopsia a mai relevat și deteriorarea organelor, membrane mucoase micșorate, stomac cu forme neregulate – toate semnele intoxicației cu metanol. Și, cu toate astea, cancerul se întinsese prin tot corpul și Martin mergea la chimioterapie și la tratamente cu radiații. Una peste alta, legistul a avut mult de furcă. Cauza probabilă a decesului a fost insuficiența circulatorie, dar ar fi putut exista o mie de alte motive pentru ca un om atât de bolnav să moară, în afară de insuficiența circulatorie.

— Și totuși, să omori pe cineva cu metanol, știind că va fi apoi îmbălsămat fără autopsie, mi se pare foarte ingenios, spuse Michelle.

— De fapt, este un motiv serios de îngrijorare.

— Dar trebuie să fi fost omorât, spuse Michelle. Doar nu ar fi așteptat să moară din cauza bolii și să-i ducă apoi corpul în clădirea pompelor funebre tocmai atunci când avea să treacă pe acolo Bruno. Ea făcu o pauză. Există o listă a suspectilor?

— Nu pot spune. Investigația se află în desfășurare și deja ți-am dezvăluit prea multe. E posibil să trebuiască să dau un test la poligraf din cauza asta, ești conștientă, nu?

Când veni nota de plata, Michelle se grăbi să o înșface. În timp ce ieșeau, prietena ei o întrebă:

— Ce ai de gând să faci acum? O vei lăsa mai moale? Vei căuta un alt post?

— Partea cu lăsatul mai moale, da; cea cu căutatul de

muncă, nu încă.

— Atunci?

— Nu-mi voi abandona cariera de agent în Serviciul Secret fără luptă.

Prietena ei o privi cu îngrijorare.

— Știu privirea asta. La ce te gândești?

— Mă gândesc că tu ești de la FBI și poate e mai bine să nu știi. Cum ai spus și tu, poate vei fi nevoită să dai testul cu poligraful.

Cea mai urâtă zi din viața lui Sean King fusese 26 septembrie 1996, ziua în care Clyde Ritter murise în timp ce el, agentul de la Serviciul Secret, era atent la altceva. Din păcate, a doua cea mai urâtă zi din viața lui King era tocmai aceasta. Biroul lui era plin de polițiști, de agenți federali și de personal tehnic, care puneau o mulțime de întrebări și primeau prea puține răspunsuri. În mijlocul acestei agitații, ei luaseră deja amprentele lui King, ale lui Phil Baxter și ale secretarei; spuneau că pentru a le elimina de pe lista celor suspecte. Dar, de fapt, King știa mai bine că nu acesta era adevăratul motiv.

Presa locală sosise deja. Din fericire, el îi cunoștea personal, și ziariștii îi acceptară răspunsurile vagi fără prea multe comentarii. Presa națională va sosi și ea foarte curând, deoarece asasinarea unui om era un eveniment care dădea bine în orice grupaj de știri. King bănuia lucrul acesta, și suspiciunile îi fură confirmate când un contingent de agenți din Serviciul de Șerifi ai SUA apărură la ușa biroului său.

Omul ucis, Howard Jennings, fusese angajat al biroului său de avocatura pe post de documentarist, corector, supraveghetor al arhivei fondurilor de investiții și om bun la toate. Biroul lui se afla la parterul clădirii. Era liniștit, muncitor și introvertit. Nu se ocupa cu nimic deosebit. Totuși, avea o caracteristică specială.

Jennings era membru WITSEC, mai bine cunoscut sub denumirea de programul de protecție a martorilor. În vârstă de patruzeci și opt de ani și cu o diplomă în contabilitate, Jennings (bineînțeles că acesta nu era numele lui real) fusese până mai deunăzi contabilul unei rețele criminale care opera în zona Vestului Mijlociu. Aceștia erau specializați în operațiuni de recuperare,

șantaj și spălare de bani, incendieri, bătaii, desfigurări și crime ocazionale pentru a-și atinge scopurile. Acest caz atrăsese atenția la nivel național din cauza cruzimii metodelor organizației și a complexității situației.

Jennings întrezărise rapid calea cea dreaptă și ajutase la băgarea după gratii a celor mai periculoși dintre membri. Însă câțiva scăpaseră totuși de brațul lung al legii și de aceea Jennings intrase sub protecția WITSEC.

Acum el era un cadavru, iar asta era doar începutul problemelor lui King. Fost agent federal cu un dosar impecabil, King mai colaborase cu WITSEC în anumite cazuri ce necesitau colaborarea între Serviciul de Șerifi și Serviciul Secret. Când Jennings venise la interviul pentru slujbă și King îi verificase trecutul, el suspectase că Jennings era înscris în program. Nu știa cu siguranță; era clar că Serviciul de Șerifi nu avea să dezvăluie identitatea unuia dintre oamenii săi, dar King avea îndoielile lui, pe care nu le împărtășise niciodată nimănui. Suspiciunile erau alimentate de numărul mic de referințe din trecutul lui Jennings, de parcă nici n-ar fi avut un trecut.

King nu era suspectat în cazul uciderii lui Jennings – așa i se spusese – ceea ce însemna că, probabil, se afla în capul unei liste cu posibili vinovați. Dacă le-ar fi spus investigatorilor că îl suspecta pe Jennings ca făcând parte din WITSEC, atunci, în cel mai scurt timp, s-ar fi aflat în boxa acuzaților. Așa că se decise ca măcar pentru moment să facă pe prostul.

Petrecu tot restul zilei încercând să-l liniștească pe partenerul său de afaceri. Baxter era un bărbat mare și zdravăn, fost jucător de fotbal american la UVA, care petrecuse câțiva ani pe tușă în NFL², înainte de a deveni un temut avocat pledant. Totuși, fostul sportiv nu era obișnuit ca morții să-i zacă în propriul birou. Aceasta era

2 National Football League, principala ligă de fotbal american (n. tr.)

o formă de „moarte subită” cu care nu era deloc obișnuit. King, pe de altă parte, petrecuse ani întregi în Serviciul Secret muncind împotriva celor mai temute forme de crimă organizată. Și fusese nevoit chiar să ucidă oameni. Deci era mai bine antrenat pentru a avea de-a face cu o crimă decât partenerul lui de afaceri.

King îi dădu secretarei, Mona Hall, liber restul zilei. Mona era tipul de femeie sensibilă și nevrotică, și n-ar fi reacționat prea bine la vederea sângelui și a cadavrului. În orice caz, era renumită a fi o foarte bună răspânditoare de bârfe, iar telefonul ei era probabil deja înroșit și circulau o droaie de supoziții despre crima care avusese loc în birourile firmei King & Baxter. Într-o comunitate atât de mică precum Wrightsburg, asta putea constitui subiect de bârfă timp de luni de zile, dacă nu chiar ani.

Cu birourile închise pentru investigațiile desfășurate de agenții federali, King & Baxter se mutase temporar în casele partenerilor. În seara aceleiași zile, cei doi avocați cărară în propriile mașini cutii cu acte, dosare și alte documente. În timp ce masivul Phil Baxter se îndepărta spre casă cu la fel de masivul său SUV, King se sprijini de capota mașinii și privi spre birou. Cu toate luminile aprinse, investigatorii munceau încă de zor, scotocind fiecare colțișor pentru a găsi indicii referitoare la persoana care îl împușcase pe Howard Jennings. King admira panorama ce cuprindea munții din spatele clădirii. Acolo sus era casa lui, un loc pe care îl construise pe ruinele vieții anterioare. Fusese o bună terapie pentru el. Dar acum?

Se îndreptă spre casă, întrebându-se ce îi va mai rezerva ziua de mâine. Mâncă o farfurie de supă de pui în timp ce se uită la știrile locale. Erau poze cu el pe ecran și informații despre fosta lui carieră în Serviciul Secret, inclusiv despre rușinoasa lui retragere, despre cariera lui de avocat în Wrightsburg și speculații legate

de moartea lui Howard Jennings. Închise televizorul și încercă să se concentreze asupra dosarelor pe care le adusese acasă. Cu toate astea, nu reușea să se adune deloc și, în cele din urmă, rămase în biroul său, înconjurat de lumea lui de cărți juridice și hârțogăraie plictisitoare, stând și privind în gol. Cu o tresărire, ieși din transă.

Se schimbă în pantaloni scurți și tricou, luă o sticla de vin roșu și un pahar de plastic și coborî pe docul acoperit din spatele casei. Ajuns acolo, urcă pe șalupa de șase metri acostată alături de barca lungă de patru metri, cu vele, și skijet-ul, plus un caiac și o canoe. Cu o lărgime de aproape un kilometru și circa 13 kilometri lungime, presărat cu numeroase golfulețe, lacul era foarte popular printre pescari și iubitorii de sporturi de apă; apele adânci și limpezi erau pline de tot felul de pești, mai mari și mai mici. Vara era pe sfârșite, iar turiștii de sezon plecaseră.

Coborî șalupa în apă, o porni și aprinse farurile. Apoi plecă în trombă și parcurse vreo trei kilometri, respirând aerul umed și lăsându-se stropit de valuri. Intră într-un golfuleț nelocuit, opri motorul, aruncă ancora, scoase sticla de vin și-și turnă în pahar, contemplându-și viitorul sumbru.

Când se vor răspândi veștile cum că o persoană încadrată în programul WITSEC fusese asasinată în biroul lui, King va fi din nou în atenția întregii națiuni, lucru de care îi era groază. Data trecută, un ziar de scandal susținuse chiar că el fusese mituit de o organizație politică violentă și radicală să se uite în altă parte când fusese asasinat Clyde Ritter. Cum legea calomniei funcționa în Statele Unite, el dăduse în judecată ziarul și făcuse o înțelegere destul de avantajoasă. Câștigase suficient cât să-și construiască viața cea nouă, dar nu ștersese nici pe departe amintirea celor întâmplate. Cum ar fi putut?

Așezându-se pe marginea bărcii, se descălță, se dezbracă și se aruncă în apa întunecată, unde rămase câteva clipe, și apoi ieși la suprafață trăgând adânc aer în piept. Apa lacului era chiar mai caldă decât aerul de afară.

Cariera lui în Serviciul Secret fusese ruinată atunci când un post local difuzase caseta cu asasinarea lui Clyde Ritter. Apărea clar faptul că el se uitase în altă parte mai mult decât ar fi trebuit atunci când politicianul fusese asasinat. Imaginea îl arăta pe asasin cum scoate arma, o îndreaptă spre Ritter, trage și îl doboară, toate în timp ce King privea parcă hipnotizat în altă parte. Se vedea clar cum chiar și niște copii din public reacționează când îl vad pe asasin cum scoate arma, înainte ca agentul King să realizeze ce se întâmplă.

Presa hotărâse să-l jupoaie de viu pe King, bineînțeles alimentată de protestul zgomotos al oamenilor din echipa lui Ritter și de dorința de a nu fi bănuți că ar fi fost împotriva unui candidat deloc popular.

Ar fi putut să reproducă mai toate titlurile care ținuseră capul de afiș la acea vreme: „Agentul care închide ochii când candidatul este ucis”; „Un agent veteran o sfeclește”; „Dormind în post”. Sau titlul care, în alte circumstanțe, l-ar fi amuzat copios: „Așadar, de aceea agenții poartă ochelari de soare”. Cel mai rău fusese abandonul colegilor săi agenți.

Căsnicia lui se destrămase ca urmare a evenimentelor, dar, de fapt, scârțâia de mai multă vreme. King era mai mult pe drumuri decât acasă, uneori plecând în mai puțin de o oră de la chemare, fără a ști când sau dacă se mai întoarce. În aceste circumstanțe își iertase nevasta când aceasta avusese prima aventură extraconjugală, chiar și a doua. A treia oară însă, s-au despărțit. Și când ea fusese de acord cu divorțul aproape instantaneu, după ce toată lumea lui se

prăbușește, nu se poate spune că el suferise prea mult.

Și totuși, supraviețuise și își reclădise viața. Dar acum?

Încet, se urcă din nou la bordul ambarcațiunii, se înfășură într-un prosop și conduse înapoi. În loc să se ducă direct în docul lui, King opri motorul și luminile, și trase barca într-un golf mic aflat în apropierea casei sale. Coborî încet ancora ca să nu i se împotmolească barca în noroiul de acolo. În apropierea casei zări o rază de lumină care se mișca de colo-colo. Avea vizitatori. Poate că erau reporteri care adulmecau locul. Sau poate că asasinul lui Howard Jennings venise să termine treaba.

King vâslise ușor până la mal, se îmbrăcase și acum pândea din spatele unor tufișuri. Lumina se mișca în continuare înainte și înapoi, de parcă cineva se deplasa în partea de est a proprietății sale. King își croi drum către intrarea casei, ascuns de un zid de verdeață. Pe aleea de acces era parcat un BMW albastru decapotabil pe care nu-l recunoștea. Primul impuls fu să se ducă direct la mașina, însă se hotărî ca mai întâi să facă rost de o armă. Cu un pistol mare și drăguț în mână s-ar fi simțit mult mai bine.

Se strecură încet în casa cufundată în beznă, luă pistolul și ieși pe o ușă laterala. Raza de lumină dispăruse, și asta îl alarmă. Îngenunche și ascultă cu atenție. Un zgomot de crengi rupte ajunse până la el. Venea din dreapta lui, de la nici trei metri depărtare; apoi auzi zgomot de pași. Trase adânc aer în piept; pistolul era pregătit, cu predica trasă.

Se aruncă spre adversar, îl lovi în stomac, apoi îl dărâamă, punându-i pistolul în față.

Numai că nu era un el, ci o ea! Și avea un pistol în mână, care era îndreptat spre el. Țevile celor doua arme aproape se atingeau.

— Ce naiba faci aici? Întreba el nervos după ce văzu cine era.

— Dacă te-ai da jos de pe mine, poate că aș avea suficient aer cât să-ți spun, izbucni ea.

Nu se grăbi să o elibereze, iar când ea întinse mâna cerându-i astfel să o ajute, el o ignoră total.

Era îmbrăcată cu o fustă, bluză și o jachetă scurtă. Fusta i se ridicase aproape de tot în urma impactului. Se ridică și se aranjă.

— Este un obicei de-al tău să îți ataci toți vizitatorii? Întrebă ea cu răceală în timp ce își punea pistolul la loc

în tocul de la brâu și se scutura de praf.

— Cei mai mulți dintre vizitatorii mei nu se furișează.

— Nu a răspuns nimeni la ușă.

— Așa că pleci și vii altă dată. Nu te-a învățat mama ta că așa se procedează?

Ea își încrucișă brațele la piept.

— E ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, Sean.

— Chiar? Nici nu mi-am dat seama, căci am fost ocupat să-mi refac viața.

Ea se uita în jur.

— Asta se vede! Frumos loc ai aici!

— Ce cauți aici, Joan?

— Am venit să văd ce face un prieten vechi care are probleme.

— Da? Și despre cine este vorba?

Ea zâmbi cu nevinovăție.

— O crimă în biroul tău. Asta înseamnă probleme, nu?

— Sigur că da. Dar eu mă refeream la partea cu prietenul vechi.

Ea făcu un semn cu capul spre casă.

— Tocmai am făcut un drum lung. Auzisem ceva de ospitalitatea sudistă. Crezi că poți să-mi faci și mie o demonstrație?

În schimb, lui King îi trecu prin minte să tragă un foc peste capul ei. Totuși, singura cale de a afla ce pune la cale Joan Dillinger era să o asculte.

— La ce fel de ospitalitate te referi?

— Ei bine, e aproape ora nouă seara și nu am mâncat nimic. Hai să pornim de la premisa asta și să vedem ce putem face, spuse ea.

— Apari pe neașteptate după atâția ani și te aștepți ca eu să-ți fac de mâncare? Știi că ai tupeu?!

— Dar asta nu ar trebui să te mai surprindă, nu-i așa?

În timp ce el pregătea masa, Joan explorează zona principală a casei, cu paharul de gin în mână. Se urcă pe

tejgheaua din bucătărie, exact lângă locul în care el pregătea mâncarea.

— Ce-ți mai face degetul? îl întrebă ea.

— Mă doare numai când sunt cu adevărat enervat de ceva. E un fel de inel care îmi indică starea psihică. Și, dacă vrei să știi, în momentul ăsta mă doare de mor.

Ea ignoră acest ultim comentariu.

— Acest loc este spectaculos. Am auzit că l-ai construit chiar tu.

— Mi-am făcut de lucru.

— Nu știam că ești tâmplar.

— Mi-am câștigat existența pe perioada studiilor făcând diverse lucruri pentru oameni care-și puteau permite. Și mi-am zis, ce naiba, hai să fac ceva și pentru mine!

Mâncară la masa din bucătărie, care avea vedere spre lac și băură o sticlă de vin roșu din pivnița lui. În alte circumstanțe, ar fi putut fi o reușită cină romantică.

După masă, își luară paharele de vin și se duseră în livingul cu tavan înalt și cu pereții din sticlă. Când văzu că ea tremură de frig, King aprinse focul în șemineu și îi aruncă o pătură. Stăteau unul în fața celuilalt, pe canapele din piele. Joan își scoase pantofii cu toc și își încrucișă picioarele sub ea, acoperindu-le cu pătura. Ridică paharul către el.

— Cina a fost excelentă. Ea adulmecă buchetul vinului. Și văd că vinurile din colecția ta sunt dintre cele mai bune.

— Bine, burta ți-e plină, ești amețită. De ce ai venit până aici?

— Atunci când se întâmplă ceva extraordinar de interesant, cum ar fi anchetarea unui fost agent secret pe motiv de crimă, toată lumea este interesată.

— Și te-au trimis pe tine iscoadă?

— Sunt aici din proprie inițiativă.

— Deci este o vizită neoficială? Sau ești aici numai ca

să spionezi pentru agenție?

— Aș caracteriza-o ca fiind neoficială. Aș vrea să aud versiunea ta.

King strânse cu putere paharul în mână, înfrângându-și dorința de a-l arunca înspre ea.

— Nu am nicio versiune a mea. Omul muncea pentru mine de puțin timp. A fost ucis. Azi am aflat că era în programul de protecție a martorilor. Nu știu cine l-a ucis. Sfârșitul poveștii.

Ea nu-i răspunse, doar se uită gânditoare către foc. Apoi se ridică, se duse în fața șemineului și îngenunche, trecându-și palmele peste lespede de piatră.

— Tâmplar și cioplitor în piatră?

— Pe asta am cumpărat-o. Îmi cunosc limitele.

— Asta e bine. Cei mai mulți bărbați pe care îi știu nici nu admit că au așa ceva.

— Mulțumesc. Dar tot aș dori să aud de ce te afli aici.

— Nu are de-a face cu Serviciul Secret, are de-a face numai cu noi doi.

— Dar nu exista „noi doi”.

— Dar a existat. Am lucrat împreună ani de zile. M-am culcat cu tine. Dacă ar fi fost altele circumstanțele, poate chiar am fi avut mai mult decât o relație. Și îmi place să cred că, dacă aș fi fost eu în locul tău și dacă un om aflat în programul de protecție a martorilor ar fi fost ucis la mine în birou, și tu ai fi venit să mă ajuți.

— Cred că te înșeli.

— Ei bine, eu de asta sunt aici. Am vrut să știu că ești bine.

— Mă bucur că situația mea nefericită ți-a provocat declanșarea unor sentimente așa nobile.

— Sarcasmul nu ți se potrivește deloc, Sean.

— Este târziu și ai de condus mult înapoi până în Washington.

— Ai dreptate. Este un drum mult prea lung, de fapt. Apoi adăugă: Se pare că ai destule camere aici. Se ridică

și se așază aproape de el pe canapea, enervant de aproape. Pari destul de în formă pentru a fi recrutat în Trupele de Recuperare a Ostaticilor din FBI, remarcă ea admirativ, plimbându-și privirea peste constituția lui athletică de 1,86 metri.

El clătină din cap.

— Sunt prea bătrân pentru cascadorii de genul acesta. Am genunchii paradiți, umărul cu probleme și așa mai departe.

Ea își luă privirea de la el și își dădu o șuviță de păr după ureche.

— Tocmai am împlinit patruzeci de ani.

— Privește partea bună. Nu este sfârșitul lumii.

— Nu pentru un bărbat. Patruzeci de ani pentru o femeie nemăritată nu este prea plăcut.

— Dar arăți bine. Arăți bine și pentru treizeci, și pentru patruzeci, plus că ai și cariera.

— Nu credeam că voi rezista atât.

— Ai rezistat mai mult decât mine.

Ea puse paharul de vin pe masă și se întoarse către el.

— Dar nu ar fi trebuit.

După care urma o liniște stânjenitoare.

— S-a întâmplat acum mulți ani, spuse el în final. Ce-a fost a fost.

— Se pare că nu. Văd cum mă privești.

— La ce te așteptai?

Ea ridică din nou paharul și îl goli dintr-o înghițitură.

— Habar n-ai cât de greu a fost pentru mine să vin aici. M-am răzgândit de zeci de ori. Mi-a luat o oră să mă decid cu ce să mă îmbrac. A fost mai stresant decât să-l păzesc pe președinte la o inaugurare.

Nu o mai auzise niciodată vorbind astfel. Ea era întotdeauna cea mai sigură pe sine. Ea le ținea piept tuturor colegilor bărbați, de parcă ar fi fost unul dintre ei.

— Îmi pare rău, Sean. Nu cred să-ți mai fi spus

vreodată asta.

— Până la urmă a fost vina mea. Caz închis.

— Foarte drăguț din partea ta.

— Pur și simplu nu am nici timpul, nici energia să port ranchiună. Nu este chiar așa de important pentru mine.

Ea se încălță, se ridică de pe canapea și își puse jacheta.

— Ai dreptate, este târziu și ar trebui să plec. Îmi pare rău că ți-am întrerupt minunata viață. Și îmi cer scuze că am fost atât de îngrijorată pentru tine încât să vin până aici.

King vru să vorbească, ezită și, când ea se îndreptă către ușă, spuse:

— Ai băut prea mult, nu poți conduce în siguranță noaptea pe drumurile astea. Camera de oaspeți este în capătul scărilor în dreapta. Pijamalele sunt în șifonier și ai baie separată. Cine se scoală primul face cafeaua.

Ea se întoarce.

— Ești sigur? Nu ești obligat să faci asta.

— Ai încredere în mine, știu asta. Nu ar trebui să fac asta. Ne vedem dimineată.

Ea se uită la el cu o expresie care spunea: „Ești sigur că nu vei veni să mă vezi înainte de dimineată?”

El se întoarce și se depărtă.

— Tu unde te duci? îl întreabă ea.

— Am ceva de lucru. Somn ușor.

Joan se duse afară și își luă bagajul din mașină. Când se întoarce, el nu mai era acolo. Dormitorul principal era la celalalt capăt al culoarului. Ea se duse până acolo și aruncă o privire înăuntru. Era întuneric. Și pustiu. Se strecură încet în camera ei și închise ușa.

Mâinile și picioarele lui Michelle Maxwell se mișcau cu maximă eficiență, cel puțin așa se autoevalua ea după cele mai joase standarde de după zilele de glorie de la olimpiadă. Vâsla ei tăia apele râului Potomac în timp ce soarele răsărea și aerul greu promitea că nu va fi o zi prea răcoroasă. Chiar acolo, în Georgetown, își începuse cariera în canotaj. Mușchii și articulațiile îi ardeau din cauza efortului depus. Depășise toate ambarcațiunile care erau pe apă, veliere, caiace, canoe, chiar și una care avea un motor cu cinci cai-putere.

Trase barca într-unul dintre locurile special amenajate, se aplecă și inspiră cu putere oxigenându-și sângele, lucru care îi dădea o senzație plăcută. Jumătate de oră mai târziu, se afla în Land Cruiser-ul ei, îndreptându-se spre hotelul în care se mutase, aproape de Tysons Corner, în Virginia. Era încă devreme și traficul era redus - relativ redus, pentru o zonă în care la ora 5 dimineața se creau deja blocaje pe autostradă. Făcu un duș și se îmbracă în tricou și pantaloni scurți. Fără ciorapi sau pantofi incomozi se simțea minunat. Se întinse, își frecă mâinile și picioarele, și comandă mâncare de la room-service, nu înainte de a-și pune un halat. În timp ce mânca clătite, suc de portocale și cafea, se uita la televizor, mutând de pe un canal pe altul, în căutare de știri despre dispariția lui Bruno. Ironia sorții: ea fusese agentul principal în teren în acea zi, iar acum urmărea știrile pe CNN. Se opri când văzu pe ecran un bărbat care îi păru cunoscut. El era în Wrightsburg, Virginia, înconjurat de echipele de știri și era evident nemulțumit de asta.

Îi trebuiră câteva momente ca să-și dea seama, dar până la urmă îl recunoscuse. Bărbatul era Sean King. Ea intrase în Serviciul Secret cu vreun an înainte de

asasinarea lui Ritter. Michelle nu știuse niciodată ce se întâmplase cu Sean King și nici nu o interesase vreodată cu adevărat. Dar acum, că auzise detaliile morții lui Howard Jennings, începuse să-și dorească să afle mai multe amănunte. În parte, era o chestiune pur fizică. Sean King era un bărbat care arata foarte bine: înalt și bine făcut, cu părul negru, acum ușor grizonat la tâmpile. „Trebuie să aibă vreo patruzeci și ceva de ani”, calculă ea. Avea o față care arăta mai bine cu riduri – avea un farmec pe care probabil nu-l avusese la 20 sau la 30 de ani, când probabil era mult prea drăguț. Și, cu toate astea, nu trăsăturile lui o intrigau cel mai mult. În timp ce asculta detaliile schematice ale asasinării lui Jennings, îi atrăsese atenția ceva ciudat legat de asta, ceva ce încă nu putea defini.

Deschise un exemplar din *Washington Post*, care îi fusese adus în cameră, și, în timp ce parcurgea paginile, găsi un articol informativ legat de crimă. Articolul cuprindea și amănunte din trecutul lui King – tragedia declanșată de moartea lui Ritter și ceea ce urmase. După ce citi articolul și se uită la tipul de pe ecran, simți o legătură viscerală cu el. Amândoi greșiseră când se aflau în misiune și asta îi costase pe amândoi enorm. Se pare că Sean King își refăcuse radical viața. Michelle se întreba dacă ea ar fi putut face asta tot așa de bine cum reușise el.

Avu o clipa de inspirație și telefonă unui om de încredere din Serviciul Secret. Tânărul nu era agent. Lucra în serviciul administrativ. Fiecare agent operativ trebuia să-și creeze legături puternice la serviciul administrativ, pentru că acolo se aflau oamenii care știau cum să se descurce cu birocrăția care copleșise cele mai multe agenții guvernamentale. El era un mare admirator al lui Michelle și ar fi făcut tumbe pe holurile instituției dacă ea ar fi acceptat să bea o cafea cu el. Așa că ea acceptă. Prețul era că el urma să-i aducă niște

copii după anumite materiale. Ezitase la început - nu voia să aibă necazuri -, dar reușise ea să-l convingă. De asemenea, reușise să-l determine să încetinească procesul de suspendare a ei din agenție, în așa fel încât să mai poată accesa baza de date a Serviciului Secret folosindu-și numele și parola cel puțin încă o săptămână.

Se întâlneau într-o cafenea din centrul orașului, unde ea luă documentele de la el și îl îmbrățișă în semn de recunoștință, zăbovind suficient de mult cât să fie sigură că o va mai ajuta și altă dată. Când intrase în Serviciul Secret, ea nu renunțase la statutul de femeie. La un anumit nivel, acesta nu era decât un instrument. De fapt, folosită cu istețime, aceasta putea deveni mai periculoasă decât arma din dotare.

În timp ce se întorcea la mașină, ea auzi o voce. Se întoarse și văzu că era un agent peste care trecuse fără milă în ascensiunea ei profesională - evident că venise să savureze decăderea ei.

— Cine ar fi crezut? Începu el inocent. Steaua ta era în ascensiune vertiginoasă. Nici acum nu-mi explic cum de ai lăsat să se întâmple așa ceva, Mick. Adică, să lași un tip singur într-o cameră pe care nu ai verificat-o cu adevărat. La ce dracu' te-ai gândit?

— Se pare că nu am gândit, Steve.

El o bătu pe umăr un pic mai tare decât era nevoie.

— Hei, nu te îngrijora, nu vor permite ei ca agentul lor minune să cadă. Vei fi transferată, poate chiar o vei păzi pe Lady Bird prin Texas. Sau poate familia Ford. Poate așa vei sta șase luni în Palm Spring și șase în Vail, și vor fi numai zile ușoare. Dacă ar fi fost vorba de unul dintre fraierii de noi, ne-ar fi tăiat capetele și ar fi uitat de noi. Dar cine a spus că viața e dreaptă?

— S-ar putea să ai o surpriză. S-ar putea ca eu după toate astea să nu mai am nimic de a face cu Serviciul Secret.

El zâmbi mulțumit.

— Poate că există un Dumnezeu, până la urmă. Hei, ai grijă de tine, îi mai aruncă el întorcându-se.

— A, Steve? El se întoarce din nou. Presupun că ai primit circulara care spunea că vor face curățenie în computerele din agenție săptămână viitoare. Poate ar fi mai bine să ștergi toată pornografia pe care ai adunat-o de pe internet – știi tu, site-ul pe care tot intri la serviciu. Ți-ar păta reputația. Și, cine știe, poate află și soția ta. Și, dacă tot suntem la subiectul ăsta, chiar merita să riști atâta pentru niște sâni mari și un fund mic? Nu ți se pare că te porți de parcă ai avea șaispe' ani?

Zâmbetul lui Steve dispăru; îi arată degetul mijlociu și plecă. Michelle nu se putu stăpâni să nu zâmbească tot drumul până la hotel.

13

Michelle împrăștie pe pat toate documentele, trecându-le pe fiecare în revistă cu infinită meticulozitate și luându-și notițe. Îi era clar că King avea un dosar fără pată și o lungă listă de laude în cariera lui din Serviciul Secret - asta până în ziua fatidică în care, pentru o clipă de neatenție din partea lui, Clyde Ritter plătise cu viața.

La începutul carierei, King fusese rănit în timpul unei arestări care mersese prost. Omorâse doi oameni, după ce încasase un glonț în umăr. Și, ani buni mai târziu, îl ucisese pe asasinul lui Ritter, dar câteva secunde prea târziu. În total, omorâse trei oameni în cariera lui. Michelle trăsesese mii de gloanțe în sala de antrenament, dar în scurta perioadă cât lucrase în poliția din Tennessee nu avusese prilejul să împuște pe cineva. Uneori, chiar se întreba ce simți în momentele acelea, dacă te schimbă, dacă te face să fii prea nesăbuit sau prea atent în munca ta.

Asasinul lui Clyde Ritter era profesor la Colegiul Atticus. Profesorul Arnold Ramsey nu era cunoscut ca reprezentând o amenințare și nu avea nicio legătură cu vreo grupare politică radicală, deși se aflase ulterior că era un critic virulent al lui Ritter. Lăsase în urma o soție și o fiica. „Halal moștenire îi lăsase fiicei sale!” își zise Michelle. Ce putea să spună atunci când venea vorba despre familia ei? „Bună, tatăl meu a fost un asasin politic, la fel ca John Wilkes Booth și Lee Harvey Oswald. A fost ucis de Serviciul Secret. Tatăl tău cu ce se ocupă?” Nimeni altcineva nu fusese arestat în legătură cu acest caz. Concluzia oficială fusese că Ramsey acționase singur.

Terminând pe moment cu documentele, Michelle luă caseta video care făcea parte din înregistrările oficiale.

O introduse în aparatul video de sub televizor și îl porni. Se așază și privi scena cu întâlnirea din holul hotelului din timpul campaniei lui Ritter. Înregistrarea fusese făcută de un post de televiziune local și reprezentase lovitura fatală pentru King. În ciuda eforturilor imense ale agenției ca acest tip de eveniment să nu se mai repete, se luase hotărârea ca această casetă să nu fie arătată noilor recruți. „Probabil din cauza situației jenante”, se gândi Michelle.

Se încordă când îl văzu pe Clyde Ritter cum intră plin de sine în camera ticsită de oameni împreună cu stafful de campanie. Ea știa puține despre Ritter, doar că își începuse cariera ca predicator la televizor și că făcuse o avere din asta. Mii de oameni din toate colțurile țării îi trimiseseră bani, mai mulți sau mai puțini. Erau numeroase voci care spuneau că numeroși oameni, în special văduve bogate, îi dăduseră toți banii pe care îi aveau în schimbul promisiunii că vor ajunge în rai. Însă nu exista nicio dovadă clară a acestui fapt și scandalul se stinsese. După ce abandonase viața cvasireligioasă, candidase și fusese ales în congres din partea unui stat din sud – ea nu-și mai amintea care. Votase foarte ciudat în chestiunile legate de problemele rasiale și de libertățile civile, iar convingerile lui religioase puneau capac la toate. Cu toate astea, era iubit în statul lui și existau destui votanți dezamăgiți de platformele electorale ale marilor partide, iar Ritter candida independent la președinție. Această mare ambiție sfârșise cu un glonț în inimă.

Imediat lângă Ritter se afla șeful lui de campanie. Michelle verificase și dosarul acestuia. Sidney Morse. Fiul unui influent avocat din California și al unei moștenitoare, Sidney Morse fusese, lucru ciudat, dramaturg și regizor înainte de a-și îndrepta calitățile artistice spre scena politică. Își făcuse o reputație națională prin conducerea unor mari campanii

electorale - transformându-le în adevărate spectacole media, cu multe efecte speciale, de sunet și lumină -, care, deși lipsite de substanță, aveau o rată de succes uimitor de mare. „Asta spune mai multe despre naivitatea votanților moderni decât despre calitatea candidaților”, era de părere Michelle.

Morse devenise un „depanator” de probleme profesionist, schimbând scena politică fără nicio remușcare atunci când banii îi dictau asta. Se alăturase cauzei lui Ritter atunci când campania începuse să ia amploare și avea nevoie de un cârmaci. Morse avea reputația de a fi strălucit, viclean și, atunci când era nevoie, nemilos. Toată lumea era de acord că făcuse pentru Ritter o campanie aproape perfectă. Și, peste toate, se distrase la culme zdruncinând puterea politică prin intermediul acestui „zeu atotputernic al partidelor mărunte”. În orice caz, Morse devenise un paria politic după asasinarea lui Ritter și viața lui intrase în cădere liberă. Cu aproape un an de zile în urmă, din cauza problemelor psihice, Morse fusese internat într-o clinică specială, unde probabil își va petrece tot restul zilelor.

Michelle încremeni din nou când îl văzu pe King în spatele candidatului. Ea număra în gând agenții din cameră. Nu erau chiar atât de mulți. Ea avusese de trei ori mai mulți pentru paza lui Bruno. King era singurul agent din apropierea lui Ritter. Se întrebă cine făcuse planul ăla jalnic.

Avidă să cunoască istoria agenției, Michelle aflase că misiunile Serviciului Secret evoluaseră de-a lungul timpului. Fusese nevoie de moartea a trei președinți, Lincoln, Garfield și McKinley, pentru ca membrii congresului să ia măsuri semnificative în legătura cu securitatea prezidențială. Teddy Roosevelt se bucurase de prima securitate serioasă din partea Serviciului Secret, după asasinarea lui McKinley, cu toate că lucrurile nu erau atât de complicate pe vremea aceea.

Chiar și în 1940, Harry Truman, vicepreședintele nou ales al lui Franklin Roosevelt, nu avea atribuit nici măcar un agent de pază al Serviciului Secret până când unul dintre asistenții săi remarcase furios că nu este posibil ca o persoană aflată atât de aproape de a deveni cel mai puternic om din lume să nu beneficieze măcar de protecția unui om înarmat din partea Serviciului Secret.

Pe parcursul întâlnirii înregistrate pe caseta, ea îl văzu pe agentul King făcând totul ca la carte, privirea fiindu-i atentă în toate părțile. Serviciul Secret îi antrena serios. Odată, concuraseră cu alte servicii federale de protecție și pază pentru a vedea care dintre ele era cea mai bună în a-și da seama când cineva minte. Serviciul Secret câștigase fără drept de apel. Pentru Michelle motivul era clar. Un agent de protecție își petrecea o mare parte din antrenament încercând să-și dea seama ce gândește sau intenționează cineva numai după limbajul trupului.

Și apoi veni momentul. Atenția lui King păru atrasă de ceva în dreapta lui. Michelle era atât de intrigată de ceea ce i-ar fi putut distrage atenția lui King, încât nici nu observa momentul în care Ramsey scoase pistolul și trase. Ea tresări la zgomotul făcut de armă și realizează că i se întâmplase același lucru ca lui King – atenția îi fusese distrasă. Derulă înapoi caseta și privi cu atenție cum Ramsey își strecoară mâna în haină, mișcare parțial acoperită de un semn electoral pe care îl ținea în mână. Nu aveai cum să vezi arma decât atunci când o îndrepta către candidat și trăgea. King se retrase rapid, ca și cum glonțul ar fi trecut prin corpul lui Ritter și l-ar fi lovit în mână. În timp ce Ritter se prăbușea, mulțimea izbucnise într-o isterie totală. Cameramanul dădu impresia că se prăbușise în genunchi, și Michelle nu mai putea vedea decât trunchiuri și picioare care alergau haotic. Ceilalți agenți fuseseră împinși spre marginea încăperii de către

mulțimea înspăimântată. Totul durase câteva secunde, căruia ei i se păruă o eternitate. Apoi cameramanul trebuie să se fi ridicat din nou în picioare, pentru că acum îl vedea iarăși în imagine pe Sean King.

Cu sângele șiroind pe mână, King avea arma scoasă, îndreptată către Ramsey, care încă mai ținea pistolul în mână. Este o reacție perfect umană să tresari, să intri în panică și să te lași la pământ, nemișcat, atunci când se trag focuri de armă. Antrenamentele din Serviciul Secret te pregăteau să suprimi acest instinct. Când un necunoscut trage focuri de arma, te miști! Apuci obiectivul și pleci de acolo cât poți de repede, de cele mai multe ori cărând efectiv persoana după tine. King nu făcuse asta, în principal din cauză că, presupunea Michelle, el avea în față un om înarmat.

King trase o dată, de două ori, cu un calm aparent; din câte își putu da seama Michelle, nu scoase niciun cuvânt. Apoi Ramsey se prăbuși; King pur și simplu rămase acolo, uitându-se în jos spre candidatul mort, în timp ce alți agenți reușiră până la urmă să ajungă până în față și să-l scoată pe Ritter, să-l scoată din încăpere – la ei antrenamentul dădu roadele așteptate – lăsându-l pe King singur acolo, să înfrunte furtuna.

Michelle ar fi dat orice să știe ce gândea omul în acele momente.

Derulă caseta și privi din nou toată întâmplarea. Se auzi „pac” exact atunci când Ramsey trase cu arma. Dar mai fusese un sunet înainte de acesta. Derula din nou caseta și asculta cu mare atenție. Era un fel de „bip” sau un „clang”, sau un „ding”. Asta era. Un *ding!* Și venea din direcția în care privise King înainte de tragedie. Și ei i se părea că aude un sunet slab ca un fâșâit sau ca un hârșâit.

Ea se gândi rapid. Un „ding” într-un hotel putea însemna sosirea unui lift. Iar sunetul hârșâit puteau fi ușile liftului care se deschideau. Planul încăperii în care

fusesse împușcat Ritter arăta existența mai multor lifturi. Dacă o ușă de lift se deschisese, ce văzuse King atât de interesant acolo? Și, dacă zărise ceva, de ce nu spusese nimic? Și de ce nimeni altcineva nu văzuse nimic?

Și, mai ales, de ce nimeni nu remarcase ceea ce ea observase după ce privise numai de câteva ori caseta? Dar de ce era ea așa de interesată de ceea ce i se întâmplase lui Sean King în urmă cu opt ani? Cu toate astea, era interesată. După zile întregi de vegetare, voia să facă în sfârșit ceva. Avea nevoie de acțiune. Hotărându-se în grabă, își făcu bagajul și părăsi hotelul.

La fel ca Michelle Maxwell, King se trezise devreme și era deja pe lac. Se afla într-un caiac și mergea considerabil mai încet decât Michelle. Lacul era pustiu la ora aceea și asemenea liniște nu mai puteai găsi la nicio altă oră. Era locul perfect pentru a gândi, și el chiar avea nevoie să facă acest lucru. Cu toate astea, n-a fost să fie.

Își auzi numele strigat și ridica privirea. Ea era acolo, pe terasa din spate a casei și ținea în mână o cană cu ceea ce el bănuia a fi cafea. Joan era îmbrăcată în pijamaua pe care el o ținea în camera de oaspeți. Vâsli înapoi spre mal cât de încet putu și apoi o luă la pas spre ușa din spate, unde îl aștepta.

Ea îi zâmbi.

— Se pare că tu te-ai trezit primul și totuși nu era cafea făcută, dar nu-i nimic, eu sunt pregătită să-ți acopăr spatele.

El accepta cafeaua și se așeză la masă la insistențele ei de a pregăti micul dejun. O privi cum se fâțâie prin bucătărie în picioarele goale și în pijama, jucând cu aplomb rolul de soție fericită. El își aminti că Joan, cu toate că era unul dintre cei mai duri agenți ai Serviciului Secret, putea fi foarte feminină, și în momentele intime putea fi o adevărată bombă sexuală.

— Tot omletă le preferi?

— E bine, răspunse el.

— Corn, fără unt?

— Da.

— Doamne, ești atât de previzibil!

„Cred că așa e”, gândi el. Apoi se aventură în a pune și el o întrebare.

— Ceva vești în legătură cu cazul morții lui Jennings sau eu nu am dreptul să aflu?

Ea încetă să mai spargă ouă.

— Asta e treaba FBI-ului, doar știi lucrul ăsta.

— Agențiile comunică între ele.

— Dar nu așa cum o făceau până mai deunăzi, și nici atunci nu era cine știe ce.

— Prin urmare, nu știi nimic, conchise el pe un ton acuzator.

Ea nu-i răspunse, în schimb, continuă să bată ouăle, apoi prăji pâinea și pregăti masa cu tot dichisul: tacâmuri, șervețele și cafea. Apoi se așează în fața lui, sorbind din sucul de portocale în timp ce el mânca.

— Nu mănânci nimic? întrebă el.

— Eu am grijă de silueta mea. Se pare că sunt singura care face asta.

Era doar imaginația lui sau ea tocmai îl pipăise cu piciorul pe sub masă?

— La ce te așteptai? Că după opt ani vom sări în pat, așa, pur și simplu?

Ea își lăsa capul pe spate și începu să râdă.

— În unele fantezii, da.

— Ești nebună, știi asta? Cu acte în regulă. El nu glumea.

— Și am avut o copilărie atât de normală! Poate că sunt doar înnebunită după bărbații bine făcuți.

Bine, de data asta era clar. Îl atinsese pe sub masă cu piciorul. Era foarte sigur de asta, pentru că piciorul ei era încă acolo și se îndrepta spre anumite zone intime ale corpului său.

Ea se aplecă spre el. Privirea nu îi era plină de dorință; era ca a unui animal de pradă. Era clar că ea îl dorea, acolo, pe loc, în bucătărie, pe masă, peste „previzibila lui omletă”. Ea se ridică și lăsa să-i cadă pantalonii de la pijama, dezvelind astfel o minusculă pereche de chiloței albi. Apoi, încet și deliberat, își desfăcu bluza de la pijama, așteptând ca el să o oprească la fiecare nasture pe care îl deschidea. Dar nu

o opri. Doar o privi cum se dezbracă. Nu purta sutien. Joan lăsă bluza să-i cadă lui în poală și, cu o mână, dădu jos toate farfuriile de pe masă.

— A trecut prea mult timp, Sean. Așa că, hai să facem ceva în privința asta!

Ea se cățăără pe masă chiar în fața lui și se lăsă pe spate, desfăcându-și coapsele. Joan zâmbi în timp ce el se ridica și o privi în toată splendoarea.

— Mă iei cu trucuri de-astea de doi bani? întrebă el.

— Ce vrei să spui?

El fixă cu privirea corpul de iluminat de pe tavan.

— Nu prea ți-a ieșit faza cu lenjeria intimă.

— Nu-i timpul pierdut, domnule King.

Zâmbetul ei dispăru atunci când el ridică bluza de la pijama și îi acoperi părțile intime.

— Mă duc să mă îmbrac. Aș aprecia dacă ai strânge mizeria de aici.

În timp ce se îndepărta, o auzi râzând zgomotos. Atunci când ajunse la capătul scărilor, ea îi strigă:

— În sfârșit, te-ai maturizat, Sean, sunt tare impresionată.

El dădu din cap, întrebându-se din ce spital de nebuni scăpase.

— Mulțumesc pentru micul dejun, îi răspunse el.

În timp ce King cobora din nou scările după ce făcuse un duș și se îmbrăcase, cineva bătu la ușă. El privi pe fereastra și fu foarte surprins să vadă o mașină de poliție, o camionetă a șerifilor și o dubiță neagră. Deschise ușa.

Îl știa pe Todd Williams, șeful poliției, de când fusese unul dintre ajutoarele sale voluntare. Todd părea agitat, în timp ce unul dintre agenții FBI făcu un pas înainte și își flutură legitimația în fața lui Sean, de parcă ar fi mânuit un șiș.

— Sean King? Am înțeles că ai un pistol înregistrat pe

numele tău.

King aproba din cap.

— Sunt ajutor de șerif. Cetățenii doresc să ne vadă înarmați în caz că este nevoie să împușcăm niscaiva răufăcători. Și?

— Și am dori să vedem arma. De fapt, am dori să o luăm cu noi.

King îl privi aspru pe Williams, care se uita la el, ridică din umeri și făcu un semnificativ pas înapoi.

— Aveți mandat? întrebă King.

— Ești un fost agent federal. Noi sperăm că vei colabora.

— Sunt și avocat, și noi nu suntem o specie prea cooperantă.

— Depinde de tine. Am mandatul chiar aici.

Când fusese agent, folosisese și el aceeași păcăleală. „Mandatul” lui de percheziție era de obicei o fotocopie a ultimei pagini a ziarului *New York Times* împăturită cu grijă.

— Vreau să-l văd, ceru el.

Ei scoaseră mandatul și era real. Voiau să-i ia revolverul din dotare.

— Pot întreba de ce?

— Poți întreba, răspunse un agent.

Acum șeriful făcu un pas înainte. Avea în jur de cincizeci de ani, peste 1,90 înălțime și constituția unui boxer profesionist, cu umeri lați, brațe lungi și palme imense.

— Hai să terminăm cu prostiile, bine? îi propuse el agentului FBI înainte de a se uita la King, Ei vor să vadă dacă gloanțele corespund cu cel scos din Jennings. Presupun că nu ai nicio problemă din punctul asta de vedere.

— Tu crezi că l-am împușcat pe Howard Jennings în biroul meu, folosind pistolul din dotare? Crezi că aș face asta din lene sau din pricina că aș fi prea zgârcit să-mi

cumpăr un alt pistol?

— Eliminam doar posibilitățile, spuse el cu blândețe. Cunoști procedura. Ca agent în Serviciul Secret.

— Am fost. Am fost agent în Serviciul Secret, sublinie el, întorcându-se. Voi aduce arma.

Tipul imens puse una din mâini pe umărul lui King.

— Nu. Arată-le doar unde se află.

— Și să-i las în casă ca să culeagă fără probleme dovezi pentru a construi cazul împotriva mea?

— Un om nevinovat nu are nimic de ascuns, ripostă agentul federal. De altfel, nu vor scotoci, pe cuvânt de cercetaș.

Un agent FBI îl urma pe King înăuntru. În timp ce mergeau de-a lungul holului, agentul păru surprins de mizeria din bucătărie.

— Câinele meu este tare sălbatic, explică King.

Omul dădu din cap.

— Eu am un labrador negru pe nume Trigger. Al tău ce este?

— O cățea pitbull pe nume Joan.

Intrară în camera lui, unde King deschise o cutie și îl invită pe agent să inspecteze conținutul. Omul luă pistolul, îl puse într-o pungă și îl urmă pe King spre ieșire.

— Îmi pare rău pentru toate astea, Sean, spuse Todd. Știu că e o situație aiurea.

Lui King i se păru că bunul șef al poliției nu era prea sincer.

În timp ce agenții se îndepărtau cu mașinile de casa lui King, Joan coborî scările complet îmbrăcată.

— Ce voiau?

— Făceau chetă pentru balul polițiștilor.

— Ha, ha! Ești suspect sau ce?

— Mi-au luat arma.

— Ai un alibi, nu?

— Am fost în tură. Nu am văzut pe nimeni și nimeni

nu m-a văzut pe mine.

— Păcat că nu am fost aici mai devreme. Ți-aș fi oferit un alibi pe cînste dacă ți-ai fi jucat cărțile cum trebuie. Ea ridică mîna dreaptă, iar cea stîngă o puse pe o Biblie imaginară. „Domnule judecător, domnul King este nevinovat deoarece atunci cînd s-a petrecut crima, eu îmi făceam de cap cu acuzatul pe masa din bucătărie.”

— Poate în visele tale.

— Chiar s-a întîmplat în visele mele. Dar acum cred că este prea tîrziu.

— Joan, fă-mi te rog un mare serviciu, ieși afară din casa mea!

Ea făcu un pas în spate, căutându-i privirea.

— Doar nu ești îngrijorat de povestea asta? Analiza balistică nu se va potrivi și gata.

— Așa crezi tu?

— Presupun că ai avut arma cu tine în timpul rondului.

— Bineînțeles că am avut-o. Praștia mi-e stricată.

— Glume. Tot timpul faci glume proaste cînd ești foarte nervos.

— Un om este mort, Joan, în biroul meu. Nimic din toate astea nu este comic.

— Numai dacă l-ai omorât tu, pentru că nu văd cum ar fi putut arma ta să o facă. El nu răspunse, și ea continuă: Este ceva ce nu ai spus poliției?

— Nu l-am omorât eu pe Jennings, dacă la asta te gîndești.

— Nu la asta mă gîndeam. Te cunosc prea bine.

— Ei bine, oamenii se schimbă. Unii chiar o fac.

Joan își luă geanta.

— Ar fi în regulă dacă ți-aș mai face o vizită? Adăuga apoi în grabă: Dacă îți jur că nu mai fac atîta deranj?!

Și se uită la mizeria din bucătărie.

— De ce ai făcut-o? întrebă el.

— Acum opt ani am pierdut ceva important pentru

mine. În dimineața asta am încercat să recuperez totul, folosind o metodă care s-a dovedit a fi jenant de stupidă.

— Ce sens ar mai avea să ne vedem din nou?

— De fapt, vreau să te întreb ceva.

— Spune!

— Nu acum. Altă dată. Ținem legătura.

După plecarea ei, King începu să facă ordine în bucătărie. În câteva minute totul era curat și la locul lui. Numai de ar fi putut spune același lucru și despre viața lui! În orice caz, avea impresia că multe lucruri se vor mai sparge până să se termine povestea asta.

Michelle luă avionul pentru un zbor scurt până în Carolina de Nord. Pentru că nu mai avea la ea insigna și actele, în schimb, având permisul de portarmă, fusese nevoită să trimită la bagaje pistolul și un mic cuțit pe care îl ținea întotdeauna la ea, recuperându-le abia după aterizare. Politica de confiscare a tuturor armelor, care intrase în vigoare după 11 septembrie, se mai relaxase întrucâtva, deși acum, că nu avea insigna, îi era mai greu. Michelle închirie o mașină și conduse o oră până în orașelul Bowlington, aflat la șaptezeci de kilometri est de granița cu Tennessee, la poalele munților Great Smoky. Cu toate acestea, descoperi în curând că nu rămăsese mai nimic din oraș. Producția de textile ridicase localitatea în vremurile bune, îi explicase un bătrânel de la benzinăria unde oprise.

— Acum toate astea se produc pe nimic în China sau în Taiwan, se lamentă omul. Ce ne-a mai rămas? Mai nimic.

Își puncta comentariile din când în când scuipând tutun într-o găleată; înregistrează la casă apa minerală pe care ea o cumpărase, apoi îi dădu restul. O întrebă de ce venise aici, dar ea îi răspunse vag:

— În trecere.

— Ei bine, doamnă, doar ca să știți, nu prea mai aveți ce vedea pe aici, pe la noi.

Michelle se urcă în mașină și traversează orașul în cea mai mare parte pustiu și sărăcit. Văzu mulți oameni în vârstă, odihnindu-se pe verandele dărăpănate sau mișcându-se greoi prin curțile mici, în paragină. Parcând în fața locului pe care îl căuta, Michelle se întrebă de ce acum opt ani de zile Clyde Ritter găsisese de cuviință să se oprească în localitatea aceasta în turul său de campanie. „Și-ntr-un cimitir ar fi adunat mai

multe voturi.”

Situat la câțiva kilometri de centrul orașului, hotelul Fairmount nu numai că avusese parte de vremuri mai bune, dar părea că se mai ține într-un singur stâlp de rezistență. Structura se înălța pe opt niveluri și era împrejmuată de un gard de sârmă înalt de doi metri. Arhitectura locului era o combinație de stiluri. Clădirea avea peste o sută de ani și părea să aibă pe ici, pe colo elemente specifice stilului gotic, cu turnulețe și balustrade false, în alte părți având un aer mediteranean, cu pereți văruiți și un acoperiș din țiglă roșie. Michelle hotărî că urâtenia locului n-avea cum să fie exagerată. Până și termenul de „elefant alb” nu descria clădirea întru totul.

Pe gard erau puse semne de „Trecerea interzisă” și, cu toate acestea, nu văzu o gheretă de paznic sau vreun gardian care să supravegheze perimetrul. Într-o parte a hotelului, descoperi o gaură în gard. Totuși, înainte să se strecoare înăuntru, se decise să meargă puțin în recunoașterea zonei – aici pregătirea ei ca agent al Serviciului Secret își spunea cuvântul.

Terenul era relativ plan, cu excepția zonei din spatele clădirii, unde se înclina în pantă până la gard. Michelle cântări din priviri unghiul pantei spre gard și zâmbi. Doi ani la rând câștigase campionatele statale la săritura în lungime și săritura în înălțime. Cu un avânt rezonabil, dacă vântul bătea cum trebuie, ar fi putut sări afurisitul de gard, folosindu-se de panta asta. Acum zece ani ar fi încercat, ca amuzament. Își continua plimbarea și se hotărî să se îndrepte spre pădure. Auzind susurul unei ape curgătoare, pătrunse și mai adânc în desișul pădurii.

Localiză în câteva minute sursa zgomotului. Merse până la buza unui deal prăpăstios și se uită în jos. Erau cam zece metri până la apă. Râul nu era foarte lat, dar apele curgeau repede și părea foarte adânc. Din mal se

iteau câteva stânci, cu bolovani mici în jur. În timp ce privea firul apei, un pietroi se desprinsese și se rostogoli la vale, căzând cu un plescăit în apă, luat repede de curentul puternic al râului. O trecu un fior urmărind acest spectacol; nu-i plăcuseră niciodată înălțimile, așa că se întoarse.

După ce se strecură prin gaura din gard, Michelle se îndreptă spre intrarea principală, masivă; dar era încuiată și ferecată cu lanțuri. Trecând mai departe, descoperi o fereastră mare, spartă ceva mai încolo, pe partea stângă a clădirii, și se strecură înăuntru. Presupunea că fusese tăiat curentul electric, astfel că venise dotată cu o lanternă. O aprinse și începu să cerceteze locul. Trecea prin camere pline de praf, igrasie, mucegai, chiar și șobolani, judecând după zgomotul de lăbuțe în alergare. Zări mese întoarse cu picioarele în sus, mucuri de țigară, sticle de băutură goale și prezervative aruncate pe jos. Părea că hotelul abandonat era folosit pe post de club de noapte pentru grupul foarte redus numeric de persoane sub 70 de ani care mai rămăseseră în Bowlington.

Adusese cu ea o copie a planurilor hotelului, inclusă în dosarul pe care i-l dăduse prietenul ei. Folosindu-se de acest document, se îndreptă spre holul de la intrare și, de aici, spre încăperea în care Clyde Ritter fusese împușcat mortal. Acum era lambrisată în mahon, cu candelabre de prost gust și mochetă de culoarea vișinei putrede. Când închise ușa după ea, se lasă o liniște atât de profundă, încât Michelle se bucură să simtă pistolul prins în tocul de la curea. Modelul 357 pe care îl predase fusese înlocuit de un SIG feminin de 9 mm. Toți agenții federali aveau o armă personală, de rezervă.

Nu se afla aici doar pentru a-și satisface curiozitatea morbidă. Erau câteva paralele interesante care o intrigau. Răpirea lui Bruno se petrecuse tot într-un orașel obscur de provincie, nu departe de aici. Avusese

loc într-o clădire veche, mă rog, o clădire de pompe funebre, nu un hotel. Trebuie să fi fost cineva din interior care să aibă legătură cu conspirația împotriva lui Bruno, era sigură de asta. Și, cu ceea ce descoperise până acum despre uciderea lui Ritter, devenea convinsă că și în cazul acesta tot cineva din interior jucase un rol. Poate că tot ce avea să afle aici o va ajuta să-și rezolve dilema; cel puțin așa spera. Oricum, era mult mai bine decât să stea închisă într-o cameră de hotel, vegetând.

Se urcă pe o măsuță din colțul încăperii și consultă dosarul, care avea o diagramă detaliată a poziției tuturor actorilor din ziua fatidică. Sări de pe masă și se așează în locul unde stătuse Sean King, Clyde Ritter aflându-se chiar în fața lui. Își aruncă privirea prin cameră și notă unde stătuse un agent al Serviciului Secret, apoi un altul, și altul. Mulțimea se aflase în spatele unui cordon, iar Ritter dădea mâna cu oamenii, schimbând politeteuri. Diversi membri ai echipei de campanie a lui Ritter erau împrăștiați prin toată încăperea. Sidney Morse era de cealaltă parte a cordonului, în fața lui Ritter. Îl văzuse pe Morse și pe caseta video. O rupsese la goană speriat, ca toți ceilalți, de altfel. Doug Denby, șeful staffului de campanie al lui Ritter, se aflase lângă ușă. Asasinul, Arnold Ramsey, stătuse undeva în spatele încăperii, dar înaintase încet până când ajunsese în fața victimei. Purta o pancarta PEC, „Prieten cu Clyde”, și, pentru ochiul format al lui Michelle, atunci când urmărise caseta video, nu părea un tip periculos.

Michelle privi în dreapta și zări niște lifturi. Se imaginează în pielea lui Sean King pentru încă o clipă și se uită în stânga și-n dreapta, analizând camera în segmente precise, prefăcându-se că vorbește în microfonul de la guler, cu mâna întinsă, ca și cum ar fi atins spatele lui Ritter, îmbrăcat în cămașa transpirată. Apoi se uită spre dreapta, așa cum făcuse King, și

rămase cu privirea în acea direcție la fel de mult ca el; numără secunde în minte.

Singurul lucru important în acea direcție îl constituiau lifturile. Acel „ding” pe care îl auzise trebuie să fi venit de acolo.

Bufnitura o sperie atât de tare, încât își scoase pistolul și își aținti ochii spre toate colțurile încăperii. Răsufla așa de greu și tremura atât de tare, că fu nevoită să se așeze pe podea, simțind brusc că i se face greață. Realiză imediat că o bufnitura nu era un zgomot neașteptat pentru un hotel părăsit: probabil căzuse o bucată de tavan sau poate o veveriță intrase în clădire și se lovise de vreun obiect. Totuși, momentul fusese teribil. Se minună de abilitatea lui King de a face față unei asemenea surprize și de a-și păstra prezența de spirit și, rănit fiind, să scoată arma, împușcându-l pe asasin. Oare ea ar fi putut să ignore durerea din braț, haosul din jur, și să tragă? Acum, că și ea re trăise în parte aceeași situație, King crescuse în ochii ei.

Se adună, se uită din nou la lifturi, apoi în dosar. Citise o parte dintre rapoartele oficiale în avion, venind încoace, și aflase că acest set de lifturi fusese închis, păzit de Serviciul Secret pe parcursul vizitei lui Ritter. Deci n-ar fi trebuit să se audă niciun „ding”. Și totuși, ea auzise acest zgomot. Iar atenția lui King trebuie să fi fost atrasă de locul acela sau cel puțin în direcția aceea. Deși mai târziu el susținuse că pur și simplu își pierduse concentrarea, ea se întreba dacă nu cumva era mai mult de atât. Privi o fotografie a încăperii la momentul crimei. Mocheta fusese pusă ulterior. La momentul acela podeaua era goală – numai parchet. Se ridică, scoase cuțitul și despică mocheta. După ce trase de mocheta, expunând un pătrat de unu pe unu, îndreptă fasciculul lanternei spre podeaua expusă.

Petele întunecate încă mai erau acolo. Era aproape imposibil să scoți petele de sânge din lemn; era clar că

hotelul optase să le acopere pur și simplu. „Sângele lui King și al lui Clyde Ritter, își zise ea, amestecat pentru totdeauna.” Se apropie apoi de peretele lângă care stătuse King; glonțul care îl omorâse pe Clyde Ritter și îl rănisese pe King se înfipsea în perete, dar, evident, fusese scos de mult de acolo. Pereții tapetați, martori ai uciderii lui Ritter, fuseseră acoperiți cu lambriuri groase de mahon. Din nou, și asta era un fel de mușamalizare, ca și cum proprietarii hotelului ar fi putut șterge cumva ceea ce se întâmplase aici. Evident că asta nu funcționase, căci hotelul fusese închis la scurtă vreme după moartea lui Ritter.

Păși în zona de birouri printr-o ușă din spatele recepției. Unul dintre ziduri era acoperit de fișete voluminoase, iar pe birouri încă mai găseai pixuri, hârtii și alte obiecte de papetărie, de parcă locul fusese abandonat în miezul zilei. Deschise unul dintre fișete și fu surprinsă să vadă că era plin. Începu să răfoiască prin dosare. Deși, fără îndoială, la momentul crimei hotelul era dotat cu calculatoare, se pare că țineau și copii scrise, de rezervă. Asta făcea totul mai ușor. Folosind lanterna, găsi materialele din 1996, apoi pe cele din ziua în care Ritter vizitase locul. De fapt, singurele dosare de aici erau pentru 1996 și începutul lui 1997. Michelle presupuse că hotelul se închisese la scurtă vreme după asasinarea lui Ritter și nimeni nu se mai deranjase să golească fișetele. Dacă aceste înregistrări fuseseră confiscate în timpul anchetei care urmasă, cu siguranță că fuseseră returnate.

Grupul lui Ritter stătuse o singură noapte la Fairmount. King trecuse pe la recepție odată cu anturajul lui Ritter. Înregistrările arătau că Sean King ocupase camera 304.

Urca pe scara principală până la etajul trei. Nu avea cheie, dar avea trusa cu șperaclu la ea, astfel că ușa cedă rapid. Ce chestii folositoare știa să facă un agent

federal! Intră în cameră, aruncă o privire în jur și nu găsi nimic deosebit: doar harababură. Zări o ușă de legătură cu camera de alături, 302. Intră și acolo, descoperind același lucru ca în camera din care tocmai ieșise.

Revenind la parter, se pregătea să plece, când îi veni o idee. Se întoarse în zona de birouri și caută dosarele angajaților. Din păcate, nu avu noroc. Se gândi o clipă, apoi, verificând planul hotelului, localizează oficiul administrativ și se îndreptă într-acolo.

Camera era mare, cu rafturi pe margine, mese și un birou. Michelle cercetă biroul, apoi fișetul care era lipit de unul dintre pereți. Aici găsi ceea ce căuta: o listă cu numele și adresele angajaților responsabili de curățenie, pe o foaie de hârtie mucegăită, încrețită pe margini. Luă lista cu ea și se înapoie în birou în căutarea unei cărți de telefon, însă singura pe care o găsi era un exemplar vechi, probabil inutil. Ieșind afară, în întuneric, descoperi cu mirare că petrecuse peste două ore în incinta hotelului.

Trase la un han și folosi cartea de telefon din camera ei pentru a verifica numele și adresele cameristelor de pe listă. Găsi trei care încă mai locuiau în zonă - la aceleași adrese pe care le aveau înainte. Începu să dea telefoane. La primul număr nu-i răspunse nimeni, așa că lăsă un mesaj. La celelalte două, răspunseră chiar fostele angajate. Michelle se recomandă drept producătoare de filme documentare care lucra la un proiect despre asasinate politice și care acum lua interviuri persoanelor familiarizate cu crima Ritter. Destul de neobișnuit, ambele femei spuseră că ar fi fericite să apară într-un asemenea film. „Poate că nu e chiar așa de neobișnuit, reflectă Michelle; ce altceva ai avea de făcut prin părțile astea?” Stabili întâlniri cu amândouă femeile pentru a doua zi. Apoi luă o cină frugală la un restaurant stil country-western, unde în

mai puțin de zece minute tipii cu pălării de cowboy începură să roiască în jurul ei. Complet plictisită în momentul în care cel de-al treilea tip încerca să o agațe, continuă să țină cheeseburgerul pe care îl molfăia cu o mână, arătând cu cealaltă arma de la șold; îl urmări pe potențialul pretendent cum spală putina cu viteza luminii. „O, să fii atât de populară!” După cină, petrecu vreo două ore la ea în cameră revizuiind întrebările pe care le va pune a doua zi celor două cameriste. În timp ce făcea asta, și cea de-a treia femeie o sună și fu și ea de acord să îi vorbească. Mai târziu, ațipind, Michelle se întrebă unde avea să ajungă cu toate astea.

Afară, lângă hanul lui Michelle, opri bătrânul Buick, cu toba huruind, scuipând gaze neare. Șoferul închise motorul și rămase cu privirea ațintită asupra ușii camerei în care stătea Michelle. Se concentra atât de tare, încât părea că poate vedea prin ziduri, poate chiar în mintea tinerei agente de la Serviciul Secret.

Ziua de mâine promitea să fie una interesantă. Nu anticipase că Michelle Maxwell va veni aici pentru a realiza propria investigație, însă acum, că o făcuse, el trebuia să rezolve problema, cu delicatețe. Își construisese lista de ținte cu mare grijă și nu voia să sporească acel număr fără o chibzuință serioasă. Cu toate astea, planurile puteau să se schimbe în funcție de situațiile neprevăzute; dacă Maxwell avea să devină o țintă, asta rămânea de văzut.

Rămăsese ră multe de făcut, și o tânără agentă a Serviciului Secret putea deveni o sursă serioasă de probleme. Dezbătu în gând dacă să o ucidă acum, întinzând mâna după arma sa preferată. Când degetele se încleștară în jurul metalului rece, continuă să se gândească la acest aspect, apoi dădu drumul armei.

Prea puțin răgaz de pregătire și prea multe complicații potențiale ar fi ieșit de pe urma morții ei

acum. Acesta nu era modul său de lucru. Așa că Michelle Maxwell avea să se trezească și mâine. Băga Buick-ul în viteză și se îndepărtă.

Primele două foste cameriste ale hotelului Fairmont pe care Michelle le interogă nu îi fuseseră deloc de ajutor. Asasinatul fusese cel mai important eveniment din viața orașului și a lor, așa că în discuția purtată cu „realizatoarea de filme” Michelle amândouă emisese o sumedenie de teorii fără a fi capabile să ofere informații utile. Michelle le ascultase politicos și apoi plecase.

A treia casă la care se dusese era modestă, dar curată și ordonată, la ceva distanță de drumul principal. Loretta Baldwin o aștepta pe Michelle pe verandă. Era o negresă suplă, de peste șaiszeci de ani, cu pomeții înalți, gura expresivă și cu o pereche de ochelari cu ramă de metal care îi măreau ochii căprui, vii. Stătea dreaptă pe scaun și avea o căutătură pătrunzătoare, care ar fi făcut mândria oricărui agent secret. Măinile îi erau lungi și cu venele foarte pronunțate. Când cele două femei își strânseseră mâinile, strânsoarea femeii mai în vârstă o luă total prin surprindere pe atletica Michelle. Aceasta din urmă se așază pe un scaun lângă Loretta și acceptă paharul cu ceai cu gheață pe care aceasta i-l oferi.

— Acest film pe care îi faci, dragă, este unul lung sau unul scurt?

— Este un documentar, deci scurt.

— Atunci presupun că nu mă aleg cu nimic.

— Ei bine, dacă interviul este inclus în documentar, atunci vei avea și tu partea ta. Ne vom întoarce și vom filma și restul. Eu fac doar investigațiile preliminare acum.

— Nu, scumpo, vreau să știu dacă este un angajament plătit?

— Oh, nu, nu este. Buget limitat.

— Păcat! Nu prea avem multe slujbe pe aici, înțelegi?

— Bănuiesc că așa este.

— Înainte nu era așa.

— Adică atunci când era hotelul deschis?

Baldwin dădu aprobator din cap și începu să se balanseze cu scaunul înainte și înapoi în briza ușoară. Temperatura aerului începuse să scadă, și Michelle și-ar fi dorit mai mult o cană de cafea fierbinte decât ceai cu gheață.

— Cu cine ai mai vorbit până acum? Când Michelle îi spusese, ea zâmbi și apoi chicoti. Fetele alea nu au nici cea mai mică idee, mă înțelegi, nimic despre nimic. Micuța domnișoară Julie ți-a spus că a fost acolo când a fost împușcat Martin Luther King Jr.?

— Da, a menționat acest lucru. De fapt, mi-a părut un pic cam tânără pentru acele vremuri.

— Te cred și eu. Ea l-a văzut pe Martin Luther King Jr. cum l-am văzut eu pe papa.

— Așadar, ce-mi poți spune tu despre acea zi de la hotel?

— Era o zi ca oricare alta. Cu excepția faptului că știam că urma să vină el, bineînțeles. Mă refer la Clyde Ritter. Știam despre el de la televizor și citesc zilnic ziarele. Modul lui de a gândi era mult mai apropiat de cel al lui George Wallace înainte ca acesta să afle calea mântuirii, dar părea să fie în regulă - ceea ce spune tot ce ai nevoie să știi despre țara asta. Apoi se uită fix la Michelle, și în ochi i se putea citi o scânteie de voieșie. Ai o memorie așa de bună? Sau poate că nu am de spus nimic din ceea ce poți considera important să apară în documentar.

Michelle tresări și apoi scoase un caiet de notițe și începu să mângâiească. De asemenea, ea porni și un reportofon pe care-l pusese pe masa din fața lor.

— Te deranjează?

— Deloc. Oricine vrea să mă dea în judecată nu are decât, nu am niciun ban. Vezi, asta este polița de asigurare cea mai bună pentru un om sărac: nicio avere.

— Ce făceai în ziua aceea?

— Ca în oricare altă zi, curat în camere.

— La ce etaj lucrai?

— Etaje. Întotdeauna erau colegi care sunau că sunt bolnavi și că nu pot veni. În cea mai mare parte a timpului aveam două etaje numai pentru mine. În aceea zi am avut etajele doi și trei. Atunci când am terminat treaba, părea că trebuia să o iau de la început.

Michelle se încordă când auzi asta. King stătuse la etajul trei.

— Deci nu erai la parter când a avut loc împușcătura?

— Am spus eu asta? Michelle era confuză.

— Dar ai spus că făceai curat.

— Era vreo lege prin care se interzicea ca eu să cobor să văd ce era cu toată agitația aia?

— Erai în încăpere când a avut loc împușcătura?

— Eram chiar afară, lângă ușă. Pe hol era un dulap de consumabile și trebuia să iau ceva de acolo, înțelegeți? Michelle aprobă din cap. Celor din conducere nu le convenea ca noi, cameristele să fim văzute în holul principal, înțelegeți? De parcă nu ar fi dorit ca musafirii să știe de existența noastră. Cum credeau ei că se menține curat acel loc?! Înțelegeți ce vreau să zic? Da, Michelle înțelegea. Ei bine, camera unde a fost împușcat Ritter se numea Stonewall Jackson Room. Că nu aveam camere de genul Abraham Lincoln sau Ulysses S. Grant.

— Pot înțelege asta.

— Ei bine, am băgat capul pe ușă și am văzut cum acel om strângea mâini și vorbea simandicos, și îi privea fix pe cei cu care discuta. Am citit undeva că înainte fusese predicator la televizor. Mi-am dat seama cum putea să obțină bani și voturi – avea darul acesta. Dar din perspectiva unei persoane de culoare, el se potrivea perfect în Stonewall Jackson Room și probabil că dormise în Jefferson Davis Penthouse Suite și i-ar fi plăcut, și la naiba dacă ar fi obținut votul meu.

— Înțeleg și asta. În afară de Ritter, ai mai observat pe cineva?

— Îmi amintesc că un polițist bloca intrarea. A trebuit să mă uit pe lângă el. Îl puteam vedea pe Ritter, cum ți-am spus, și mai era cineva în spatele lui, foarte aproape de el.

— Agentul Sean King de la Serviciul Secret.

Baldwin se holbă la ea.

— Exact. O spui de parcă l-ai cunoaște.

— Nu l-am întâlnit niciodată. Dar am făcut destule cercetări în legătură cu el.

Baldwin o măsură din priviri din cap până în picioare, lucru care o făcu pe tânără să roșească.

— Nu ai niciun inel pe deget. Ce, vrei să-mi spui că nu mai sunt bărbați liberi pe lumea asta care să aprecieze o frumusețe ca tine?

Michelle zâmbi.

— Nu am un program de lucru fix și muncesc mult. Bărbaților nu le place asta.

— La naiba, dragă, bărbaților nu le trebuie decât mâncare și bere pe masă, să nu îi întrebe nimeni de lucrurile tâmpite pe care le fac, o droaie de timp liber și un corp cald cu care să facă sex când vor ei și să nu fie nevoie de discuții după.

— Văd că știi totul despre bărbați.

— De parcă ar fi și greu să îți dai seama de toate astea. Tăcu o clipă. Da, un bărbat cu adevărat chipeș. Când a tras cu arma, nu mai era așa chipeș.

Michelle se încordă din nou.

— Ai văzut asta?

— Da. Totul a devenit un haos când Ritter a fost împușcat. Nu îți vine să crezi. Polițistul din fața mea s-a întors să vadă ce se întâmplă și a fost imediat călcat în picioare de mulțimea de oameni speriați care încercau să iasă din camera. Eu am înghețat. Am mai auzit focuri de armă în tinerețe, am și tras cu arma ca să îi sperii pe

cei care îmi încălcau proprietatea. Dar asta a fost cu totul altceva. Apoi l-am văzut pe King cum îl împuşcă pe Ramsey. I-am văzut cum îl cară pe Ritter, dar omul era mort deja, se vedea cu ochiul liber. Și apoi am stat și m-am uitat la King cum lasă capul în pământ de parcă, de parcă...

— De parcă și el ar fi murit atunci? sugeră Michelle.

— Exact așa. De unde știi?

— Cunosco pe cineva care a trăit o experiență similară de curând. Ai auzit din întâmplare un sunet suspect înainte de asasinarea lui Ritter, ceva ce ar fi putut să-i distragă atenția lui King?

Michelle intenționat nu-i spuse că sunetul fusese un fel de „ding” scos de un ascensor, pentru că nu voia să o influențeze pe Baldwin.

Bătrâna stătu o vreme pe gânduri, apoi clatină din cap.

— Nu, nu pot spune că am auzit ceva. Era mult zgomot. Îți voi spune ce am făcut. Am fugit în direcția opusă și m-am ascuns în dulapul de provizii. Am fost atât de speriată, că nu am ieșit de acolo timp de o oră.

— Dar înainte de toate astea, poate că tu ai făcut curat în etajul trei?!

Baldwin o privi drept în față.

— De ce nu mă întrebi ce vrei de fapt să mă întrebi și să mă scutești de toate discuțiile astea?

— Bine, ai făcut curat în camera agentului King?

Ea aprobă din cap.

— Toți își achitaseră nota înainte de acel eveniment. Dar eu am notat numele tuturor celor de atunci. Da, am făcut curat în camera lui înainte ca toate evenimentele să se precipite și crede-mă că a trebuit făcută ceva ordine, nu glumă.

O privi în ochi pe Michelle.

— De ce? Era un tip atât de dezordonat?

— Nu, dar fusese ceva activitate în noaptea dinainte

în camera lui, bănuiesc, spuse ea ridicând dintr-o sprânceană cu subînțeles.

— Activitate? întreba Michelle.

— Activitate.

Michelle stătuse pe marginea scaunului. Acum se lăsă pe spătar.

— Înțeleg.

— Arăta de parcă o turmă de animale sălbatice trecuseră pe acolo. Am găsit chiar și o pereche de chiloți de damă agățați pe lustra. Nu știu și nici nu mă interesează cum ajunseseră acolo.

— Ai idee cine a fost celălalt animal?

— Nu, dar mie mi se pare că nici nu trebuie să cauți prea departe, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ochii lui Michelle se îngustară în timp ce se gândea la ceea ce auzise.

— Da, înțeleg ce vrei să spui, zise ea. Deci nu ai observat pe nimeni urcând sau coborând cu ascensorul atunci când s-au întâmplat toate astea?

Baldwin o privi ciudat.

— Crede-mă, drăguță, că nu am acordat atunci nicio atenție vreunui ascensor.

Michelle se uită prin notițele sale.

— Văd ca hotelul este închis acum.

— A fost închis la scurt timp după moartea lui Ritter. Publicitate negativă. Rău și pentru mine, că nu am mai avut o slujbă stabilă ca aceea de atunci.

— Văd ca l-au înconjurat cu un gard.

Baldwin ridică din umeri.

— Oameni care vor să ia o bucățică din locul acesta, băieți care iau droguri și care vin cu prietenele lor acolo să facă știi tu ce.

— Sunt ceva planuri să fie redeschis?

Baldwin pufni zgomotos.

— Să-l dărâme, mai degrabă.

— Ai idee cine este proprietarul?

— Nu. Este doar o mare și veche bucată de nimic. Cam așa este tot orașul ăsta.

Michelle îi mai puse câteva întrebări apoi îi mulțumi și plecă, dar nu înainte de a-i lăsa niște bani pentru ajutorul oferit.

— Să-mi spui când se difuzează. Îl voi urmări la televizor.

— Când și dacă se va difuza, vei fi prima pe care o voi anunța, îi răspunse.

Michelle se urcă în mașină și plecă. Știa că mai avea un loc în care trebuia să se oprească.

În timp ce pornea mașina, auzi zgomotul unei tobe de mașină gata să se dezmembreze și, când ridică privirea, văzu un Buick ros de rugină care mergea lent pe șosea pe lângă ea, însă nu reuși să-l observe pe șofer. Singurul ei gând fu că acea mașină era emblematică pentru tot acel oraș, amândouă fiind pe ducă.

Șoferul Buick-ului se uită pe furiș spre Michelle. Imediat ce Michelle porni mașina, omul o fixă pe Loretta Baldwin cum își număra banii zâmbind și legănându-se în scaun. El înregistrase toată discuția cu ajutorul unei antene amplificatoare de sunet ascunse în mașină și le făcuse poze celor doua femei folosind o camera cu un obiectiv special. Discuția lor fusese foarte interesantă și totodată foarte lămuritoare. Deci Loretta, camerista, fusese în camera de provizii în ziua respectivă. Cine s-ar fi gândit, după toți acești ani? Și totuși, trebuia să lase la o parte toate astea pentru moment. Întoarse încet mașina și o urmări pe Michelle. Era sigur că se va întoarce la hotel. Și, după ce ascultase discuția celor două, știa și de ce.

King se afla în biroul lui răsfoind un dosar atunci când auzi zgomot de pași în dreptul ușii. Nici partenerul lui, nici secretara nu urmau să vină în ziua aceea la serviciu, așa că se ridică de pe scaun înarmat cu un cuțit de desfăcut scrisori și se duse ușor către ușă și o deschise.

Omul care se uita la el avea o înfățișare sumbră. Era Todd Williams, șeful poliției din Wrightsburg, același șerif uriaș, însoțit de doi agenți FBI. King îi conduse în camera de conferințe de lângă biroul său.

Șeriful se aplecă în scaun. Îi spuse că numele lui era Jefferson Park și că nu-i place să i se spună Jeff, ci Jefferson, dar el putea să-i spună „ajutor de șerif Parks”.

— Șerifii federali sunt numiți pe criterii politice. Ajutoarele de șerif fac toată treaba, spuse el.

Ținea un pistol într-o pungă în care se adună probele.

— Acest pistol a fost ridicat de la tine din casă, spuse el, cu o voce joasă, lipsită de inflexiuni.

— Dacă spui tu asta...

— Este pistolul tău. Eticheta de preluare în custodie este intactă.

King îl privi fix pe Williams, care dădu din cap.

— Bine, spuse King. Și vrei să mi-l dai înapoi pentru că...?

— Oh, nu. Nu ți-l dăm înapoi, îl informă unul din agenții FBI.

Parks continuă:

— Noi am scos glonțul care l-a omorât pe Jennings din peretele din biroul partenerului tău. Era puțin deformat. De asemenea, am găsit și cartușul. Glonțul care l-a ucis pe Jennings a fost tras din arma ta. Are toate semnele necesare identificării. Potrivire perfectă.

— Și eu îți spun că este imposibil.

— De ce?

— Lasă-mă să te întreb ceva. La ce oră a survenit decesul lui Jennings?

— Medicul legist a spus că între 1.00 și 2.00, în noaptea dinainte ca tu să-l găsești în biroul tău, replică Parks.

— La ora aceea îmi făceam rondul. Și acest pistol a fost tot timpul la mine.

Unul din agenții FBI îl privi cu un aer de superioritate.

— Să înțelegem că aceasta este o recunoaștere a vinovăției?

Privirea lui King exprima clar faptul că dorea să ignore acel ultim comentariu.

Parks își dădu seama și spuse:

— Ți-am urmărit mișcările din acea noapte. Mașina ta a fost văzută pe Main Street în jurul orei la care a fost ucis Jennings.

— Probabil că acolo am fost. Rondul meu cuprinde și zona centrală a orașului, deci e logic să mă fi văzut cineva. Dar nu aveți un martor care să mă plaseze la locul crimei, deoarece nu am fost acolo.

Unul din agenții FBI era gata să răspundă, când Parks îi puse o mână pe umăr:

— Acest aspect nu este unul pe care să-l discutăm cu tine acum, spuse Parks. Dar rezultatul examenului balistic este pozitiv și, având în vedere trecutul tău, aceasta echivalează cu o amprentă.

— Nu, nu chiar atât de mult. Nu mă plasează pe mine la locul crimei.

— Ba, din contră, noi avem arma ta la locul crimei și tu ești prin apropiere. Astea sunt dovezi puternice.

— Dovezi neconcludente, replică King.

— Au fost date condamnări și pentru mai puțin, ripostă Parks.

— Ar fi trebuit să-ți facem testul de detectare a particulelor de metal atunci când am luat arma de la

tine, spuse unul din agenții FBI.

— Nu ar fi fost de niciun folos, spuse King. Am umblat la pistol în noaptea dinaintea venirii voastre, deci ar fi fost găsite urme de metal pe palmele mele.

— Convenabil, remarcă agentul.

Parks îl fixă cu privirea pe King.

— Pot să te întreb de ce manevrai pistolul? Nu erai de serviciu.

— Am crezut că este un hoț la mine în casă.

— Și era?

— Nu. Doar o veche cunoștință.

Parks se uită la el ciudat, dar nu părea că avea de gând să urmărească acest fir.

— Poți să-mi spui, te rog, care ar fi motivele mele? îl întrebă King.

— Omul muncea pentru tine. Poate că te fura sau poate că aflase că tu furai de la clienți și a încercat să te șantajeze. Ai aranjat să te vezi cu el și l-ai omorât.

— Bună teorie, numai că el nu fura de la mine și eu nu fur de la clienții mei, pentru că nu am acces direct la fondurile lor. Poți verifica.

— O, fii sigur că vom face asta, dar acestea nu sunt decât două dintre variante. Alta ar putea fi aceea că tu ai aflat cumva că Jennings era încadrat în programul de protecție a martorilor și ai spus lucrul acesta cui nu trebuia.

— Și ei l-au omorât cu arma mea, care era la mine?

— Sau ai făcut-o tu, ca să încasezi recompensa de la ei.

— Deci eu sunt un asasin plătit.

— Știai că Jennings este în cadrul programului de protecție a martorilor?

King ezită o secundă prea mult, cel puțin din punctul lui de vedere.

— Nu.

— Ești de acord să faci un test la poligraf pentru asta?

— Nu sunt nevoit să răspund la această întrebare.

— Încercăm doar să te ajutăm, spuse Parks. Adică deja ai recunoscut că ai avut arma crimei la tine atunci când a fost asasinat Jennings.

— Ca să știi, nici măcar nu mi-ai citit drepturile, deci nu puteți folosi împotriva mea nimic din ceea ce am spus până acum.

— Nu ești arestat. Nu ești acuzat de nimic, interveni unul din agenții FBI. Deci noi nu avem obligația să-ți citim nimic.

— Și, dacă suntem chemați să depunem mărturie, nu vom face decât să repetăm ceea ce s-a vorbit aici în prezența noastră, spuse Parks.

— Vorbe goale, zise King. Și nu cred că pentru voi se va face o excepție, deoarece asta ar produce prejudicii. Aș obține verdictul de eroare procedurală cât ai clipi.

— Nu practici drept penal, nu?

— Nu, de ce?

— Fiindcă tot ce ai spus acum sunt numai aiureli.

King nu mai era atât de sigur pe el. Parks făcea presiuni.

— Deci îți retragi afirmația că aveai pistolul la tine în momentul în care a fost asasinat Jennings?

— Sunt arestat?

— Poate depinde de răspunsul tău la această întrebare.

King se ridică.

— Din acest moment, nu voi mai discuta cu voi decât în prezența avocatului meu.

Parks se ridică și el și pentru o clipă King avu impresia că omul cu o statură impresionantă se va apleca spre el și-l va strânge de gât. Dar acesta zâmbi numai și îi dădu punga cu pistolul unuia din agenții FBI.

— Sunt sigur că ne vom mai întâlni, spuse el cu amabilitate. Numai să nu-ți faci planuri de călătorie în afara zonei; altfel, voi fi tare mâhnit.

În timp ce aceștia plecau, King îl trase deoparte pe Williams.

— Todd, de ce e Parks cel care conduce ostilitățile? FBI-ul nu se dă la o parte pentru nimeni.

— Tipul care a murit era în programul de protecție a martorilor. Parks este mare și tare în cadrul Serviciului de Șerifi. Cred că el este cel care l-a plasat pe Jennings în zona asta. Și este tare iritat că acesta este mort. Cred că a tras ceva sfori la Washington. Todd era vădit stingherit și vocea îi era scăzută. Uite, eu nu cred nicio secundă că tu ai avea ceva de a face cu toată povestea asta...

— Și urmează un „dar”.

Todd se simțea din ce în ce mai stingherit.

— Dar cred că ar fi fost cel mai bine să...

— Să mă autosuspend din activitatea de ajutor de șerif, până când lucrurile se vor lămurii?

— Apreciez înțelegerea ta.

După plecarea lui Todd, King se așeză la birou. Ceea ce îl deranja cel mai mult era faptul că nu fusese arestat pe loc. De fapt, ei aveau destule dovezi să construiască un caz solid împotriva lui. Și cum de fusese folosit pistolul lui la asasinarea lui Jennings, când îl avusese în permanență la el? King se putea gândi numai la două scenarii; dar când îl străfulgera un gând, aproape că îi veni să dărâme zidul cu pumnul. Cum putuse fi atât de prost? *Joan Dillinger*.

Puse mâna pe telefon și își suna un prieten din Washington. Omul era încă angajat al Serviciului Secret și fusese de partea lui King în toată povestea cu Ritter. După câteva politețuri personale și profesionale, King îl întreabă ce mai face *Joan Dillinger*.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee.

— Oh, am crezut că voi doi colaborați destul de strâns.

- Ei bine, așa a fost până a plecat.
- A plecat? A plecat de la biroul din Washington?
- Nu, a plecat de la Serviciul Secret.

King aproape scăpă receptorul din mână.

- Joan nu mai lucrează în Serviciul Secret?

— A plecat acum un an. A plecat să ofere consultanță pentru firmele private de securitate. Și face o groază de bani din asta, din câte am auzit. Și probabil că are nevoie de toți banii, știi doar că îi place să trăiască pe picior mare.

— Ai un număr de telefon de-al ei? Întrebă King și apoi notă informațiile.

Prietenul lui continuă:

— Presupun că ai auzit de problemele noastre. Chiar e păcat. Maxwell era bună, un adevărat model pentru noi.

— Am văzut-o la televizor. Simt că e făcută ȕap ispășitor, nu e așa? Am devenit expert în așa ceva.

— Comparativ cu ce a făcut ea, ce ai făcut tu a fost floare la ureche. Maxwell a luat o decizie greșită. Ea conducea o misiune de protecție, tu erai doar unul dintre agenți.

— Hai fii serios, câte dormitoare am păzit noi, unde câte un tip își făcea de cap cu o dama care nu era nevasta lui? Și nici măcar nu ne-am sinchisit să le percheziționăm. Și în niciun caz nu am stat la doi pași de patul lor, ca să nu-i pierdem din ochi.

— Dar nu s-a întâmplat nimic rău.

— Norocul nostru.

— Bine, nu voi mai intra în detalii, pentru că trebuie să am grijă de tensiunea mea arterială. O să iei legătura cu ea?

— Am o presimțire că o voi vedea tare curând.

Michelle se strecură în hotelul Fairmount și se duse direct la recepție. King ocupase camera 304. Loretta Baldwin intuise că nu ar fi trebuit să caute prea departe și verifică ocupantul camerei 302. Michelle își amintise că exista o ușă de legătură între camere.

— La naiba! exclamă ea când văzu numele J. Dillinger în dreptul camerei 302. Să fie vorba de Joan Dillinger?

Avusese câteva întâlniri scurte cu ea. Femeia urcase mult în ierarhia agenției, mai mult decât oricare dintre colegii ei, și apoi renunțase brusc. Michelle își aminti că fusese tare intimidată de această doamnă, lucru care nu-i stătea în fire. Joan Dillinger avea reputația de a fi mai bună în situații de stres, mai tenace, mai cu tupeu decât oricine altcineva din agenție, bărbat sau femeie. Ambițioasă până la Dumnezeu, părăsise Serviciul Secret vrăjită de mirajul banilor din sectorul privat. Dar atâta timp cât fusese în agenție, ea reprezentase unul dintre modelele lui Michelle.

Să fi fost Joan Dillinger celalalt protagonist al scenei sălbătice descrise de Loretta Baldwin? Fusese doamna de fier pe care ea o admirase atât, femeia ai cărei chiloți de dantelă sfârșiseră pe lustra din camera lui Sean King? Fusese el atât de răvășit de o partida de sex cu Joan, atunci când cu evenimentele legate de Ritter, încât nu putuse să se concentreze să-și facă treaba? Michelle era sigură că fusese vorba de Joan, fiindcă în registru ea trecuse, la fel ca și King, adresa sediului central din Washington al Serviciului Secret.

Michelle luă ambele fișe de registru și se duse în Stonewall Jackson Room. Acolo se uită la ușa de unde Loretta Baldwin asistasese la prima asasinare a unui politician candidat la președinția Statelor Unite în aproape treizeci de ani. Se așază unde stătuse Loretta și

închise ușa. Era din nou foarte liniște acolo, atât de liniște încât își putea auzi bătăile inimii.

Imediat ce părăsi camera și se întoarse în hol, senzația dispăru. Auzi din nou sunetele obișnuite și nu mai simți atât de puternic bătăile inimii. Începu să se întrebe dacă nu cumva Stonewall Jackson Room era bătută, probabil, de către un Clyde Ritter tare supărat. Traversă holul și găsi dulapul în care se ascunsese Loretta. Era suficient de mare și avea rafturi pe pereți.

Michelle urcă pe scări spre etajul trei, luminându-și drumul cu lanterna în cercuri largi. Ajunse și intră în camera 302. Încercă să vizualizeze cum Joan Dillinger bătuse ușor la ușa lui King și intrase. Poate după câteva pahare și câteva bârfe legate de Serviciul Secret, chiloții lui Joan ajunseseră pe lustră.

Îeși pe coridor și merse înapoi către scări. Se opri și privi gheana pentru gunoi ce se afla în dreptul uneia dintre ferestre. Era evident că se apucase cineva să facă niște lucrări acolo, dar la fel de evident era că se și oprise. Se aplecă pe fereastră, obișnuindu-și ochii cu lumina de afară. Dedesubt, gheana dădea direct într-un tomberon. Era plin cu resturi, în mare parte canapele vechi, draperii și covoare, toate foarte degradate.

Se întoarse în hol și se opri. Scările continuau să coboare spre subsol. Acolo nu putea fi nimic interesant pentru ea și, după cum se poate vedea în toate filmele de groază cu bugete mici, nu trebuie să te aventurezi niciodată să cobori la subsol. Bine, dacă ești cumva un agent secret înarmat. Își scoase pistolul din toc și coborî. Acolo, covorul de pe hol era uzat, iar aerul umed mirosea a mușgai. Trecu de un loc, dar se întoarse. Deschise o ușă mică și cercetă cu lanterna interiorul. Era unul mare. Nu putea să-și dea seama dacă făcea legătura între toate cele opt etaje sau nu. Fairmount, își dăduse seama, era un hotel foarte vechi și probabil că aceasta era modalitatea de a transporta în sus sau în jos

lenjeria și alte lucruri voluminoase. Pe peretele alăturat, se aflau niște butoane pentru pornire și oprire, deci exista alimentare electrică și mai era o funie ca măsură de siguranță în caz că s-ar fi oprit curentul electric.

Ea continuă să coboare până ajunse în dreptul unui morman de moloz ce căzuse de la etajul superior. Locul acela era gata să se dărâme. Ar fi făcut bine să se grăbească cu buldozerele alea, că era posibil să nu mai aibă ce dărâma.

Michelle simțea nevoia de aer curat și de lumina soarelui. Așa că se grăbi în sus pe scări. Lumina o lovi chiar în ochi. O voce lătră în urechea ei:

— Stai! Paza hotelului. Sunt înarmat și gata să trag.

Michelle ridică arma și lanterna.

— Sunt agent al Serviciului Secret. Spuse automat chestia asta, uitând că nu mai are insigna sau orice element de identificare.

— Serviciul Secret? Foarte bine, eu sunt șeriful Matt Dillon.

— Poți lua lanterna din ochii mei? Întrebă ea.

— Pune arma pe podea, spuse vocea. Ușor și cu grijă.

— Asta fac, replică Michelle. Numai să fii atent să nu apeși pe trăgaci din greșală și să mă împuști.

În timp ce se ridica în picioare, lumina se depărta din ochii ei.

— Ce cauți aici? Asta este o proprietate privată.

— Serios? Întreba ea inocent.

— Există un gard și e plin de avertismente, doamnă.

— Păi, înseamnă că eu am venit prin altă parte.

— Ce treaba are Serviciul Secret aici? Apropo, ai ceva care să susțină afirmațiile tale?

— Putem ieși la lumina? Mă simt de parcă am mers prin deșert șase ore.

— Bine, dar să nu te apleci spre pistol. Îl iau eu.

Ieșiră din clădire, unde Michelle putu să se uite mai bine la bărbat. Era de vârsta a doua, cu părul scurt și

grizonat, de talie mijlocie și o uniformă de bodyguard.

El se holbă la ea în timp ce își ținea pistolul în mână stângă, iar cu dreapta puse pistolul ei la brâu.

— OK, urma să-mi arăți legitimația. Dar, chiar dacă lucrezi pentru Serviciul Secret, tot nu ai ce să căuta aici.

— Îți amintești că, acum cam opt ani de zile, un politician pe nume Clyde Ritter a fost în acest hotel?

— Să-mi amintesc? Păi, ăla a fost evenimentul cel mai interesant din toată istoria blestematei ăsteia de așezare.

— Ei bine, am venit aici ca să examinez locul. Sunt destul de nouă în agenție și asta era un studiu de caz pentru noi, învățăceii, un exemplu negativ. Eram numai curioasă, voiam să văd locul cu ochii mei. Am venit tocmai din Washington și am văzut că era închis hotelul, dar am presupus că nu este o tragedie să trag un pic cu ochiul.

— Presupun că poate fi adevărat. Și legitimația ta?

Michelle stătu o clipă pe gânduri. În drum spre bărbie, mâna ei atinse o bucatică de metal. Ea scoase din piept insigna Serviciului Secret și o întinse spre el. Insigna aceea era folosită de agenți pentru a se recunoaște între ei. Culoarea acesteia era schimbată în permanență pentru a se evita falsificarea lor. Era o treabă atât de bine intrată în rutină, încât ea continua să-și pună insigna în fiecare dimineața, chiar dacă era suspendată din Serviciul Secret.

Paznicul luă insigna și o studie înainte de a i-o înapoia.

— Mi-am uitat legitimația și toate actele la motelul în care stau, explica ea.

— Bine, presupun că este în regulă. E clar că nu arăți ca un boschetar care intră în hoteluri părăsite.

Și vru să-i restituie arma, dar se opri.

— Dar mai întâi arată-mi ce ai în geantă.

— De ce?

— Ca să văd ce ai acolo.

Ea îi înmână geanta fără nicio tragere de inimă. În timp ce bărbatul se uita prin ea, Michelle întrebă:

— Și cine este proprietarul hotelului?

— Ei nu spun celor ca mine lucruri de genul acesta. Eu doar îmi fac turele pe aici și țin afară persoanele neautorizate.

— Este în permanență cineva aici?

— Nu știu, eu sunt doar pe tura mea.

— Ce au de gând să facă cu locul asta, îl dăruie?

— Habar n-am. Dacă mai așteaptă mult, va cădea singur. Scoase din geanta ei fișele de înregistrare. Vrei să-mi spui ce ai gând să faci cu astea?

Ea încercă să arate cât mai inocent posibil.

— A, astea? Păi, îi cunosc pe oamenii trecuți pe fișele astea. Au fost aici când au avut loc evenimentele. Am... am crezut că poate le-ar plăcea să le aibă ca suvenir, adăugă ea neconvingător.

El făcu ochii mari și apoi spuse:

— Suvenir? Voi ăștia din instituțiile federale sunteți tare ciudați!

Îi puse fișele la loc în poșetă și îi dădu arma înapoi.

În timp ce Michelle se întorcea la mașină, paznicul o privi cum se îndepărtează. Mai așteaptă câteva minute, apoi intră înapoi în hotel. Zece minute mai târziu, ieși din nou, de data aceasta înfățișarea lui fiind total schimbată. Michelle Maxwell se mișca tare rapid. Ar putea să ajungă pe lista lui, dacă nu renunța la genul ăsta de activitate. Tocmai de aceea se costumase în paznic, să afle ce știa ea până acum. Cu siguranță, cele două nume erau interesante, dar nici pe departe surprinzătoare: Sean King și J. Dillinger. Ce pereche încântătoare! Omul cu Buick-ul se urcă în mașină și plecă.

19

— Ajutor de șerif Parks, cu ce îți pot fi de folos azi? Ce spui dacă prind asupra faptului ceva delincvenți, fac muncă în folosul comunității și apoi mergem fiecare pe la casele noastre?

King stătea pe verandă și se uita la omul legii care cobora din mașină și se îndrepta spre scări. Bărbatul masiv era îmbrăcat în blugi și purta un hanorac pe care scria, ironic, FBI, iar pe cap avea o șapcă de baseball cu inițialele DEA³.

Ca răspuns la privirea lui King, Parks îi spuse:

— Am început să fac treaba asta de când eram polițist în Washington, în anii '70. Primesc astfel de lucruri de la toate agențiile. Unele dintre puținele avantaje pe care noi, oamenii legii, le avem. Pentru banii pe care mi-i dă, DEA are cele mai bune lucruri. El se așează pe un scaun lângă King și își frecă genunchii. Când am fost tânăr era mișto că eram masiv - vedetă de fotbal și jucător de baschet în perioada liceului, cu marele avantaj de a avea toate majoretele la picioare. Am și jucat ca să-mi plătesc studiile.

— Unde se întâmpla asta?

— Notre Dame. Nu am fost titular, dar am jucat în majoritatea meciurilor. Final palpitant. Eram mai bun la blocare decât la interceptare. Am reușit doar o singură dată în carieră un touchdown, dar a fost super.

— Foarte impresionant.

Parks ridică din umeri.

— Acum, că nu mai sunt așa de tânăr, nu mai e grozav deloc. E doar un mare ghimpe în coaste. Fie genunchii, fie șoldurile, fie umerii - orice parte anatomică vrei.

— Și îți plăcea să fii polițist în capitala națiunii

3 Drug Enforcement Administration - Trupele Antidrog (n. tr.)

noastre?

— Îmi place mai mult să fiu șerif. Alea erau timpuri ciudate. Se întâmplau multe porcării.

King ridică sticla de bere.

— Ești destul de „în afara serviciului” ca să bei și tu una?

— Nu, dar voi savura o țigară. Trebuie să combat cumva acest aer curat de munte. Nasoală treabă! Nu știu cum suportați voi asta.

Parks scoase o țigară de foi din buzunarul de la pieptul cămășii și o aprinse cu o brichetă metalică.

— Frumos loc ai aici!

— Mulțumesc. King îl privi cu grijă.

Dacă Parks se ocupa de investigarea morții lui Howard Jennings pe lângă celelalte îndatoriri, atunci era un om tare ocupat și prezența lui trebuie să fi avut un scop precis.

— Frumoasă afacere cu biroul de avocatură, frumoasă casă, frumos oraș. Un tip de treabă care muncește din greu și dă înapoi înzecit comunității.

— Te rog, mă faci să roșesc.

Parks dădu din cap.

— Bineînțeles, oameni de treabă și de succes omoară alți oameni tot timpul în țara asta, deci asta nu face două parale pentru mine. Personal, nu-mi plac deloc oamenii de treabă. Mi se par niște pământăni.

— Nu am fost dintotdeauna așa de treabă. Și nu e nevoie de prea multe ca să mă întorc la atitudinea de om al dracu'. De fapt, simt că mă apucă chiar acum.

— Asta e încurajator, dar să nu încerci să îmi intri în grații.

— Și ce mai om de treabă sunt eu? Arma mea s-a dovedit a fi arma crimei.

— Da, așa este.

— Vrei să auzi teoria mea legată de acest lucru?

Parks se uită la ceas.

— Bineînțeles, dacă vrei să-mi dai și mie o bere. Curios lucru, iată că tocmai am ieșit din tură.

King îi dădu o sticlă. Șeriful se lăsă pe spate în scaun, își puse picioarele pe balustradă și pufăi cu poftă din țigară.

— Teoria ta legată de armă? rosti el privind spre locul unde apunea soarele.

— Am avut-o cu mine atunci când Jennings a fost ucis. După cum spui, această armă l-a ucis pe Jennings.

— Până aici totul este limpede, spuse Parks. De fapt, îți pot pune cătușele chiar acum dacă vrei.

— Ei bine, din moment ce nu eu l-am omorât pe Jennings înseamnă că nu am avut arma cu mine.

Parks îl fixă cu privirea.

— Îți schimbi declarația?

— Nu. Șase zile nu folosesc arma și o țin în dulap. Uneori, nici măcar nu încui dulapul.

— O idee cam idioată...

— Crede-mă, din momentul ăsta o să o pun într-o bancă.

— Continuă!

— Teoria numărul unu: cineva îmi ia arma și pune alta similară în loc, pe care eu o iau cu mine în noaptea cu pricina. Aceeași persoană îl ucide pe Jennings, apoi pune arma la loc și o ia pe cea falsă.

— Numerele de serie de pe arma pe care noi am testat-o corespund cu cele ale armei tale.

— Acesta este primul meu scenariu.

— Deci tu susții că ți-a luat cineva arma mai de mult, fiindcă trebuia să fi făcut asta pentru a realiza o copie fidelă, și apoi a făcut înlocuirea cu scopul de a părea că arma ta l-a ucis pe Jennings?

— Asta e ceea ce susțin.

— Vrei să îmi spui că tu, un fost om al legii, nu-ți cunoști propria armă?

— Este o armă de nouă milimetri care se produce în

serie, șerifule. Nu e vreun model de muzeu cu diamante pe mâner. Am primit arma asta când am devenit ajutor de șerif. O port o dată pe lună, niciodată nu o scot din toc și apoi uit de ea. Cine a făcut copia se pricepea, pentru că avea aceeași distribuție a greutateii și priză a mânerului ca a mea.

— Și de ce atâtea eforturi pentru a da vina pe tine?

— Păi, ucigașii dau tot timpul vina pe alții, nu? Adică, tocmai ăsta e scopul. Jennings lucra pentru mine. Poate că ei cred că oamenii vor spune, la fel ca tine, că eu l-am ucis pe Jennings pentru că l-am prins furând sau m-a prins pe mine furând. Motivul, arma crimei, niciun alibi. Scaunul electric mă așteaptă.

Parks puse picioarele pe pământ și se aplecă în față.

— Foarte interesant. Acum ascultă teoria mea! Jennings cunoștea mulți tipi care îi doreau moartea. De aceea era integrat în program. Poate că tu știai că este în programul de protecție a martorilor și l-ai eliminat pentru o sumă frumoasă. Și apoi cel care te-a angajat s-a răzbunat pe tine făcându-ți înscenarea cu arma. Ce spui de asta?

Parks îl privi insistent.

— De fapt, și varianta asta e posibilă, fu de acord King.

— Aha! Parks goli berea, trase din țigară și se opri. Cum te descurci cu hienele din presă?

— Nu e atât de rău pe cât mă așteptam. Cei mai mulți încă nu au descoperit unde locuiesc. Când o vor face, voi pune sârmă ghimpată la poalele dealului, voi instala pancarte și voi trage în cei care îmi încalcă proprietatea.

— Iată ticălosul meu preferat.

— Ți-am spus eu că sunt capabil de așa ceva.

Parks coborî treptele și se duse spre mașină. King îl strigă:

— Cum se face că nu sunt arestat?

Parks se opri lângă portiera mașinii.

— Ei bine, în principal, din cauză că eu cred că teoria ta numărul unu are ceva sâmbure de adevăr în ea. Poate că aveai la tine o copie a armei, în timp ce arma ta a fost folosită la uciderea lui Jennings.

— De fapt, nu credeam că îmi vei accepta teoria atât de ușor.

— O, dar nu am spus că nu ai fi putut pune chiar tu să fie ucis și apoi să fi schimbat arma. Totuși, scenariul meu favorit rămâne ăla conform căruia tu l-ai ucis pentru recompensă și cel care te-a angajat ți-a făcut o înscenare. Se uită în pământ câteva secunde. În toată istoria programului de protecție a martorilor niciun martor care a urmat cu strictețe indicațiile nu a fost ucis. Era unul dintre punctele forte ale acestui sistem în fața potențialilor martori. Acum nu mai beneficiem de avantajul ăsta. Și s-a întâmplat în schimbul meu. Eu l-am plasat pe Jennings aici și mă simt responsabil pentru moartea lui. Și, ca să știi, dacă descopăr că tu ești de vină, voi alege personal pușcăria pe care o vei înfunda și voi avea grijă să ceri singur pedeapsa capitală. Parks deschise portiera și atinse cozorocul șepcii lui cu inscripția DEA. Acum, îți urez o seară bună!

În ziua următoare, King părăsi Wrightsburg-ul devreme, luptându-se cu traficul infernal din orele de vârf în nordul Virginiei și ajungând în Reston, Virginia, în jurul orei zece. Clădirea de zece etaje cu birouri era relativ nouă și pe jumătate ocupată. O firmă de internet închiriasse tot locul cu câțiva ani în urma și, în ciuda faptului că nu avea producție și deci nici profit, o mobilase din belșug și apoi, incredibil, rămăsese fără bani. Spațiul era frumos, cu magazine și restaurante în apropiere de Reston Town Center. Clienți bine îmbrăcați intrau și ieșeau din magazinele scumpe. Oameni care se luptă să ajungă acolo unde au treabă prin traficul aglomerat. Totul inspira multă energie. Cu toate astea, King nu voia decât să termine treaba pentru care venise, apoi să se întoarcă în împrejurimile idilice din Blue Ridge.

Ultimul etaj al clădirii era ocupat acum de o firmă cunoscută simplu drept Agenția, nume înregistrat pentru scopuri comerciale, probabil, mai mult pentru a face în ciudă CIA-ului. Agenția a fost una dintre primele firme de investigație și securitate din țară. King urcă cu liftul special, făcând cu mâna unei camere de supraveghere care era îndreptată către el, și fu întâmpinat în micuța cameră de așteptare de lângă holul principal de un tip care părea a fi înarmat și gata să-și folosească arma. King fu percheziționat și obligat să treacă printr-un detector de metale înainte de a i se permite să intre în hol. Totul era tare bine pus la punct și nu era nimeni acolo în afară de o femeie în spatele unui birou, care îi luă numele și sună la telefon.

Fu escortat înapoi de către un tânăr bine îmbrăcat, cu umeri lați și păr negru buclat, purtând căști de emisie-recepție și afișând o anumită aroganță. Acesta deschise

ușa și îl lăsa pe King să intre, apoi plecă, închizând ușa în urma lui. King cercetă cu privirea încăperea. Era un birou pe colț, cu patru ferestre, care aveau geamuri-oglină, deși singurele ființe care puteau trage cu ochiul din afara, având în vedere că erau la ultimul etaj, erau păsările și tipii care zboară cu avioanele periculos de jos. Senzația predominantă aici era una de liniște, lăsând o impresie de bunăstare, fără ca acest lucru să fie ostentativ.

Când o ușă laterală se deschise și ea intră, King nu știu dacă să o salute sau să sară să o strângă de gât.

— Sunt profund îndatorată că ai înfruntat traficul acesta infernal ca să vii aici să mă vezi, spuse Joan.

Purta un costum negru care o avantaja – nu că ar fi existat prea multe alegeri care să nu o pună în valoare. Totuși, croiala suplă a costumului și tocurile de zece centimetri o făceau să pară mai înaltă decât era în realitate.

— Mulțumesc că mă primești.

— Așa este corect, având în vedere cât de mult m-ai văzut tu pe mine în ultima vreme. Dar am fost tare mirată să aud că ai venit aici.

— Ei bine, acum suntem chit. Fiindcă, nici nu pot să-ți spun ce șoc a fost pentru mine să aflu că nu mai lucrezi pentru Serviciul Secret.

— Nu ți-am spus atunci când am venit la tine acasă?

— Nu, Joan, lucrul acesta ai uitat, întâmplător, să-l menționezi.

Ea se așeză pe o canapea mică de piele și îl invită și pe el să se așeze. Pe masa din fața lor era o tavă cu cești de cafea. Ea turnă, în timp ce King se așeză.

— Nu vreau ouă și nici corn. Și nici chiloței de dantelă, adăugă el.

Fu foarte surprins atunci când femeia se înroși la auzul remarcii sale.

— Să știi că încerc să alung din minte aceste gânduri,

spuse ea încet.

El sorbi din cafea și se uită în jur.

— Uau, ia te uita la locul ăsta! În Serviciul Secret aveam măcar birouri?

— Nu, din cauză că nu aveam nevoie de ele. Fie că mergeam repede cu mașinile...

— Fie ne aflam pe undeva prin țară, asigurând paza vreunui obiectiv sau a vreunei personalități.

Ea se lăsă pe spate și se uită în jur.

— Este frumos, dar nu sunt de prea mult timp pe aici. De obicei, sunt într-un avion pe undeva.

— Cel puțin ai ocazia să zbori cu avioane comerciale sau private. Transporturile militare sunt greu de suportat și-ți dau dureri de spate, de fund și de stomac. Și am zburat destul și așa.

— Îți amintești când am zburat cu Air Force One⁴? Întrebă ea.

— Nimeni nu poate uita așa ceva.

— Îmi este dor de toate astea.

— Dar acum faci mult mai mulți bani.

— Presupun că și tu.

El își schimbă centrul de greutate și mută ceașca dintr-o mână în alta.

— Știu că ești ocupată, așa că voi trece direct la subiect. Un șerif federal pe numele lui Jefferson Parks a venit să mă vadă. El conduce investigațiile în cazul uciderii persoanei care se afla în programul de protecție a martorilor. El a fost cel care a venit și mi-a luat arma atunci când erai și tu la mine.

Joan părea foarte interesată.

— Jefferson Parks?

— Îl cunoști?

— Numele îmi sună foarte cunoscut. Deci ți-au luat arma. Și rezultatul examenului balistic te-a discolpat?

4 Avionul personal al președintelui Statelor Unite ale Americii (n. tr.)

— De fapt, nu. S-a potrivit perfect. Arma mea l-a ucis pe Howard Jennings.

King se gândise mult la cum avea să pună problema, fiindcă voia să testeze reacția femeii. Ea aproape că vărsă cafeaua de uimire. Fie devenise o actriță desăvârșită, fie era cât se poate de sinceră.

— Nu se poate! izbucni ea.

— Asta am spus și eu. Dar, din fericire, am discutat personal cu Parks și am ajuns la un fel de scenariu: cineva a reușit să folosească arma mea la această crimă în timp ce eu credeam că o am asupra mea.

— Cum?

King îi prezenta pe scurt teoria legată de înlocuirea armei. El se gândise la început să nu îi spună nimic, dar se decisese în cele din urmă că era mai bine să audă și ea, pentru că voia să vadă cum va reacționa, mai ales pentru declarația pe care urma să o dea.

Joan se gândi la asta mai mult decât considera King că ar fi fost nevoie.

— Asta ar fi necesitat planificare și îndemânare, spuse ea într-un final.

— Și acces în casa mea. Ar fi trebuit să pună la loc arma în cutie înainte de apariția poliției care urma să o ridice, știi tu, așa cum au făcut, de fapt, atunci când erai tu la mine.

El terminase cafeaua din cană și își turnă din nou, în timp ce Joan îl privea încurcată. Se oferi să-i umple și ei cana, dar ea refuză.

— Deci ai venit până aici să-mi spui asta! Ce, crezi că ți-am înscenat eu totul? întrebă Joan nervoasă.

— Îți spun doar că a făcut-o cineva și îți mai spun și cum cred că a reușit.

— Puteai să-mi spui asta și la telefon.

— Da, aș fi putut, dar tu mi-ai făcut o vizită și voiam să-ți întorc onoarea. Cel puțin am sunat înainte.

— Nu ți-am înscenat eu asta, Sean!

— Atunci toate problemele mele s-au terminat. Să-l sun pe Parks să-i dau vestea cea mare.

— Știi ce, uneori poți fi un mare măgar.

El puse cana de cafea jos și veni foarte aproape de ea.

— Lasă-mă să-ți spun ceva. Am avut un om mort în biroul meu și a fost ucis cu arma mea. Nu am niciun alibi și, în plus, am pe cap un șerif isteț care pare că înghite varianta prezentată de mine, dar tot nu e convins de nevinovăția mea. Și e genul de om care nu ar vărsă nicio lacrimă de milă dacă eu aș fi închis pentru tot restul vieții sau dacă aș primi injecția letală. Și, colac peste pupăză, tu vii la mine în vizită și omiți să-mi spui că nu mai lucrezi pentru Serviciul Secret. Faci mare circ cu cerutul de scuze, te porți frumos, iar rezultatul este că eu te las să stai la mine peste noapte. Faci tot posibilul să mă seduci pe masa din bucătărie pentru un motiv care mie îmi este de neînțeles, dar nu cred că a fost vorba de o mâncărime care a durat opt ani și pe care voiai să o scarpini acum. Ai fost singură în casa mea în timp ce eu eram pe lac și arma mea se dovedește în mod misterios a fi arma crimei exact a doua zi, când a fost ridicată de poliție. Acum, Joan, poate că sunt mai suspicios decât restul lumii, dar ar trebui să fiu la terapie intensivă, respirând printr-un tub, ca să nu fiu paranoic atunci când vine vorba de povestea asta.

Ea îl privi cu un calm enervant.

— Nu ți-am luat eu arma. Nu știu pe nimeni care să o fi făcut. Nu am nicio dovadă a vreunui fapt de acest gen. Ai cuvântul meu de onoare.

— Asta da ușurare!

— Nu ți-am spus atunci cum că aș mai fi încă în Serviciul Secret. Tu doar ai presupus.

— Nu ai spus că nu mai ești! izbucni el.

— Nu ai întrebat. Apoi adăugă: Și nu eram mândră de asta.

King era confuz.

— Ce?

— Ai spus că am făcut tot posibilul să te seduc. Să știi că nu am făcut chiar tot posibilul.

Amândoi stăteau rezemați acum, părând că au rămas fără cuvinte sau fără suflu, sau poate fără amândouă.

— Bine, conchise el, oricare ar fi jocul tău cu mine, joacă-l în continuare. Nu voi face pușcărie pentru moartea lui Jennings, pentru că nu l-am ucis eu.

— Nici eu, și nu încerc să te trag pe sfoară. Ce motiv aș avea?

— Păi, dacă aș ști asta, nu aș mai fi acum aici, nu-i așa? King se ridică. Mulțumesc pentru cafea. Data viitoare să nu mai pui așa multă cianură, mă balonează.

— Cum ți-am spus și mai devreme, eu am venit la tine cu un scop precis. El o privi uimit. Dar nu am avut ocazia să intru în subiect. Se pare că revederea ta după atâția ani a avut un impact mult mai mare decât am bănuțit.

— Care era scopul?

— Să-ți fac o propunere. Și adăugă rapid: O propunere *de afaceri*.

— Așa?

— În legătură cu John Bruno, replică ea.

Ochii lui se micșorară.

— Ce treabă ai cu un candidat la președinție dispărut?

— Datorită mie, firma a fost angajată de către partidul lui John Bruno ca să afle ce s-a întâmplat cu el. În locul onorariului obișnuit, eu am negociat altă înțelegere. Cheltuielile noastre suplimentare sunt acoperite, dar am acceptat o taxă zilnică mult mai mică. În orice caz, există posibilitatea unui bonus serios.

— Un fel de recompensă pentru găsit?

— Una de milioane de dolari, ca să fiu mai exactă. Și, din moment ce eu am făcut înțelegerea și cum politica firmei spune că mănânci ce vânezi, eu personal primesc șaiszeci de procente.

— Și cum ai reușit asta?

— Ei bine, după cum știi, am avut o carieră strălucită în Serviciul Secret. Și, de când sunt aici, am dus la bun sfârșit mai multe cazuri foarte delicate, inclusiv eliberarea unui director de la o firmă din Fortune 500, care fusese răpit.

— Felicitări! Ciudat, nu am auzit niciodată de asta.

— Ei bine, ne place să nu ne facem remarcați. Oricum, pentru cunoscători noi suntem un nume mare.

— Milioane, zici? Nu credeam că există candidați de mâna a treia cu un buget atât de mare.

— O mare parte din bani vin din asigurările făcute. Plus că nevasta lui provine dintr-o familie foarte bogată. De altfel, toată campania lui era foarte bine alimentată financiar. Și, din moment ce nu mai au niciun candidat, vor să mă plătească pe mine, iar eu nu am nicio problemă cu asta.

— Dar cazul lui Bruno se află sub jurisdicție federală.

— Și ce dacă? FBI-ul nu deține monopolul în rezolvarea crimelor. Și, din fericire, oamenii lui Bruno nu au încredere în guvern. În cazul în care nu ai citi ziarele, unii dintre ei cred chiar că Serviciul Secret este implicat în dispariția lui.

— Tot ei spuneau probabil așa ceva și despre mine în cazul Ritter, și este la fel de absurd acum, cum a fost și atunci, interveni King.

— Dar asta este o minunată oportunitate pentru noi.

— Noi? Și care este, mai exact, rolul meu în toată povestea asta?

— Dacă mă ajuți să-l găsesc pe Bruno, îți dau patruzeci la sută din partea mea. Va fi o cifră cu șase zerouri.

— Nu sunt bogat, dar chiar nu mă interesează banii, Joan.

— Pe mine da. Am părăsit Serviciile Speciale înainte să am o vechime de douăzeci și cinci de ani, așa că nu

mă pot baza pe banii din pensie. Sunt aici de doi ani și am făcut mult mai mulți bani și am pus cea mai mare parte deoparte, dar nu prea mă distrez. Cât am stat în Serviciul Secret, am muncit cât pentru patruzeci de ani. Eu văd în viitorul meu plaje, un catamaran și cocktailuri, și misiunea asta îmi va garanta împlinirea acestor vise. Și poate că tu nu ai nevoie de bani, dar tot ai nevoie să se întâmple ceva bun în viața ta. Ca ziarele să te prezinte ca pe un erou, nu ca pe un tip ruinat.

— Deci acum tu ești agentul meu de PR?

— Cred că ai nevoie de unul, Sean.

— De ce eu? Tu ai toate calitățile necesare pentru asta.

— Cei mai mulți dintre cei cu experiență sunt supărați că am făcut afacerea asta și nu vor să coopereze deloc. Au mai rămas doar cei tineri, semidocti și foarte slabi la munca de teren. În al patrulea an al tău în Serviciul Secret ai spart cea mai mare rețea de falsificatori din emisfera nordică muncind singur în biroul tău din Louisville, Kentucky. Țasta e talentul investigativ de care am nevoie. Și, de asemenea, ai un mare avantaj că locuiești la numai două ore de locul în care Bruno a dispărut.

El se uită în jur.

— Nici măcar nu lucrez aici.

— Pot folosi pe oricine doresc eu în investigația asta.

El clătină din cap.

— Nu am mai făcut treaba asta de ani de zile.

— E exact ca mersul pe bicicletă, zise ea, aplecându-se spre el și privindu-l insistent. Ca și mersul pe bicicletă, Sean. Am nevoie de tine dacă vreau banii aia. Și îi vreau!

— Am propriul birou de avocatură.

— Fă o pauză! Dacă îl găsești pe Bruno, lucrurile se vor rezolva mai repede. Privește-o și altfel! Este incitant. Este diferit. Se poate să nu mai fie ca pe vremuri. Dar

poate va fi ca în vremurile de acum. Mâna ei o atinse ușor pe a lui. Cumva, era un gest mult mai seducător decât toată cascatoria pe care o făcuse la el în bucătărie. Și poate îmi arăți cum se navighează cu un catamaran, pentru că nu am nici cea mai vagă idee, mai adăugă Joan încet.

Loretta Baldwin făcea baie și lăsa ca apa fierbinte să-i scoată frigul din oase. În baie era întuneric; așa îi plăcea ei, ca în pânțelele mamei, reconfortant. Chicoti; nu putea să se abțină, de fiecare dată când se gândea la fata aia care trecuse pe acolo pretinzând că face un film despre viața lui Clyde Ritter, de parcă i-ar păsa cuiva. Fata era probabil vreun ofițer de poliție sau vreun detectiv particular, deși nu înțelegea de ce s-ar mai interesa cineva de Clyde Ritter. Și totuși, Loretta a luat toți banii oferți, până la ultimul cent. Așa cum făcuse în toți anii ăștia. Ea spusese adevărul; răspunsese strict la întrebările pe care i le pusese fata; numai că aceasta nu pusese întrebările cum trebuia. De exemplu, nu a întrebat ce văzuse din dulap. Cât de frică îi fusese când scosese lucrul ăla din hotel, și totuși nimeni nu o observase în tot acel haos. Ea era numai una dintre multele cameriste, invizibilă de-a dreptul. Și ea cunoștea ieșiri din hotel pe care nici Serviciul Secret nu le cunoștea.

La început, ea se gândise să se ducă la poliție cu ceea ce găsisese și văzuse, dar mai apoi a decis să nu o facă. De ce să se amestece în ceva atât de complicat? Obosise să tot piardă timpul făcând curat după alții. Și de ce i-ar fi păsat de Clyde Ritter? Era mult mai bine că un om ca el se afla acolo unde era acum, în mormânt, decât să tot împrăștie otravă în jur.

Așa că o făcuse. Trimisese un bilet și o fotografie acelei persoane, spunându-i ce văzuse și arătându-i ce avea în posesie, și aranjase ca banii să îi fie trimiși. Asta se și întâmplase, și ea păstrase tăcerea, iar persoana pe care o șantaja nu reușise să-i afle identitatea. Fusese șireată, folosise mai multe căsuțe poștale, nume false și un prieten apropiat care murise între timp, pentru a-și

șterge urmele. Nu fusese lacomă. Nu erau foarte mulți bani, dar, cum nu mai avusese nicio slujbă de ceva timp, banii deveniseră o problemă, iar sursa asta de venit era chiar la fix, o ajuta să-și țină casa, să-și cumpere ceva lucruri frumoase, să plătească facturile, să-și ajute familia. Da, totul era în regulă.

Iar acea fată nu se gândise deloc să întrebe; totuși, cum ar fi putut să știe? Și, chiar dacă ar fi știut, Loretta ar fi mințit, exact cum făcuse și acea fată, căci, dacă ea era producătoare de filme documentare, Loretta era Lena Horne⁵. Gândul o făcu să râdă atât de tare, că aproape se înecă.

După ce își reveni, gândurile ei deveniră mai negre. Banii nu mai veneau, dar nu putea să mai facă nimic. Toate lucrurile trebuie să se sfârșească la un moment dat. Dar ea nu fusese o mare cheltuitoare. Pusese ceva bani deoparte, știind că cloșca ei cu ouă de aur nu va trăi veșnic. Putea să se mai descurce un timp și poate că până atunci va apărea alta găină. Fata aia îi dăduse bani. Era un început. Loretta Baldwin era o optimistă incurabilă.

Telefonul sună, surprinzând-o. Oasele ei erau deja încălzite; deschise ochii și vru să se ridice din cadă. Poate că era altă găină cu ouă de aur care o sună.

Dar nu mai ajunsese la telefon.

— Îți amintești de mine, Loretta?

Bărbatul era deasupra ei, cu un țărș metalic cu un capăt aplatizat în mână.

Ea ar fi țipat, dar el o împinse sub apă, forțând-o cu obiectul acela metalic. Pentru o femeie în vârstă cum era Loretta, era destul de puternică, dar nu suficient. Ochii ei rămaseră deschiși, corpul fiindu-i cuprins de spasme. Ea apucă țărșul metalic și apa se împrăstie pe podea. În final, ea fu nevoită să respire, plămânii i se

5 Lena Calhoun Horne (născută la 30 iunie 1917), cântăreață americană de succes (n. tr.)

umplură cu apă și totul se sfârși repede.

El scoase țărșul și îi studie trăsăturile. Corpul ei contorsionat stătea pe fundul căzii, fixându-l cu ochii aceia morți. Telefonul se opri din sunat, casa fiind din nou cuprinsă de liniște. El ieși din cameră pentru un minut, îi găsi agenda și se întoarse în baie. Scoase banii pe care Michelle îi dăduse, cinci bancnote de douăzeci de dolari puse cu grija în interior.

Ridică din apă corpul Lorettei folosind țărșul metalic. Îi deschise gura cu mâna înmănușată și îndesă acolo banii. Apoi îi închise gura și îi dădu drumul la loc. Corpul ei se scufundă din nou, capetele bancnotelor de douăzeci de dolari ieșindu-i din gură. Nu era o imagine deloc frumoasă, dar el se gândi că era cea mai potrivită pentru sfârșitul unui șantajist.

Apoi pierdu ceva timp cotrobăind prin lucrurile ei, căutând obiectul incriminatoriu pe care ea îl luase cu ani în urmă, dar acesta nu se afla acolo. Să-i fie refuzat după tot acest timp? Poate că Loretta va fi aceea care va râde la urma. Cu toate astea, zăcea moartă în cadă, cu banii îndesați în gură. Așadar, cine râdea totuși?

El își lua țărșul și ieși exact pe unde intrase.

Buick-ul porni și se îndepărtă trosnind din toate încheieturile. Acest capitol din viața lui, care scăpase de sub control, luă sfârșit. Ar fi trebuit să-i trimită un bilet de mulțumire lui Michelle Maxwell, probabil printre multe altele. El nu ar fi avut de unde să știe identitatea femeii dacă tânăra nu ar fi trecut pe acolo punând tot felul de întrebări. Loretta Baldwin nu făcea parte din planul original, fusese numai o ocazie care îi picase din cer și era prea bună ca să nu profite.

Își terminase pentru moment socotelile cu mica provincie Bowlington. Îi ură Lorettei Baldwin o frumoasă eternitate în iad pentru păcatele ei. Fără îndoială că se va mai întâlni cu ea la un moment dat și probabil că atunci o va mai omorî o dată.

Ăsta da gând!

King lansă cu indiferență undița în apă și o trase ușor înapoi. Stătea pe docul lui; soarele era sus pe cer de numai o oră. Peștii nu trăgeau, dar lui nu-i păsa. Lanțul de munți părea că îi urmărește încercările nereușite cu o atenție preocupată.

Fără îndoială că Joan avusese o serie de motive complexe pentru care îi făcuse propunerea aceea. Care dintre ele l-ar fi putut motiva pe el, în afară de compensația financiară? Probabil, niciunul. Schemele lui Joan păreau că urmăresc numai interesele ei. Cel puțin el știa cum stăteau lucrurile cu femeia asta.

În ceea ce-l privea pe Jefferson Parks, King nu mai era așa de sigur. Șeriful părea sincer, dar putea foarte bine să fie doar o impresie; era o metodă foarte folosită de către oamenii legii, King știa asta. Și el jucase acest joc atunci cât fusese în Serviciul Secret. King nu avea nicio îndoială că acela care îl omorâse pe Howard Jennings va avea de-a face cu toată furia acestui munte de om. King nu voia decât să fie sigur că nu va deveni el ținta.

Un val de apă clipoci la atingerea de unul dintre pilonii docului; el se uită de unde vine sunetul. Caiacul aluneca deasupra suprafeței apei, iar femeia trăgea din greu la rame. Era suficient de aproape încât el să-i observe mușchii bine definiți ai umerilor și ai brațelor. În timp ce ea încetini și se apropie de el, ceva din trăsăturile ei îi păsură cunoscute.

Apoi se uită în jur uimită, de parcă nu ar fi fost conștientă de cât de aproape era de mal.

— Bună, îi strigă ea și îi făcu imediat cu mâna.

El nu răspunse la salut făcând din mână, doar dădu din cap. Și lansă din nou undița, special mai aproape de ea.

— Sper că nu te deranjez din pescuit, spuse ea.

— Asta depinde de cât de mult stai.

Ea se ridică. Purta pantaloni negri supraelastici și mușchii ei păreau cabluri de oțel pe sub piele. Își eliberă părul care era strâns în coadă și își șterse fața cu un prosop, după care se uită în jur.

— Mamă, ce frumos este aici!

— Țsta e și motivul pentru care oamenii vin aici, spuse el cu precauție. Și de unde anume ai apărut? Întrebă el, făcând eforturi mari să-și dea seama de unde o știe.

Ea indică sudul.

— Am condus până la intrarea în parcul național și acolo am intrat în apă.

— Asta înseamnă doisprezece kilometri de mers pe apă! exclamă el.

Femeia nici măcar nu respira greu.

— Fac asta destul de des.

Caiacul ei se apropie și mai mult. King o recunoscă în cele din urmă. Îi fu greu să-și ascundă mirarea.

— Ai dori o ceașcă de cafea, agent Maxwell?

Ea păru surprinsă pentru un moment, apoi își dădu seama că ar fi fost inutil și protestă să se prefacă, având în vedere circumstanțele.

— Dacă nu este un deranj prea mare.

— Ca de la un agent căzut în dizgrație la altul, niciun deranj.

O ajută să acosteze caiacul în doc. Ea observă ambarcațiunile lui legate la mal și spațiile de depozitare atașate de fiecare. Barca cu motor, caiacul, Sea-Doo și alte ambarcațiuni ale lui King străluceau de curățenie. Unelte, funii, tot felul de obiecte și de ustensile erau aranjate cu grijă.

— Un loc pentru tot și totul la locul lui? spuse ea.

— Așa îmi place, replică King.

— Eu sunt un pic mai dezordonată.

— Îmi pare rău să aud asta.

Se îndreptară către casă.

Ajunși înăuntru, el turnă cafea și se așezară la masa din bucătărie. Michelle își pusese un pulover cu Harvard și o pereche de pantaloni de trening asortați.

— Credeam că ai fost la Georgetown! spuse King.

— Am primit treningul atunci când am făcut un antrenament pentru olimpiadă pe râul Charles din Boston.

— Exact. Olimpiada. Ocupată femeie!

— Așa îmi place.

— Totuși, acum nu mai ești atât de ocupată. Adică, dacă ai timp dimineața pentru sporturi de apă și pentru vizite pe la foști agenți ai Serviciului Secret...

Ea zâmbi.

— Deci nu accepți că prezența mea aici este numai o coincidență?

— Te-a dat de gol treningul. El mi-a spus că sperai să cobori din caiac la un moment dat, înainte să te întorci la mașină. Și, mai mult, mă îndoiesc că ai vâsli doisprezece kilometri, olimpică sau nu, fără să știi sigur că sunt acasă. Am primit câteva telefoane la care mi s-a închis în nas în dimineața asta la interval de jumătate de oră între ele. Lasă-mă să ghicesc, ai un telefon mobil în barcă.

— Se vede că ai fost investigator.

— Mă bucur că am putut fi acasă ca să te întâmpin. Nu aș fi vrut să hoinărești singură pe aici. Au mai fost unii care au făcut chestia asta, și nu prea mi-a plăcut.

Ea coborî ceașca.

— Mi-am pus unele întrebări în ultima vreme.

— Serios? Foarte bine.

— Am fost în Carolina de Nord, într-un mic loc numit Bowlington. Cred că ai auzit de el. Și el puse cana jos. Fairmount este încă în picioare, dar este închis.

— După părerea mea, puteau să-l și dărâme.

— Întotdeauna m-am întrebat ceva. Poate mă poți

lamuri tu.

— Voi face tot posibilul, răspunse sarcastic King. Adică, oricum nu am mare lucru de făcut, deci lasă-mă să te ajut!

Ea ignoră tonul lui.

— Dispunerea agenților în cazul lui Ritter. Ați avut puține forțe, lucru pe care îl pot înțelege. Dar modul în care voi v-ați poziționat a fost un dezastru total. Tu erai singurul agent din apropierea lui.

King sorbi din cafea și își privi mâinile.

— Știu că tot ce îți spun acum îți provoacă amintiri dureroase, spuse Michelle cu un ton de scuză. Am apărut aici și îți pun atâtea întrebări. Spune-mi să plec și o voi face.

Până la urmă, King dădu din cap.

— La naiba! Doar și tu simți acum gustul înfrângerii din cauza răpirii lui Bruno. Într-un fel, asta ne face frați de sânge.

— Într-un fel.

— Ce înseamnă asta? spuse el mirat. Că eu am făcut-o mai lată decât tine și tu nu vrei ca imaginea ta să fie asociată cu mine?

— De fapt, eu consider că am greșit mai mult decât ai făcut-o tu. Eu eram șeful echipei. Am scăpat obiectivul din ochi. Nu a fost nicio împușcătură. Nu am apucat să împușc pe nimeni atunci când clădirea parcă s-a prăbușit pe mine. Tu ți-ai pierdut concentrarea pentru o clipă. Probabil că ai făcut un lucru impardonabil pentru un agent al Serviciului Secret, dar eu am greșit de la un cap la altul. Eu cred că *tu* nu ar trebui să dorești să fi asociat cu imaginea mea.

Expresia de pe fața lui King se mai îmblânzi, iar vocea îi deveni mai calmă.

— Noi am avut atunci mai puțin de jumătate din agenții desemnați. Asta fusese, în parte, alegerea lui Ritter și a guvernului. El nu era prea iubit, și toată

lumea știa că avea șanse extrem de mici să câștige alegerile.

— Dar Ritter nu ar fi vrut cât mai mulți agenți posibili?

— El nu prea avea încredere în noi, răspunse simplu King. Noi eram reprezentanții administrației actuale. Chiar dacă era membru în congres, era un outsider – mult pe dinafară, cu o platformă politică ciudată și cu simpatizanți radicali. Credea chiar că îl spionăm și pe el, jur. În consecință, ne ținea cu totul în ceață. Schimba itinerarul în ultima clipa, fără să ne ceară părerea; lucrul acesta îl înnebunea pe Bob Scott, șeful echipei care-i asigura securitatea.

— Sunt sigură de asta. Dar asta nu a reieșit din raportul oficial.

— De ce ar fi reieșit? Aveau pe cine să tragă la răspundere. Sfârșitul poveștii.

— Dar asta nu justifică măsurile slabe de securitate care au fost luate în acea zi.

— Ritter părea că se înțelege cu mine. Nu știu de ce. Convingerile noastre politice erau clar diferite. Dar eu eram respectuos, făceam câteva glume și, dacă e să estimez gradul de încredere, aș putea spune că în mine avea cea mai mare încredere. În consecință, când eram eu de serviciu, tot timpul îl apăram. În afară de asta, lui nu-i plăcea să aibă agenți prin preajmă. Era convins că oamenii îl iubeau. Că nimeni nu voia să-i facă vreun rău. Probabil că acest fals sentiment de siguranță venea din vremea în care era predicator. Șeful de campanie, un tip pe nume Sidney Morse – de altfel, un tip tare isteț și căruia îi plăcea tare mult acel aranjament – era mult mai cu picioarele pe pământ. Știa că erau destui oameni care voiau să-l elimine pe candidat. Morse întotdeauna a dorit să plaseze cel puțin un om în preajma lui. Dar restul agenților erau dispersați în perimetru.

— Fapt destul de inutil atunci când s-a tras cu arma și

mulțimea s-a panicat.

— Ai văzut caseta, am înțeles.

— Da. Dispunerea agenților nu a fost vina ta. M-aș fi așteptat ca șeful securității să facă presiuni mai mari.

— Bob Scott era un fost soldat, luptase în Vietman, fusese chiar prizonier de război. Era un băiat bun, dar, după mine, a ales cauzele greșite pentru care să lupte. În acea vreme avea destul de multe probleme în viața personală. Soția lui intentase divorț cu câteva luni înainte de asasinarea lui Ritter. El a vrut să iasă din programul de pază și securitate și să se întoarcă la activitatea de investigații. Cred că regreta tot timpul faptul că părăsise armata. I se potrivea mult mai bine uniforma decât costumul. Uneori îi saluta pe oameni cu mâna la chipiu și folosea măsurile temporale ca un soldat, chiar dacă, după cum știi, în Serviciul Secret se folosește timpul standard. El prefera viața aia.

— Ce s-a ales de el?

— Și-a dat demisia din Serviciul Secret. Eu am încasat mai toate loviturile, dar, după cum ai aflat, unda de șoc s-a oprit la șeful securității. S-a retras la timp, deci pensia lui a fost asigurată. Am pierdut legătura cu el. Nu era el tipul care să-mi trimită felicitări de Crăciun. Făcu o pauză, apoi continuă: Și, uneori, cam trăgea la măsea.

— Scotea repede pistolul? Nu este un lucru neîntâlnit la un soldat. Cele mai multe agenții au parte și de astfel de oameni.

— Bob avea o problemă. Era un adevărat fanatic al celui de al doilea amendament⁶.

— El a fost prezent la evenimentele din hotel?

— Da. Uneori, el se ducea cu echipa înainte și verifica locațiile viitoare, dar acum decisese să stea în Bowlington. Nu știu de ce anume. Era un oraș în care nu

6 Amendamentul din Constituția americană referitor la dreptul de a purta armă al cetățenilor americani (n. tr.)

prea aveai ce să faci.

— L-am văzut pe Sidney Morse pe caseta; era chiar lângă Ritter.

— Întotdeauna era. Ritter avea obiceiul să piardă noțiunea timpului, și Morse îi ținea evidența.

— Am auzit că Morse era o adevărată forță a naturii.

— Era. Când a început campania, un tip pe nume Doug Denby era șeful de campanie al lui Ritter și, de fapt, cel care făcea jocurile. Când campania a început să ia amploare, Ritter a avut nevoie de cineva care să-l însoțească permanent. Morse a fost candidatul perfect. Toată campania a fost reînșuflețită când a apărut el. Era un tip gras cu un motor care nu se oprea niciodată, flamboiant și teatral. În permanență molfăia batoane de ciocolată din mâna stângă, și în mâna dreaptă ținea mobilul la care vorbea, răcnea ordine, aranjând lucrurile cu mass-media. Nu cred că dormea vreodată. Denby era în linia a doua pentru Sidney Morse. La naiba, cred că Ritter era intimidat de el!

— Cum se înțelegeau Morse și Bob Scott?

— Nu erau ei chiar tot timpul de acord, dar era în regulă. După cum spuneam, Bob trecea printr-un divorț urât, iar Morse avea un frate mai mic - cred că îl chema Peter - care era implicat în ceva lucruri necurate, și asta îl tulbura mult pe Sidney. Așa că el și Scott aveau câte ceva în comun. Se înțelegeau destul de bine. Însă Morse și Doug Denby nu se aveau prea bine. Doug era adeptul cugetărilor profunde, tipul sudistului de modă veche și cu niște viziuni potrivite acum cincizeci de ani. Morse era spirt, tipul de pe coasta de vest, maestrul de ceremonii, care îl puneă pe Ritter în ochii publicului, în toate talk-show-urile, regizând o întreagă operațiune. Foarte rapid, sclipirea a devenit mai importantă decât ideologiile implicate. Ritter oricum nu avea nicio șansă să câștige alegerile, dar avea destul de mulți admiratori - deloc neobișnuit pentru un predicator la TV. Astfel, cu

cât chipul și numele lui erau mai mediatizate, cu atât îi plăcea mai mult. Din câte mi-am dat seama, principala strategie a lor era să-i zdruncine pe cei mari – și chiar reușiseră asta, mulțumită lui Morse – și să facă apoi aranjamente cu ei. Iar Ritter făcea tot ceea ce îi spunea Morse.

— Presupun că lui Denby nu i-a convenit prea mult. Ce s-a întâmplat cu el?

— Cine știe? Oare unde se duc foștii șefi de cabinet?

— Bănuiesc că, dacă ai fost de serviciu de dimineață, probabil că te-ai culcat devreme în noaptea de dinainte?

King o fixă cu privirea pentru un moment destul de lung.

— După ce am ieșit din tură, m-am dus la sala de forță a hotelului cu câțiva colegi, am luat o cină devreme și da, m-am culcat. De ce ești atât de interesată de aceste amănunte, agent Maxwell?

— Te rog, spune-mi Michelle. Te-am văzut la televizor după asasinarea lui Jennings. Am auzit despre tine în Serviciul Secret. După ce am pățit eu, am avut un impuls să aflu mai multe despre ce ai pățit tu. Am simțit o oarecare legătură.

— Halal legătură!

— Care au fost ceilalți agenți atribuiți lui Ritter?

El o privi fix.

— De ce?

Ea îi răspunse cu o expresie tare inocentă întipărită pe chip.

— Ei bine, poate îi cunosc pe unii dintre ei. Aș putea să merg să vorbesc cu ei. Să văd cum s-au descurcat cu ceea ce s-a întâmplat.

— Sunt sigur că toate astea sunt undeva într-un dosar. Du-te și caută!

— Aș scuti mult timp dacă mi-ai spune tu.

— Nu-i așa?

— Bine, a fost Joan Dillinger în echipa care asigura

securitatea?

La auzul acestor cuvinte, King se ridică și se duse la fereastră, privind pierdut câteva momente. Când se întoarse, o privi încruntat.

— Ai microfon? Ori te dezbraci și îmi arăți că nu, ori sari înapoi în barcă și pleci de aici.

— Nu am niciun microfon. Dar, dacă este nevoie, mă dezbrac. Sau pot sări în apă. Chestiile electronice și apa nu se prea împacă, adăugă ea împăciuitoare.

— Ce vrei de la mine?

— Aș dori un răspuns la întrebarea mea. A fost Joan distribuită în acea misiune?

— Da! Dar în altă tură decât mine.

— Ea a fost în hotel în acea zi?

— Se pare că știi deja toate detaliile, așa că nu înțeleg de ce mă mai întrebi.

— Deci să presupun că răspunsul este da.

— Presupune ce vrei!

— Ați petrecut noaptea împreună?

— Următoarea întrebare, și gândește-te bine ce întrebi, pentru că poate fi ultima.

— Bine, imediat după ce a fost tras focul de armă, cine a fost în lift când s-au deschis ușile?

— Nu știi despre ce vorbești.

— Ba știi. Am auzit un „ding” chiar înainte ca Ramsey să deschidă focul. Te-a distras. Se presupune că acele lifturi au fost scoase din funcțiune în prealabil. Cine sau ce a fost în spatele acelor uși ți-a acaparat toată atenția. De aceea a reușit Ramsey să scoată arma și să tragă fără ca tu să observi. Am făcut ceva investigații legate de asta în Serviciul Secret. Oamenii care au văzut caseta video au auzit și ei acel zgomot. Nu am găsit nimic în consemnările oficiale, dar am dat ieri câteva telefoane. Ei te-au întrebat ce s-a întâmplat. Tu ai spus că ai auzit ceva, dar nu ai văzut nimic. Ai sugerat imediat cum că ar fi fost o defecțiune la unul dintre

lifturi. Și ei nu au mai insistat cu întrebările, pentru că aveau deja un țap ispășitor. Dar eu sunt convinsă că te uitai la ceva. Sau, mai bine zis, la cineva.

Drept răspuns, King deschise ușa din față și îi indică drumul afară.

Ea se ridică și puse cafeaua pe masă.

— Ei bine, măcar am apucat să-ți pun întrebările. Chiar dacă nu am primit răspuns la toate.

În timp ce trecu pe lângă el, se opri și spuse:

— Ai dreptate. Noi doi rămânem legați în istorie prin titulatura de agenți care au făcut-o de oaie. Eu nu sunt obișnuită cu asta. Am excelat în tot ceea ce am făcut. Pun pariu că și tu ești la fel.

— La revedere, agent Maxwell! Îți doresc numai bine.

— Îmi pare rău că prima noastră întâlnire a decurs în felul ăsta.

— Prima și să sperăm că e și ultima.

— A, încă ceva. Chiar dacă acest lucru nu a fost consemnat oficial, eu sunt sigură că tu ai pus la socoteală și posibilitatea ca acea persoană care te-a distras să fi făcut acest lucru înadins pentru ca Ramsey să poată să scoată arma și să tragă.

King nu spuse nimic.

— Știi ce, e interesant, spuse ea privind în jur.

— Se pare că pentru tine multe lucruri sunt interesante, răspunse el țâfnos.

— Acest loc, zise ea, arătând spre tavanul înalt, stâlpi de susținere sclipitori, podelele lăcuite, totul curat și aliniat. Este frumos. Perfect chiar.

— Sigur nu ești prima persoana care spune asta.

— Da, continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. Este frumos și ar trebui să fie comod și cald. Se întoarce și se uită la el. Dar nu este. Este foarte practic, de fapt, nu? Este special amenajat, de parcă totul ar fi făcut ostentativ de către cineva care a simțit nevoia să controleze totul și, făcând asta, i-a ucis sufletul sau nu a

pus niciun pic de suflet în ea. Își puse mâinile în jurul corpului. Da, foarte rece.

Apoi își luă privirea de la el.

— Îmi place așa, spuse el.

Ea îl scrută din priviri.

— Chiar așa e, Sean? Ei bine, eu cred că înainte nu erai așa.

El privi cum picioarele ei lungi străbătură cu pași energici distanța până la barcă. Ea lăsă ușor barca pe apă și în scurt timp abia se mai vedea. Abia atunci King trânti ușa în urma ei. În timp ce se îndreptă spre masă, observă ceva sub cana ei de cafea. Era cartea ei de vizita de agent al Serviciului Secret. Pe verso, îi scrisese numărul de telefon de acasă și numărul de mobil. Primul lui impuls fu să o arunce la gunoi. Dar totuși nu o făcu. Rămase în mână cu cartea de vizită, în timp ce Michelle se micșora din ce în ce mai mult și dispăru de tot din câmpul lui vizual după o meandă a lacului.

John Bruno stătea pe micul pat de campanie privind pierdut spre tavan, un singur bec de 25 de wați luminând camera. Becul stătea aprins timp de o oră, apoi se oprea. După aceea, urma să se aprindă pentru zece minute și apoi să se stingă definitiv; niciodată nu fusese un ciclu regulat. Era enervant și debusolant, și menit a-l scoate din minți. Își îndeplinea scopul.

Bruno era îmbrăcat într-un costum gri-cenușiu și avea o barbă de câteva zile, pentru că niciun paznic sănătos la minte nu i-ar fi oferit unui ostatic un aparat de ras. Igiena zilnică o făcea cu ajutorul unui prosop și al unui lighean cu apă, care era schimbat în timp ce el dormea; mesele îi erau oferite în mod neregulat printr-o despărțitură din ușă. Nu avusese ocazia să-l vadă pe niciunul dintre răpitori și nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi sau cum ajunsese acolo. Când încercase să discute cu persoana care îi aducea mâncare prin ușă, nu primise niciun răspuns, așa că în cele din urmă renunțase.

Observase că mâncarea era deseori condimentată cu ceva droguri, fiindcă îi provoca stări de somnolență puternică și, ocazional, halucinații. Pe de altă parte, dacă nu mânca, putea muri de foame, așa că prefera să mănânce. Nu îi era permis să părăsească celula, iar aria lui de mișcare era constituită din zece pași în față și zece pași în spate. Făcea flotări și genuflexiuni pe podeaua rece pentru a-și păstra forțele. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă este supravegheat și, chiar dacă ar fi fost așa, nu ar fi contat prea mult pentru el. Se gândise la un moment dat la posibilitățile pe care le avea de a evada, dar își dăduse seama că evadarea era imposibilă. Și când se gândea că totul începuse cu Mildred Martin sau mai degrabă cu un impostor, în acea clădire a

pompelor funebre. Pentru a mia oară își făcu procese de conștiința pentru că nu o ascultase pe Michelle Maxwell. Și apoi, fiind un mare egocentric, o bodogăni pe Michelle pentru că nu fusese mai convingătoare și nu insistase să intre cu el în acea cameră.

Nu putea spune cu siguranță de câtă vreme era ostatic. Îi luaseră toate obiectele personale, inclusiv ceasul, pe când se aflase în starea de inconștiență. Nu putea înțelege de ce fusese răpit. Motivele nu puteau avea legătură decât cu două ipostaze ale sale - cea de politician și cea de fost procuror. Nici nu îi trecuse prin cap o altă explicație. Sperase la început într-o operațiune rapidă de salvare, dar acum nu se mai putea baza pe așa ceva. Era clar că oamenii care îl răpiseră știau foarte bine ce fac. Nu mai putea decât să spere într-un miracol, dar, cu timpul, se risipea și ultima sa fărâmă de speranță. Se gândise la nevasta și la copiii lui și la campania prezidențială și se împăcase cu ideea că viața lui putea lua sfârșit acolo, fără ca trupul său să fie găsit vreodată. Și totuși, era nedumerit de ce îl mai țineau în viață.

Se rostogoli pe burtă - nu mai suporta nici măcar lumina aceea slabă.

Persoana care stătea în celula de la capătul coridorului se afla acolo de mult mai mult timp decât John Bruno. Disperarea din ochi și alura gârbovită semnalau faptul că nu mai avea multe speranțe. Mânca, stătea, dormea știind că, probabil, la un moment dat, va surveni moartea. Acesta era sumbrul viitor. Omul începu să tremure și se înveli mai bine în pătură.

În altă parte a imensului subteran, un bărbat se ocupa cu diverse lucruri foarte interesante. În contrast cu disperarea prizonierilor, nivelul lui de energie și de speranțe era foarte ridicat.

Trăgea focuri de armă, în reprize, într-o siluetă umană

atârnată de o țintă, la vreo treizeci de metri depărtare, într-o cameră izolată fonic. Fiecare foc atingea o zonă vitală. Era cu siguranță un trăgător de o valoare incontestabilă.

Bărbatul apăsă pe un buton și ținta o porni spre el pe linia motorizată. El puse o țintă nouă, apăsă un buton și aceasta se îndreptă spre poziția cea mai îndepărtată din poligonul de tragere. Își puse un încărcător nou în pistol, își puse ochelarii de protecție și căștile, ținti și trase paisprezece focuri în mai puțin de douăzeci și cinci de secunde. Când ținta reveni la poziția inițială, el zâmbi. Nici măcar un foc nu ratase ținta. Apoi puse arma deoparte și părăsi poligonul de tragere.

Următoarea cameră în care intra era mai mică și foarte diferită față de cea de tragere. Era plină de rafturi din tavan până la podea, pe care erau puse tot felul de detonatoare, fire pentru sisteme explozive și tot felul de alte tipuri de echipamente folosite de cei care au de gând să arunce în aer diverse lucruri cât mai eficient posibil. În mijlocul camerei era o masă de lucru mare, la care el începu să meșterească la tot felul de fire, rezistențe, temporizatoare, detonatoare și explozivi de tip C-4, construind dispozitive destinate distrugerii în masă. Și în această îndeletnicire manifesta aceeași atenție la detalii pe care o avusese în poligonul de tragere.

Fredona diverse melodii în timp ce lucra.

O oră mai târziu, intra în altă camera care era aranjată cu totul diferit față de celelalte două. Cineva care nu ar fi văzut celelalte camere pline cu arme și explozibili ar fi putut spune că nu era nimic periculos în acel loc. Era o camera de artist căreia nu-i lipsea nimic pentru a pune în valoare spiritul creator, poate doar lumina naturală. A avea lumină naturală într-un loc atât de adânc îngropat sub pământ era imposibil. Totuși, lumina artificială de acolo era acceptabilă.

Pe un perete erau prinse rafturi cu haine grele și bocanci, caschete speciale, mănuși groase, lanterne roșii, topoare, butelii de oxigen și alte echipamente de acest gen. Nu avea încă nevoie de ele, dar era bine să fie pregătit. Dacă s-ar fi grăbit acum, ar fi fost un dezastru. Răbdarea era de aur. Și totuși, aștepta cu nerăbdare momentul când totul avea să capete contur, când va veni momentul să spună că succesul este al lui. Da, răbdare.

Se așeză la una dintre mesele de lucru și pentru următoarele două ore munci foarte concentrat, vopsind, tăind, montând și reglând fin o serie de opere care nu vor fi niciodată expuse într-un muzeu și nici măcar nu vor intra în posesia vreunui colecționar. Totuși, pentru el erau mult mai importante decât orice capodoperă din orice epocă. În fond, toată această muncă era capodopera lui și, ca orice capodoperă, necesitase ani întregi de muncă.

El își continuă truda, numărând secunde până când opera lui va fi, în sfârșit, finalizată.

Michelle lucra la laptop, navigând prin baza de date a Serviciului Secret, și găsisese ceva lucruri interesante. Era foarte concentrată și absorbită și totuși, atunci când telefonul mobil sună, ea sări imediat, și răspunse. Pe ecran scria ID „apelant necunoscut”, dar răspunse oricum, cu speranța că era King. Și chiar el era. Primele lui cuvinte fură tare încurajatoare.

— Unde vrei să ne întâlnim? întrebă ea drept răspuns la întrebarea lui.

— Unde locuiești?

— La o pensiune mică și demodată aflată cam la șase kilometri de Route 29.

— La Winchester? întrebă el.

— Exact.

— Drăguț loc. Sper că te distrezi.

— Acum da.

— Există un han pe nume Sage Gentelman cam la doi kilometri de locul unde te afli acum.

— Am trecut pe lângă el în drum. Arată mai mult a club.

— Asta este. Ne întâlnim la masă. Douăsprezece și jumătate e bine?

— Nu aş rata întâlnirea asta pentru nimic în lume. Și, Sean, îți mulțumesc mult că m-ai sunat.

— Nu-mi mulțumi până nu auzi despre ce este vorba.

Se întâlniră pe veranda largă a unei case în stil victorian. King era îmbrăcat sport, cu helancă pe gât verde și pantaloni largi bej; Maxwell purta o fustă lungă dreaptă și un pulover alb. Pantofii cu toc înalt pe care îi purta o făceau să fie numai cu vreo doi centimetri mai scundă decât King. Părul ei negru i se revărsa pe umeri și chiar se și machiasă puțin, lucru pe care de obicei nu-l făcea. Munca în Serviciul Secret nu îi dădea ocazia

pentru astfel de cochetării. Totuși, fiindcă obiectivul participa uneori și la evenimente mai protocolare, garderoba unui agent și prestația acestuia trebuiau să fie la înălțime, lucru care nu era întotdeauna ușor. De aceea, o veche zicală a agenției spunea: „Îmbracă-te de milioane din salariul de funcționar”.

King arată către Toyota Land Cruiser de culoare albastru-închis cu portbagaj deasupra din parcare.

— Este a ta?

Ea aprobă din cap.

— Sunt pasionată de diferite sporturi în aer liber și mașina asta poate merge oriunde și poate căra oricât.

— Ești agent în Serviciul Secret. Când ai tu timp pentru așa ceva?

Se așezară la o masă mai retrasă. Localul nu era prea plin și ei se bucurau de toată discreția pe care ți-o poate oferi un loc public.

Când chelnerul sosi să întrebe dacă sunt pregătiți să comande, Michelle răspunse pe loc:

— Da, domnule.

King zâmbi, dar nu spuse nimic până când chelnerul nu plecă.

— Mi-au trebuit ani buni să scap de acest obicei.

— Ce obicei? întreba ea.

— Să spun tuturor „domnule”. De la chelneri la președinți.

Ea ridică din umeri.

— Presupun că niciodată nu mi-am dat seama că fac asta.

— De ce s-o fi făcut? Îți intră în sânge. Alături de alte lucruri. King păru că se gândește la ceva. Un lucru legat de tine mă intrigă.

Un zâmbet mic înflori pe fața ei.

— Numai unul? Sunt tare dezamăgită.

— De ce o tipă atât de inteligentă și de agreabilă ca tine a ales o astfel de meserie? Nu că ar fi ceva în

neregulă cu asta. Dar mie mi se pare că ai fi putut avea și alte oportunități.

— Este ceva ereditar, cred. Tatăl, frații, unchii și mai toți verii mei sunt polițiști. Tatăl meu este șeful poliției, în Nashville. Am vrut să fiu prima femeie din familie care să facă asta. Am făcut un stagiu de un an ca ofițer de poliție în Tennessee și am decis să rup tradiția familiei și m-am înscris în Serviciul Secret. Am fost acceptată, iar restul este istorie.

După ce chelnerul le aduse mâncarea, Michelle se năpusti asupra ei, în timp ce King încă mai zăbovea asupra paharului cu vin.

— Să înțeleg că ai mai fost aici, remarcă ea printre înghițituri.

El aprobă din cap în timp ce își termină vinul, un Bordeaux, și începu să mănânce.

— Aduc aici clienți, prieteni, alți avocați. Există în zona asta și alte locuri, dacă nu la fel, poate chiar mai bune. Sunt însă bine ascunse prin zone retrase și neumblate.

— Ești un avocat pledant?

— Nu. Testamente, tutelă, afaceri.

— Îți place?

— E suficient cât să-mi plătească facturile. Nu este cea mai interesantă meserie din lume, dar se poate și mai rău.

— Este frumos aici. Pot înțelege de ce ai ales locul acesta pentru a te retrage.

— Are părțile lui atractive, dar și limitele lui. Aici, uneori poți avea iluzia că ești ferit de tot stresul și tumultul restului lumii.

— Dar au tendința să te urmărească, nu?

— Exact în momentul în care crezi că-ți poți uita trecutul și poți începe o viață nouă.

— Dar tu reușești.

— Reușisem. La timpul trecut.

Ea se șterse la gura cu un șervețel.

— Așadar, de ce ai vrut să mă vezi?

King ridică paharul gol.

— Ce ai spune să bei cu mine? Doar nu ești în timpul serviciului.

Ea ezită, apoi aprobă din cap.

Un minut mai târziu, ei își beau vinul și, după ce terminară de mâncat, King sugerează să se mute la micul bar al restaurantului. Aici, ei se cufundară în scaunele din piele, trezindu-se înconjuțați de aroma de țigări de foi și pipe, totul fiind învăluit de mirosul cărților vechi legate în piele de pe rafturile din lemn de nuc, așezate în linie de-a lungul pereților. Camera era toată numai a lor și King ridică paharul de vin, privind prin el în lumina ce intra pe fereastră, apoi mirosi buchetul înainte de sorbi o mică înghițitură.

— Marfă de calitate, spuse Michelle după ce bău cu nesaț.

— Mai lasă-l zece ani și nu-ți vei mai da seama că este același vin.

— Nu știi prea multe despre asta, altceva decât că poate fi cu dop cu filet sau cu dop de plută.

— Acum opt ani și eu eram la fel. De fapt, berea era specialitatea mea. Și era mai potrivită pentru portofelul meu.

— De când ai plecat din Serviciul Secret ai trecut de la bere la vin?

— Multe alte schimbări au survenit în viața mea de când am plecat din Serviciul Secret. Un prieten de-al meu era pasionat de vinuri și el m-a învățat tot ceea ce știu. Am abordat o metodă graduală, am început cu vinurile franțuzești, trecând apoi la cele italienești, chiar și la vinuri albe de California, chiar dacă el era un pic mai snob când era vorba de vinul alb. Pentru el vinurile roșii erau cele adevărate.

— Hm, mă întreb dacă ești singurul cunoscător de

vinuri care a omorât oameni. Adică, mi se pare că nu prea merge una cu cealaltă.

El lăsa paharul jos și se uită la ea cu o expresie amuzată.

— Ce, dragostea pentru vinuri îți pare pedantă și plictisitoare? Știi cât de mult sânge s-a vărsat din cauza vinului?

— Te referi în timp ce-l consumau sau atunci când se vorbea despre el?

— Contează? Morții sunt morți, nu?

— Tu știi asta mult mai bine decât mine.

— Dacă tu crezi că a ucide un om este un lucru la fel de simplu ca a pune siguranța pistolului după ce l-ai folosit să tragi în cineva, să știi că nu e deloc așa.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. E ca și cum ți-ai pune siguranța la suflet?

El puse paharul pe măsută.

— Ce spui de un schimb de informații?

— Evident că sunt interesată.

— *Quid pro quo*. Serviciu contra serviciu.

— Și cine începe?

— Voi simplifica eu lucrurile. Voi spune eu primul.

Michelle se lăsă pe spate.

— Sunt curioasă, de ce?

— Cred că putem spune că și tu ai fost implicată fără voie într-un coșmar, la fel cum am fost eu acum opt ani.

— Da. Ai spus că suntem frați de sânge.

— Joan Dillinger a fost în hotel în noaptea aceea.

— În camera ta?

King dădu din cap.

— Este rândul tău.

Michelle se gândi câteva momente.

— Bine. Am vorbit cu una dintre cameristele de la hotel care erau de serviciu când Ritter a fost asasinat. Numele ei este Loretta Baldwin.

King o privea nedumerit auzind asta.

— Loretta spune ca a făcut curat în camera ta în dimineața aceea. Și a găsit o pereche de chiloței negri din dantela pe lustră. Făcu o pauză, apoi reluă, cu o față foarte serioasă: Presupun că nu erau ai tăi. Nu pari tipul care să poarte dantelă.

— Nu. Și negru nu este culoarea mea preferată de lenjerie intimă.

— Nu erai căsătorit atunci?

— Despărțiți. Nevasta mea avea prostul obicei de a se culca cu alți bărbați atunci când eu nu eram în oraș, ceea ce se întâmpla mai tot timpul. Cred că începuseră să-și aducă periutele de dinți și pijamalele. Mă simțeam în plus.

— E bine că acum poți glumi pe tema asta.

— Dacă m-ai fi întrebat acum opt ani, m-aș fi supărat tare. Timpul nu vindecă, te face doar să nu-ți mai pese.

— Așa că ai avut, ce, o escapadă cu Joan Dillinger?

— De fapt, atunci mi s-a părut a fi ceva mai mult. Tare stupid, dacă stai să te gândești. Joan nu era acel tip de femeie.

Michelle se aplecă în față.

— Legat de lift...

King o întrerupse.

— Rândul tău din nou. Am obosit să-ți tot atrag atenția.

Michelle suspină și se lăsă pe spate.

— Bine, Dillinger nu mai este în Serviciul Secret.

— Asta nu se pune. Știam deja. Altceva?

— Loretta Baldwin mi-a spus că s-a ascuns în dulapul cu provizii din capătul holului în fața încăperii unde a fost omorât Ritter.

King păru interesat.

— De ce?

— Era speriată de moarte și a fugit. Toată lumea făcea același lucru.

— Nu toată lumea, spuse King cu răceală. Eu am cam

rămas pe loc.

— Acum, legat de lift.

— De ce vrei să știi despre asta? Întrebă el tăios.

— Fiindcă se pare că te-a captivat! Atât de mult încât nici nu ți-ai dat seama că în fața ta se afla un asasin – până când a tras.

— Mi-am pierdut concentrarea, atât.

— Nu te cred. Am auzit zgomotul de pe casetă. Și a sunat ca și cum tocmai ar fi sosit un lift. Și cred că, atunci când ușile s-au deschis, cineva sau ceva ți-a atras atenția și nu ți-ai dezlipit privirea până când Ramsey nu a tras. Ea făcu o pauză, apoi adaugă: Și din moment ce lifturile au fost închise de către Serviciul Secret, bănuiala mea este că a fost vorba de un agent, altfel cine mai putea face asta fără să fie oprit? Și pun pariu că a fost vorba de agentul Joan Dillinger. Și, de asemenea, mai pun pariu că tu o acoperi, dintr-un motiv sau altul. Ești bun să-mi spui ce este greșit în raționamentul meu?

— Chiar dacă este adevărat ceea ce spui, nu mai contează. A fost greșeala mea, și Ritter a murit. Nicio scuză nu poate fi invocată. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

— Dar dacă ai fost distras cu rea-voință, atunci lucrurile se schimbă.

— Nu a fost vorba de așa ceva.

— Cum de știi asta? Ce alt motiv mai putea avea cineva să fie în acel moment în acel loc chiar când Ritter urma să fie ucis? Și tot ea își răspunse la întrebare: Fiindcă el știa că ușile liftului se vor deschide în acel moment și mai știa că acea persoană avea puterea să te zăpăcească, dându-i ocazia să-l împuște pe Ritter, de aceea. El a așteptat liftul ca să poată trage.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului, cu privirea plină nu atât de triumf, cât de sfidare, ca atunci când participase la conferința de presă pe care el o văzuse la televizor.

— Asta este imposibil. Crede-mă! A fost numai cea mai mare coincidență nefericită.

— Sunt sigură că nu vei fi prea surprins dacă ți-aș spune că nu te cred pe cuvânt.

El rămase tăcut pentru un moment, un moment prea lung, așa că Michelle se ridică.

— Uite ce, mulțumesc pentru masă și pentru lecția de înțelepciune. Dar nu-mi poți spune că un tip inteligent ca tine nu se uită în fiecare dimineață în oglindă și se întreabă cum ar fi fost dacă.

În timp ce se pregătea să plece, începu să-i sune telefonul mobil. Răspunse.

— Da? Da, eu sunt. Cine? A, da, am vorbit cu ea. Cum ați aflat numărul acesta? De pe cartea mea de vizita? A, bine. Nu înțeleg de ce mă sunați pe mine.

Ea ascultă puțin și apoi se făcu dintr-odată palidă.

— Nu știam. Dumnezeu, îmi pare rău! Când s-a întâmplat asta? Înțeleg. Bine, mulțumesc. Aveți un număr la care vă pot suna? Deschise poșeta și scoase un pix și o foaie, notă numărul de telefon și se așeză ușor pe fotoliul din piele de lână King.

El o privi întrebător.

— Ești în regulă? Nu pari a fi.

— Nu, nu sunt în regulă.

El se aplecă spre ea și îi puse protector mâna pe umărul care tremura.

— Ce s-a întâmplat, Michelle? Cine era la telefon?

— Femeia cu care am vorbit, aceea care lucra la hotel.

— Camerista, Loretta Baldwin?

— Era fiul acesteia. Mi-a găsit numele pe o carte de vizită pe care i-am lăsat-o ei.

— De ce, a pățit ceva Loretta?

— Este moartă.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost ucisă. I-am pus o mulțime de întrebări despre uciderea lui Ritter și acum ea este moartă. Nu vreau să

cred că o crima a dus la cealaltă, dar nici nu pot să nu cred că nu există nicio legătură.

King se ridică atât de brusc, încât o sperie și o întrebă:

— Ai destulă benzină în rezervor?

— Da, răspunse ea, privindu-l confuz. De ce?

King părea că vorbește singur:

— Îmi voi decala tot programul de la birou; trebuie să-i anunț pe cei de acolo.

— Să-i anunți? Pe cine să anunți, ce?

— Că nu-i voi putea primi pe clienți. Că plec undeva.

— Unde pleci?

— Nu, nu doar eu - noi. Mergem la Bowlington, Carolina de Nord, să aflăm ce s-a întâmplat cu Loretta Baldwin.

El se întoarce și porni către ușă. Michelle nu-l urmă; rămăsese pe loc uluită.

King se întoarce către ea.

— Care este problema?

— Nu cred că vreau să mă mai întorc acolo.

King veni înapoi și se postă în fața ei, săgetând-o cu privirea.

— Tu ai apărut din neant și ai început să-mi pui o mulțime de întrebări foarte personale. Ai vrut răspunsuri și ți le-am dat. Bine, acum sunt și eu oficial interesat. Făcu o scurtă pauză, apoi lătră: Să mergem, agent Maxwell! Nu avem toată ziua la dispoziție!

Michelle sări în picioare.

— Da, domnule, spuse ea automat.

Când se sui în mașina ei, King observă cu repeziciune interiorul și nu-și putu ascunde dezgustul. El ridică de jos un ambalaj de ciocolată care i se lipise de pantof și care mai avea încă o bucată de ciocolată înăuntru. Bancheta din spate era plină de obiecte așezate alandala: echipament de schi nautic și de zăpadă, vâsle, haine de sport, încălțări de sport, câteva fuste și rochii, jachete și bluze și o pereche de dresuri încă nedespachetată. Erau acolo treninguri, cărți, *Paginile Aurii* din regiunea de nord a Virginiei, cutii de suc și un energizant, o pușcă marca Remington și o cutie cu gloanțe. Și toate astea erau numai ceea ce King putea vedea. Cine știe ce alte lucruri se mai ascundeau în mașină; mirosul puternic de banane stricate era ucigător.

Se uită la Michelle.

— Notează undeva să nu mă inviți niciodată la tine.

Ea îl privi și zâmbi.

— Ți-am spus că sunt dezordonată.

— Michelle, asta este mult peste noțiunea de dezordonat. Asta este un tomberon de gunoi mobil; asta este o anarhie totală pe patru roți.

— Atât de filosofic! Și spune-mi Mick.

— Preferi Mick în loc de Michelle? Michelle sună atât de elegant și de sobru! Mick sună a nume de boxer care din cauza băuturii a ajuns portar la un hotel, îmbrăcat în uniformă cu medalii false pe piept.

— Serviciul Secret este o lume a bărbaților. Ca să răzbești, trebuie să faci ca ei.

— Condu-i o tură cu mașina ta și nu vei mai fi confundată cu o femeie niciodată, chiar dacă numele tău ar fi Gwendolyn.

— Bine, am înțeles. Și ce ai dori, mă rog, să găsești

acolo?

— Dacă aş şti asta, probabil că nici nu m-aş mai duce până acolo.

— Vei vizita hotelul?

— Nu sunt sigur. Nu am mai fost în zonă de când s-au întâmplat evenimentele.

— Înţeleg ce simţi. Nici eu nu sunt sigură că vreau să mai pun piciorul în clădirea aia a pompelor funebre.

— Apropo de asta, ceva veşti noi despre dispariţia lui Bruno?

— Nimic. Nicio cerere de răscumpărare, nicio solicitare, nimic. De ce să îţi dai osteneala să-l răpeşti pe John Bruno, să ucizi un agent al Serviciului Secret şi poate chiar şi pe cel căruia Bruno îi aducea condoleanţele, şi apoi să nu faci nimic?

— Exact, Bill Martin, decedatul. Mă gândeam eu că trebuie să fi fost ucis.

Ea se uită la el uimită.

— De ce?

— Nu era posibil ca ei să fi plănuit tot acest scenariu şi să fi sperat că omul va da ortul popii exact după planurile lor. Iar invers nu ar fi avut cum să facă. Tipul moare şi apoi ei pun totul la cale în numai câteva zile, schema coincidând cu trecerea lui Bruno pe acolo. Nu, neapărat trebuie să-l fi ucis şi pe el.

— Sunt impresionată de analiza ta. Am auzit că erai cel mai tare.

— Am fost la serviciul de investigaţii mult mai mult decât am fost în cel de pază şi protecţie. Toţi agenţii se luptă din răsputeri să ajungă în serviciul de pază şi protecţie, mai ales să ajungă să-l apere pe preşedinte, şi, odată ajunşi acolo, abia aşteaptă să se întoarcă la serviciul de investigaţii.

— De ce crezi că se întâmplă asta?

— Ore inumane, nu ai control asupra vieţii tale. Doar să stai şi să aştepţi să se tragă vreun foc de armă. Am

urât destul de mult chestia asta, dar nu am avut altă posibilitate.

— Ai fost distribuit pentru POTUS⁷?

— Da. Mi-a luat ani buni ca să ajung acolo. Am petrecut doi ani la Casa Albă. A fost grozav în primul an și apoi nu a mai fost așa de bine. Erau numai călătorii de serviciu, aveai de-a face cu cele mai orgolioase persoane din lume care te tratau mai rău decât pe grădinarul Casei Albe. Mi-au plăcut în mod special membrii staffului de campanie care aveau mintea unor copii de doisprezece ani și nu puteau deosebi o gaură din asfalt de propriul fund și care ne băteau la cap cu tot ce-ți poate trece prin minte. Destul de ironic este faptul că tocmai terminasem o misiune când am fost desemnat pentru paza lui Ritter.

— Hei, este foarte încurajator să aud asta, având în vedere cât m-am chinuit și eu să ajung acolo.

— Nu spun să nu încerci să faci asta. Să zbori cu Air Force One este într-adevăr un lucru foarte incitant. Și să-ți spună președintele Statelor Unite ale Americii ce treabă bună faci este tare frumos. Spun numai să nu-ți faci iluzii. În multe privințe, nu se deosebește cu nimic de alte misiuni. Pe când, în serviciul de investigații, ai ocazia chiar să-i prinzi pe răufăcători. Făcu o pauză, uitându-se pe fereastra. Apropo de investigații, Joan Dillinger tocmai s-a întors în viața mea și mi-a făcut o propunere foarte interesantă.

— Ce fel de propunere?

— Să o ajut să-l găsească pe John Bruno.

Michelle aproape că ieși de pe carosabil.

— *Ce?*

— Firma ei a fost angajată de către oamenii lui Bruno ca să-l găsească.

— Iartă-mă, dar ea nu știe că de investigația asta se

7 President of the United States - Președintele Statelor Unite ale Americii (n. tr.)

ocupă FBI-ul?

— Și? Oamenii lui Bruno pot să angajeze pe oricine vor ei.

— Dar de ce să te implice și pe tine?

— Mi-a turnat o poveste pe care eu nu prea o cred.

Deci nu știu de ce.

— Și ai de gând să participi?

El se uita la ea.

— Tu ce crezi? Ar trebui să o fac?

Ea îl privi fix.

— De ce mă întrebi pe mine?

— Se pare că tu aveai anumite suspiciuni în ceea ce o privește pe femeia asta. Dacă ea a fost implicată în uciderea lui Ritter și acum este amestecată în altă problema legată de un candidat, nu găsești acest lucru fascinant? Deci să o fac sau nu... *Mick*?

— Primul meu impuls ar fi că nu, nu ar trebui să o faci.

— De ce? Pentru că e posibil să se întoarcă totul împotriva mea?

— Da.

— Și al doilea impuls, care sunt sigur că este mult mai egoist și mai ascuns decât primul?

Michelle îl privi, îi observă figura care avea o expresie amuzată și îi aruncă un zâmbet nevinovat.

— Bine, al doilea meu impuls ar fi să o faci.

— Pentru că atunci voi avea informații din interior în ceea ce privește investigația. Și aș putea să-ți spun tot ceea ce aflu.

— Ei bine, nu chiar tot. Dacă tu și Joan ați reaprins flacăra dragostei, nu aș dori să aflu mai multe amănunte.

— Nu-ți face probleme. Văduva neagră își devorează partenerul. Prima dată abia am scăpat.

La două ore după ce părăsiseră Wrightsburg-ul, ajunseseră la casa Lorettei. Nu era nicio mașină a poliției în apropiere, dar banda galbenă cu ajutorul căreia sigilasera locul crimei era întinsă în fața ușii de la intrare.

— Presupun că nu putem intra, spuse ea.

— Se pare că nu. Dar fiul ei?

Ea scoase numărul de telefon din poșetă și sună. Bărbatul răspunse și ea aranjă să se întâlnească la cafeneaua din oraș. Michelle era gata să părăsească zona casei Baldwin, când King o opri.

— Așteaptă-mă o secundă.

Coborî repede din mașină și merse înainte, și înapoi pe stradă, și apoi se duse după un colț, ieșind din raza vizuală a lui Michelle. Câteva minute mai târziu, se întoarse din spatele casei lui Baldwin și se așeză lângă ea.

— Ce a fost asta? întrebă ea.

— Nimic. Loretta Baldwin are un loc frumos aici.

În timp ce mergeau către centrul orașului, putură observa mai multe echipaje de poliție situate la diverse intersecții, polițiștii cercetându-i cu mare atenție pe ocupanții flecarei mașini. Deasupra observară un elicopter care survola zona.

— Mă întreb ce se întâmplă, spuse Michelle.

King porni radioul și prinse un post local de știri. Astfel, aflară că doi indivizi evadaseră dintr-un penitenciar din apropiere și în zonă fuseseră desfășurate dispozitive de poliție masive.

Când ajunseră la cafenea, Michelle era gata să parcheze, când deodată se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă King.

Ea arată către o stradă laterală unde erau parcate

două mașini de poliție.

— Nu cred că ei caută vreun evadat. Suntem trași pe sfoară.

— Bine, sună-l din nou pe fiu. Spune-i că nu ai avut nimic de a face cu moartea mamei lui, dar, dacă vrea să vorbească, o poate face la telefon.

Michelle îl aprobă, băgă mașina în viteză și plecă. Când ajunseră într-un loc destul de ferit, opriră mașina. Ea îl sună pe fiul Lorettei și îi spuse ce convenise cu King.

— Tot ceea ce vreau să știu este cum a fost ucisă.

— De ce ți-aș spune? replică acesta. Tu ai vizitat-o pe mama, apoi ea a fost ucisă.

— Dacă aș fi avut ceva de-a face cu moartea ei, crezi că aș fi lăsat în urma mea propria carte de vizita?

— Nu știu, poate că ești mai ciudată.

— Am venit să discut cu mama ta despre ce știa ea în legătură cu uciderea lui Ritter de acum opt ani. Ea mi-a spus că știa foarte puține.

— De ce vrei să afli despre asta?

— Sunt interesată de istoria Americii. Sunt polițiști cu tine în momentul asta?

— Care polițiști?

— Nu mă prosti! Sunt? Da sau nu?

— Nu.

— Bine, atunci voi presupune că mă minți în legătură cu asta. Uite ce zic. Eu cred că faptul că am vorbit cu mama ta despre uciderea lui Ritter a determinat pe cineva să o omoare.

— Ritter? Asta e curată nebunie. L-au ucis pe cel care a făcut asta.

— Poți fi atât de sigur că a lucrat singur?

— Cum naiba să pot fi sigur?

— Exact. Revenind, cum a fost ucisă mama ta? La celălalt capăt al firului se lăasă liniștea. Michelle se decise să încerce o altă abordare. Am stat de vorbă cu

mama ta puțin timp, dar cu siguranță mi-a plăcut ce am văzut. Era plină de energie și spunea întotdeauna ce avea în minte. Era foarte înțeleaptă și avea un caracter puternic.

— Așa a fost, spuse fiul. Și du-te la dracu'!

El închise telefonul.

— La naiba, spuse Michelle. Am crezut că l-am păcălit.

— Ba ai reușit. Va suna înapoi. Dă-i timp, trebuie să-i păcălească pe polițiști.

— Sean, tocmai mi-a spus să mă duc la dracu'.

— Deci nu este cel mai subtil om din lume. Este bărbat. Ai răbdare. Noi nu putem face mai multe acțiuni odată, cum reușiți voi femeile; noi putem face lucrurile numai pe rând.

După numai treizeci de minute, telefonul sună din nou. Michelle se uită la el.

— Cum de ai știut?

— Bărbații sunt înnebuniți după o voce bună la telefon. Și tu ai spus exact ceea ce trebuia despre mama sa. Mamele sunt slăbiciunea noastră.

— Bine, spuse fiul la telefon, au găsit-o înecată în cadă.

— Înecată? Și cum au știut că nu este un accident? Poate a avut un infarct.

— Erau bani îndesați în gură și casa era răscolită toată. Eu nu numesc asta un accident.

— Casa devastată și bani vârați în gură? repetă Michelle, și King ridică din sprâncene.

— Da, o sută de dolari. Cinci bancnote de douăzeci. Eu am găsit-o. Am sunat-o în noaptea aceea și nu mi-a răspuns. Eu locuiesc cam la șaiszeci de kilometri distanță. M-am dus să văd ce se întâmplase. La naiba! Și am văzut-o în halul ăla.

Vocea i se pierdu.

— Îmi pare rău. Și îmi pare rău pentru că nu am

întrebat cum te cheamă.

— Tony. Tony Baldwin.

— Tony, îmi pare rău. Am vizitat-o pe mama ta ca să vorbesc cu ea despre moartea lui Ritter. Eram interesată de cum s-au petrecut atunci evenimentele. Am aflat că era acolo în acea zi și că încă mai locuiește în Bowlington, și m-am dus să o vizitez. Am mai vorbit și cu alte două cameriste. Îți pot spune numele lor. Asta a fost tot ce am făcut, îți jur.

— Bine, pot spune că te cred. Ai vreo idee cine a făcut asta?

— Nu încă, dar, începând de acum, prioritatea mea numărul unu este să aflui asta.

Ea îi mulțumi, închise și se întoarse către King.

— Bani îndesați în gură, spuse el gânditor.

— Banii mei, zise Michelle nefericită. I-am dat acea sută de dolari, cinci de douăzeci, pentru că mi-a răspuns la întrebări.

King își frecă bărbia.

— Bine, nu jaful a fost motivul. Altfel nu ar fi lăsat banii. Dar a răscolit casa. Acea persoană căuta ceva.

— Dar să-i vâri bani în gură. Doamne, e înfiorător!

— Poate nu a intenționat să facă neapărat ceva înfiorător, ci mai degrabă a vrut să lase un mesaj.

Ea îl privi curioasă.

— Ce fel de mesaj?

— Poate unul fatal pentru ei doi. Cine s-ar fi gândit?

— Despre ce vorbești?

— Nu-ți pot spune.

— De ce nu-mi poți spune?

— Fiindcă nu m-am gândit destul la asta, de-aia. Este modul în care operez eu.

Michelle ridică din umeri a frustrare.

— Bine, ești atât de enervant!

— Mulțumesc, mă străduiesc. King privi afară pe fereastră pentru o vreme și apoi spuse: Bine, suntem

într-un oraș mic și în curând nu ne vom mai putea ascunde prezența aici, mai ales cu atâția polițiști în zonă. Hai să mergem să găsim un loc unde să ne cazăm. Așteptăm până târziu în noapte înainte să dăm lovitura.

— Lovitura, unde?

El îi aruncă o privire.

— Pot fi la fel de nostalgic ca orice om normal.

Michelle îl privi încruntată.

— Avocații chiar nu sunt în stare să răspundă direct la întrebări?

— Bine, cred că este timpul să facem o vizită la hotelul Fairmount. Asta este destul de direct pentru tine?

Se apropiară de hotel prin spate, având grijă să rămână aproape de liziera adâncă. Erau îmbrăcați la fel și se mișcau sincronizat. Așteptară puțin lângă copaci, cercetând toată zona ca să nu fie cineva prin preajmă. Satisfăcuți, plecară, străbătând repede porțiunea de teren dintre copaci și gardul hotelului. Îl escaladară sărind în partea cealaltă. Unul din ei scoase un pistol, și atunci se apropiară de intrarea din spate a hotelului. Acolo găsiră o ușă pe care o forțară să se deschidă. În momentul următor, dispărură înăuntru.

King și Michelle parcară la o distanță considerabilă față de hotelul Fairmount, străbătând pe jos restul drumului. În timp ce se apropiau de clădire, se ascuseră de un elicopter al poliției care cerceta zona chiar deasupra lor.

— Este tare incitant! exclamă Michelle când ieșiră de sub protecția copacilor și se îndreptară către hotel. Știi, e ca și cum am fi trecut de partea cealaltă a legii, într-un fel.

— Da, este un moment fascinant. Numai gândește-te, aș fi putut fi acum acasă cu un pahar de Viognier, în fața unui foc plăcut, citind Proust, în loc să mă strecur prin împrejurimile Bowlington-ului, în Carolina de Nord, adăpostindu-mă de elicopterele poliției.

— Te rog, spune-mi că nu obișnuiești să citești Proust în timp ce bei vin, spuse ea.

— Bine, numai dacă nu este nimic interesant pe ESPN⁸.

Când ajunseră în apropierea hotelului, King cercetă

⁸ Entertainment and Sports Programming Network - rețea americană de televiziune prin cablu ce transmite sport 24 de ore din 24. (n. tr.)

cu mare atenție împrejurimile.

— Locul ăsta mi-a dat întotdeauna impresia că ar fi putut fi proiectat de Frank Lloyd Wright dacă ar fi consumat heroină.

— E cam urât, fu de acord Michelle.

— Numai ca să înțelegi ce simț al esteticului avea Clyde Ritter – el considera că Fairmount este frumos.

Gaura din gard pe care o folosisese Michelle în vizita anterioară fusese acoperită, așa că fură nevoiți să escaladeze gardul. King se uită cu oarecare invidie cum Michelle sări gardul cu o ușurință de care el nu era capabil. Avusese dreptate. Aproape căzu de pe gard încercând să sară în partea cealaltă, și unul din picioare îi rămăsese agățat de o bucată de sârmă. Ea îl ajuta să coboare fără să facă niciun comentariu și îl conduse cu grijă până la zidul clădirii. Intrară prin același loc pe care îl folosisese și ea data trecută.

Ajunși înăuntru, ea scoase o lanternă, dar King ridică un braț în semn de atenționare.

— Stai puțin. Ai spus că era un paznic aici.

— Da, dar nu l-am zărit când am venit.

King se uită la ea mirat.

— De fapt, dacă îmi amintesc bine, ai spus că a doua oară ai dat peste el aici, dar că prima dată nu era nimeni.

— Poate că-și făcuse rondul prin partea cealaltă a clădirii. Probabil că ei doar patrulează prin zonă.

— Da, probabil, spuse King.

Îi făcu semn să aprindă lanterna și înaintară către hol.

— Stonewall Jackson Room este chiar la capătul holului, spuse ea.

— O, da? Nici nu știam.

— Îmi pare rău Sean. Pentru tine a trecut atâta timp, iar eu tocmai am fost pe-aici.

— Lasă, spuse el. Doar fac pe ticălosul.

— Vrei să intri acolo acum?

— Poate mai târziu. Este ceva ce vreau să verific mai întâi.

— Debaraua în care a stat ascunsă Loretta Baldwin?

— Mințile strălucite gândesc la fel. În scurt timp, te vei apuca de băut vin bun și vei începe să citești literatură de calitate. Și poate, doar poate, asta te va determina să-ți faci curățenie în mașină, dacă vei avea un an sau doi liberi pentru asta.

Se duseră apoi la debara și deschiseră ușa. Luând lanterna de la Michelle, King intră și începu să privească prin jur. Cercetă cu grijă un spațiu îngust din spate, apoi se întoarse către ea.

— Loretta era mică?

— Aproape ca un schelet.

— Deci ar fi putut să ajungă aici în spate fără greutate. Nu a spus cumva unde anume s-a ascuns aici?

— Nu, dar ar fi putut sta oriunde.

King dădu din cap.

— Dacă aș fi o persoană înspăimântată în mijlocul unui asasinat, înconjurată de panică și strigăte, cu oameni alergând haotic în jurul meu, și dacă aș fugi ca să mă ascund într-o debara, cred că m-aș adăposti cât mai adânc posibil. Este un fel de instinct, ca și cum ai trage pătura peste cap. Ea nu ar fi avut cum să știe în acel moment ce se întâmplă. Din punctul ei de vedere, un tip cu o armă ar fi putut să se ascundă și el aici și... se opri privind spre locul unde era posibil să se fi ascuns Loretta.

— Ce este, Sean?

El scutură din cap.

— Nu sunt sigur.

Leși din debara și închise ușa.

— Bine, unde mergem acum? întrebă Michelle.

El trase adânc aer în piept.

— Către Stonewall Jackson Room.

Când ajunseră, Michelle privi tăcută, luminând calea

pe care înainta, în timp ce King măsura cu precizie fiecare colț al camerei, cercetându-l cu atenție. Apoi se uită la locul în care stătuse în urmă cu opt ani. Oftând din nou, King merse și se poziționează exact în locul respectiv, repetând gestul pe care îl făcuse atunci, stând cu mâna pe o cămașa transpirată imaginară a lui Clyde Ritter.

King era acum înapoi în septembrie 1996, privind către o mulțime de oameni imaginari, potențiali creatori de probleme, copii care erau pupați, către forfota membrilor din echipă și reacția lui Ritter. Se surprinse chiar mormăind ceva în microfonul lui imaginar, transmițând informații. Privi la ceasul din spate, chiar dacă acum nu mai era acolo, și oricum nu ar fi avut cum să-l vadă în întuneric. Numai încă trei minute și întâlnirea avea să se termine. Era uimitor, acum că se gândea. Dacă Ramsey ar fi întârziat sau dacă Ritter ar fi încheiat evenimentul mai devreme, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Cât de diferită ar fi fost viața lui King!

Nu era conștient de lucrul acesta, dar privirea îi era ațintită către lift. Auzea întruna un „ding”. În mintea lui, ușile se deschideau iar și iar. Era ca și cum ar fi fost înghițit cu totul într-un uriaș vid.

Bang-ul îl zgudui cu putere, făcându-l să-și ducă mâna la tocul pistolului și să scoată o armă imaginară, iar privirea îi căzu pe corpul lui Ritter care era întins pe jos. Apoi privi către locul unde era Michelle făcând lumină cu lanterna, după ce tocmai închisese ușa cu putere.

— Scuze, spuse ea, am vrut doar să văd ce reacție vei avea. Presupun că era mai bine să nu o fac.

— Ar fi fost mai bine, răspunse el cu fermitate.

Ea se apropie și rămase lângă el.

— La ce te gândea?

— Te-ar surprinde prea tare dacă ți-aș spune că nu știu foarte bine?

— Spune cu voce tare, poate fi important.

El se gândi câteva momente.

— Ei bine, îmi aduc aminte că m-am holbat la Arnold Ramsey. El avea o expresie total diferită de cea pe care ar trebui să o aibă un om care tocmai a comis o crimă. Nu părea speriat sau sfidător, sau furios, sau nebun.

— Cum arăta, atunci?

King o privi.

— Părea surprins, Michelle, de parcă nu se aștepta să-l ucidă pe Ritter.

— Bine, dar asta chiar nu are niciun sens. Tocmai ucisese un om. Îți mai amintești și altceva?

— După ce au luat corpul lui Ritter, îmi aduc aminte că Bobby Scott a venit la mine să vadă dacă sunt rănit.

— Având în vedere circumstanțele, a fost un gest remarcabil.

— Ei bine, el nu avea idee de ceea ce se întâmplase. Știa numai că avea un agent rănit. De restul a aflat mai târziu.

— Altceva?

King studie podeaua.

— Mai târziu, când mă escortau afară, Bobby și Sidney Morse mergeau umăr la umăr pe coridor. Cu ei mai era un tip pe care nu l-am recunoscut. Morse avea un metru șaptezeci și cinci și o sută douăzeci și cinci de kilograme, în mare parte grăsime, și Bobby Scott avea un fizic de pușcaș marin mare cât bradul, și se certau. În alte împrejurări, imaginea asta m-ar fi făcut să râd.

— De ce se certau?

— Ritter era mort și era vina lui Scott - sunt sigur că asta auzea Bobby de la Morse.

— I-ai mai văzut pe cei doi de atunci?

— L-am văzut numai pe Bobby la o audiere oficială care a avut loc după evenimente. Nu am mai vorbit cu ei în particular. Mi-am tot propus să-l sun și să-i spun cât de rău îmi pare de cele întâmplate. Dar nu am făcut-o niciodată.

— Am citit undeva că Sidney Morse a fost internat într-un spital de boli mintale.

— Da. Nu cred că i-a pasat prea mult de Ritter și de politica lui. Pentru Morse totul era un spectacol, o mare producție. Pe vremea aceea era implicat în industria spectacolelor. Și l-am auzit spunând că, dacă reușește să propulseze un tip ca Ritter în lumina reflectoarelor la nivel național, asta l-ar face pe el – Morse – o legendă.

Michelle se uită în jur și o trecu un frison.

— Este așa de liniște aici, încât îmi amintește de un mormânt.

— Ei bine, într-un fel și este. Doi oameni au murit aici.

— Mă bucur că nu au fost trei.

„Oare nu au fost mai mulți?” se întrebă King în gând.

Ea trasă o linie pe podea cu raza de lumina de la lanternă.

— Banda care delimita mulțimea era aici, nu?

King aprobă din cap.

— Deci este ceva spațiu de la acel perete până aproape de peretele unde este liftul. Și pe înregistrarea video am văzut că se alerga haotic. Ți mai amintești cine a pus banda acolo?

— Cred că o persoană din Serviciul Secret.

— Poate șeful echipei, Bob Scott?

— Mă îndoiesc că Bob se amesteca în detalii atât de insignifiante.

— Deci de unde știi că au pus-o cei din Serviciul Secret?

El ridică din umeri.

— Cred că nu am cum să știu. Știu numai că eu și Ritter eram în spatele acelei benzi.

— Exact. Ea îi dădu lanternă lui King și se poziționă unde stătuse el și se uită către lift. Bine, cu banda acolo și tu aici, erai singurul din cameră care vedea liftul. Asta îmi pare ceva premeditat. Și, apropo, liftul ți-a distras atenția atunci.

— Lasă liftul în pace! sări el. De ce naiba sunt aici acum? Ritter era un nemernic. La naiba, mă bucur că a murit!

— El era totuși un candidat la președinție, Sean. Nici mie nu mi-a plăcut de John Bruno, dar l-am păzit pe om ca și cum ar fi fost președintele țării.

El îi replică tăios:

— Nu e nevoie să-mi ții prelegeri despre standardele Serviciului Secret. Eu păzeam președinți pe când tu încă trăgeai la vâslele unei bărci pentru o bucată de metal.

Michelle întrebă încet:

— A-ți face de cap cu alt agent toată noaptea dinaintea unui eveniment important este tot unul dintre standardele Serviciului Secret? Căci dacă este, atunci eu am ratat acel capitol din manual.

— Da, este chiar lângă regula care spune să nu lași protejatul niciodată singur într-o cameră. Presupun că ai ratat și acea regulă, ripostă el.

— Sper că Joan a meritat acest sacrificiu.

— Loretta Baldwin ți-a spus despre chiloțeei de pe lustră, așa că trage singură concluziile.

— Aceea a fost o decizie greșită. Nu m-aș fi culcat cu tine înaintea unui asemenea eveniment, indiferent cât de tentant ar fi fost. Nu că aș fi fost tentată.

— Mulțumesc. Asta e bine de știut... Mick.

— De fapt, continuă Michelle, să fii distras de ceva anume mi se pare mai acceptabil decât că ți-ai făcut de cap toată noaptea dinaintea evenimentului.

— Asta este tare interesant. Acum, vrei să verificăm locul acesta sau vei continua să analizezi deciziile pe care le-am luat eu în viață?

— Știi ce? De ce nu plecăm noi de aici? spuse ea brusc. Deodată mi s-a făcut silă de atmosfera asta.

Ea se depărtă, iar King, dând dezaprobat din cap, o urmă încet.

La ieșirea din cameră, ea dispăruse deja din câmpul lui vizual. King o strigă și agită lumina lanternei în întuneric până o găsi.

— Michelle, așteaptă-mă. E sinucidere curată să încerci să ieși de aici fără lumină.

Ea se opri; stătea cu mâinile încrucișate și se uita fix la el. Apoi încremeni și întoarse capul în altă direcție. King întrezări ceva în întuneric, și Michelle țipă. El se grăbi să ajungă la ea în timp ce cei doi indivizi intrară în raza de lumină a lanternei și se năpustiră asupra lui Michelle.

— Fii atentă! strigă King apropiindu-se în fugă de ei.

Înainte să-i ajungă, o arma zbură cât acolo în urma unei lovituri precise aplicate de Michelle. Apoi, piciorul ei stâng stâlci fața celui alt individ, și acesta se izbi de un perete, prăbușindu-se apoi la podea. Ca un dansator care exersează o coregrafie complicată, ea se aplecă spre celalalt tip și îi aplică o lovitură la rinichi. Ambii bărbați încercară să se ridice, dar ea îl lovi pe unul cu cotul în ceafă, în timp ce King îl lovi pe celălalt cu lanterna în cap.

Respirând greu, el se uită la Michelle cum caută în geantă două perechi de ciorapi de dama supraelastici pe care îi folosește foarte ingenios să-i lege pe cei doi. Femeia nici măcar nu transpirase. Ea se uită la King care era tare nedumerit.

— Centura neagră. Patru dani, îl lămuri ea.

— Bineînțeles, spuse King. El plimbă lumina lanternei peste cei doi care încă mai erau îmbrăcați în salopetele albastru-închis. Se pare că sunt prietenii noștri, evadații. Presupun că nu au găsit nimic altceva de îmbrăcat.

— Sun eu la poliție, să le fac o favoare. Anonim bineînțeles.

Ea scoase telefonul.

— Hei, Michelle?

— Da?

— Vreau să știi că mă simt tare în siguranță având o femeie atât de puternică să mă apere.

După ce sună la poliție, Michelle și King se îndreptară către mașina ei, ajungând la ea chiar în momentul în care pe deasupra trecu elicopterul poliției în drum spre hotel. Michelle urmări cu privirea traseul aparatului și apoi văzu cum luminile străbăteau pădurea. Apoi îl observă și tresari.

Pe marginea drumului, se afla o camionetă în care stătea un bărbat. Într-o clipă, lumina dispăru, și bărbatul la fel. Michelle auzi camioneta pornind și plecând.

Michelle sări în mașina, strigând după King să se grăbească.

— Ce este? întrebă el, închizând portiera, în timp ce ea scotocea după chei.

— Era un om într-o camionetă. Nu l-ai văzut?

— Nu, nu l-am văzut.

— N-ai auzit camioneta plecând?

— Cu tot zgomotul scos de elicopter? Cine era?

— Arăta altfel, fiindcă trebuie să fi fost deghizat când l-am văzut prima oară - și poate că și acum era deghizat -, dar i-am văzut ochii clar. Ochii nu mint. Era el, pot jura.

— Cine?!

— Ofițerul Simmons, agentul de pază de la pompele funebre, omul care l-a răpit pe Bruno și l-a ucis pe Neal Richards.

King o privi bulversat.

— Ești sigură?

Ea băgă mașina în viteză.

— Destul de sigură.

Întoarse vehiculul și era gata să înceapă urmărirea camionetei, când vreo câteva mașini de poliție le blocară dintr-odată calea.

Michelle lovi volanul cu pumnul.

— La naiba, ce moment și-au găsit să apară!

În timp ce portiera uneia dintre mașini se deschise și un polițist ieși, King clatină din cap și spuse:

— Nu este poliția locală, Michelle.

Omul se apropie de locul șoferului și îi făcu semn lui Michelle să deschidă geamul. Aceasta se conformă, iar bărbatul se aplecă și se uită la ea, apoi la King.

— Vreți să coborâți din mașina? întrebă Jefferson Parks.

Interogatoriul se întinse pe parcursul întregii nopți. Poliția refuză să asculte rugămințile lui Michelle de a o lăsa să se ducă să-l urmărească pe omul pe care îl văzuse în camionetă. Era clar că ei aveau alte priorități și, când ea încercă să le explice că acela este omul care îl răpise pe John Bruno, fețele lor căpătară expresii foarte sceptice.

— Este de ajuns, spuse ferm șeriful.

Apoi urmă o foarte neplăcută oră în care mândria lui Michelle avu de suferit din cauza agentului Walter Bishop de la Serviciul Secret. După ce aflase de reținerea ei de către poliția din Carolina de Nord, venise special pentru a-i trage o săpuneală.

Bishop tună:

— Am crezut că faptul că ți-am reamintit cât de norocoasă ești că mai lucrezi în Serviciul Secret o să aibă un efect asupra ta. Acum aflu că ești implicată în treburi care nu te privesc. Nu văd cum ai putea să strici lucrurile mai mult decât ai făcut-o până acum. El se uită către King. O, dar aici m-am înșelat, fiindcă acum umbli cu unul dintre legendarii ratați ai Serviciului Secret. Ați putea fonda un club, un club al rataților. Îi ai deja aici pe regele lor. Nu este așa, Sean?

King avusese mai multe dispute cu Bishop pe vremea când lucra în Serviciul Secret, și acesta fusese una dintre vocile cele mai ferme atunci când se hotărâse crucificarea lui King. Anii care trecuseră nu schimbaseră deloc sentimentele fostului agent.

— Fii atent, Walt, îl avertiză King. Am câștigat un proces de calomnie și pot câștiga unul de defăimare și cât îmi va plăcea să-ți pun boășele pe jar nici nu-ți imaginezi!

— Îți voi mânca ficații! mârâi Bishop.

— Nu mai lucrez pentru Serviciul Secret, așa că păstrează-ți acest teatru ipocrit pentru cineva căruia chiar îi pasă, dacă găsești pe cineva.

— Nu poți vorbi cu mine în felul acesta!

— Mai degrabă vorbesc cu o grămadă de rahat decât să-mi mai irotesc vreun minut vorbind cu un cap sec ca tine! ripostă violent King.

— Eu nu am lăsat niciodată un candidat la președinție să moară pentru că aveam capul înfipt în fund!

— Tu ai tot timpul capul vârât în fund! Cel puțin eu mai ieșeam să iau aer.

Și de aici calitatea conversației se degradă vertiginos, la un nivel atât de jos, încât toată lumea se opri să-i asculte, inclusiv deținuții.

Michelle nu mai auzise pe nimeni vorbind în felul acela cu Walter Bishop și se chinuia din răspuțeri să nu izbucnească în râs la unele dintre lucrurile care ieșeau din gura lui King. Era ca și cum acumulasă în el muniție verbală timp de opt ani.

După ce Bishop se întoarse ca o furtună la Washington, Jefferson Parks și șeriful local se alăturară lui Sean și lui Michelle în timp ce sorbeau cafeaua luată de la automat.

— Așadar, ce cauți aici? îl întreba King pe Parks.

Acesta era vizibil supărat.

— Ți-am spus să nu părăsești jurisdicția. Și apoi omul meu îmi spune nu numai că ai fost în alt stat, ci chiar ai început să adulmeci prin orașul în care a încasat-o Clyde Ritter. Și peste toate astea am primit un mesaj cum că partenera ta aici prezintă - indică spre Michelle - este implicată în uciderea unei femei din partea locului. Acum, încă o dată: ai părăsit jurisdicția, deși eu ți-am spus să nu o faci, pentru că...

King își ieși din pepeni.

— Nu eram arestat. Și doar nu am luat primul avion către Fiji cu toți banii din pensie. Am plecat până în

Carolina de Nord într-o camionetă plină de echipament sportiv și batoane de ciocolată pe jumătate mâncate. Mare brânză!

— Și am fost norocoși să-i găsim pe evadați și să-i capturăm, spuse Michelle. V-am ajutat cu treaba asta.

— Vă suntem recunoscători, spuse șeriful, dar, de asemenea, aș dori să înțeleg mai bine legătura ta cu doamna Baldwin. Noi nu am mai avut crime pe aici, mă rog, până la Clyde Ritter, și nu-mi place deloc ce se întâmplă.

Michelle mai descrie încă o dată conversația pe care o avusese cu Loretta.

Șeriful își frecă bărbia și își aranjă pantalonii.

— Ei bine, nu-i pot da de cap. Loretta nu pare să-ți fi spus ceva care să implice pe cineva.

— Exact. Michelle minți un pic, omițând partea cu chiloțeei negri de dantelă și amănuntele despre ce se petrecuse noaptea în camera lui King, și pentru asta King îi trimise o privire plină de mulțumire. Deci nu sunt sigură că exista vreo legătură cu întâlnirea dintre noi două. Se poate să fie o nefericită coincidență.

— Și banii din gura ei spuneai că sunt de la tine?

Michelle aprobă din cap.

— Cel puțin așa cred. I-am dat o sută de dolari în hârtii de douăzeci pentru că mă ajutase. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: Nu am nimic de-a face cu moartea ei.

Șeriful dădu din cap.

— Am verificat deja alibiul tău. Oamenii și-au adus aminte că te-au văzut prin Virginia în momentul în care Loretta era ucisă.

— Și care a fost motivul? întrebă Parks. El ridică mâinile când ceilalți îl priviră. Ceea ce tocmai ați descris este o crimă fără motiv. Numai dacă doamna n-avea niște dușmani de care voi nu știți. Sau poate este o crimă la întâmplare, dar, instinctul îmi spune că nu este.

Banii din gură: asta este ceva personal.

Șeriful scutură din cap.

— Loretta Baldwin era ultima persoană care să aibă dușmani. Adică, bine, avea o limbă cam ascuțită și bârfa care ieșea din gura ei te uimea de-a dreptul, deși de cele mai multe ori o nimerea. Dar erau treburi minore. Nimic pentru care să merite să omori pe cineva.

— Ei bine, nu poți ști niciodată, spuse King. Ce îți pare ție fără importanță pentru altul poate fi foarte important.

Șeriful dădu din cap, dar nu părea deloc convins.

— Poate. El se opri. Bine, am mărturiile voastre. Sunteți liberi să plecați.

Când se pregăteau să plece, Michelle se duse la șerif.

— Știi cine este patronul de la Fairmount?

— Ultima oară când am auzit, parcă îl cumpăraseră o companie japoneză care dorea să-l transforme într-un club country cu teren de golf. Începu să râdă. Se pare că nu și-au făcut temele. Hotelul are destul teren, dar în cea mai mare parte este mlăștinos. Și oamenii de prin părțile astea nu au văzut niciodată cum arată un teren de golf.

— Cunoști numele firmei care asigură paza hotelului? El păru nedumerit.

— Ce pază a hotelului?

Michelle își ascunse surprinderea și i se alătură lui King și lui Parks.

— Cum ai ajuns aici atât de repede? îl întreba King.

— Oamenii mei vă urmăreau.

— Ascultă-mi sfatul, asta este o risipă de resurse.

— Da, a fost al naibii de plictisitor până acum.

Michelle interveni:

— Șerifule, este ceva ce s-a întâmplat în seara asta. Nu are nicio legătură cu moartea Loretei Baldwin, dar cred că are legătură cu răpirea lui John Bruno.

— Bruno? Parks păru încurcat. Ce are a face Bruno cu

asta?

Michelle îi spuse despre omul pe care îl văzuse.

El dădu din cap.

— Cum poți fi sigură că era el? Abia dacă ai putut să-l vezi într-o lumină slabă.

— Sunt agent al Serviciului Secret. Să citesc și să memorez fețele oamenilor face parte din munca mea curentă.

Parks tot era sceptic.

— Ei bine, atunci spune-le celor de la FBI. Este cazul lor. Eu doar încerc să aflu cine mi-a omorât unul dintre martori. El se uită fix la King. Și, de asemenea, să-l supraveghez pe omul acesta, dar îmi face viața grea, murmură el.

— Tu vrei ca eu să stau și să aștept cu mâinile în sân cât timp tu aduni suficiente dovezi să mă spânzuri?

— Am suficiente dovezi să te arestez, dacă vreau. Așa că nu mă întărâta! Le zâmbi celor doi. Deci vă întoarceți în Virginia?

— Păi, eu m-am cam săturat de bunul și liniștitul Bowlington, răspunse King.

— Să înțeleg că nici tu nu mă crezi.

Era dimineața devreme, și Michelle și King se întorceau pe drumul ce ducea spre Wrightsburg.

— În legătura cu ce? întrebă King.

— Simmons! Omul pe care l-am văzut în camionetă.

— Te cred. Ai văzut ce ai văzut.

Ea se uită la el cu surprindere.

— Păi, e clar că Parks nu m-a crezut, așa că tu de ce ai face-o?

— Fiindcă un agent al Serviciului Secret nu uită niciodată o față.

Ea zâmbi.

— Știam eu că îmi place să te am prin preajmă. Și, uite, mai este o chestie. Se pare că nu există nicio firmă care să asigure paza hotelului Fairmount. Deci tipul care m-a oprit pe mine era un fals paznic.

King părea foarte preocupat.

— Michelle, putea foarte bine să fi fost același tip care a ucis-o pe Loretta.

— Știu. Am evitat un glonț atunci.

— Cum arăta tipul?

Michelle îl descrie.

— Poate fi oricine. Nimic distinctiv.

— Probabil că asta s-a și intenționat. Deci alt drum înfundat? Se pare că e o temă recurentă în cazul ăsta.

Mai târziu în aceeași dimineață, se îndreptau pe aleea către casa lui King. Când ajunseră la capăt, King se făcu negru la față.

— La dracu! exclamă el privind înainte.

În fața casei lui era Joan Dillinger, tare nervoasă. Michelle o văzu și ea.

— Stimata doamnă Dillinger nu pare prea fericită.

— Știu că o bănuiești, dar fii calmă. Este o doamnă foarte isteată.

Michelle aprobă din cap.

King coborî din mașină și se îndreptă către Joan.

— Te-am sunat, îi aruncă ea.

— Am fost plecat din oraș, îi explică King.

Ea începu să spună ceva când Michelle coborî din Land Cruiser.

Privind suspicioasă către King și înapoi la Michelle, întrebă:

— Tu ești agentul Maxwell?

— Da. Ne-am mai întâlnit cu ceva ani în urmă, pe vremea când lucrai în Serviciul Secret.

— Bineînțeles. Și tu ai devenit vedetă în ziare în ultima vreme.

— Exact, spuse Michelle. Apariții de care m-aș fi lipsit.

— Sunt sigură. Ce surpriză să te întâlnesc aici, spuse Joan în timp ce îl privi fix pe King. Nici nu știam că tu și Sean vă cunoașteți.

— Este o chestie recentă, o lămuri King.

— Aha! Joan o atinse pe Michelle pe cot. Michelle, ne scuzi un pic? Am ceva foarte important de discutat cu Sean.

— O, nicio problemă. Sunt destul de obosită oricum.

— Sean are efectul acesta asupra multor femei. Se poate spune chiar că este dăunător sănătății.

Cele două femei se angajară într-o confruntare de priviri.

— Mulțumesc pentru pont, dar pot să-mi port singură de grijă, spuse Michelle.

— Sunt sigură. Dar, dacă te întâlnești cu adversarul potrivit, e posibil să fii eliminată din joc.

— De fapt, asta nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Nici mie. Se spune că prima dată este memorabil.

— Voi ține minte asta. Poate că și tu ai face bine să nu uiți.

— La revedere, Michelle, spuse Joan. Și mulțumesc mult că m-ai lăsat să ți-l iau pe Sean de pe cap, adăugă ea ironic.

— Da, mulțumesc Mick, murmură King.

Michelle plecă, și King urcă treptele, cu Joan în spatele lui. Putea simți ura ei cum îi sufla în ceafă. Condamnatul care mergea la ultima lui masă era analogia cea mai potrivită cu situația lui.

Înăuntru, Joan se așează la masa din bucătărie, în timp ce King puneă apă la fiert pentru un ceai. Expresia de pe chipul lui Joan era plină de furie.

— Îmi explici și mie ce e cu tine și Michelle Maxwell?

— Deja ți-am spus. Ea este un fenomen recent în viața mea.

— Nu cred în fenomene ca ăsta. Ea îl pierde pe Bruno și apoi apare la ușa ta?

— Ce-ți pasă?

— Ce îmi pasă? Ești nebun? Eu investighez dispariția lui Bruno și tu apari cu șeful misiunii care este suspendat pentru că l-a pierdut.

— Ea m-a căutat pentru că amândoi am pierdut candidați la președinție și voia să facem schimb de experiență. Asta este tot. Bruno nu intră în ecuația asta.

— Scuză-mă că spun asta, dar radarul meu de minciuni îmi dă semnale că stă să explodeze.

— ăsta e adevărul, acceptă-l sau nu. El ridică o ceașcă goală. Ceai? o întrebă politicos. Arăți de parca ai avea nevoie. Am Earl Grey, cu mentă sau clasicul Lipton.

— Dă-l naibii de ceai! De unde veneați voi doi? se interesă ea.

King păstră tonul calm al vocii.

— O, am călătorit cu opt ani în urmă.

— Ce?

— Am făcut o plimbare în urmă în tunelul amintirilor.

— Opt ani în urmă? Ea îl privi nedumerită. Ați fost în Bowlington?

— Bravo! Zahăr și frișcă?

— Pentru ce naiba ai fost acolo?

— Iartă-mă, dar nu cred că ești îndreptățită să afli.

Joan lovi cu pumnul în masă.

— Termină cu prostiile, Sean, și spune-mi!

El se opri și o privi fix.

— Nu este treaba ta, numai dacă îmi spui că ai avut vreun interes în uciderea lui Ritter de care eu nu știu.

Ea se uită la el îngrijorată.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— De ce nu îmi spui tu ce înseamnă?

Joan se așează, trase aer în piept și își trecu mâna prin păr.

— Știe că am petrecut noaptea aceea împreună la hotel?

— Nu contează ce știe sau nu. Asta este între noi doi.

— Tot nu îmi dau seama încotro se îndreaptă toate astea, Sean. De ce răscolești totul?

— Poate că nu știu de ce. Și poate că nu vreau să aflu, așa că să o lăsăm baltă. Ce a fost a fost, nu? Lasă-l pe nenorocitul de Ritter să se odihnească în pace, bine? Prepară ceaiul și îi înmână cana. Uite, cu mentă, bea!

— Sean...

El o apucă de mână și se apropie de ea.

— Bea-ți ceaiul.

Vocea sa foarte joasă și privirea intensă părură să o calmeze. Ea luă cana și sorbi niște ceai.

— Este bun, mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum, în ceea ce privește oferta legată de John Bruno. Să spunem că accept. Care este primul pas al parteneriatului nostru?

Joan tot părea foarte supărată, dar scoase un dosar din geanta ei și îl răsfoi. Trase cu putere aer în piept, după care spuse:

— Avem nevoie de fapte. Prin urmare, am întocmit o lista cu persoanele care trebuie intervievate. Ea întinse

o foaie de hârtie pe care King o cercetă. Va trebui să te duci la locul faptei și să faci cercetări.

King trecu în revistă lista de nume.

— Bine, destul de completă. Toată lumea de la doamna Bruno, la doamna Martin, la colonelul Mustard și la valet. El se opri la un nume de pe lista și se uită la ea. Sidney Morse?

— Se bănuiește că este într-un institut de boli mintale din Ohio. Verifică și asta. Presupun că îl vei recunoaște, nu?

— Nu cred că-l voi uita vreodată. Există ceva teorii?

— Datorită interesului manifestat, să înțeleg că răspunsul tău este pozitiv?

— Este un poate. Teorii?

— Bruno avea o mulțime de dușmani. Se poate să fie deja mort.

— Dacă ar fi așa, investigația ar înceta înainte de a începe.

— Nu, înțelegerea cu oamenii lui Bruno este să afle ce s-a întâmplat cu el. Eu iau banii chiar dacă este găsit viu sau mort.

— Bună negociere! Văd că nu ți-ai pierdut talentul.

— Munca este la fel de grea chiar dacă este mort. De fapt, este mult mai problematică decât dacă este viu. Ei mă plătesc pentru rezultate, indiferent care ar fi acestea.

— Bine, am înțeles. Vorbeam despre teorii.

— Una din părți a pus să fie răpit pentru a-l înlătura din alegeri. Asta pot înțelege. Bruno reușise să strângă ceva voturi, iar dacă era înlăturat, s-ar fi dus la alt candidat.

— Uite, eu nu cred că un mare partid politic l-a răpit pe Bruno. Poate în altă țară asta se putea întâmpla, dar nu aici.

— De acord. Este un pic trasă de păr.

King sorbi din ceai și propuse:

— Hai să ne întoarcem la infracțiuni mai convenționale, vrei?

— L-au răpit pentru bani, și cererea de răscumpărare urmează să apară.

— Sau o bandă de delincvenți pe care el a arestat-o pe vremea când era procuror l-a răpit.

— Dacă este așa, nu-i vom mai găsi niciodată corpul.

— Ceva suspecți pe pista asta?

Joan dădu din cap.

— M-am gândit că ar putea fi, dar, de fapt, nu este așa. Trei dintre cele mai mari organizații pe care el le-a distrus nu aveau legături afară. El a dat pe mâna justiției câteva bande locale în Philadelphia, după ce a plecat din Washington, dar se pare că acestea operau pe o rază de câteva cartiere din oraș, fără metode prea sofisticate în afară de arme, cuțite și telefoane mobile. Ei nu ar fi avut nici pregătirea și nici resursele să pună la cale o operațiune de răpire chiar de sub nasul Serviciului Secret.

— Bine, i-am eliminat din lista suspecților pe dușmanii de pe vremea când era procuror și pe cei din lumea politică, și am rămas numai cu motivația pur financiară. Crezi că ar fi meritat riscul asumat din partea răpitorilor?

— De unul singur, nu. Cum spuneam, familia lui este bogată, dar nu suficient. Puteau să plătească un milion de dolari, nimic mai mult.

— Ei bine, par a fi mulți bani, dar un milion de dolari nu mai este de ajuns.

— O, aș vrea să aflu și eu cum e, spuse Joan. Ea aruncă o privire în dosar. Partidul lui Bruno are fonduri, dar există totuși motivații mult mai importante decât asta.

— Și unele dintre ele nu sunt păzite de Serviciul Secret.

— Exact. Dacă acela care l-a răpit pe Bruno a făcut-o

pentru...

King completă:

— Pentru a demonstra că o poate face? Pentru a arăta că poate surclasa Serviciul Secret?

— Da.

— Trebuie să fi avut informații din interior. Cineva din echipa lui Bruno.

— Am ceva idei și pe această pistă. Va trebui să le verificăm.

— Minunat! Dar acum mă voi duce să fac un duș rapid.

— Presupun că examinarea trecutului tău este o treabă murdară, spuse ea cu subînțeles.

— Să știi că da, ripostă el în timp ce urca treptele.

Ea strigă după el:

— Ești sigur că vrei să mă lași singură aici? Poate îți strecur în șifonier o bombă atomică și atunci să vezi probleme.

King se duse în dormitorul său, luă un halat de baie, porni dușul și începu să se spele pe dinți. Se întoarse să închidă ușa - lui Joan puteau să-i vină tot felul de idei.

În timp ce puse mâna pe ușă, simți că aceasta este mai greu de mișcat ca de obicei. Era mult mai grea, de parcă ar fi avut o greutate pe ea. Adrenalina îi ajunse la cote alarmante; trase cu putere și se dădu rapid în spate, privind curios. Inerția și greutatea făcură ca ușa să se trântască zgomotos. Dar el nici măcar nu observă. Era concentrat asupra a ceea ce făcuse ca ușa să se îngreuneze atât.

Văzuse destule lucruri ciudate în viața lui. Totuși, priveliștea ce i se înfățișa, cu fosta persoană publică și clientă a lui, Susan Whitehead, agățată de ușa băii, cu ochii morți ațintiți asupra lui și un mare cuțit înfipt în piept, aproape că-l doborî la pământ.

O oră mai târziu, King stătea pe trepte în timp ce echipa de investigații ridica trupul neînsuflețit al lui Susan Whitehead. Șeful de poliție Williams veni la el.

— Noi am terminat aici, Sean. Se pare că a fost ucisă în jurul orei cinci a acestei dimineți. La acea oră ea își făcea obișnuita plimbare, după cum mi s-a spus, și noi bănuim că a fost luată atunci și ucisă pe loc. Din acest motiv nu este deloc sânge la tine în baie. A sângerat în altă parte. Este ceva ce îmi poți spune?

— Nu am fost aici. Tocmai m-am întors din Carolina de Nord.

— Nu asta am vrut să spun. Nu vreau să sugerez că tu ai fi ucis-o pe doamna Whitehead.

Era destul de puternic accentul pe acel „tu”, încât King se ridică și spuse:

— Și nici nu am pus pe nimeni să o omoare, dacă asta vrei să sugerezi.

— Îmi fac meseria, Sean. Am pe cap o serie de crime acum, și în acest moment nimeni nu este mai presus de bănuială. Sper că poți înțelege asta. Știu că doamna Whitehead este clienta ta.

— Era clienta mea. M-am ocupat de ultimul ei divorț, atâta tot.

— Cred că... trebuie să te întreb asta fiindcă, ei bine, orașul vorbește. King îl privea cu nerăbdare. Se spune că tu și doamna Whitehead erați împreună. Erați?

— Nu. Se prea poate ca ea să fi vrut o relație, dar eu nu.

Williams merse mai departe.

— Era asta o problemă pentru tine? Adică, știu cum pot fi femeile. Destul de copleșitoare.

— Ea a vrut să fie ceva între noi, dar eu nu. Nimic mai simplu.

— Și asta este tot? Ești sigur?

— Ce anume încerci să faci aici? Să construiești supoziția conform căreia eu am pus să fie omorâtă femeia asta pentru că nu am vrut să mă văd cu ea? Să fim serioși!

— Știu că pare o nebunie, dar lumea vorbește.

— Mai ales pe aici.

— Și doamna Whitehead era o persoană foarte influentă. Avea mulți prieteni.

— Mulți prieteni plătiți.

— Nu aș spune asta dacă aș fi în locul tău, Sean, chiar nu aș face-o.

El ridică hârtia cu mesajul înfipt în pieptul nefericitei Whitehead. Era pus într-o pungă pentru dovezi.

— Ai vreo idee despre asta?

King se uită la hârtie și dădu din cap.

— Numai că este de la cineva care a fost de față la asasinarea lui Ritter sau care știe foarte multe despre asta. Dacă aș fi în locul tău, le-aș da-o celor de la FBI.

— Mulțumesc pentru sfat.

În timp ce Williams se depărta, King își frecă tâmpilele și își închipui că face baie în whisky și că bea jumătate din el. Telefonul sună. Era partenerul lui în afaceri, Phil Baxter.

— Da, e adevărat, Phil. E moartă, chiar aici în casa mea. Știu, m-a speriat îngrozitor. Uite, am nevoie să rezolvi tu unele treburi pentru mine la birou. Eu... Ce spui? Expresia feței lui King se întunecă subit. Ce tot spui, Phil? Vrei să ieși din afacere? Pot să te întreb de ce? Înțeleg. Bineînțeles, dacă asta este ceea ce dorești... Tu fă ceea ce ai de făcut.

Închise telefonul.

Aproape imediat telefonul lui sună din nou. Era secretara lui, Mona Hall, care voia să-i aducă la cunoștință demisia ei. Era prea speriată ca să mai lucreze pentru el, se plângea ea. Apăreau cadavre la tot

pasul. Și oamenii sugerau că el ar fi implicat cumva, nu că ea ar crede asta, dar, ei bine, unde iese fum...

După ce închise, o mână îi atinse umărul. Era Joan.

— Alte probleme?

— Partenerul meu de la firma de avocatură dă înapoi cât poate de repede și secretara mea tocmai l-a însoțit în retragerea lui. În afară de asta, toate sunt în regulă.

— Îmi pare rău, Sean.

— Uite, la ce pot să mă aștept? Cadavrele apar peste tot în jurul meu. La dracu, și eu aș fugi.

— Eu nu fug nicăieri. De fapt, am nevoie de tine mai mult decât oricând.

— Păi, e plăcut să aibă cineva nevoie de tine.

— Stau pe aici câteva zile cât aranjez vreo două interviuri și mai fac ceva cercetări. Dă-mi un telefon, dar fă-o repede! Dacă nu ai de gând să lucrezi cu mine, voi fi nevoită să merg mai departe. Am un avion privat la dispoziție. Vreau să te ajut să treci peste asta și cred că munca este soluția cea mai bună.

— De ce, Joan? De ce mă ajuți?

— Poți să spui că este răscumpărarea unei greșeli mai vechi.

— Nu îmi datorezi nimic.

— Îți datorez mai mult decât îți închipui. Acum văd asta foarte clar.

Ea îi atinse bărbia, apoi plecă. Telefonul sună din nou, și King ridică receptorul.

— Da? răspunse el răstit.

Era Michelle.

— Am auzit. Ajung acolo în jumătate de oră. El rămase tăcut. Ești în regulă, Sean?

El se uita pe fereastră privind cum Joan se depărtează.

— Sunt bine.

King făcu un duș rapid în baia pentru oaspeți și apoi

se așază la biroul din cabinetul lui. Se încruntă, extrem de concentrat, în timp ce scria, din memorie, cuvintele din biletul găsit pe corpul lui Whitehead.

Déjà-vu, domnule Kingman. Încearcă să-ți amintești, dacă poți, unde erai în cea mai importantă zi a vieții tale. Știu că ești un tip inteligent, dar un pic cam ruginit, așa că probabil vrei un indiciu. Iată-l: 1032AM09261996. Dar trebuie să fii în stare să rezisti, să te țină curelele. Abia aștept să ne întâlnim din nou.

10.32 a.m. Pe 26 septembrie 1996, erau ora și data exactă la care Clyde Ritter fusese ucis. Ce putea însemna asta? Era atât de concentrat, încât nici nu o auzi când intră.

— Sean, ești bine?

El tresări pe scaun și scoase un strigăt de surpriză. Michelle țipă și ea și se dădu în spate.

— Doamne, ce m-ai speriat! exclamă ea.

— Eu te-am speriat pe tine? La naiba, femeie, nu ai auzit de bătutul la ușă?

— Am bătut. Asta am făcut în ultimele cinci minute, nu a răspuns nimeni. Ea se uită la bucata de hârtie. Ce este asta?

El se calmă și o lămuri:

— Un bilet de la cineva din trecutul meu.

— Cât de departe în trecut?

— Data de 26 septembrie 1996 îți spune ceva?

Era clar că îi spunea. După o mică ezitare, el îi înmână biletul. Ea termină de citit și se uită la el.

— Cine putea să-l fi lăsat?

— Persoana care a lăsat corpul lui Whitehead în baia mea. Au venit împreună la pachet. Presupun că persoana care a scris biletul a vrut să fie sigură că-l voi citi.

— A fost ucisă aici?

— Nu. Poliția crede că a fost luată dimineața devreme, ucisă, și apoi cadavrul a fost adus aici.

Ea se uită în jos la bucata de hârtie.

— Poliția știe despre asta?

El aprobă din cap.

— Ei au originalul. Eu am făcut copia asta.

— Ai vreo bănuială în legătură cu cine a scris chestia asta?

— Da, dar niciuna dintre teorii nu are niciun sens.

— Joan mai era aici când ai găsit cadavrul?

— Da, dar ea nu are nimic de-a face cu asta.

— Știu, Sean. Nu voiam să sugerez asta. Cum ai lăsat lucrurile cu ea?

— O voi suna, îi voi spune că mă mai gândesc la propunerea legată de John Bruno și că o voi suna eu mai încolo.

— Și acum ce?

— Ne întoarcem în Bowlington.

Michelle păru surprinsă.

— Credeam că ai terminat cu hotelul Fairmount.

— Am terminat. Dar vreau să știu cum putea să se întrețină o cameristă șomeră și cine i-a vârat bani în gură!

— Dar nu știi dacă există vreo legătură cu uciderea lui Ritter.

— O, dar știu. Și ultima întrebare este cea mai tare. Ea îl privi curioasă. Pe cine a văzut Loretta Baldwin în debaraua aceea?

31

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să ne întâlnim, spuse Joan.

Jefferson Parks stătea în fața ei pe scaun, la masă, la hanul la care era cazată Joan. El o privi cu precauție.

— A trecut ceva vreme.

— Șase ani, spuse ea. Cazul în care ne-am unit forțele în Michigan. Serviciul Secret și Serviciul de Șerifi au avut privilegiul să care bagajele FBI-ului.

— După cum îmi amintesc, ai dat totul în vileag și ai bătut toba ca toți să afle că tu ai făcut-o.

— Așa sunt de când mă știu. Dar dacă ar fi fost un bărbat, meritele ar fi venit fără tăgadă.

— Haide, chiar crezi asta?

— Nu, Jefferson, chiar *știu* asta. Să îți înșir o mie de motive? Îmi stau pe limbă.

— Împreună cu o tonă de venin, murmură Parks. Apoi spuse cu voce tare: Deci voiai să mă vezi?

— Cazul Howard Jennings? spuse Joan.

— Ce este cu el?

— Mă întrebam în ce stadiu s-a ajuns. Ca o favoare profesională.

— Nu pot vorbi cu tine despre o anchetă în desfășurare. Știi asta

— Dar tu îmi poți spune anumite lucruri care nu sunt confidențiale sau care nu ar afecta ancheta, dar pe care totuși nu le știe toată lumea.

Parks ridică din umeri.

— Nu sunt sigur că știu la ce te referi.

— De exemplu, nu l-ai arestat pe Sean King, probabil deoarece, în ciuda anumitor dovezi circumstanțiale care par să-l incrimineze, tu nu crezi că este vinovat. Și probabil că ai indicii care te direcționează în altă parte. Și nu avea cum să o ucidă pe Susan Whitehead fiindcă

nu era în oraș la ora aceea. De fapt, eu cred că tocmai tu ești alibiul lui.

— Cum de știi asta?

— Sunt investigator, deci am investigat, spuse Joan.

— Nu trebuie neapărat ca persoana care l-a ucis pe Howard Jennings și aceea care a ucis-o pe Susan Whitehead să fie una și aceeași. Crimele pot să nu aibă nicio legătură între ele.

— Nu cred asta și nici tu. Mie mi se pare că aceste crime sunt în același timp diferite și extrem de asemănătoare.

Parks dădu din cap plictisit.

— Știu că tu ești foarte deșteaptă și eu sunt foarte prost, dar cu cât vorbești mai mult, cu atât înțeleg mai puțin din ceea ce spui.

— Hai să presupunem că Jennings nu a fost ucis pentru că era încadrat în programul de protecție a martorilor. Hai să presupunem că a fost ucis pentru că muncea pentru Sean King.

— De ce?

Ea ignoră întrebarea.

— Susan Whitehead a fost ucisă în altă parte și apoi adusă în casa lui King. În niciunul dintre cazuri nu exista dovezi puternice pentru a-l incrimina pe King și, de fapt, în cazul Whitehead dovezile sunt exact invers: el are un alibi.

— Pe care nu l-a avut în cazul Jennings, și arma lui a fost arma crimei, riposta șeriful.

— Da, el ți-a explicat teoria cu schimbatul armei, cu care se pare că ai fost de acord.

— Nu-ți pot spune nimic. Uite una dintre teorii: Jennings a fost ucis de unul dintre tovarășii lui răufăcători și apoi au încercat să-i însceneze lui King toată treaba. Arma lui, lipsa de alibi, cadavrul în birou, scenariu clasic de înscenare.

— Totuși, cum puteau fi siguri? se întrebă Joan.

— Siguri de ce?

— Siguri că Sean nu va avea un alibi în acea noapte? Era foarte posibil să aibă o urgență sau cineva care să-l fi văzut în momentul în care Jennings a fost ucis.

— Numai dacă nu cumva știau ce face de obicei în timpul turelor și au așteptat ca el să ajungă în centrul orașului ca apoi să-l omoare pe Jennings. El a fost zărit pe acolo atunci când a avut loc crima.

— Da, a fost zărit, dar dacă ar fi primit un telefon sau s-ar fi întâlnit cu cineva în acest timp, tot planul se ducea de răpă.

— Și asta ce înseamnă pentru noi? întrebă Parks.

— Asta ar însemna că făptașilor nu le-ar fi păsat dacă Sean este arestat sau nu pentru crimă. Și din experiență cunosc faptul că persoanele care fac asemenea scenarii sunt foarte rar atât de neglijente. Dacă ei și-au dat atâta silința să fure pistolul lui Sean, să-i facă o copie identică, cu care să înlocuiască originalul, și cu arma lui să comită crima, apoi să facă schimbul la loc, atunci ei ar fi ales și momentul cel mai bun pentru a comite crima, în așa fel încât Sean să nu aibă nicio șansă de a scăpa de acuzare. Criminalii sunt rareori atât de schizofrenici.

— Ei bine, King ar fi putut chiar el să gândească scenariul acesta tocmai pentru a ne deruta și a scăpa de acuzații.

— Și motivul ar fi să-și strice viața frumoasă pe care tocmai și-o clădise aici?

— Bine, am prins ideea, dar de ce atâta interes în a discuta acest subiect?

— Eu și Sean am lucrat împreună. Îi datorez asta. Așa că, dacă vrei să cauți criminalul, fă-o în altă parte.

— Ai idee unde?

Joan privi în altă parte.

— Presupun că fiecare are idei.

Și astfel ea puse capăt întâlnirii.

După ce Parks plecă, Joan scoase bucata de hârtie din poșetă. Reușise să-l convingă pe unul dintre ajutorii de șerif să-i dea și ei o copie a biletului găsit asupra corpului lui Susan Whitehead, în timp ce șeriful și King aveau alte treburi. După ce îl citi în întregime, scoase din poșetă altă bucată de hârtie pe care o păstrase toți anii ăștia. O despătură cu grijă și privi atentă la cele câteva cuvinte scrise pe ea.

Biletul pe care îl ținea în mână era acela pe care ea crezuse, la momentul respectiv, că i-l lăsase Sean în camera din hotelul Fairmount în dimineața în care Ritter fusese ucis. După furtunoasa noapte în care făcuseră dragoste, ea rămăsese să doarmă la el în cameră, în timp ce King intrase de serviciu. Când se trezise, ea văzuse un bilet și făcuse exact cum scria în el, chiar dacă acțiunile implicau un anumit risc profesional. La urma urmelor, ea era tot timpul dispusă să riște. La început, crezuse că fusese o sincronizare greșită, o sincronizare dezastruoasă. Apoi se întrebese ce avusese de gând să facă Sean în acea dimineață. Nu spusese nimic din toate astea la vremea respectivă pentru un motiv foarte simplu: i-ar fi ruinat cariera. Acum, această nouă întorsătură a evenimentelor puneă totul într-o nouă lumină.

Întrebarea era: Ce avea să facă?

După ce se urcă în Land Cruiser-ul lui Michelle, King privi în jur, surprins.

— Ai făcut curat în mașină.

Ea răspunse cu nonșalanță:

— O, doar am strâns câte un lucru ici-colo...

— Michelle, strălucește de curățenie și mai și miroase bine.

Ea strâmbă din nas.

— Erau ceva banane vechi. Nu știu cum ajunseseră aici.

— Ai făcut toate astea pentru că te-am bătut eu la cap?

— Glumești? Știi și tu cum e, am avut niște timp liber.

— Oricum, apreciez gestul. Și apoi ideea îl lovi deodată. Ce ai făcut cu toate lucrurile de aici? Pentru că nu ai ajuns pe acasă.

Ea păru rușinată.

— Probabil că nu vei dori să vezi camera mea de la han.

— Nu, probabil că nu.

Ajunseră la Bowlington și se întâlniră cu Tony Baldwin. Cu acordul lui și al șerifului, ei cercetară casa Lorettei Baldwin.

— Din ce trăia mama ta? Ajutor social? Întrebă King în timp ce se uita prin casă.

— Nu, avea numai șaiszeci și unu de ani, răspunse Tony.

— Muncea?

Tony clătină din cap în timp ce King privea în jur la mobilă și la covoare; totul era curat și nou. Bucătăria era utilată cu aparatură modernă și în garaj era un model nou de Ford.

King se holbă la Tony.

— Mă dau bătut. O susțineai tu financiar sau a avut o rudă bogată care a murit?

— Eu am patru copii. Abia dacă am ce să le dau de mâncare.

— Lasă-mă să ghicesc: Ea îți trimitea bani ție?

Tony părea stânjenit.

— Hai Tony, interveni Michelle, noi încercăm doar să găsim persoana care i-a făcut asta mamei tale.

— Bine, bine, da, ea avea ceva bani. De unde nu prea am idee și nici nu voiam să întreb. Când ai o grămadă de guri de hrănit, calul de dar nu se caută la dinți, nu?

— Ea ți-a spus vreodată de unde ar fi putut proveni acei bani? Tony clătină din cap. Apoi King continuă: Când a fost prima dată când ai observat că a început să aibă bani?

— Nu sunt sigur. Adică mi-a trimis bani pentru prima oară cu ani buni în urmă.

— Cât de mulți ani? Gândește-te bine, este foarte important.

— Poate acum șase sau șapte ani.

— Când a încetat să mai muncească la hotelul Fairmount?

— A fost închis la puțin timp după asasinarea lui Ritter.

— Ea a mai muncit undeva de atunci?

— Nimic stabil, și în ultimii ani deloc. A făcut munci mizerabile toată viața. Era timpul să o lase mai moale, spuse el defensiv.

— Deci mama ta nu a menționat nimic despre proveniența banilor? Ceva prieteni sau alte rude cu care ea ar fi putut vorbi?

— Sunt ruda cea mai apropiată pe care o are. Prieteni, nu știu. Ea a avut un singur prieten adevărat, Oliver Jones, dar el este mort acum. Este posibil să-i fi spus lui.

— Putem vorbi cu familia lui?

— Nu avea. El a trăit mai mult decât toți din familia lui. A murit acum câțiva ani.

— Nu-ți mai vine în minte nimic altceva?

Tony se gândi bine, și expresia feței lui se schimbă.

— Ei bine, Crăciunul trecut mama a spus ceva un pic cam straniu.

— Ce anume?

— În ultimii cinci sau șase ani, ea a trimis tot timpul cadouri frumoase copiilor. Numai Crăciunul trecut nu. Fata mea mai mică, Jewell, a întrebat-o pe bunica ei cum se face că nu le-a mai trimis cadouri, nu-i mai iubea? Știți cum sunt copiii. Iar mama i-a spus ceva de genul: „Scumpo, toate lucrurile bune au și un sfârșit”, sau ceva de genul asta.

Michelle și King se priviră cu subînțeles. King zise:

— Presupun că poliția a cercetat casa în amănunt.

— De sus până jos, dar nu au găsit nimic.

— Nicio urmă de cecuri, niciun cupon de depozit, plicuri vechi care să sugereze poate de unde veneau banii?

— Nimic de genul ăsta. Mamei mele nu-i plăceau băncile. Ea avea numai bani în numerar.

King privea pe geam în curtea din spatele casei.

— Se pare că mamei tale îi plăcea mult grădinăritul.

Tony zâmbi.

— Iubea florile. Muncea mult în grădină, atunci când avea timp. Veneam în fiecare săptămână să o ajut. Petrecea uneori ore întregi acolo numai privind florile. Tony începu să spună ceva, apoi făcu o pauză și întrebă: Vrei să mergi să te uiți la ele? King dădu din cap, dar Tony adăugă rapid: Vezi, astăzi era ziua în care veneam și o ajutam să culeagă buruienile. Adică știu că ea nu mai este, dar era un lucru foarte important pentru ea.

Michelle zâmbi și spuse pe un ton compătimator:

— Și eu iubesc grădinile, Tony.

Dădu din cap spre King.

— Da. Și eu sunt un împătimit al grădinilor, spuse King fără prea mult entuziasm.

În timp ce Tony Baldwin smulgea câteva buruieni dintr-unul dintre răsaduri, Michelle și King se plimbară, admirând florile.

— Sursa secretă de bani a Lorettei a apărut imediat după asasinarea lui Ritter, conchise King.

— Exact. Te gândești la șantaj?

El aprobă din cap.

— Deși mă întreb cum a reușit Loretta să șantajeze pe cineva numai pentru că l-a văzut sau a văzut-o în acea debara.

— Asta dacă a intrat acolo din aceleași motive, pentru că era speriat?

— Numai că trebuie să fie mai mult decât atât. Ți mai amintești când ne-am uitat în debara și eu am spus că probabil s-a înghesuit undeva în spate? Am presupus asta pentru că oricând putea intra acolo cineva cu o armă...

Se opri și o privi cu ochii mari.

— Ce vrei să spui? Că poate ea a văzut pe cineva intrând acolo cu un pistol?

— Sau cu altceva. Din ce alt motiv ar fi devenit suspicioasă? Probabil că erau mulți oameni care fugeau să se ascundă.

— Dar de ce cu o armă?

— De ce nu? Un tip care încearcă să ascundă o armă într-o debara de provizii după un atentat este mai verosimil decât unul care încearcă să ascundă o pereche de ochelari sau un portofel cu bani. O armă este automat incriminatoare. L-ar face să pară părtaș la complot. Bine, să spunem că tipul are o armă asupra lui. Lui îi este frică să iasă afară cu arma, fiindcă ar putea fi oprit și percheziționat. Deci, când iadul se dezlănțuie, el aleargă și se ascunde în debara, fără să știe că Loretta

este acolo. E posibil să fi plănuit de la început să ascundă arma acolo. E posibil să fi plănuit să vină mai târziu să o ia sau chiar să lase poliția să o găsească dacă era curățată de amprente sau alte urme incriminatorii. Așa că ascunde arma între prosoape sau ce o mai fi fost acolo și pleacă. Loretta iese din ascunzătoare și o ia. Poate că inițial voia să o ducă la poliție, și mai târziu a recurs la șantaj. Din moment ce lucra în hotel, ea a putut să iasă din clădire printr-o ieșire nesupravegheată de poliție sau a ascuns arma în altă parte, de unde a luat-o mai târziu.

Michelle analizează această posibilă desfășurare a evenimentelor.

— Bine, deci ea are arma și l-a văzut pe tip, și, dacă ea nu știa cine este tipul, nu era așa greu de aflat. Ea îl contactează anonim, probabil cu o poză a armei și unde se afla atunci când l-a văzut, și mai apoi începe să încaseze plățile. Merge, Sean, este o explicație posibilă.

— Și de aceea casa era vraște. Încercau să găsească arma.

— Chiar crezi că Loretta o ținea undeva pe aici?

— L-ai auzit pe Tony: femeii nu-i plăceau deloc băncile. Era probabil genul de femeie care simte nevoia să aibă lucrurile importante aproape de ea, ca să le poată atinge.

— Deci marea întrebare este: Unde se află arma acum? Poate că ucigașul a găsit-o.

— Poate e mai bine să scotocim și noi casa centimetru cu centimetru.

— Asta nu are sens. Numai dacă este un compartiment secret undeva; să fie ascunsă într-un perete este puțin probabil.

— Asta așa e.

Privirea lui King rătăci prin grădină. Se opri într-un loc, trecu mai departe și apoi reveni în acel loc. Mergea de-a lungul rândului cu hortensii. Șase roz și una în

mijloc albastră.

— Frumoase hortensii, spuse King.

Tony veni mai aproape, scuturându-și pământul de pe mâini.

— Da, mama iubea hortensiile astea, poate chiar mai mult decât trandafirii.

King îl privi curios.

— Interesant. A spus vreodată de ce?

Tony era încurcat.

— Poftim?

— De ce îi plăceau mai mult hortensiile decât trandafirii?

— Sean, chiar crezi că lucrurile astea sunt relevante? Întrebă Michelle.

Tony își frecă bărbia.

— Ei bine, acum că ai menționat asta, ea mi-a spus de mai multe ori ca pentru ea acele hortensii sunt neprețuite.

King o privi fix pe Michelle, apoi se uită la hortensia albastră și exclamă:

— La naiba!

— Ce este? Întrebă Michelle.

— Ar fi un noroc chior. Dar s-ar putea să fie asta. Repede, Tony, ai o lopată?

— O lopată? De ce?

— Întotdeauna am avut o curiozitate legată de hortensiile roz și de cele albastre.

— Nu este nimic special la ele. Uneori, oamenii cred că provin din specii diferite, dar nu este așa. Adică, poți avea și roz, și albastre numai prin simpla modificare a pH-ului solului. Există anumite substanțe care se găsesc pe piață și care fac ca solul să fie mai bogat în anumite substanțe, mai acid sau mai alcalin – sulfat de aluminiu, așa cred că-i spune. Sau pur și simplu pui niște fier în pământ, cum ar fi conserve goale, cuie ruginite sau altele. Asta ar face ca din roz să devină albastre.

— Știu, Tony, tocmai de aceea am nevoie de o lopată.

Tony aduse unealta din garaj și King se apucă de săpat în jurul hortensiei albastre. Nu-i luă mult până ce dădu de ceva dur. Și un pic mai târziu scoase de acolo un obiect.

— Bună sursă de fier, spuse King ținând în mână un pistol ruginit.

King și Michelle se opriră la un mic restaurant pentru o gustare rapidă după ce îl lăsaseră mut pe sârmanul Tony în grădina mamei sale.

Michelle spuse:

— Bine, sunt în mod oficial impresionată de ambele aptitudini ale tale, de detectiv și de grădinar.

— Norocul nostru că fierul este o componentă a oțelului, altfel nu am fi găsit arma.

— Am înțeles partea cu șantajul și cu motivul asasinării Lorettei. Dar tot nu înțeleg de ce i-a îndesat banii în gură.

King urmări cu degetul buza ceștii de cafea.

— Am lucrat odată într-o misiune în colaborare cu FBI în Los Angeles, unde Mafia rusească extorca bani de la toți oamenii de afaceri pe o rază de doi kilometri pătrați și pe lângă asta mai era implicată și într-o înșelătorie financiară, asta fiind motivul participării noastre. Aveam niște turnători infiltrați în rețeaua lor; o parte din bani proveneau de la noi - la foc răspunzi cu foc, nu? Ei bine, ne-am găsit la un moment dat toți turnatorii găuriți de gloanțe în portbagajul unei mașini cu niște ghemotoace îndesate în gură. Când le-am scos chestiile alea din gură, am observat că erau bani, probabil aceiași bani cu care i-am plătit noi. Mesajul era clar: vorbești, atunci mori și mănânci banii pe trădarea care te-a omorât.

— Deci banii din gura Lorettei sunt simbolici? Ultima plată făcută de cel șantajat?

— Așa interpretez eu.

— Stai un pic. Fiul ei a spus ca banii au încetat să mai vină cam acum un an de zile. Dar dacă persoana mai era prin preajmă ca să o ucidă pe Loretta, atunci de ce a încetat să o plătească? Și de ce a acceptat ea asta? Adică de ce nu s-a dus la poliție atunci?

— Trecuseră șapte ani. Ce avea să le spună polițiștilor? Că a suferit de amnezie și că tocmai și-a amintit totul, și că, apropo, uite pistolul?

— Ei bine, poate că omul șantajat și-a dat seama și el și de-asta n-a mai plătit. Poate că s-a gândit că puterea ei de a-l mai șantaja dispăruse.

— În orice caz, se pare că foarte recent cineva a aflat că Loretta este aceea care îl șantaja și ea a plătit cu viața.

Michelle păli dintr-odată și își frânse mâinile.

— Când am vorbit cu Loretta, ea a menționat că a fost în acea debara, dar nu a spus niciodată că ar fi văzut pe cineva. Doar nu crezi...?

King înțelese preocuparea ei.

— Cineva se poate să fi auzit conversația voastră sau a spus ea mai târziu cuiva.

— Nu, a fost ucisă atât de repede după ce am vorbit cu ea, încât ucigașul trebuie să ne fi auzit vorbind. Dar eram singure pe veranda casei. Totuși, cineva a auzit. Grozav, acum eu sunt motivul pentru care ea este moartă.

King îi luă mâna într-a lui.

— Nu, nu este adevărat. Persoana care a ținut-o cu capul sub apă în cadă este cea din cauza căreia este moartă acum.

Michelle închise ochii și scutură din cap. King spuse cu fermitate:

— Ascultă-mă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Loretta, dar dacă ea șantaja persoana care a ucis-o, intrase într-un joc periculos. Ea s-ar fi putut duce la poliție cu mulți ani în urmă.

— Țasta e motivul pentru care noi trebuie să o facem.

— Vom face asta, chiar dacă seria a fost ștearsă și arma este într-o stare precară. Poate că băieții de la FBI pot desluși totuși ceva. Este un birou teritorial al lor aici în Charlottesville. O să-l lăsăm acolo când ajungem

acasă.

— Și acum ce facem?

— Dacă a ascuns cineva o armă în debaraua de produse a hotelului Fairmount atunci când Clyde Ritter a fost ucis, asta ce îți spune?

Brusc, își dădu și ea seama.

— Că, probabil, Arnold Ramsey nu lucra singur.

— Exact. Și acesta este motivul pentru care noi ne ducem acolo chiar acum.

— Unde?

— La Colegiul Atticus. Unde Arnold Ramsey era profesor.

Frumoasele străzi pavate, mărginite de copaci, și clădirile elegante acoperite de iederă ale micului Colegiu Atticus nu păreau locul care să adăpostească un asasin politic.

— Nu am auzit niciodată de această școală până la moartea lui Ritter, spuse Michelle în timp ce conducea Land Cruiser-ul pe strada principală a campusului.

King aprobă din cap.

— Nu mi-am dat seama cât era de aproape de Bowlington. Se uită la ceas. Nu ne-a luat decât o jumătate de oră să ajungem aici.

— Ce preda Ramsey?

— Științe politice cu accent pe legea electorală, cu toate că interesul lui personal erau teoriile politice radicale.

Michelle se uită la el cu mirare. El îi explică:

— După ce Ritter a fost ucis, eu m-am preocupat să-mi iau doctoratul în Arnold Ramsey. O privi fix pe Michelle. Dacă ucizi un tip, cel puțin poți să aloci niște timp pentru a-l studia.

— Asta sună cam dur, Sean.

— Nu a fost intenționat. Am vrut să știu doar de ce un profesor de colegiu cu o reputație frumușică ar ucide un candidat un pic cam dus și care avea și puține șanse de izbândă și să își sacrifice întreaga viață pentru asta.

— Presupun că această cercetare a fost făcută în amănunt.

— Nu atât de în amănunt cât s-ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de un candidat serios. Pe de altă parte, toată lumea voia ca totul să se încheie cât mai repede.

— Și ancheta oficială a tras concluzia că Ramsey a acționat singur.

— Bazându-ne pe ceea ce am descoperit atunci,

aparent a fost o concluzie corectă. Privi către fereastră. Nu știu, a trecut atât de mult timp de atunci! Nu sunt sigur că vom găsi ceva folositor.

— Ei bine, oricum suntem aici acum, așa că hai să profităm de asta! Poate vedem ceva ce alții au ratat. La fel cum ai făcut cu hortensia albastră.

— Dar poate descoperim ceva ce e mai bine să rămână nedescoperit.

— Nu am crezut niciodată că ăsta e un lucru bun.

— Tu vrei întotdeauna ca adevărul să iasă la iveală?

— Tu nu?

King ridică din umeri.

— Eu sunt avocat. Du-te și întreabă un om adevărat.

Fura plimbați de la o persoană la alta, de la un departament la altul, până când ajunseră în biroul lui Thornton Jorst. Era un om de statură medie, echilibrat, care părea să aibă puțin peste cincizeci de ani. O pereche de ochelari cu rama groasă și tenul palid îi dădeau un aer foarte profesional. Se pare că fusese un bun prieten și coleg al răposatului Arnold Ramsey.

Jorst stătea în spatele unui birou dezordonat, plin cu vârf de cărți deschise, grămezi cu pagini de manuscrise și un computer portabil acoperit simbolic cu lucruri foarte puțin tehnice, gen creioane colorate și foi de blocnotes. Rafturile care acopereau pereții biroului gemeau sub greutatea cărților impresionant de groase. King se uita la diplomele de pe perete, când Jorst își aprinse o țigară.

— Vă deranjează? Sanctuarul unui profesor a rămas ultimul loc în care acesta se poate relaxa.

King și Michelle aprobă amândoi din cap.

— Am fost tare surprins să aflu că ați venit să mă întrebați de Arnold.

— În mod normal, noi v-am fi sunat înainte pentru a ne face o programare oficială, spuse King.

— Dar eram în zonă și am decis pe moment că este o ocazie prea bună ca să nu profităm de ea, adăugă Michelle.

— Îmi pare rău, nu am reținut numele dumneavoastră?

— Eu sunt Michelle Stewart, și el este Tom Baxter. Jorst îi privi pe King.

— Îmi cer scuze, dar îmi păreți tare cunoscut.

King zâmbi.

— Toată lumea îmi spune asta; este din cauză că am o față atât de comună.

— Este ciudat, spuse Michelle, dar chiar mă uitam la dumneavoastră și mă gândeam că v-am mai văzut undeva, doctore Jorst, dar nu pot să-mi dau seama exact unde.

— Apar destul de frecvent la posturile locale de televiziune, mai ales acum că se apropie alegerile, spuse repede Jorst. Îmi place anonimatul meu, dar din când în când nu strică un sfert de oră de faimă. Își dresе glasul și apoi adăugă: Am înțeles că faci un fel de documentar despre Arnold sau așa ceva?

Michelle se lăsă pe spătar și luă un aer savant.

— Nu numai despre el, despre motivațiile asasinatelor politice în general, dar cu accent pe cazul acesta. Ipoteza este că există destule deosebiri între oamenii care iau în vizor politicieni. Unii fac asta pentru că sunt instabili mintal sau simt o ură profundă pentru persoanele respective. Iar alții o fac din convingeri filosofice sau pentru că sunt convinși că fac un bine. Ei chiar văd în asta un act de patriotism.

— Și vreți să aflați de la mine în care dintre aceste categorii se încadra Arnold?

— Fiindu-i prieten și coleg, este evident că ați putut trage o concluzie, spuse King.

Jorst îl privi prin perdeaua de fum de țigară.

— Motivația pe care a avut-o Arnold pentru a deveni

asasin m-a intrigat de-a lungul anilor. Totuși, nu pot spune că el se încadrează în vreunul dintre cazurile prezentate.

— Ei bine, poate că, dacă cercetăm trecutul lui și perioada care a precedat săvârșirea acelei acțiuni, am putea să tragem o concluzie, sugerează Michelle.

Jorst se uită la ceas.

— Îmi pare rău, spuse Michelle, aveți cursuri?

— Nu, de fapt sunt într-un an sabatic. Încerc să termin o carte. Așa că spuneți.

Michelle scoase un carnetel și un pix.

— De ce nu am începe cu un mic istoric al lui Ramsey? propuse ea.

Jorst se lăasă pe spate și privi către tavan.

— Arnold a dat trei lovituri succesive la Barkeley: B.A.⁹, M.A.¹⁰, Ph.D.¹¹ A fost mereu primul în clasă. De asemenea, a mai găsit timp să protesteze împotriva Războiului din Vietnam, și-a ars ordinul de încorporare, a participat la marșuri pentru drepturile omului, a fost arestat, și-a riscat viața, toate astea. A avut de departe cele mai bune scrisori de acreditare dintre toți profesorii de aici.

— Era popular printre studenți? întrebă King.

— În mare parte a fost. Oricum mult mai popular decât sunt eu printre ai mei. Jorst chicoti. Sunt mult mai exigent decât mult regretatul meu coleg.

— Convingerile sale politice difereau mult de cele ale lui Ritter? se interesă Michelle.

— 99% dintre americani sunt în aceeași categorie și mulțumesc lui Dumnezeu că este așa. Ritter era un predicator care apărea la televizor și pretindea bani de la oamenii deziluzionați din toată țara. Cum un om ca

9 Bachelor of Arts: diploma de licență în arte și științe (n. tr.)

10 Master of Arts: diploma de masterat în arte și științe (n. tr.)

11 Doctor of Philosophy: cea mai înaltă distincție acordată de către o universitate studenților (n. tr.)

acela a putut candida la președinția Statelor Unite ale Americii? M-a făcut să-mi fie rușine pentru țara mea.

— Se pare că opiniile lui Ramsey s-au prins și de dumneavoastră, observă King.

Jorst tuși și chicoti.

— Cu siguranță că împărtășeam părerile lui Arnold la adresa lui Clyde Ritter ca potențial președinte. Însă și aici ne deosebeam drastic – eu nu aş fi recurs niciodată la metodele lui pentru a-l împiedica să mai candideze.

— Deci Ramsey se manifesta mai zgomotos când era vorba de convingerile sale?

— Foarte. Jorst stinse țigara și imediat aprinse alta. Îmi aduc aminte cum se plimba prin biroul meu și își frângea mâinile, deplângând starea în care ajunsese spiritul civic al cetățenilor care permiteau ca unul ca Ritter să candideze la alegeri.

— Dar trebuia să fi știut că Ritter nu avea nicio șansă să câștige.

— Nu asta era problema. Ceea ce nu se vedea atât de bine erau înțelegerile care se făceau în culise. Ritter ajunsese să reprezinte o cifră critică în sondaje, și asta îi făcea foarte nervoși și pe republicani, și pe democrați. El atinsese cote care îi permiteau să primească fonduri federale pentru campanie și spațiu la televiziuni. Și, orice ați spune despre Ritter, făcuse un joc bun. Era foarte volubil și exprima voința unui segment din populație. Și, de asemenea, trebuie să înțelegeți faptul că, pe lângă candidatura lui propriu-zisă, avea și legături cu diferiți candidați independenți care aspirau la diferite funcții din mai multe state mari. Acest lucru putea avea repercusiuni dramatice pentru partidele mari.

— Cum așa? întrebă King.

— În mai multe runde de alegeri din țară, el îi divizase pe votanții partidelor mari, ceea ce a avut ca efect faptul că deținea controlul asupra rezultatelor a aproape

treizeci de procente din sufragii. Și când ai atâta influență pe arena politică, ei bine...

— Ai ocazia să fixezi tu prețul? sugeră King.

Jorst aprobă din cap.

— Care era prețul lui Ritter oricine putea ghici. După moartea lui, s-a ales praful de partidul lui. Marile partide au evitat atunci un glonț periculos. Scuzați-mă pentru nefericita alegere a cuvintelor. Dar eu chiar cred că Arnold s-a gândit că, dacă Ritter nu este oprit, atunci el ar fi putut distruge tot ceea ce însemna America.

— Și asta era ceva ce Ramsey cu siguranță nu voia să se întâmple, spuse King.

— Evident că nu, având în vedere faptul că l-a împușcat pe om, spuse sec Jorst.

— A vorbit vreodată de posibilitatea ducerii la îndeplinire a unui astfel de plan?

— Am spus și autorităților de atunci, nu. Da, a venit aici și a deplâns politica lui Ritter, dar cu siguranță nu a făcut nicio amenințare sau de genul asta. Adică, asta este libertatea de exprimare. El avea dreptul la o opinie.

— Dar nu avea dreptul să ucidă pentru ea.

— Nici măcar nu știam că are o armă.

— Mai era apropiat și de alți profesori de aici? întrebă Michelle.

— Nu chiar. Arnold îi intimida pe cei mai mulți dintre ei. Școlile ca Atticus nu prea au parte de profesori de categorie grea.

— Prieteni în afara colegiului?

— Niciunul de care să știu eu.

— Dar dintre studenți?

Jorst îl privi pe King.

— Scuză-mă, dar asta sună mai mult a investigație asupra personalității lui Arnold decât a documentar despre motivele pentru care l-a ucis pe Clyde Ritter.

— Poate este câte puțin din fiecare, interveni Michelle repede. Adică, vreau să spun că este greu să înțelegi

motivația fără să înțelegi omul și cum și-a desfășurat planul de a-l asasina pe Ritter.

Jorst se gândi un pic, apoi ridică din umeri.

— Dacă a recrutat studenți pentru a-l ajuta, eu nu știu nimic.

— Era căsătorit la momentul morții? întrebă Michelle.

— Da, dar era despărțit de soția sa, Regina. Au avut și o fată, Kate. Se ridică și se duse la un raft cu fotografii și luă una pe care le-o întinse celor doi, comentând: Familia Ramsey. În vremurile bune.

King și Michelle priveră poza de familie.

— Regina Ramsey este foarte frumoasă, remarcă Michelle.

— Da, a fost.

King îl privi uimit.

— A fost?

— Este moartă. S-a sinucis. Nu cu mult timp în urmă.

— Nu am auzit de asta, spuse King. Spuneți că erau despărțiți?

— Da. Regina trăia într-o casă mai mică din apropiere la timpul morții lui Arnold.

— Ei împărțeau custodia fetei? întreba Michelle.

— Exact. Nu știu precis care ar fi fost aranjamentul după un eventual divorț. După ce a murit el, bineînțeles că întreaga custodie i-a revenit Reginei.

— De ce s-au despărțit? întrebă Michelle.

— Nu știu. Regina era foarte frumoasă și extrem de realizată ca actriță în tinerețe. În colegiu urmasse specializarea teatru, de fapt. Dacă nu mă înșel, asta urma să fie cariera ei; apoi l-a întâlnit pe Arnold, s-a îndrăgostit și toate s-au schimbat. Sunt sigur că a avut mulți pețitori, dar ea îl iubea pe Arnold. O parte din mine crede că ea s-a sinucis pentru că nu a mai putut trăi fără el. Făcu o pauză și continuă cu vocea scăzută: Am crezut că este fericită atunci, dar se pare că nu era așa.

— Dar văd că nu a putut trăi nici cu el, comenta King.

— Arnold se schimbase. Cariera lui academică era în declin, își pierduse entuziasmul de a mai preda. Era deprimat. Poate că acea melancolie a afectat căsnicia lor. Dar când Regina l-a lăsat, depresia s-a adâncit și mai tare.

— Deci poate că împușcându-l pe Ritter a încercat să-și recapete tinerețea, spuse Michelle. Schimba lumea și intra în cărțile de istorie ca martir.

— Poate. Din păcate, asta l-a costat viața.

— Care a fost reacția fetei când a aflat de moartea lui?

— Kate a fost devastată. Îmi amintesc că am văzut-o în ziua asasinatului. Nu voi uita niciodată expresia de șoc de pe fața ei. Și apoi, câteva zile mai târziu, am văzut totul la televizor. Acea casetă blestemată de la hotel. A arătat totul: tatăl ei împușcându-l pe Ritter și apoi agentul împușcându-l pe el. Am văzut și eu. A fost oribil și... Jorst se opri și-l privi intens pe King. Expresia feței sale se schimbă treptat și apoi se ridică de la birou. Nu te-ai schimbat prea mult, agent King. Acum, nu știu exact ce se întâmplă aici, dar nu apreciez deloc faptul că am fost mințit. Și vreau să știu acum care este scopul acestei vizite și al acestor întrebări.

King și Michelle se priviră, apoi King zise:

— Uite, domnule Jorst, fără prea multe explicații, am făcut recent unele descoperiri care indica faptul că Arnold nu a operat singur în acea zi. A mai fost un asasin sau, mai bine spus, un posibil asasin în hotel.

— Asta este imposibil. Dacă ar fi fost așa, atunci s-ar fi descoperit până acum.

— Poate că nu, spuse Michelle. Nu dacă oameni importanți au dorit păstrarea tăcerii în acest caz. Aveau deja criminalul.

— Și pe agentul care a greșit, adăugă King.

Jorst se așeza la loc.

— Eu... eu nu pot să cred asta. Ce noi dovezi? întrebă el îngrijorat.

— Nu putem spune acum, îi mărturisi King. Dar dacă noi am bătut atâta drum până aici, atunci puteți fi sigur că sunt dovezi clare.

Jorst scoase o batistă și se șterse pe față.

— Ei bine, presupun că s-au întâmplat lucruri și mai stranii. Adică, uită-te la Kate Ramsey!

— Ce este cu Kate? întreba repede Michelle.

— A făcut colegiul aici, la Atticus. A fost una dintre elevele mele. Te-ai fi gândit că acesta este ultimul loc în care să dorească să vină. Era sclipitoare, la fel ca tatăl ei; ar fi putut să se ducă oriunde voia. Dar ea a venit aici.

— Unde este acum? întreba King.

— E stagiară în Richmond la Centrul Universitar Commonwealth pentru Politici Publice din Virginia. Au acolo un puternic Departament de științe politice. Eu i-am dat scrisorile de recomandare.

— Care este impresia dumneavoastră, îl urăște pe tatăl ei pentru ce a făcut?

Jorst se gândi mult înainte de a răspunde la această întrebare.

— Își iubea tatăl. Și totuși, este posibil să-l urască pentru că a lăsat-o singură, preferând să urmărească idealuri politice în detrimentul dragostei pentru ea. Nu sunt psihiatru, dar asta este o bănuială a mea. Că doar așchia nu a sărit departe de trunchi.

— Ce vreți să spuneți? întreabă Michelle.

— Merge la manifestații, scrie scrisori de protest, face lobby pe lângă guvern și lideri politici, și scrie articole în diverse ziare, exact ca tatăl ei.

— Deci este posibil să-l fi urât pentru că a lăsat-o singură, dar acum este o copie fidelă a lui.

— Așa se pare.

— Iar relația ei cu mama? întreba King.

— Destul de bună. Cu toate că, a învinovățit-o poate, într-o oarecare măsură, pentru tot ce s-a întâmplat.

— Pentru că nu a fost acolo pentru bărbatul ei? Că, dacă ar fi fost cu el, nu s-ar mai fi dus să-l împuște pe Ritter? întrebă King.

— Da.

— Și nu ați mai văzut-o pe Regina Ramsey după moartea lui? întrebă Michelle.

— Nu, am întâlnit-o, spuse el repede, apoi ezită un pic. La înmormântare și cât a fost Kate studentă aici, de alte câteva ori.

— Care a fost cauza morții ei, vă mai amintiți?

— O supradoză de medicamente.

— Ea s-a recăsătorit? întrebă King.

Jorst deveni un pic palid.

— Nu. Nu s-a recăsătorit. Apoi își reveni repede și observă privirile curioase ale celor doi. Mă scuzați, dar sunt amintiri dureroase pentru mine - au fost prietenii mei.

King studie mai bine fețele oamenilor din poză. Kate Ramsey părea să aibă în jur de zece ani în poză. Trăsăturile ei trădau inteligență și părea foarte iubitoare. Stătea între părinții ei, ținându-i pe amândoi de mână. O familie frumoasă și iubitoare. Cel puțin la suprafață.

Dădu poza înapoi.

— Mai este altceva ce ne-ar mai putea fi de folos?

— Nu chiar.

Michelle îi dădu o carte de vizită cu numerele ei de telefon.

— În cazul în care vă mai amintiți ceva, îi explică ea.

Jorst se uită la cartea de vizită.

— Dacă este adevărat ceea ce spuneți, că a mai fost un asasin, care anume a fost rolul lui? Era de rezervă în cazul în care Ramsey rata?

— Sau, murmură King, mai era cineva care trebuia să

moară în acea zi?

Când sunară la Centrul Universitar Commonwealth pentru Politici Publice din Richmond, lui King și lui Michelle li se răspunse că domnișoara Kate Ramsey nu era momentan acolo, dar că va veni în câteva zile. Așa că se întoarseră la Wrightsburg, unde King intră într-o băcănie din centrul orașului.

— Se pare că îți datorez o cină cu dichis și o sticlă din cel mai bun vin, explică King, după ce te-am plimbat după mine peste tot.

— Ei bine, a fost mult mai distractiv decât să stai în pragul ușii cu pistolul în mână, în timp ce politicienii se luptă pentru voturi.

— Bravo! Începi să înveți.

King se opri deodată privind fix pe fereastră, evident gândindu-se la ceva.

— OK, știu privirea asta. Ce îți mai trece prin cap? Întrebă Michelle.

— Îți amintești ce a spus Jorst despre Atticus? Că este o școală norocoasă că a venit acolo cineva de talia lui Ramsey, dar absolvenții de Berkeley și experți naționali nu pică din senin în locuri ca Atticus în fiecare zi?!

— Da. Și?

— Ei bine, m-am uitat pe diplomele lui Jorst atârinate pe pereți. A fost în școli decente, dar nu erau nici măcar în primele douăzeci. Și eu presupun că nici ceilalți profesori din departament nu erau supervedete ca Ramsey, motiv pentru care probabil că erau intimidati de el.

Michelle dădu din cap în semn că a înțeles.

— Atunci de ce un profesor și expert de talia lui Ramsey a ajuns la Atticus?

King o privi fix.

— Exact. Dacă ar fi să ghicesc, atunci aș spune că

Ramsey avea ceva de ascuns. Poate din zilele când protesta. Poate din acest motiv a și fost părăsit de nevastă.

— Dar nu s-ar fi aflat ceva după asasinarea lui Ritter? Trebuie să fi verificat cineva trecutul lui.

— Da, dar nu și dacă avea o acoperire solidă. Și se întâmplase cu mult înaintea asasinării. Iar anii șaizeci au fost vremuri tulburi.

În timp ce rătăceau prin magazin adunând cumpărături pentru cină, Michelle observă șoaptele și privirile pe care le îndreptau unii cumpărători către King. La casă, King bătuse pe umăr persoana din fața sa, care se chinuise atât să-i ignore prezența.

— Ce mai faci, Charles?

Omul se întoarce și se albi ca varul la față.

— O, Sean, da, bine. Dar tu? Adică...

Bărbatul era vizibil stânjenit de propria întrebare, totuși King continua să zâmbească.

— Nasol, Charles, doar nasol. Dar sunt sigur că pot conta pe tine, nu? Doar te-am scos dintr-o încurcătură financiară acum câțiva ani, îți amintești?

— Ce? O, eu... o, Martha mă așteaptă afara. La revedere.

Charles ieși în grabă ducându-se la mașina de familie, un Mercedes condus de o distinsă doamnă cu părul alb, care cască gura de uimire când acesta îi povestește de întâlnirea din magazin. Apoi demară în trombă.

În timp ce Michelle și King își duceau pungile cu cumpărături la mașină, ea spuse:

— Sean, îmi pare rău pentru toate astea.

— Hei, viața bună trebuie să aibă și un sfârșit.

Ajunși acasă la King, el prepară o cină fastuoasă care începu cu salată Caesar și chifteluțe de crab ca aperitive, urmat de mușchi de porc cu ciuperci și sos de ceapă Vidalia și garnitură de piure de cartofi cu usturoi.

La desert se delectară cu ecleruri cu ciocolată. Mâncară pe terasa ce dădea spre lac.

— Așadar, știi să gătești, dar ești disponibil și pentru petreceri? glumi ea.

— Dacă prețul este corect, răspunse el.

Michelle ridică paharul cu vin.

— Arată bine.

— Ar fi și cazul, este de prima mână. A stat în pivnița mea șapte ani. Este una dintre cele mai dragi sticle ale mele.

— Sunt onorată.

Sean se uita spre apă.

— Ce spui de o tură pe lac mai târziu?

— Întotdeauna sunt amatoare de sporturi de apă.

— Sunt niște costume de baie în camera de oaspeți.

— Sean, trebuie să înveți ceva despre mine: eu niciodată nu plec de acasă fără să am la mine echipamentul sportiv.

Cu King în șaua ski-jetului mare și roșu de tip Sea-Doo 4TEC și Michelle în spatele lui, înconjurându-l cu brațele în jurul taliei, merseră cam patru kilometri, și acolo King aruncă o mică ancoră. Rămaseră pe Sea-Doo, și King se uită în jur.

— Mai ai răbdare șase săptămâni și culorile acestui loc vor deveni de neuitat, spuse King. Și îmi mai place cum arată munții în clipa în care soarele se ascunde după ei.

— Bine, este timpul să ardem ce am pus pe noi după cina asta.

Michelle își scoase vesta de salvare și restul echipamentului, rămânând în costumul de înot roșu.

King se pomeni holbându-se la ea, cu gura căscată; deja peisajul frumos al munților nu-l mai captiva.

— Este vreo problemă? întrebă Michelle uitându-se la el.

— Nicio problemă aici, replică imediat King privind

iute în altă parte.

— Ultimul scapă turma. Ea sări în apă, apoi ieși la suprafață. Intri și tu?

El se dezbracă la rândul lui, sări și ajunse lângă ea. Michelle privi către mal.

— Cât de departe crezi că este?

— Cam o sută de metri. De ce?

— Mă gândesc să mă înscriu la triatlon.

— De ce nu mă miră, oare?

— Hai să facem întrecere, îl provocă ea.

— Nu prea suntem în aceeași categorie.

— Ești cam îngândurat, nu crezi?

— Nu, adică nu am nicio șansă.

— De unde știi asta?

— Tu ai participat la olimpiadă, eu sunt un avocat de vârstă a doua cu genunchii paradiți și un braț sensibil de când am fost împușcat făcând cascadorii pentru țară. Aș fi bucuros dacă aș concura împotriva bunicii tale care să aibă greutatea prinsă la picioare.

— Mai vedem. S-ar putea să te surprinzi singur. Unu, doi, trei și!

Ea porni, cu brațele tăind frumos apa caldă și liniștită.

King înotă în urma ei și, surprinzător, parcurse distanța destul de repede. De fapt, când ajunseră aproape de mal, erau umăr la umăr. Michelle începu să râdă atunci când el o ajunse și o prinse de picior în joacă. Când ajunseră la mal, erau la egalitate. King se lăsă pe spate și trase aer în piept cu atâta nesăț, de parcă nu ar fi fost suficient în atmosferă ca să-i ajungă.

— Ei bine, chiar că m-am surprins singur, spuse el printre gâfâituri. Apoi se uită la Michelle. Ea nici măcar nu respira greu. Și atunci își dădu seama. La naiba, tu nu te-ai forțat deloc.

— Ba da. Bine, a trebuit să țin cont de diferența de vârstă și de restul.

— Ei bine, până aici ți-a fost!

El sări în picioare și se duse în fugă către ea, în timp ce ea se îndepărta, ținând. Totuși, ea râdea atât de tare, încât King nu avu nicio problemă să o ajungă ușor din urmă. O ridică pe un umăr, o duse unde era apa mai mare și îi dădu drumul. Ea ieși la suprafața încă râzând.

— Asta pentru ce a fost?

— Ca să îți arăt că, în ciuda faptului că am trecut de patruzeci de ani, încă nu sunt mort.

Ajunși înapoi, în timp ce fixa ski-jetul la doc, el întrebă:

— Cum de ai ajuns de la baschet și atletism la canotaj olimpic?

— Îmi plăcea mai mult să alerg decât să joc baschet, dar îmi lipsea spiritul de echipa. În colegiu, un coleg de-al meu era canotor și el m-a inițiat. Se pare că am avut un talent înnăscut pentru sportul ăsta. Pe apă se părea că motorul meu nu cedează niciodată; eram ca o mașină. Și mi-a plăcut întotdeauna faptul că, atunci când intru în apă, las toate problemele la mal. Eram cel mai tânăr membru al echipei. Când am încercat prima dată, nimeni nu mi-a dat nicio șansă. Dar le-am demonstrat că s-au înșelat.

— Cred că ai petrecut o bună perioadă din viață făcând asta. Mai ales în Serviciul Secret.

— Nu a fost totul numai lapte și miere.

— Nu sunt așa un bun cunoscător al sporturilor. Care a fost proba ta la canotaj?

— Patru plus unu, adică patru femei la vâslă și un cârmaci care stabilea ritmul. Concentrarea este absolută.

— Cum a fost la olimpiadă?

— Cea mai antrenantă și mai extenuantă perioadă a vieții mele. Am fost atât de stresată, încât am vomitat înainte de prima cursă. Dar când am câștigat argintul și am fost la un centimetru de aur, am avut senzația că nu există alt sentiment mai înălțător pe lume. Eram practic

un copil și am simțit că ajunsesem la apogeul vieții mele.

— Încă mai crezi asta?

Ea zâmbi.

— Nu. Eu sper că tot ce este mai frumos se află încă în viitor.

Făcură duș și se îmbrăcară cu niște haine uscate. Când Michelle coborî, King se uita pe niște notițe la masa din bucătărie.

— Citești ceva interesant? Întreba ea în timp ce își aranja părul ud.

El ridică privirea.

— Discuția noastră cu Jorst. Mă întreb dacă știe mai multe decât spune. Și, de asemenea, mă mai întreb ce am putea afla de la Kate Ramsey.

— Dacă va dori să stea de vorbă cu noi.

— Exact. El căscă. Ne vom gândi mâine la asta. A fost o zi lungă.

Michelle se uită la ceas.

— Este târziu. Cred că ar fi mai bine să plec.

— Uite, poate ar fi mai bine să stai aici peste noapte, ce spui? Poți dormi în camera de oaspeți, acolo unde ai făcut duș, adăugă el repede.

— Am unde dormi. Nu trebuie să-ți fie milă de mine. Sunt fată mare.

— Îmi este milă de tine pentru că toată mizeria care era în mașina ta este acum în camera de la motel. E posibil să fie și ceva viu pe acolo. Ar putea ieși noaptea să te mănânce. El zâmbi și apoi spuse încet: Rămâi aici.

Ea îi întoarse zâmbetul și îi arunca o privire foarte sugestivă - deși ar fi putut să fie efectul vinului pe care tocmai îl băuse.

— Mulțumesc, Sean. Chiar sunt foarte obosită. Noapte bună.

El o privi cum urca ușor treptele. Picioarele lungi și puternice, fundul frumos și ferm, apoi corpul i se continua cu umerii olimpici și mai sus gâtul lung și,

bine... La naiba! În timp ce ea dispăru în camera de oaspeți, el scoase un oftat și încercă disperat să-și scoată din minte imaginea care-l obseda.

Apoi cercetă toate camerele, pentru ca toate ușile și ferestrele să fie închise. Se gândea să ia legătura cu o companie de securitate ca să-i instaleze o alarmă. Niciodată nu își imaginase că va fi nevoit să facă asta aici. De cele mai multe ori, nici măcar nu încuia ușile. Ce se mai schimbaseră lucrurile!

Se opri în capul scărilor și se uită spre camera de oaspeți. Înăuntru era o tânără frumoasă întinsă pe pat. În cazul în care nu se înșela prea tare, dacă ar deschide ușa și ar intra, aceasta i-ar îngădui să petreacă noaptea acolo. Și totuși, la cât de norocos fusese în ultima vreme, tot la fel de bine ar fi putut să primească un glonț într-un loc sensibil. Rămase pe gânduri câteva clipe. Chiar voia să înceapă ceva cu femeia asta? Având în vedere ce se întâmplase? Răspunsul, oricât de greu i-ar fi fost să accepte, era unul singur. Străbătu holul și intră în propria cameră.

Afară, aproape de poalele dealului, pe drumul spre casa lui King, era oprit vechiul Buick, cu luminile stinse și motorul oprit. Țeava de eșapament fusese reparată, pentru că acum șoferul nu mai dorea să fie auzit. Portiera se deschise, omul coborî și privi spre silueta întunecată a casei. Portierele din spate ale mașinii se deschiseră și ele – coborâră alți doi oameni: „ofițerul Simmons” și partenera sa criminală, Tasha. Simmons era un pic mai nervos, pe când Tasha părea pregătită de acțiune. Omul cu Buick-ul părea pur și simplu preocupat. El se uită către ceilalți doi și dădu din cap. Apoi toți se îndreptară spre casă.

King fu trezit din somn de o mână care îi acoperea gura. Văzu mai întâi arma, și apoi fața.

Michelle duse un deget la gură, dându-i de înțeles să nu scoată niciun sunet, și îi șopti în ureche:

— Am auzit niște zgomote. Cred că este cineva în casă.

King se îmbracă, arată cu degetul spre ușă și o privi întrebător.

— Cred că în spatele casei, la parter. Ai idee cine ar putea fi?

— Da, poate cineva îmi mai lasă un cadavru.

— Ai ceva de valoare în casă?

El clătină din cap și apoi se opri.

— La naiba! Arma de la Loretta! Este închisă în dulapul din birou.

— Chiar crezi că...?

— Da, chiar cred.

Ridică receptorul să sune la poliție, dar îl puse repede înapoi în furcă.

— Nu-mi spune, zise ea. E mort?

— Unde e mobilul tău?

Ea scutură din cap.

— Cred că l-am lăsat în mașină.

Coborâra ușor la parterul casei, ascultând toate zgomotele ce ar fi putut trăda prezența unui intrus. Era liniște și întuneric.

Persoana putea fi oriunde, privind și așteptând momentul prielnic pentru a lovi.

King o privi pe Michelle și șopti:

— Neliniștită?

— Este un pic cam sinistru. Tu ce faci când lucrurile se complică?

— Mă duc și-mi iau o arma mai mare decât a

adversarului.

Zgomotul veni dinspre scările care duceau spre nivelul inferior.

Michelle îl privi.

— Bine, eu aş prefera să nu existe o confruntare. Nu ştim câţi sunt sau cât de bine sunt înarmaţi.

— De acord. Dar trebuie să luam pistolul. Ai cheile de la maşină?

Ea le ridică.

— Mult înaintea ta.

— Eu conduc. Vom suna la poliţie îndată ce plecăm de aici.

Acoperit de ea, King se strecură în birou şi luă cutia cu pistolul, nu înainte de a se asigura că acesta mai este încă înăuntru. Se duseră încet spre ieşirea din casă.

Se suiră în Land Cruiser şi King puse cheia în contact. O lovitură îl izbi din spate şi căzu pe volan, apăsând astfel pe claxon.

— Sea... strigă Michelle, dar vocea ei fu retezată, împreună cu aerul pe care îl respira, când laţul din piele i se strânse în jurul gâtului şi îi intră în carne.

Ea încercă să-şi bage degetele pe sub el, dar acesta intrase prea mult în piele. Foarte rapid, plămânii parcă îi explodară, ochii îi ieşiră din orbite; creierul parcă îi luă foc. Cu coada ochiului, îl văzu pe King căzut pe volan, cu sângele şiroind pe gât în jos. Apoi simţi cum laţul se răsucesce şi se strânge şi mai mult şi o mână apăsă şi luă pistolul ruginit. Portiera din faţă a maşinii se deschise, apoi se închise la loc, şi paşii se auziră cum se depărtează, lăsând-o să moară.

Laţul se tot strângea şi Michelle puse picioarele pe bord încercând să-şi arcuiască corpul pentru a putea să se depărteze puţin de persoana care făcea tot posibilul să o omoare. Căzu la loc pe spate; abia mai răsufla. Zgomotul claxonului îi exploda în urechi; priveliştea cu King inconştient şi plin de sânge făcea ca situaţia să i se

pară și mai disperată. Se arcui din nou și izbi cu capul în spate, în fața strangulatorului. Îl auzi cum strigă de durere și simți lațul slăbind, dar numai puțin. Imediat încercă să ajungă în spate la agresor, să-l prindă de păr, să-l zgârie sau să-i scoată ochii. Era în sfârșit posibil să-l apuce pe atacator de păr și trase cât putu de tare, dar presiunea pe gâtul ei era aceeași. Ea îi zgârie și îi sfâșie fața, însă capul îi fu tras pe spate – aproape că îi fu dat peste scaun. Avu impresia că șira spinării îi pocnise și deveni moale, alunecând în față.

Putea simți respirația persoanei care o ucidea, care făcea toate eforturile să o elimine. Pe fața îi apărură lacrimi de disperare și de agonie.

Răsuflarea era chiar la urechile ei.

— Mori, mârâi el. Mori odată!

Tonul lui zeflemitor îi dădu energie. Cu un ultim efort, Michelle strânse degetele în jurul armei. Ținti în spate prin spătar; arătătorul găsi trăgaciul. Abia mai avea putere să facă asta, și totuși găsi rezerva necesară de energie ca să tragă. Se ruga să nu rateze. Nu ar mai fi avut a doua șansă.

Arma se declanșă și glonțul sfâșie scaunul. Auzi impactul cu carnea și apoi un horcăit înfundat și lațul slăbi imediat, căzând. Eliberată, Michelle trase o gură mare de aer în piept. Amețită și fiindu-i rău de la stomac, ea deschise portiera și se aruncă la pământ.

Auzi portiera din spate deschizându-se. Omul se dădu jos ținându-și mâna pe rana însângerată. Ea ridică arma, dar el deschise ușa la maximum, izbind-o și doborând-o la pământ. Înnebunită de furie, Michelle sări înapoi și ținti chiar în momentul în care celălalt încerca să fugă.

Totuși, înainte să poată trage vreun foc, ea căzu în genunchi și simți că leșină. Când privi în sus, vederea îi era atât de încetoșată, creierii îi zvâcneau atât de tare, încât i se păru că vede trei oameni fugind. Trase șase focuri de arma; toate în locul unde credea ea că este

tipul celui care încercase să o ucidă.

Toate focurile rataseră cu mult. Alesese imaginea greșită în care să tragă.

Pașii se îndepărtară în grabă și la scurt timp după aceea se auzi o mașină cum pornește și pleacă, ridicând în urmă praf și pietriș.

Cu răsuflarea tăiată, Michelle se prăbuși la pământ.

Zgomotosul claxon al mașinii atrase într-un final atenția unui polițist care patrula prin zonă și care îi descoperi pe King și pe Michelle în stare de inconștiență. Ei fură duși la spitalul UVA din Charlottesville. King își reveni primul. Rana de la cap sângerase mult, dar craniul se dovedise suficient de tare și nu suferise răni majore. Recuperarea lui Michelle avea să dureze mai mult și fusese anesteziată pentru a i se îngriji rănilor. Când ea se trezi, King era alături, cu capul bandajat.

— Doamne, ce rău arăți, îi spuse ea cu vocea slăbită.

— Asta este tot ce merit după ce am stat pe scaunul ăsta ore întregi așteptând ca prințesa să se trezească? „Doamne, ce rău arăți”?!

— Îmi pare rău. Este minunat să-ți văd chipul. Nu eram sigură că mai trăiești.

El cercetă urmele de pe gâtul ei umflat.

— Cine a făcut asta chiar nu s-a jucat. Ai văzut ceva?

— Nu. Era un bărbat, atâta tot. L-am împușcat.

— Unde l-ai nimerit?

— Într-o parte, cred.

— Poliția așteaptă să dai o declarație. Eu am dat-o deja. FBI-ul și șeriful Parks sunt și ei aici. Eu i-am pus în temă cu teoria legată de armă și de faptul că Loretta șantajă pe cineva.

— Mă tem că nu le pot spune multe.

— Trebuie să fi fost cel puțin doi: unul care să ne scoată din casă și celălalt care ne-a așteptat în mașină. Au fost siguri că vom lua pistolul cu noi. I-am scutit de efortul de a-l mai căuta prin casă. Cineva probabil că ne-a urmărit când am fost la Loretta acasă. Probabil că ne-au văzut dezgropând pistolul și s-au hotărât să-l ia înapoi.

— Au fost trei, atunci, fiindcă doi erau în mașină. Ea făcu o pauză, apoi întrebă: Au luat pistolul, nu-i așa?

— Da. De-a dreptul stupid când te gândești. Ar fi trebuit să ducem pistolul la FBI imediat ce l-am găsit, dar nu am făcut-o, așa că asta e. Oftă și puse mâna pe umărul ei. A fost cât pe ce, Michelle, cât pe ce.

— Am luptat cât am putut.

— Știu că așa ai făcut. Asta este motivul pentru care sunt acum în viață. Ți sunt dator.

Înainte ca Michelle să apuce să răspundă, ușa se deschise și intră un bărbat tânăr.

— Agent Maxwell? Scoase legitimația de la Serviciul Secret. Imediat după ce ești externată și stai de vorba cu poliția, mă vei însoți înapoi la Washington.

— De ce? întreba King.

Tânărul îl ignoră.

— Doctorii spun că ai noroc că mai ești în viață.

— Nu cred că norocul are ceva de-a face cu povestea asta, interveni King.

— De ce să mă întorc la Washington? întreabă Michelle.

— Din acest moment ești repartizată la un birou la sediul din Washington.

— Aici e mâna lui Walter Bishop, spuse King.

— Nu pot spune că este adevărat.

— De aceea o spun eu.

— Voi fi aici când ești gata să mergem.

Bărbatul dădu din cap scurt spre King și ieși din cameră.

— Păi, a fost distractiv cât a durat, spuse King.

Ea se întinse și îi luă mâna într-a ei, strângând-o.

— Hei, mă voi întoarce. Nu voi lăsa ca tu să ai parte de toată distracția.

— Acum odihnește-te, bine?

Ea dădu din cap.

— Sean? El o privi. Despre noaptea trecută, înotatul

în lac și restul. A fost distractiv. Cred că amândoi aveam nevoie de asta. Poate vom mai repeta experiența cândva.

— La naiba că da! Îmi place la nebunie să te arunc în apă.

King tocmai străbătea holul după ce se despărțise de Michelle, când o femeie îi tăie calea. Joan era în același timp supărată și îngrijorată.

— Tocmai am auzit. Ești bine?

Ea se uită la capul lui bandajat.

— Sunt bine.

— Și agentul Maxwell?

— Bine și ea. Mulțumesc de întrebare.

— Ești sigur că ești bine?

— Sunt bine, Joan!

— OK, calmează-te!

Intraseră într-o cameră unde se vedeau câteva scaune. Se așezară, și Joan îl privi, cu o față serioasă.

— Am auzit că ai descoperit un pistol în grădina acelei femei.

— Cum naiba ai aflat asta? Abia le-am spus polițiștilor.

— Lucrez în sectorul privat, dar nu mi-am lăsat talentul de investigator la Serviciul Secret. Așa e?

El ezită.

— Da, am găsit un pistol.

— Și de unde crezi tu că provenea?

— Am teoriile mele, dar nu am dispoziția necesară să le împărtășesc acum.

— Ei bine, atunci să-ți spun eu o teorie de-a mea. Această femeie care a fost cameristă la hotelul Fairmount, avea un pistol ascuns în grădină și are parte de o moarte violentă, cu un pumn de bani îndesați în gură. Ea șantaja persoana al cărei pistol îl găsisese. Și acea persoană poate fi implicată în asasinarea lui Ritter.

El o privi uimit.

— Care naiba sunt sursele tale?

— Îmi pare rău, dar acum nici eu nu mai am chef să împărtășesc nimic. Deci ai luat pistolul, ai pierdut pistolul și ai fost la un pas să fii ucis.

— Michelle a pățit-o mult mai rău decât mine, de fapt. Pe mine doar m-au doborât. Se pare că au făcut tot posibilul ca pe ea să o omoare.

Ea îl privi într-un mod ciudat.

— Crezi că toate astea au vreo legătură cu răpirea lui John Bruno? Întrebă ea dintr-odată.

El păru surprins.

— Cum ar putea? Numai pentru că Ritter și Bruno au fost amândoi candidați la președinție? E un pic cam forțat.

— Poate că da. Dar lucrurile complexe au tendința de a avea un miez foarte simplu.

— Mulțumesc pentru lecția de detectivistică. Cu siguranță nu o voi uita.

— Poate că tu ai nevoie de niște lecții pentru începători. Tu ești cel care stă în preajma femeii care l-a pierdut pe Bruno.

— Nici ea nu l-a pierdut pe Bruno, cum nici eu nu l-am lăsat pe Ritter să fie împușcat.

— Cert este că eu investighez dispariția lui John Bruno și în acest moment toată lumea este suspectă, cu atât mai mult prietena ta Michelle.

— Minunat, dar ea nu este prietena mea.

— Bine, mai exact ce este?

— Eu doar urmez niște piste și ea mă ajută.

— Grozav! Mă bucur că te-ai aliat cu cineva, din moment ce se pare că pe mine m-ai îndepărtat de tot. Și Maxwell îți oferă o recompensă de un milion de dolari dacă rezolvi cazul sau numai o hârjoneală în pat?

El se apropie de ea.

— Nu-mi spune că ești geloasă.

— Poate că sunt, Sean. Dar, în ciuda acestui fapt, cred că merit un răspuns la oferta mea.

King privi în direcția camerei lui Michelle, dar întoarse privirea când Joan îl atinse pe braț.

— Am nevoie să încep munca la cazul asta. Și nu se știe niciodată, poate aflăm și adevărul despre Clyde Ritter.

El o privi sfidător.

— Da, poate așa se va întâmpla, ripostă el.

— Deci ești alături de mine? Trebuie să știu. Chiar acum.

După un moment, el dădu aprobator din cap.

— Sunt.

Zburară cu avionul privat la Dayton, Ohio, și apoi merseră cu mașina la un sanatoriu de boli mintale care se afla cam la jumătate de oră spre nord. Joan sunase înainte și luase toate aprobările pentru a-l vizita pe Sidney Morse.

— Nu a fost atât de dificil pe cât mă așteptam, îi spuse ea lui King în drum spre sanatoriu. Cu toate că, atunci când i-am spus femeii cu cine voiam să discutăm, a râs. A spus că ne putem duce, dar că nu ne va ajuta la nimic.

— De când este Morse aici? întrebă King.

— Cam de un an. A fost internat de familie. Mai bine zis, de fratele lui, Peter Morse. Cred că el era tot ce-i mai rămăsese din familie.

— Credeam că Peter Morse avea probleme cu poliția. Și nu cumva se și droga?

— Se drogase este timpul verbal corect. Nu a fost niciodată la închisoare, probabil datorită influenței fratelui său. Se pare că și-a revenit și, când fratele lui a luat-o razna, l-a internat într-un spital de boli mintale.

— De ce în Ohio?

— Înainte de a fi internat, Sidney locuia cu fratele lui aici. Se pare că acesta era atât de dus, încât nu mai putea trăi singur.

King dădu din cap.

— Ca să vezi ironia sortii! În mai puțin de zece ani, tipul care era în vârful aisbergului a ajuns internat într-un spital de nebuni.

Puțin mai târziu, King și Joan stăteau într-o mică încăpere din clădirea aceea întunecată. Vaiețele, plânsetele și urletele se strecurau pe holuri. Oameni ale căror minți o luaseră razna de mult timp umblau acum pe coridoare în cărucioare cu roțile. Într-o sală de

recreere de lângă recepție, un mic grup de pacienți priveau o emisiune la televizor. Infirmierele, doctorii și personalul auxiliar se mișcau ușor pe holuri în halatele lor albe, de parcă toată energia le fusese înghițită de acest loc deprimant.

King și Joan așteptară până ce omul fu adus în cărucior de către un îngrijitor. Tânărul dădu din cap spre ei.

— Acesta este Sid.

Tânărul îngenunche în fața lui Morse și își puse mâinile pe umerii acestuia.

— Bine, Sid, acești oameni sunt aici ca să stea de vorbă cu tine, OK, mă auzi? Este în regulă, doar vorbește cu ei.

Îngrijitorul rânji la ultimele cuvinte. Se opri, și Joan îl întrebă:

— Ăăă, este ceva ce ar trebui să nu facem în prezența lui, ceva ce trebuie să evităm?

Omul zâmbi, dezvelind un rând de dinți strâmbi.

— Nu cu Sid. Nu contează.

King nu-și putea lua ochii de la epava de om din fața lui care, în urmă cu opt ani, pune la cale cea mai impresionantă campanie din politica americană. Morse slăbise puțin, dar tot era robust. Părul îi fusese ras și avea o barbă scurtă, pe alocuri încărunțită. King își amintea că avusese o privire pătrunzătoare ca un laser, căreia nu-i scăpa nimic. Acum acei ochi erau morți. Fusese Sidney Morse, dar acum nu mai era decât carcasa.

— Care este diagnosticul? întreba el.

— Că nu va pleca niciodată de aici, acesta este verdictul, spuse îngrijitorul, care se prezentase drept Carl. Mintea lui este în totalitate și ireversibil dusă, pierdută. Uite, eu o să fiu afară pe hol. Veniți și mă chemați când terminați cu el, le mai spuse și apoi pleca.

Joan îl privi pe King.

— Nu pot să cred că este el, spuse ea. Știu că reputația și cariera lui au primit o grea lovitură după uciderea lui Ritter, dar nu puteai bănuî că va ajunge aici.

— Poate că s-a întâmplat treptat. Și presupun că se pot întâmpla multe în opt ani de zile. Adică, uită-te la mine. El a fost devastat după moartea lui Ritter. Nimeni nu l-a mai vrut. A devenit depresiv. Și poate că fratele său mai mic l-a pus să ia droguri mai tari cât timp au stat împreună. Îmi amintesc că în campania de atunci Sidney a spus că problemele fratelui său cu drogurile i-au creat și lui mari probleme. Spunea că fratele său era foarte creativ când venea vorba să facă rost de bani pentru a-și satisface viciul. Un mare escroc.

King îngenunche în fața lui Morse.

— Sidney, Sidney, îți amintești de mine? Sunt Sean King. Agentul Sean King, adăugă el.

Nicio reacție. Un fir de salivă i se ivi la colțul gurii și-i atârna de buză. King o privi pe Joan.

— Tatăl lui era un foarte cunoscut avocat, spuse el, iar mama lui fusese moștenitoarea unei averi fabuloase. Mă întreb unde sunt toți banii ăia?!

— Poate sunt folosiți pentru a-l ține aici.

— În niciun caz, asta este o instituție de stat, nu un sanatoriu privat sofisticat.

— Atunci, poate fratele lui are controlul asupra lor. Presupun că amândoi au moștenit părți egale. Și cui îi pasă de frații Morse? Eu sunt aici pentru a-l găsi pe John Bruno.

King se întoarse să-l privească din nou pe Morse. Omul nu se mișcase.

— Doamne, uite-te la cicatricile pe care le are pe față.

— Automutilare. Uneori asta vine odată cu dezechilibrul mintal.

King se ridică dând din cap.

— Hei, ai jucat jocul cu el? se auzi o voce pițigăiată.

Amândoi se întoarseră și îl priviră pe omul scund și slab care stătea în spatele lor cu un iepure zdrențaros de pluș în mână. Trăsăturile lui erau atât de mici, că arăta ca un spiriduș. Purta un halat vechi și aparent nimic altceva. Joan își feri privirea.

— Jocul? întrebă din nou omul, care se uita la ei cu o privire copilărească. L-ați jucat deja?

— Ce, cu el? întrebă King, arătând spre Morse.

— Eu sunt Buddy, spuse omul, și acesta este tot Buddy, zise el ridicând iepurele zdrențaros.

— Ne pare bine de cunoștință, Buddy, răspunse King. Și apoi, privind la iepure: De două ori chiar. Deci îl cunoști pe Sid?

Buddy dădu viguros din cap.

— Jucați jocul.

— Jocul, da, de ce nu îmi arăți și mie? Poți face asta?

Din nou Buddy dădu din cap și zâmbi. Fugi în colțul camerei unde se găsea o cutie cu lucruri. Scoase o minge de tenis și se întoarse la ei.

Se așeza în fața lui Morse și ținu mâna cu mingea sus.

— Bine, acum arunc...

Puterea de concentrare a lui Buddy păru să se piardă și rămase acolo ținând mingea în mână împreună cu iepurele, cu gura căscată și ochii inexpressivi.

King îi veni în ajutor:

— Mingea. Arunci *mingea*, Buddy.

Buddy reveni la viață.

— Bine, acum arunc mingea.

Făcu un gest tipic jucătorilor profesioniști de baseball, dezvelind din anatomia sa mult mai mult decât ar fi dorit atât King, cât și Joan să vadă. Dar aruncă mingea încet și fără forță.

Mingea se îndrepta direct spre capul lui Morse. O secundă înainte de a-l lovi, mâna dreaptă a lui Morse se ridică și prinse mingea. Apoi căzu la loc, cu palma încă strânsă în jurul mingii. Buddy țopăi un pic, apoi făcu o

plecăciune.

— Jocul, întări el.

Se duse la Morse încercând să recupereze mingea, dar degetele lui Morse rămăseseră încleștate pe ea. Buddy se întoarse către ei cu o fața patetică.

— Niciodată nu mi-o dă înapoi. Este rău! Rău, rău, rău!

Carl băgă capul înăuntru.

— Este totul în regulă? A, hei, Buddy!

— Nu-mi mai dă mingea înapoi, se plânse Buddy.

— Nicio problemă. Calmează-te!

Carl se duse, luă mingea din mâna lui Morse și i-o dădu lui Buddy. Acesta se întoarse spre King și întinse mingea.

— Este rândul tău.

King se uită la Carl, care zâmbi și spuse:

— Este în regulă. Este numai un gest reflex. Doctorii au un termen lung care îl definește, dar este singurul lucru pe care îl face Morse. Celorlalți le place mult.

King aruncă ușor mingea către Morse, și acesta o prinse din nou.

— Vine cineva în vizită la el? îl întreabă Joan pe Carl.

— Fratele obișnuia să vină, dar nu l-am mai văzut de mult timp. Cred ca Sid a fost mare mahăr pe vremuri, pentru că acum mulți ani au venit niște ziaristi să facă un reportaj. Dar nu i-a ținut mult când au văzut în ce stare era. Acum nu mai vine nimeni. Acum doar stă în scaunul acela.

— Și prinde mingea, completă Joan.

— Exact.

În timp ce plecau, Buddy veni în fugă după King și Joan. Avea mingea de tenis în mână.

— Poți să iei asta dacă vrei. Eu am mai multe.

King luă mingea.

— Mulțumesc, Buddy.

Buddy ridică iepurele.

— Mulțumește-i și lui Buddy.

— Mulțumesc, Buddy.

El o privi pe Joan și ridică iepurele și mai sus.

— Pupă-l pe Buddy!

King o înghionti pe Joan cu cotul.

— Haide că e drăguț.

— Ce, nici măcar nu apuc să mănânc mai întâi?

Joan pupă iepurele pe obraz, apoi spuse:

— Deci ești prieten bun cu Sidney? Adică Sid.

Buddy dădu din cap atât de tare, încât se lovi cu bărbia în piept.

— Camera lui este chiar lângă a mea. Vrei să vezi?

King o privi pe Joan.

— Suntem aici.

— Unde merge suta, merge și mia, spuse ea ridicând din umeri.

Buddy o luă pe Joan de mână și îi conduse pe hol. King și Joan nu erau siguri că aveau voie în acea parte a spitalului fără să fie însoțiți de un îngrijitor, dar nimeni nu îi opri.

Buddy se opri în fața unei camere și lovi ușa cu palma.

— Asta este camera mea! Vreți să vedeți? E ca lumea.

— Bineînțeles, spuse Joan. Poate ai mai mulți Buddy aici.

Buddy deschise ușa și imediat apoi o închise.

— Nu-mi place să se uite lumea la lucrurile mele, spuse el, privindu-i agitat.

King scoase un oftat lung.

— Bine, Buddy, casa ta, regulile tale.

— Asta este camera lui Sid?

Joan indica una dintre ușile alăturate din stânga celei a lui Buddy.

— Nu, asta.

Buddy deschise ușa din dreapta.

— Este în regulă, Buddy? întrebă King. Putem intra?

— Este în regulă, Buddy? Putem intra? repetă Buddy

privindu-i pe cei doi cu un zâmbet mare pe față.

Joan cercetă holul și observă că nu era nimeni care să îi vadă.

— Cred că este în regulă, Buddy. De ce nu stai tu afară să păzești ușa?

Ea se strecură înăuntru, urmată îndeaproape de King. Buddy rămase la ușă, privind panicat în stânga și în dreapta. Intrară și se uitară prin camera spartană.

— Decăderea lui Sidney Morse a fost lungă și totală, comentă Joan.

— De obicei așa se întâmplă, spuse King în timp ce examina camera.

Mirosul de urină era foarte puternic. King se întreba cât de des se schimbau cearșafurile acolo. Într-un colț, era o masă mică. Pe ea se aflau niște fotografii fără rame. King le ridică.

— Se pare că nu sunt obiecte contondente pe aici, cum ar fi sticlă sau metal.

— Morse nu pare capabil de sinucidere, ca de nimic altceva, de altfel.

— Nu poți ști niciodată - poate înghiți oricând o minge de tenis și să se înece.

King examinează pozele. Una dintre ele era cu doi copii la vârsta de zece ani. Unul avea o bătă de baseball.

— Frații Morse. Aici par a fi în liceu. Ridică o altă poză. Și presupun că aceștia erau părinții lor.

Joan i se alătură și privi fotografiile.

— Mama lor pare să fi fost tipul de casnică.

— Casnică, dar bogată. Asta face diferența pentru mulți oameni.

— Tatăl era tare arătos.

— După cum spuneam, avocatul de succes.

Joan luă poza și o ținu sus.

— Amândoi băieții semănau cu tatăl lor. Sidney era robust și atunci, dar arăta bine. Peter era și el arătos... bine clădit, cu aceiași ochi ca fratele lui. Studie modul

ferm în care acesta ținea bâta de baseball. Probabil că a fost atlet în liceu, a atins apogeul la optsprezece ani și de acolo a urmat căderea. Droguri și infracțiuni.

— Nu ar fi pentru prima oară.

— Ce vârstă ar avea Peter acum?

— Un pic mai tânăr decât Sidney, deci undeva până în șaiszeci de ani, poate.

Ea privi chipul lui Peter.

— Un fel de Ted Bundy¹². Arătos și fermecător, și ți-ar lua gâtul într-o secundă dacă nu ești atent.

— Îmi amintește de o anumită femeie pe care o cunosc eu.

Într-un colț se afla o cutie mică. King se duse acolo și cotrobăi prin ea. Erau acolo articole decupate din ziare vechi și îngălbenite de vreme. Cele mai multe cu relatări despre cariera lui Sidney Morse.

Joan privea peste umărul lui.

— Frumos din partea fratelui său să-i aducă aceste articole. Chiar dacă Sidney nu are cum să le citească.

King nu răspunse. Răsfoia în continuare paginile. Ridică unul dintre articole.

— Acesta vorbește despre începuturile carierei lui Morse ca scenarist. Îmi aduc aminte că mi-a povestit că punea în scena tot felul de piese elaborate, dar nu cred că a făcut prea mulți bani din asta.

— Nu cred că l-a interesat prea mult acest aspect. Fiul unei mame bogate își putea permite asta.

— Ei bine, la un moment dat a abandonat totul și a început să muncească pentru a-și câștiga existența. Una peste alta, poți spune că a pus la cale campania lui Ritter ca pe o piesă de teatru.

12 Theodore Robert Bundy (24 noiembrie 1946 - 24 ianuarie 1989), ucigaș în serie din America care, între 1974 și 1979, a ucis numeroase femei în Washington, Utah, Colorado și Florida. Numărul total al victimelor sale este necunoscut. El a mărturisit 30 de crime; se estimează a fi peste 100. (n. tr.)

— Mai este ceva înainte de a declara pista Sidney Morse înfundată? întrebă ea.

— Nu ar trebui să ne uităm sub pat? întrebă King.

Joan îl privi disprețuitor.

— Asta este treabă de bărbat.

King ridică din umeri și se aplecă apoi cu grijă să privească sub pat. Se ridică rapid.

— Ei bine? întreba ea.

— Nu vrei să știi. Hai să plecăm iute de aici!

În timp ce părăseau camera, Buddy era chiar la ușă, așteptându-i.

— Mulțumim pentru ajutor Buddy, spuse Joan. Ai fost o dulceață.

El o privi pe Joan emoționat.

— Pupat Buddy?

— L-am pupat deja pe Buddy, îi reaminti ea politico.

Buddy păru imediat gata să plângă.

— Nu, acest Buddy, arată el către sine.

Joan rămase cu gura căscată și se uită la King, evident căutând ajutor.

— Îmi pare rău, asta este treabă de fată, spuse el rânjind.

Joan îl privi pe pateticul Buddy, trase aer în piept, îl trase brusc spre ea și îi trase un pupat zdravăn pe buze micuțului om.

Se întoarse, se șterse la gură și i se plânse lui King:

— Câte trebuie să fac pentru un milion de dolari!

Și apoi se îndepărtă.

— Pa, Buddy, spuse King și plecă și el.

Un Buddy foarte fericit dădea frenetic din mână și spunea:

— Pa, Buddy.

Avionul privat ateriză în Philadelphia și treizeci de minute mai târziu King și Joan ajungeau în apropierea casei lui John și Catherine Bruno, într-o suburbie selectă. Când trecură pe lângă casele de cărămidă acoperite cu iederă și înconjurate de grădini impresionante, King o privi pe Joan.

— Așadar, aici sunt vechile fonduri?

— Numai din partea nevestei. John Bruno a crescut într-o familie săracă în Queens, apoi s-a mutat în Washington. A făcut Facultatea de Drept din Georgetown și apoi a lucrat ca procuror în Washington imediat după licență.

— Ai mai întâlnit-o până acum pe doamna Bruno?

— Nu. Voiam să fii și tu cu mine. Prima impresie, știi tu...

O menajeră de origine spaniolă îmbrăcată într-o uniformă apretată, purtând un șorț cu volănașe și afișând o atitudine umilă, îi conduse într-o cameră de zi foarte spațioasă. Femeia aproape că făcu o plecăciune când ieși din cameră. King scutură din cap văzând acest spectacol demodat și apoi își îndreptă atenția către femeia scundă care intrase în cameră.

Catherine Bruno ar fi fost o excelentă primă doamnă, fu prima lui impresie. Era scundă, avea până în patruzeci și cinci de ani, era rafinată, distinsă, sofisticată - chintesența ideii de „sânge albastru” și de bune maniere. A doua impresie fu aceea că era prea plină de ea. Aceasta în principal pentru că atunci când vorbea cu cineva se uita peste umărul respectivului, de parcă nu ar fi vrut să irosească prețioasa ei privire pe o persoană dintr-o clasă socială inferioară aristocrației. Nici măcar nu îl întrebă pe King de ce are capul

bandajat.

Joan oricum acapără repede toată atenția femeii. Întotdeauna avusese darul de a isca furtună într-un pahar de apă. King se forță să-și ascundă un zâmbet când partenera lui începu:

— Timpul nu trece în favoarea noastră, doamnă Bruno. Poliția și FBI-ul au făcut tot ceea ce trebuiau să facă, dar rezultatele lor au fost neglijabile. Cu cât soțul dumneavoastră rămâne mai mult timp dispărut, cu atât scad șansele de a-l aduce înapoi în viață.

Privirea doamnei coborî din nou spre muritorii de rând.

— Și tocmai din acest motiv ați fost dumneavoastră angajați de către oamenii lui John, nu-i așa? Să-l aduceți înapoi sănătos?

— Exact. Am pornit o serie de investigații, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Am spus poliției tot ce știam. Întreabă-i pe ei.

— Prefer să aud de la dumneavoastră.

— De ce?

— Fiindcă, în funcție de răspunsuri, am alte întrebări pe care poliția nu a știut să le pună.

„Și, gândi King pentru sine, vrem să vedem cu ochii noștri dacă minți, fund împăiat ce ești.”

— Bine, dă-i drumul.

Părea atât de plictisită de acest întreg proces, încât King avu impresia că avea o aventură extraconjugală și că salvarea soțului ei ar fi ultimul lucru pe care îl dorea.

— Dumneavoastră ați susținut financiar campania soțului dumneavoastră? întrebă Joan.

— Ce fel de întrebare este asta?

— Este tipul de întrebare la care aș dori un răspuns, spuse Joan cu amabilitate. Vedeți, am dori să găsim motivele, potențialii suspecți și direcții de investigare cât mai promițătoare.

— Și ce are a face suportul meu financiar pentru

campania lui John cu toate astea?

— Ei bine, dacă dumneavoastră ați susținut financiar campania lui John, atunci poate că aveți acces la nume, ați avut discuții private cu soțul dumneavoastră, știți lucruri care să-l preocupe din acest punct de vedere. În cazul în care nu sunteți implicată, va trebui să căutăm în altă parte.

— Bine, atunci pot spune că nu am fost încântată că John voia să intre în politica. Nu avea nicio șansă; toți știam lucrul acesta. Și familia mea...

— Nu a fost de acord? completă King.

— Noi nu suntem o familie *politică*, dacă pot să spun așa. Noi avem o reputație fără pată. Mama aproape că a făcut infarct atunci când a aflat că mă voi mărita cu un procuror criminalist care provenea din altă clasă socială și era și cu zece ani mai în vârstă. Dar îl iubesc pe John. Totuși, a trebuit să mențin un echilibru, și asta nu este întotdeauna ușor. Lucrurile de acest gen nu sunt văzute bine în anumite cercuri. Deci nu pot spune că am fost susținătoarea lui în politică. Totuși, el avea o reputație foarte bună ca avocat. A instrumentat cele mai grele cazuri din Washington și mai târziu în Philadelphia, unde ne-am întâlnit. Își câștigase o reputație națională. Stătea tot timpul pe lângă politicienii din Washington, așa cred că a luat virusul acesta cu politica, și după ce ne-am mutat în Philadelphia. Nu am fost de acord cu ambițiile lui politice, dar sunt soția lui, așa că l-am susținut public.

Joan și King puseseră o întrebare standard la care Catherine a dat un răspuns la fel de standard și de inutil.

— Vă puteți gândi la cineva care ar fi dorit să-i facă rău soțului dumneavoastră? întrebă Joan.

— În afară de cei pe care i-a anchetat, nu. A mai primit amenințări cu moartea, dar nu recent. După ce a părăsit procuratura din Philadelphia, a stat câțiva ani la

o firmă privată, înainte de a intra în politică.

Joan se opri să noteze ceva.

— Cum se numea firma respectivă?

— Era biroul din Philadelphia al firmei din Washington: Dobson, Tyler și Reed. Sediul se afla în centrul Philadelphiei, pe Market Street. O instituție foarte respectabilă.

— Ce fel de muncă făcea acolo?

— John niciodată nu vorbea cu mine despre muncă. Și nici nu l-am încurajat să o facă. Nu mă interesa.

— Dar se presupune că avea de-a face cu procese legale.

— Soțul meu era cel mai fericit atunci când avea la dispoziție o scenă pe care putea evolua. Așa că aş putea spune că se ocupa de procese.

— Și nu a împărtășit niciun fel de îngrijorări cu dumneavoastră?

— Pentru el campania decurgea destul de bine. Nu-și făcea iluzii că ar putea câștiga. Voia doar să spună ce avea de spus.

— După alegeri ce avea de gând să facă?

— Nu a discutat niciodată asta cu mine. Eu am crezut că se va întoarce la Dobson, Tyler.

— Ne puteți spune ceva despre relația lui cu Bill Martin?

— I-a menționat de câteva ori numele, dar asta fusese înainte să mă cunoască pe mine.

— Și nu bănuți de ce văduva lui Bill Martin ar fi dorit să îl întâlnească pe soțul dumneavoastră?

— Nu. După cum am spus, relația aceasta data dinaintea mariajului nostru.

— Fusese prima căsătorie pentru amândoi?

— A lui da, nu a mea, fu ceea ce le oferi ea.

— Și aveți copii?

— Trei. A fost foarte greu pentru ei. Și pentru mine. Eu doar îl vreau pe John înapoi.

Începu să se smiorcăie, ca la comandă, și Joan îi întinse o batistă.

— Cu toții vrem asta, spuse Joan, gândindu-se de fapt mai mult la milioanele de dolari pe care urma să le încaseze. Și nu mă voi opri până nu voi reuși să-l aduc înapoi. Mulțumesc. Ținem legătura.

Apoi plecară și se îndreptară direct către aeroport.

— Ce părere ai? întrebă Joan când ajunseră în mașină. Intuiția ta îți spune ceva?

— Prima impresie: o snoabă care știe mai multe decât ne spune. Dar ceea ce ne ascunde nu are de-a face cu răpirea lui Bruno.

— Sau, dimpotrivă, ar putea avea legătura cu răpirea mai mult decât ne-am putea închipui noi...

— Ea nu pare încântată de aventura lui politică, dar ce fel de nevastă este? Are trei copii și nu avem niciun motiv să credem că nu-i iubește pe ei sau pe soțul ei. Ea are toți banii. Nu are ce câștiga dacă el este răpit. Și ea va trebui să plătească o parte din răscumpărare.

— Dar dacă nu va exista nicio răscumpărare, atunci ea nu plătește nimic. Și redevine liberă să se mărite cu cineva din clasa ei socială, care să nu fie implicat în lumea murdară a politicii.

— Asta este adevărat, spuse el. Numai că noi nu avem destule informații încă.

— Ajungem și acolo. Joan deschise dosarul și se uită în el. În timp ce citea, ea spuse: Atacul asupra ta și al lui Maxwell a avut loc în jurul orei două noaptea. Mă gândeam că eu sunt specială, dar văd că inviți să petreacă noaptea la tine în casă tot felul de femei.

— La fel ca și tine, a dormit în camera de oaspeți.

— Dar tu unde ai dormit?

El o ignoră.

— Cine este următorul pe listă?

Joan închise dosarul.

— Aș dori să mergem la firma asta, Dobson și Tyler, dacă tot suntem în oraș. Dar trebuie să fac niște cercetări înainte. Deci este rândul lui Mildred Martin.

— Ce informații avem despre ea?

— Era devotată soțului ei, care a lucrat cu Bruno în Washington. Unele cercetări preliminare au sugerat că tânărul John Bruno nu și-a îndeplinit prea serios îndatoririle de procuror în Washington și l-a lăsat pe Martin să tragă ponoasele.

— Deci văduva lui Martin nu este un fan al lui Bruno?

— Exact. Bill Martin avea cancer pulmonar în fază terminală. Care se răspândise și la oase. Mai avea de trăit cel mult o lună. Dar asta nu era suficient de repede pentru unii, așa că l-au ajutat. Ea deschise un dosar. Am reușit să obțin o copie a autopsiei efectuate lui Martin. Lichidul de îmbălsămare se răspândise în tot corpul, ajungând chiar și la umoarea vitroasă, care, de altfel, este un loc perfect pentru a depista eventualele urme de otrăvă din organism, pentru că după deces nu se coagulează precum sângele.

— Umoarea vitroasă? Țsta e un fel de lichid din ochi? întrebă King.

Ea aprobă din cap.

— Fusesse depistată o urmă de metanol în mostra din creierul mic pe care au prelevat-o.

— Ei bine, dacă tipul era un băutor înrăit, lucrul acesta nu era neobișnuit. Metanolul se găsește în whisky și vin.

— Corect din nou. Am observat, pentru că și medicul legist a făcut-o. Oricum, metanolul intră, de asemenea, în compoziția lichidului de îmbălsămare.

— Și dacă ei știau că nu va fi nicio autopsie și corpul va fi îmbălsămat...

Joan termină fraza în locul lui.

— ... Procesul de îmbălsămare ar fi putut masca prezența metanolului sau cel puțin să-i deruteze pe

medici atunci când se efectua autopsia.

— Crima perfectă?

— Nu există așa ceva, nu când ne ocupăm noi de caz, întâri Joan zâmbind.

— Așadar, ce crezi că poate să ne spună Mildred?

— Dacă Bruno și-a schimbat programul atunci pentru a se întâlni cu o persoană care s-a autointitulat Mildred Bruno, atunci înseamnă că adevărata Mildred ar fi avut ceva important să-i spună. Din ce cunosc eu despre John Bruno, el nu făcea nimic care nu era în interesul lui.

— Sau care poate să-i facă rău. Și ce motiv ai să crezi că ne va spune nouă?

— Am făcut câteva cercetări și am aflat că și ea este o băutoare înrăită și nu poate rezista unui bărbat frumos care îi acordă oarecare atenție. Sper că înțelegi aluzia. Și dacă o poți face, te rog să-ți dai jos bandajul – ai un păr atât de frumos!

— Și care este rolul tău?

Ea îi zâmbi dulce.

— Eu voi fi nenorocita fără scrupule. Un rol pe care îl joc perfect.

După ce aterizară, King și Joan închiriară o mașină și merseră până la casa lui Mildred Martin, ajungând acolo dimineța devreme. Era o casă modestă și se afla într-o zonă în care nici vecinii nu aveau prea mulți bani. Se afla cam la opt kilometri de clădirea pompelor funebre unde fusese răpit Bruno.

Sunară și bătură la ușă, dar nu răspunse nimeni.

— Nu înțeleg. Am sunat înainte, spuse Joan.

— Hai să verificăm prin spate. Tu ai spus că este o băutoare înrăită. Ar putea fi acolo, beată criță.

În curtea mică din spatele casei, o găsiră pe Mildred la o masă șubredă, pe un scaun asemenea: bea un pahar și fuma o țigară admirându-și grădina. Avea în jur de șaptezeci și cinci de ani, iar fața îi era plină de riduri, ca a unei fumătoare înrăite. Purta o rochie cu imprimeu și sandale de vară, și avea părul vopsit. În afară de rădăcinile albe, culoarea predominantă era un fel de portocaliu. Mirosul de ierburi aromate umplea aerul, ridicându-se dintr-o găleată aflată sub masă.

După ce se făcură prezentările, Mildred spuse:

— Îmi place să stau aici, în spate. Chiar și în ciuda nenorociților de țăntari. În perioada asta a anului, grădina strălucește cu adevărat.

— Îți suntem recunoscători că ai fost de acord să vorbești cu noi, îi zise King cu amabilitate.

Urmase sfatul lui Joan și-și scosese bandajul. Mildred le făcu semn să se așeze pe scaunele de la masă și ridică paharul.

— Eu sunt băutoare de gin și urăsc să beau singură. Cu ce să vă servesc?

Vocea ei era gravă și joasă, purtând amprenta abuzului de lichior și de țigări.

— Un cocktail Screwdriver, spuse Joan privindu-l

repede pe King. Îmi place la nebunie.

— Scotch cu sifon, spuse King. Vă pot ajuta?

Ea râse zgomotos.

— Of, dacă aş fi fost cu patruzeci de ani mai tânără, ai fi putut.

Cu un zâmbet plin de înţeles, se îndreptă clătinându-se spre casă.

— Se pare că nu mai este în doliu, comentă King.

— Au fost căsătoriţi timp de patruzeci şi cinci de ani şi au avut o relaţie bună din toate punctele de vedere. Soţul ei avea în jur de optzeci, era bolnav şi foarte suferind. Poate că nici nu prea are pentru ce să ţină doliu.

— Bill Martin a fost mentorul lui Bruno. Cum aşa?

— Bruno lucra pentru Martin când a început ca procuror criminalist în Washington. Martin l-a învăţat pe Bruno secretele meseriei.

— La procuratură?

— Exact, spuse ea.

King privi în jur.

— Se pare că Martin nu a dus-o prea bine.

— Serviciile din administraţie nu beneficiază de salarii bune, toţi ştim asta. Şi Bill Martin nu s-a căsătorit cu cineva care a moştenit o avere. S-au mutat aici după ce s-a retras din activitate. Mildred a crescut aici.

— Lăsând nostalgia la o parte, nu este un loc în care m-aş grăbi să mă întorc.

Mildred se întoarce cu băuturile pe o tavă şi se așeză.

— Acum, presupun că vrei să trecem la discuţii. Am vorbit deja cu poliţia. Chiar nu ştiu nimic legat de asta.

— Înţelegem, doamnă Martin, spuse King, dar voiam să ne întâlnim şi să vorbim personal.

— Norocul meu. Şi, vă rog, spuneţi-mi Millie. Doamna Martin este soacra mea şi ea este moartă de treizeci de ani.

— Bine, Millie, noi ştim că ai vorbit cu poliţia şi că s-a

făcut o autopsie a cadavrului soțului tău.

— Doamne, asta chiar a fost o totală risipă de timp.

— De ce spui asta? Întrebă rapid Joan.

Mildred îi aruncă o privire piezișă.

— Pentru că nu l-a otrăvit nimeni. Era un om bătrân cu cancer în fază terminală care a murit în pace în propriul pat. Dacă nu voi cădea în grădina mea, atunci așa aș dori să mă duc și eu.

— Știi despre telefonul dat lui Bruno?

— Da, am spus deja poliției, nu l-am dat eu. Mi-au cercetat lista convorbirilor. Se pare că nu m-au crezut.

Joan se aplecă puțin.

— Da, dar s-a raportat că Bruno era foarte agitat din cauza telefonului primit. Poți explica de ce?

— Dacă nu eu am dat telefonul, cum aș putea ști? Din păcate, cititul gândurilor nu e una dintre calitățile mele. Dacă ar fi fost așa, acum aș fi fost bogată.

Joan insistă.

— Uite, privește lucrurile din punctul ăsta de vedere, Millie. Bruno și soțul tău au fost cândva apropiați, dar nu mai erau. Totuși, el primește un telefon despre care crede că este de la tine, prin care-i ceri să vă întâlniți, și devine agitat. Persoana care l-a sunat trebuie să-i fi spus ceva plauzibil ca să se întâmple asta, ceva ce Bruno ar fi asociat logic cu soțul tău.

— Ei bine, poate că este extrem de simplu, cum ar fi faptul că Bill a murit. Eu sper că această veste l-a întristat. În definitiv, ei erau prieteni.

Joan scutură din cap.

— Nu. Bruno știa deja de moartea soțului tău. A fost confirmat. El nu plănuia să meargă la înmormântare până nu a primit telefonul.

Martin își dădu ochii peste cap.

— Asta nu mă surprinde deloc.

— De ce spui asta? Întrebă King.

— Nu o voi lua pe ocolite. Nu eram cel mai înrăit fan

al lui John Bruno, cu toate că Bill îl venera. Bill era cu aproape douăzeci și cinci de ani mai în vârstă și se purta ca un mentor. Acum, nu spun că Bruno nu era bun în ceea ce făcea, dar hai să spunem așa: John Bruno a făcut întotdeauna numai ceea ce a fost în interesul lui John Bruno și al nimănui altcuiva. De exemplu, este la douăzeci de minute distanță de casa în care se află corpul neînsuflețit al mentorului său și nu are decența să facă o pauză în campanie pentru a-și prezenta condoleanțele. Asta numai până primește un telefon, aparent din partea mea? Ei bine, asta este tot ce trebuie să știți despre John Bruno.

— Presupun că nu l-ai fi votat la alegeri, conchise King zâmbind.

Martin râse zgomotos, un râs gros, înfundat și își puse mâna peste a lui.

— Of, dragule, ești așa de drăguț că te-aș pune pe un raft și m-aș uita la tine toată ziua.

După ce spuse asta, nu-și mișcă mâna.

— Ar trebui să-l cunoști mai înainte, spuse Joan pe un ton sec.

— Abia aștept.

Joan continuă:

— Disprețul tău pentru John Bruno a început la un moment anume?

Martin ridică paharul gol și molfăi un cub de gheață.

— Ce vrei să spui cu asta?

Joan se uită peste niște notițe din fața ei.

— Pe vremea când soțul tău era procuror în Washington, au existat unele nereguli cu privire la unele condamnări care au fost anulate. A fost o treabă tare dubioasă.

Martin aprinse o altă țigară.

— A fost tare de mult. Nu-mi mai amintesc așa bine.

— Sunt sigură că, dacă te vei gândi un pic, îți vei aminti, sugera Joan cu fermitate. Poate dacă ai putea să

te oprești din băut? Este foarte, foarte important.

— Hei, interveni King, ia-o mai ușor! Ne face o favoare. Nu este obligată să ne spună nimic.

Femeia întoarse capul către King.

— Mulțumesc, dragule.

Joan se ridică.

— Uite ce, de ce nu termini tu cu întrebările, că eu mă duc să fumez o țigară și să admir minunata grădină. Ridică pachetul de țigări al lui Mildred. Pot să iau una?

— Te rog, drăguță, de ce să mor singură?

— *Chiar, de ce, drăguță?*

Joan se depărtă și King o privi pe bătrână oarecum rușinat.

— Poate fi tare nepoliticoasă uneori.

— Nepoliticoasă? Este o cobră cu tocure și ruj. Tu chiar muncești pentru ea?

— Da. De fapt chiar învăț multe de la ea.

Mildred privi încruntată la Joan care folosea un trandafir pe post de scrumieră.

— Să nu uiți să-ți ții mâinile pe fermoar când este ea în preajmă, altfel riști să te trezești într-o zi fără ceva important.

— Voi ține minte asta. Acum, despre ce vorbea ea, chestiile legate de munca soțului tău, presupun că ai avut niște opinii foarte clare la acea vreme, nu-i așa? De fapt, până la urmă soțul tău a demisionat din cauza acelor nereguli, nu-i așa?

Martin ridică bărbia, însă vocea îi tremura.

— El a luat vina asupra lui, fiindcă era șeful și un om onest. Nu mai sunt mulți oameni ca Bill Martin. Ca în cazul bătrânului Harry Truman, banii s-au oprit la el. Fie că era bine, fie că nu.

— Adică a luat totul asupra lui chiar dacă nu a fost vinovat?

— Mai vreau de băut până nu îmi sparg dinții în gheața asta, spuse ea ridicându-se.

— Tu crezi că a fost vina lui Bruno, nu-i așa? El a părăsit Washingtonul înainte să se producă nenorocirea, a ruinat cariera soțului tău și a plecat în Philadelphia pentru a ajunge șeful procuraturii. Și acolo a efectuat câteva anchete încununate cu succes, a intrat în sectorul privat la o firmă și apoi a candidat pentru funcția de președinte al statului.

— Văd că ți-ai făcut temele.

— Dar soțul tău i-a rămas admirator fidel, deci nu îți împărtășea opiniile, nu-i așa?

Ea se așeză la loc.

— Bill a fost un avocat bun și un foarte prost judecător de caracter. Jos pălăria pentru Bruno; el a spus și a făcut exact ceea ce trebuia făcut. Știai că a sunat aici ca să-i spună lui Bill că va candida la președinție?

King o privi surprins.

— Serios? Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva luni. Eu am răspuns la telefon. Era cât pe ce să cad din picioare când i-am auzit vocea. Am vrut să-i spun ce am pe suflet, dar nu am făcut-o. Mi-am mușcat limba. Am discutat ca niște vechi prieteni. Mi-am povestit de toate lucrurile minunate pe care le-a făcut, despre viața lui minunată din Philadelphia. Îmi venea să vomit. I-am dat telefonul lui Bill și au vorbit o vreme. Tot ceea ce voia Bruno era să se laude și să ne arunce în față toate astea. Să-l facă pe Bill să își dea seama cât de mult evoluase față de el.

— Am crezut că nu mai auziserăți de Bruno de ani de zile.

— Păi, n-a fost decât acea conversație telefonică, și enervantă pe deasupra.

— Bill a spus ceva la telefon care să-l fi putut face pe Bruno să vină apoi la pompele funebre ca să-l vadă?

— Nu. Bill abia dacă vorbea. Era foarte slăbit chiar de atunci. Iar eu cu siguranță nu i-am spus ceva lui Bruno

care să-l agite așa. Chiar dacă mi-aș fi dorit asta, crede-mă.

— Despre treaba de la procuratură?

— Pe lângă alte lucruri.

— Ai avut vreodată dovezi?

— Bruno era avocat, știa să-și acopere bine urmele. Murdăriile lui nu ieșeau niciodată la suprafață. El era de mult plecat când totul a fost descoperit.

— Presupun că nu-ți pare așa de rău că a dispărut.

— John Bruno se poate duce la dracu'. De fapt, sper că este deja acolo.

King se apropie, și de data aceasta el puse mâna peste a ei.

— Millie, este foarte important. În ciuda faptului că autopsia soțului tău a fost neconcludentă, există dovezi că a fost otrăvit, poate cu metanol. Vezi tu, metoda asta de otrăvire ar fi putut fi ascunsă prin procesul de îmbălsămare. Moartea lui și faptul că fusese dus în clădirea pompelor funebre a declanșat toate aceste evenimente. Oricine l-a luat pe Bruno, nu a lăsat asta la voia întâmplării. Soțul tău trebuia să fie acolo la un anumit moment, deci trebuia să fie mort la o anumită dată.

— Asta a zis și FBI-ul, dar vă spun că nimeni nu ar fi putut să-l otrăvească pe Bill. Fiindcă eu am fost cu el în fiecare zi.

— Numai tu? Soțul tău era foarte bolnav înainte să moară. Ai avut vreun ajutor? A venit cineva pe la voi? Lua vreun medicament?

— Da. Iar FBI-ul le-a luat pe toate la analize și nu a găsit nimic. Și eu am mâncat aceeași mâncare, am băut aceeași apă, dar n-am pățit nimic.

King se lăsă pe spătar și ridică din umeri.

— Cineva s-a dat drept tine în clădirea pompelor funebre.

— Așa am auzit. Păi, arăt bine în negru; se potrivește

cu noua mea culoare de păr. Se uită la paharul pe jumătate gol al lui King. Mai vrei unul? El scutură din cap. Ea adăugă: Și lui Bill tot scotch-ul i-a plăcut, până la urmă. Era una dintre plăcerile care îi mai rămăseseră. Avea propria rezervă de Macallan vechi de douăzeci și cinci de ani. Chicoti. În fiecare seară bea câte puțin. Îi puneam în tubul prin care se hrănea cu o seringă mare. De mâncare îi păsa mai puțin, dar când venea vorba de scotch-ul lui, nu mai avea răbdare, și a ajuns până la optzeci de ani, ceea ce nu-i rău deloc.

— Pun pariu că aveți o rezervă bună.

Ea zâmbi.

— La vârsta noastră, ce ne-a mai rămas?

King privi în jos către paharul lui.

— Dar tu? Tu beai vreodată scotch?

— Niciodată, ți-am spus, eu sunt băutoare de gin. Pentru mine scotch-ul nu este cu nimic mai bun decât un diluant de vopsele. E bun dacă vrei să-ți desfunzi nasul.

— Mulțumesc din nou. Ținem legătura. O după-amiază plăcută în continuare.

King se ridică și începu să se depărteze. O privi pe Joan, cu țigara și paharul în mână și îngheță.

„Diluant de vopsea?”

Se întoarse către Mildred.

— Millie, ne poți arăta rezerva specială de scotch a lui Bill?

Despre scotch-ul sau, oricum, marfa secretă a soțului ei, Mildred Martin uitase să spună poliției și FBI-ului. Un test relativ simplu de laborator scosese la iveală existența metanolului în sticlele de băutură.

King și Joan erau la secția de poliție în timp ce Mildred era interogată.

Joan îl privi pe King.

— Ești norocos că ție ți-a turnat din altă sticlă.

King dădu din cap.

— Cum a ajuns sticla otrăvită în casă?

Un bărbat în costum maro se apropie de ei.

— La întrebarea asta cred că am găsit răspunsul.

Era unul dintre agenții FBI care lucrau la acest caz. Joan îl cunoștea bine.

— Bună, Don, i se adresă ea. El este Sean King. Don Reynolds.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile.

— Vă suntem datori cu treaba asta, băieți, spuse Reynolds. Nu am fi știut niciodată despre scotch, ce-i drept nici ea nu ne-a spus despre rezerva secretă a soțului. Testaserăm celelalte băuturi mai înainte.

— A fost meritul lui Sean. Cu toate că nu-mi place să recunosc, adăugă ea zâmbind. Spuneai că știți cum a ajuns sticla acolo?

— Cu câteva luni înainte, soții Martin au angajat o femeie în casă ca să-i ajute. Mai ales că Bill Martin era practic invalid.

— Mildred nu a spus nimic nici despre ea? întreba King neîncrezător.

— A spus că nu crezuse că era important. Femeia nu-i dăduse niciodată lui Bill niciun medicament sau altceva, chiar dacă ea spusese că are licență pentru așa ceva. Lui Mildred îi plăcea să facă personal aceste lucruri. Și

femeia a plecat cu mult timp înainte ca Martin să moară, deci Mildred nu a crezut că este relevant.

— De unde venise femeia?

— A fost o chestie ciudată. A apărut într-o zi și i-a spus că înțelesese că ei ar avea nevoie de ajutor pentru că bărbatul era invalid, că ea ar fi o îngrijitoare profesionistă și că ar fi dispusă să vină pe bani puțini pentru că avea nevoie să muncească undeva. Avea tot felul de hârtii care atestau cele spuse de ea.

— Și acum unde este această doamnă foarte utilă?

— Le-a spus că și-a găsit o slujbă cu normă întreagă în alt oraș. Nu s-a mai întors niciodată.

— Normal că nu s-a mai întors, interveni Joan.

Reynolds dădu din cap.

— Ipoteza noastră este că femeia s-a întors în casă în ziua care a precedat moartea lui Martin și a otrăvit băutura. Pentru a fi sigură că următoarea dată când va bea, va fi și ultima. Sticla cu scotch pe care am găsit-o era plină cu metanol. Metanolul este absorbit greu de organism. Adică între douăsprezece și douăzeci și patru de ore. Dacă ar fi fost tânăr și sănătos, și ar fi fost descoperit imediat și trimis la spital, atunci ar fi putut supraviețui. Dar el nu era tânăr și sănătos; era chiar în fază terminală. Și, de asemenea, soții Martin nu dormeau împreună. După ce Mildred i-a administrat ultimul strop prin tubul de hrană, probabil că el a murit curând. Cântărea numai vreo cincizeci de kilograme, în mod normal, este nevoie de o sută, două sute de mililitri de metanol pentru a uide un adult. Mă îndoiesc că a fost nevoie de atât de mult pentru a-l uide pe Martin.

Reynolds dădu din cap și zâmbi obosit.

— Este ironic că au pus otrava în scotch. Conținând etanol, scotch-ul este antidotul metanolului, pentru că amândouă caută aceeași enzimă. Oricum, era atâtă metanol în sticlă, că etanolul nu a mai contat. Martin probabil că a strigat-o când era în agonie, dar ea nu l-a

auzit sau cel puțin așa susține. Deci este foarte posibil să fi agonizat toată noaptea și abia spre dimineață să fi murit. Oricum, nu putea coborî din pat pentru a cere ajutor cuiva. Era complet invalid la vremea aceea.

— Mildred leșinase probabil de la atâta gin. Și ei îi place să tragă la măsea, spuse King.

Joan adaugă:

— Și infirmiera probabil că învățase care erau obiceiurile la ei în casă, că le plăcea să bea și că nu dormeau împreună. Odată ce a aflat că este băutor de scotch, că are propria rezervă și că Mildred nu bea niciodată din ea, a descoperit metoda de a-l omorî, lăsând totodată și impresia că ea plecase cu mult timp înainte.

Reynolds dădu din cap.

— Putea fi ucis în multe feluri, dar ar fi trebuit să fie o modalitate care să nu necesite autopsiere, fiindcă altfel toată sincronizarea ar fi fost dată peste cap. Martin trebuia să moară în patul lui. Și chiar așa s-a întâmplat. Mildred l-a găsit acolo și a presupus că a murit din cauze naturale, cu toate că doctorii mi-au spus că moartea prin otrăvire cu metanol nu este nici pe departe liniștită. Și metanolul se metabolizează în formaldehidă, care este toxică, dar apoi este oxidată în acid formic. Acesta este de cinci ori mai letal decât metanolul.

— Deci Martin a fost practic murat înainte de a ajunge la pompele funebre, spuse King.

— Exact. După spusele oamenilor din stafful de campanie al lui Bruno, șeful lor era programat să se afle în zonă, în acea zi și în următoarea, pentru a participa la mai multe evenimente. Procedura era ca mortul să fie ținut în clădirea pompelor funebre vreo câteva zile. Martin a murit luni și în aceeași seară a fost dus acolo. Corpul lui a fost expus miercuri și joi, iar înmormântarea era programată pentru vineri. Bruno a venit joi.

— Sincronizare dificilă totuși, remarcă Joan.

Reynolds ridică din umeri.

— Probabil că asta a fost cea mai bună posibilitate pentru ei. Altfel, cum ar fi putut să-l atragă la pompele funebre? Doar nu puteau să-l invite la Martin acasă. Probabil că nu aveau altă posibilitate. Sigur că a fost riscant, dar au reușit.

— Și nimic din trecutul femeii nu a putut fi verificat, nu? spuse Joan.

Reynolds clatină din cap.

— Ca să folosesc un clișeu, a dispărut complet, fără urmă.

— Descrierea?

— Femeie în vârstă, cel puțin cincizeci de ani, înălțime medie, robustă. Avea păr castaniu cu câteva fire albe, dar se putea să fi fost vopsită. Și, fiți atenți aici, ea i-a spus lui Mildred că o cheamă Elizabeth Borden.

King exclama:

— Elizabeth Borden, ca Lizzie Borden care i-a dat mamei sale patruzeci de lovituri.

— Și când a văzut ce a făcut, i-a ars și tatălui ei patruzeci și una, adăugă Joan.

— Deci avem de-a face cu niște persoane care au un simț al umorului bolnăvicios și macabru, spuse Reynolds.

Joan îl fixă cu privirea.

— OK, sunt criminali inteligenți, care citesc multă istorie a criminalității. Dar tot criminali sunt.

— Bine, mulțumesc din nou pentru ajutor. Nu știu unde ne va duce această informație, dar este mai mult decât știam până acum.

— Ce se va întâmpla cu Mildred? întrebă King.

Reynolds ridică din umeri.

— Nu putem aresta pe cineva numai pentru că este prost; altfel, am fi nevoiți să arestăm cel puțin jumătate

din populație. Dacă nu descoperim ceva incriminatoriu, nu vom face nimic cu ea. Dar dacă ar fi avut de a face cu treaba asta, atunci cu siguranță ar fi aruncat scotch-ul. Se întoarce spre Joan. Am auzit că investighezi răpirea lui Bruno în numele familiei. Super! Știi că nu vei face nicio prostie și că deja ai descoperit ceva ce nouă ne scăpase, așa că, dacă ai nevoie de ceva, poți să apelezi la noi.

— Ciudat că ai adus vorba de asta, am aici o listă, replică Joan.

În timp ce Joan și Reynolds discutau afaceri, King o privi pe Mildred Martin cum iese din camera de interogatoriu. Nu mai părea aceeași femeie. Vorbăreață, nostimă, plină de energie, când o întâlnise prima oară, acum arăta de parcă urma să se întâlnească cu soțul ei pe lumea cealaltă.

După ce Reynolds se îndepărtă, Sean o privi pe Joan.

— Acum unde mergem?

— Mergem la pompele funebre.

— Agenții federali au curățat deja zona.

— Da, la fel cum au făcut și cu Mildred Martin. Pe de altă parte, îmi plac clădirile pompelor funebre. Acolo auzi cea mai picantă bârfă despre robii lui Dumnezeu, mai ales de la așa-zișii *prieteni*.

— Joan, chiar că ești o cinică.

— Recunosc. Este una dintre cele mai atrăgătoare calități ale mele.

Polițiștii o conduseră pe Mildred acasă și apoi plecară. În capătul străzii, o mașină neagră, cu doi agenți FBI înăuntru, se pierdu în întuneric.

Bătrâna intră în casă și încuie ușa în urma ei. Avea atât de mare nevoie să bea un păhărel! De ce procedase astfel? Era atât de perfect și ea stricase totul, dar apoi își revenise. Da, își revenise. Totul era în regulă. Se întinse după gin și își umplu paharul, folosind foarte puțină apă tonică.

Bău jumătate din pahar și începu să se calmeze. Totul va fi bine. Era bătrână, ce i-ar fi putut face FBI-ul? Nu aveau nicio dovadă; ea avea să fie bine.

— Mildred, ce mai faci?

Scapă paharul din mână și scoase un strigăt.

— Cine este acolo? întrebă întorcându-se cu spatele la dulapul cu băutură.

Bărbatul înaintă un pic, rămânând totuși în umbră.

— Un vechi prieten.

Ea îl privi cu atenție.

— Nu te cunosc.

— Ba mă cunoști. Eu sunt omul care te-a ajutat să-ți omori bărbatul.

Ea ridică bărbia.

— Eu *nu* l-am ucis pe Bill.

— Ei bine, Mildred, metanolul pe care l-ai injectat în corpul lui sigur a făcut-o. Și i-ai dat telefon lui Bruno exact așa cum ți-am cerut să o faci.

Ea se uită mult mai de aproape.

— Tu ai fost?

El se apropie și mai mult.

— Te-am răzbunat pe John Bruno, te-am îmbogățit cu o asigurare de viață și te-am ajutat să-l cruți de mizeria asta de viață pe amărâtul de bărbat-tu. Și tot ceea ce

te-am rugat a fost să joci după cum ți-am spus. Asta a fost tot ceea ce ți-am cerut și m-ai dezamăgit.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse ea cu o voce tremurată.

— Regulile, Mildred. Regulile mele. Și aceste reguli nu includeau o vizită la secția de poliție și un interogatoriu la FBI.

— Au fost acei oameni care au venit pe aici și au pus tot felul de întrebări.

— Da, King și Dillinger, știu. Continuă, spuse el binevoitor.

— Eu... eu doar am vorbit cu ei. Le-am spus exact ce mi-ai spus tu să le spun, despre Bruno adică. Exact ce mi-ai spus tu.

— Și evident că ești mai mult decât sinceră. Continuă, Mildred, spune-mi tot.

Femeia tremura îngrozitor.

— Calmează-te, mai toarnă-ți un pahar, o liniști el.

Ea îl ascultă.

— Eu... noi vorbeam despre scotch. Le-am spus că lui Bill îi plăcea scotch-ul, asta este tot. Îți jur.

— Și tu ai pus metanol în sticla de scotch?

— Da, în sticla specială a lui Bill. Macallan.

— De ce ai făcut asta, Mildred? Noi ți-am dat metanolul. Tu trebuia să-l pui în seringă și apoi să-l injectezi în tubul prin care se hrănea. Simplu și frumos. Tot ceea ce aveai de făcut era să urmezi instrucțiunile.

— Știu, dar... nu puteam să o fac așa. Nu am putut. Îi dădeam scotch-ul lui ca de obicei. Vezi? L-am amestecat în sticlă și apoi l-am injectat în el.

— Bine, atunci de ce nu ai aruncat apoi sticla la gunoi?

— Aveam de gând, dar mi-a fost frică să nu mă vadă cineva. Eu arunc multe sticle goale de băutură, dar știu că unii dintre vecinii mei mă suspectează că mi-am ucis soțul pentru banii de pe asigurare. Era posibil să îmi

umblu în gunoi. Și, chiar dacă aș fi spălat sticla sau aș fi spart-o, poliția tot ar fi găsit cioburile cu urme pe ele. Eu mă uit la televizor la documentarele polițiste. Eu știu! M-am gândit că este mai bine să o las acolo unde este. Și apoi nici nu mai voiam să mă apropiu de ea. Mă... mă simțeam vinovată, în legătură cu Bill.

Tăcu și începu să bea cu repeziciune din pahar.

— Dar ai adus vorba despre asta, iar King și Joan au pus toate cap la cap. Și de ce nu le-ai arătat sticla de scotch pe care o ai în dulăpiorul de băuturi?

— Nu era Macallan. I-am spus tânărului că Bill nu consuma decât Macallan. M-am... m-am speriat. I-am spus că încă mai am sticla. Mi-a scăpat. Adică, totul mergea perfect și apoi a strigat să aduc scotch-ul. M-am gândit că, dacă nu-i arăt sticla, va bănuu că este ceva suspect la mijloc.

— Fără îndoială ar fi fost. Doamne, cât de bine te pricepi să spui totul unor străini.

— El a fost un adevărat domn cu mine, spuse ea defensiv.

— Cu siguranță a fost. Deci au luat sticla, au analizat conținutul și au găsit urme de otravă. Ce ai spus la poliție?

Mildred era tare încântată de sine.

— Le-am spus că o infirmieră a stat la noi o perioadă și am angajat-o să aibă grijă de Bill. Și că ea a fost aceea care a turnat otrava. Chiar le-am dat și un nume. Făcu o pauză și adăugă încântată: Elizabeth Borden. Înțelegi? Lizzie Borden. Chicoti. Inteligent, nu?

— Uimitor! Și tu te-ai gândit la toate astea în drum spre poliție?

Ea înghiți toată băutura din pahar, aprinse o țigară și suflă fumul.

— Întotdeauna am fost rapidă la chestia asta. Cred că aș fi fost un avocat mai bun decât a fost soțul meu.

— Cum ai spus că ai plătit pentru serviciile acestei

femei?

— Să plătesc?

— Da, să plătești. Doar nu le-ai spus că muncea pe gratis, nu? Foarte rar găsești aieva un suflet atât de nobil.

— Plata, ei bine, le-am spus... adică, am fost cam vagă aici.

— Și ei nu au insistat?

Ea scutură țigara pe jos și ridică din umeri.

— Nu, nu au făcut-o. Au crezut tot ce le-am spus. Sunt văduva bătrână și îndurerată. Deci totul este perfect.

— Mildred, hai să-ți spun ce fac ei acum fără niciun dubiu. Verifică registrele de la bancă și plățile făcute de tine ca să afle cum ai plătit-o pe „Lizzie”. Și nu vor descoperi nimic. Apoi îi vor interoga pe vecinii tăi băgăreți, care vor spune că nu au văzut nicio femeie, pentru că ea nici nu există. Și apoi FBI-ul se va întoarce să te ia iar la întrebări și cu siguranță acea vizită va fi foarte neplăcută.

— Chiar crezi că vor face toate aceste investigații? Întrebă ea îngrijorată.

— Ei sunt de la FBI, Mildred. Nu sunt proști. Nu atât de proști ca tine.

Se apropie și mai mult. Astfel, ea putea acum să vadă ce avea el în mână: o țeavă de fier. Începu să țipe, dar el se năpusti în față și îi îndesă în gură o cârpă, apoi îi acoperi gura și îi lega mâinile cu bandă adezivă. O apucă de păr și o trase în hol, deschizând o ușă.

— Mi-am luat libertatea de a-ți pregăti o baie, vreau să te găsească frumoasă și curată când vor veni.

O aruncă în cada plină și apa se revărsă peste margini. Ea încercă să iasă, dar el o împinse cu țeava la loc. Cu gura și mâinile legate și cu plămânii ei chinuiți, muri de două ori mai repede decât Loretta Baldwin. Bărbatul luă o sticlă de scotch din dulăpior, turnă lichidul în apă, apoi o sparse în capul ei. La final îi

desprinse banda adezivă de pe gură, o deschise și îi îndesă acolo un pumn de bani luați din poșeta ei.

„Unde trebuie să se ducă omul pentru a găsi ajutoare de nădejde? Unde?!”

Privi în jos către ea și spuse:

— Să fii mulțumită că ești moartă, Mildred. Ai noroc că nu mai trebuie să simți furia mea acum, pentru că e extrem de mare!

Când făcuse planurile, luase în considerație uciderea lui Mildred, dar atunci ar fi ridicat destul de multe întrebări. Decizia avea să-l coste. Totuși, nu era nimic care să-l incrimineze pe el. Era însă clar că aceeași persoană era responsabilă pentru uciderea celor două femei, Mildred Martin și Loretta Baldwin. Acest lucru cu siguranță mai mult va încurca autoritățile decât le va ajuta. Nu-i convenea acest lucru, dar acum nu mai avea ce face. Își coborî privirea la ea cu ură. „Femeie proastă!”

Ieși pe ușa din spate și privi în lungul străzii, unde știa că se ascunde FBI-ul.

— Duceți-vă la ea, băieți, murmură el. E numai a voastră.

Câteva minute mai târziu, vechiul Buick se îndepărta încet, pe drum.

Avionul privat pe care îl folosea Joan era ca un club select cu aripi și motoare. Avea lambriuri din lemn de mahon, scaune învelite în piele, televizor, bucătărie complet utilată, bar, stewarzi, chiar și un mic dormitor, unde Joan se duse să tragă un pui de somn. King rămase la locul lui, moțâind și el. Nu descoperiseră nimic la pompele funebre. Acum, avionul îi ducea înapoi la Washington, D.C. Înainte de a face alte investigații, Joan voia să mai verifice unele lucruri la birou.

În timp ce avionul se apropie de destinație, Joan ieși în grabă din dormitor. Stewardul strigă după ea:

— Doamnă, trebuie să stați pe scaun.

Ea îl privi încruntată și își continuă drumul. Ajunse la King, care încă mai dormea, și îl scutură.

— Sean, trezește-te. Acum!

El nu se clinti. Ea i se sui în poală, cu fața foarte aproape de a lui și începu să-l palmuiască.

— Trezește-te, la naiba!

Într-un final el se trezi, amețit. Când începu să conștientizeze ce i se întâmpla, observă că Joan era desculță, cu fusta ridicată pe coapse, încolăcindu-l.

— La naiba, Joan, dă-te jos de pe mine! Nu am chef de așa ceva acum.

— Idiotule! Este legat de Mildred Martin.

Sean stătea drept acum, după ce ea coborâse de pe el și se așezase alături, punându-și centura.

— Vorbește! spuse el.

— Mi-ai spus că Mildred ți-a povestit cum Bruno a sunat și i-a spus lui Bill că s-a hotărât să candideze la președinție? Și că ea a vorbit cu el?

— Exact. Și?

— Tu ai auzit vocea femeii. Era ca un trombon. Îmi spui tu mie cine ar putea să imite vocea aia pentru a-l

atrage pe Bruno într-o capcană, și el să nu-și dea seama?

King lovi cu palmele mânerulele scaunului.

— Exact! Cum ai putea să imiți acea voce dacă nu ai fumat și nu ai băut timp de cincizeci de ani?

— Și nu ai avea polipii de dimensiunea unor mingi de golf.

— Așadar, ne-a mințit. Ea l-a sunat pe Bruno și l-a rugat să vina să o vadă la pompele funebre.

Joan dădu din cap.

— Și asta nu e tot. L-am sunat pe agentul Reynolds de la FBI. El nu a fost foarte sincer cu noi. Ei au bănuț de la început că povestea ei este falsă și investighează acum pentru a fi sigur că ea este implicată sau nu. Familia Martin nu avea mulți bani, cum și-ar fi permis o îngrijitoare?

— Nu știu. Poate că își permiteau.

— Adevărat, dar dacă ar fi avut banii necesari, datorită vârstei lor, ar fi avut totodată și dreptul la rambursarea unei părți din cheltuieli din partea statului prin programul Medicare.

King se prinse repede.

— Deci cei de la Medicare ar trebui să aibă niște înregistrări referitoare la ei. Dar dacă Mildred a dat bani direct din buzunar...

Ea îi termină ideea:

— Atunci plățile s-ar fi înregistrat la bancă. Asta verifică Reynolds. Când a întreat-o de banii dați îngrijitoarei în speranța obținerii unui nume, Mildred s-a poticnit groaznic. El nu a spus nimic pentru că nu voia ca Mildred să devină suspicioasă. A postat agenți pe strada ei, destul de departe de casă, încât să nu-i observe. Nu vrea s-o sperie și să fugă.

— Prin urmare, dacă toate astea sunt adevărate, e posibil ca ea să știe la cine este Bruno.

Când avionul ajunsese la destinație și se opri, telefonul

lui Joan sună.

— Da. Ascultă timp de un minut, spuse „mulțumesc”, închise telefonul și se întoarse către King zâmbind. Doamne, FBI-ul poate face minuni uneori. Niciun formular la Medicare, niciun cec pentru îngrijitoare și nicio retragere de numerar de la bancă. Și peste toate, Bill Martin avea o asigurare de viață în valoare de jumătate de milion de dolari, iar Mildred este singura beneficiară. Din moment ce Bill Martin avea asigurarea de mai mulți ani, atunci FBI-ul s-a gândit că nu este un motiv de crimă. De altfel, ea ar fi trebuit doar să aștepte câteva luni și tot ar fi încasat banii, pentru că el nu mai avea mult de trăit. Federalii s-au dus s-o ridice pe Mildred. Ea i-a dat acel apel lui Bruno de la un telefon public.

— Nu pot să cred că ea și-ar omorî bărbatul pentru bani. Îi părea foarte devotată.

— Sean, cu toată inteligența și rafinamentul tău, dragule, nu știi nimic despre femei.

Când se prezentă la raport în biroul din Washington al Serviciului Secret, Michelle primi instrucțiuni să facă muncă de birou pentru următoarea lună, cel puțin.

— Am câteva zile de concediu restante. Vreau să le iau acum, te rog, îi spuse ea superiorului ei.

El clătină din cap.

— De ce? Doar nu o să am misiuni la birou.

— Îmi pare rău, Mick, ordinul vine de mai sus.

— Walter Bishop?

— Îmi pare rău, nu pot spune.

Michelle se duse direct în biroul lui Bishop pentru a-l întreba. Doar ce avea de pierdut?

Primele lui cuvinte nu fură prea încurajatoare.

— Ieși afară! lătră el.

— Doua săptămâni de vacanță, Walter. Am zile de concediu și vreau să le iau.

— Cred că glumești. Vreau să te știu într-un loc unde să te pot supraveghea.

— Nu sunt un copil. Nu am nevoie să fiu supravegheată.

— Consideră-te norocoasă. Și un sfat de la mine: stai departe de Sean King.

— Ce, acum îmi spui și cu cine pot fi prietenă?

— Prietenă? Oamenii mor în jurul lui. Aproape că era să fii ucisă.

— La fel și el!

— Pe bune? Din câte am auzit eu, el a avut un cucui, iar tu era să-ți frângi gâtul.

— Ești mult pe lângă, Walter.

— Știi că atunci când Ritter a fost ucis umblau zvonuri că Sean King fusese plătit să se uite în alta parte.

— Și apoi l-a ucis pe atacator. Ce sens are?

— Cine știe? De fapt, uită-te la viața lui de acum.

Trăiește într-o casă mare, făcând o grămadă de bani.

— O, da! Bun plan de a-și strica viața.

— Sau poate a făcut un târg cu cineva în urmă cu opt ani și acum este ziua scadenței.

— Dar asta este o nebunie!

— Oare? Eu cred că judecata ta a fost umbrită de un tip care arată bine și în jurul căruia se petrec numai lucruri rele. Gândește ca un profesionist și poate că vederea ta se va limpezi. Între timp, tu vei avea fundul plin de vânătași de la atâta stat pe scaunul de la birou.

Telefonul sună și Bishop răspunse răstit:

— Da? Ce? Cine a...? Fața lui Bishop se făcu roșie de tot. Trânti telefonul și nu se mai uită la Michelle. Ia-ți vacanța aia! spuse el încet.

— Ce? Nu înțeleg.

— Bine ai venit în club. Și îți poți ridica arma și insigna când pleci. Acum ieși naibii din biroul meu!

Michelle plecă înainte să se răzgândească „cei de sus”.

În aceeași clădire din care Michelle pleca nelămurită cu insigna și arma, câțiva bărbați serioși erau adunați într-o sală de conferințe. Ei reprezentau Serviciul Secret, FBI și Serviciul de Șerifi. Bărbatul din capul mesei puse telefonul în furcă.

— Bine, oficial, Maxwell este în vacanță.

— Îi lăsați suficientă funie cât să se poată spânzura? Întrebă un bărbat de la FBI.

— Poate că da, poate că nu. El se uită spre celălalt capăt al mesei. Ce spui?

Jefferson Parks puse jos sucul și se gândi la întrebare.

— Păi, hai să ne uităm la ce avem până acum. Loretta Baldwin are probabil legătură cu asasinarea lui Clyde Ritter. Conform celor declarate de King poliției, arma găsită în curtea din spatele casei ei a fost cea pe care Loretta a văzut-o în acea debara din hotelul Fairmount.

Ea îl șantaja pe respectivul, care până la urmă a și ucis-o.

Bărbatul din capul mesei era șeful Serviciului Secret și nu părea deloc mulțumit de aceasta teorie.

— Asta poate însemna că Arnold Ramsey nu a acționat singur în uciderea lui Ritter.

Agentul FBI interveni:

— Dar dacă Sean King este cel care a ucis-o pe Loretta? Poate că îl șantaja pe el. Apoi prin intermediul lui Maxwell a aflat cine este și a ucis-o. Apoi a dezgropat pistolul, pe care, în mod foarte convenabil, îl pierde.

Parks scutură din cap.

— King are alibi pentru momentul când Loretta a fost ucisă. Și de ce ar fi avut nevoie să ascundă un pistol într-o debara a hotelului? El îl omorâse pe Arnold Ramsey. Și atunci când a pierdut pistolul, atât el, cât și Maxwell au fost răniți. Și viața lui King a fost dată peste cap de toate evenimentele astea.

— Deci tu crezi că este nevinovat?

Parks stătea drept. Nu mai avea de mult alura unui băiat de la țară, iar vocea îi era aspră.

— Nu, nu cred neapărat asta. Dar sunt în aceasta meserie de suficient de mult timp ca să știu când cineva nu este sincer cu mine. El îmi ascunde ceva. Numai că nu am idee ce anume. Am totuși o teorie. Poate ca este implicat cumva în asasinarea lui Ritter și, ucigându-l pe Ramsey, a șters urmele.

Acum directorul clătină din cap.

— Cum vine asta mai exact? Ce ar fi putut Ramsey să-i ofere drept plată? Era profesor la o universitate de mâna a doua. Și presupun că Sean King nu ar fi devenit trădător pentru nimic sau pentru niște principii politice.

— Ei bine, nici nu știm care sunt convingerile politice ale lui King, nu-i așa? Și toată lumea a văzut caseta video. Nici măcar nu se uita la Ritter.

— El a spus că atunci și-a pierdut concentrarea.

Parks nu părea convins.

— Asta spune el. Dar dacă a fost distras în mod intenționat?

— Dacă ar fi fost așa, ar fi trebuit să ne spună.

— Nu și dacă ar fi acoperit pe cineva și nu dacă ar fi fost ceva compromițător. Și vrei să vorbim despre plată, bine. Câți dușmani crezi că avea Clyde Ritter? Câți oameni puternici din celelalte partide ar fi dorit să-l vadă afară din cursă? Așa că el acceptă pedeapsa pentru că a fost „distras” și apoi pleacă cu milioanele lui și duce o viață frumoasă.

— Bine, unde sunt milioanele astea?

— Trăiește într-o casă mare, are o mașina bună, duce o viață liniștită, replică Parks.

— A câștigat un proces de calomnie, spuse directorul. Și nici nu-l învinuiesc, la câte porcării s-au spus atunci despre el. Nu era totuși chiar un ratat. Câștigase cam toate distincțiile din Serviciul Secret. Fusesse rănit de două ori.

— Bine, a fost un agent bun. Agenții buni devin uneori agenți corupți. Dar în ceea ce privește banii, s-au amestecat cu cei pe care i-a câștigat ulterior. Doar nu i-ați făcut un control financiar ca să știți.

Directorul stătea sprijinit pe spătar și nu mai părea atât de încrezător acum.

— Și cum se leagă exact toate astea de răpirea lui John Bruno? Întrebă agentul FBI. Nu ați spus că au legătură?

— Ei bine, dacă tot veni vorba, interveni Parks, ce legătură are asta cu omul meu, Howard Jennings?

— Haide să nu complicăm inutil lucrurile. S-ar putea să nu existe nicio legătură, spuse agentul FBI. E posibil să avem trei cazuri separate: Ritter, Bruno și individul ucis, aflat în programul de protecția martorilor.

— Tot ceea ce știu este că agenții King și Maxwell continuă să apară în mijlocul evenimentelor, spuse

directorul. Priviți lucrurile așa: acum opt ani, King fie a încurcat lucrurile, fie a devenit trădător și noi am pierdut un candidat la președinție. Acum, Maxwell o face lată și avem același rezultat.

— Nu chiar același, spuse Parks. Ritter a fost ucis pe loc, Bruno a fost răpit.

Directorul se aplecă înainte pe scaun.

— Ei bine, scopul acestei grupe operative alcătuite aici este de a da de cap evenimentelor cât mai repede, înainte ca totul să degenereze într-un scandal monstruos. Și tu, Parks, tu ești deja în contact cu ei, așa că trebuie să continui ceea ce făceai.

— Variabila cealaltă este Joan Dillinger, spuse Parks. Nu-mi pot da seama ce este cu femeia asta.

Directorul zâmbi.

— Nu ești prima persoana care spune asta.

— Nu, este mai mult decât atât. Am avut de curând o discuție cu ea și mi-a spus niște lucruri ciudate. Cum că i-ar fi datoare lui Sean King. Pentru ce anume, nu a vrut să-mi zică. Dar s-a chinuit destul de tare ca să mă convingă totuși că el nu este vinovat.

— Nu este așa de neobișnuit - au fost colegi.

— Exact, și poate că și mai mult. Și făceau amândoi parte din echipa care-l apăra pe Ritter, nu-i așa? spuse Parks, lăsând întrebarea în suspensie.

Directorul era acum și mai încruntat.

— Joan Dillinger a fost unul dintre cei mai buni agenți ai noștri.

— Exact, și acum este angajată la o mare firmă privată. Se ocupă de investigarea răpirii lui John Bruno și, dacă îl găsește, pun pariu că ia o grămadă de bani. Am aflat că i-a cerut lui King să o ajute la investigații și mă îndoiesc că el o va face pe gratis. Făcu o pauză apoi continuă: Bineînțeles că este ușor să găsești pe cineva dacă știi deja unde este.

— Însemnând ce? întrebă directorul brusc. Că doi

foști agenți ai Serviciului Secret au răpit un candidat la președinție și acum sunt plătiți împărâtește pentru a-l găsi?

— Da, asta însemnând, spuse Parks fără menajamente. Presupun că nu sunt aici pentru a vă spune numai lucruri care vă convin. Nu mă pricep la așa ceva. Vă pot trimite alt șerif care poate face asta.

— Și tu crezi că Howard Jennings a fost ucis de King? Întrebă iar directorul, nervos.

— Habar n-am. Ceea ce știu este că pistolul lui King este arma crimei, iar el se afla prin apropiere fără un alibi solid.

— Destul de prost pentru un om care plănuia o crimă.

— Sau foarte deștept, fiindcă se poate ca un judecător și niște jurați să creadă că i-a fost înscenat totul.

— Și care este motivul pentru care l-a ucis pe Jennings?

— În cazul în care King și Dillinger ar fi plănuit să-l răpească pe John Bruno și Jennings ar fi descoperit complotul pe vremea când lucra pentru King, cred că ar fi un bun motiv pentru crimă.

Toți bărbații tăcură câteva minute până când directorul rupse tăcerea:

— Sunt toți în colimator acum. King, Maxwell și Dillinger - un triumvirat tare straniu, dacă stai să te gândești. Treceți înapoi la munca de teren și țineți-ne la curent!

Parks se uită roată la ei.

— Bine, dar să nu te aștepti la rezultate peste noapte. Și să nu te aștepti să fie numai rezultatele care îți convin.

— Acum, spuse directorul, cred că așteptăm să se producă inevitabilul. Și, în timp ce Parks se întorcea să plece, directorul adăugă: Șerifule, când se va întâmpla, ai grijă să nu fii prins la mijloc.

În garaj, Parks o văzu pe Maxwell îndreptându-se spre mașina ei.

— Agent Maxwell! strigă el. Michelle se depărtă de vehicul. Am auzit că ți-ai luat concediu.

Ea se uită ciudat la el și apoi conștientiză cine este.

— Ai avut vreun amestec în asta?

— Unde te îndrepti? Wrightsburg?

— De ce vrei să știi?

— Ce-ți mai face gâtul?

— Bine. Voi fi capabilă să încep să strig în cel mai scurt timp. Nu mi-ai răspuns la întrebări. Tu ești motivul pentru care mi-au dat drumul?

— Poate, cu toate astea eu cred mai degrabă că este o garanție decât un motiv în toată regula. Dacă mergi la Wrightsburg, aș dori să mă iei și pe mine.

— De ce?

— Ești fată deșteaptă, cred că știi răspunsul la întrebarea asta.

În timp ce se urcau în mașină, Parks continuă:

— Se pare că tu și Sean King ați legat o prietenie serioasă.

— Îmi place de el și îl respect.

— Aproape că ai fost omorâtă din cauza lui.

— Nu a fost deloc vina lui.

— Da, bănuiesc că da.

Felul în care rosti cuvintele îi smulse o privire tăioasă lui Michelle, dar omul legii se uita deja pe fereastră.

Joan și King stăteau la un hotel în Washington când femeia primi veștile despre uciderea lui Mildred Martin. Îl sună pe King în cameră și îi spuse.

— La naiba! exclamă el. Uite cum se duce alt potențial martor.

— Și știi ce înseamnă asta, Sean.

— Da, cine a ucis-o pe Loretta Baldwin a ucis-o și pe Mildred Martin. Adăugă sarcastic: Numai dacă nu crezi că doi criminali își pot uide victimele în același mod.

— Deci s-a confirmat. Ne-a mințit. Ea l-a sunat pe Bruno, și-a otrăvit soțul și partea cu Lizzie Borden a fost pură invenție. Dar de ce a ucis-o?

Niciunul din ei nu avea răspunsul la întrebarea asta.

Spre după-amiază plecară către Wrightsburg. Aranjară din timp să se întâlnească cu Parks și Michelle la masa de prânz acasă la King.

Michelle și Parks aduseseră mâncare chinezească la pachet și se așezaseră pe terasa ce dădea spre lac, pentru a mânca și discuta despre caz.

— Ne-am gândit că veți fi tare flămânzi după toată munca asta de detectivi, spuse Parks în timp ce îndesa puiul în gură. Am auzit de la FBI că faci curse lungi cu avionul pentru cazul ăsta al lui Bruno.

— Mulți kilometri și niciun rezultat, răspunse King.

Îi luă câteva minute lui Joan pentru a-i pune la curent cu evenimentele și cu discuțiile avute cu Mildred Martin și Catherine Bruno, precum și cu tentativa de conversație cu Sidney Morse.

— Se pare că Peter Morse a câștigat premiul cel mare, conchise Michelle. Mă întreb unde o fi?

— Poate fi în Ohio, răspunse King. Mă gândesc la o insulă însořită.

— Sună minunat! exclamă Joan. Mi-aș dori să încerc.

Parks se uită peste niște notițe, apoi adăugă:

— Bine, Michelle, spune-mi ce ai discutat cu amicul lui Ramsey de la Colegiul Atticus, Horst.

— Jorst, îl corectă Michelle.

— Exact. Și se pare că nu prea ne lămurește cu nimic.

— Ramsey avea în mod evident o problemă cu Clyde Ritter, spuse King.

— Era numai din motive politice, întrebă Parks, sau mai era ceva?

King ridică din umeri.

— Ramsey era un protestatar împotriva Războiului din Vietnam, absolvise la Berkeley și era un radical, în tinerețe cel puțin. Ritter era un fost predicator la televizor și pe atât de conservator pe cât era Ramsey de liberal. La naiba, dacă Ritter ar fi avut un pistol, probabil că l-ar fi împușcat el pe Ramsey primul!

— Cred că Thornton Jorst merită mai multă atenție, spuse Michelle. Tot ceea ce ne-a spus avea sens - prea mult sens chiar, de parcă s-ar fi străduit prea mult să umple golurile din informațiile noastre, spunându-ne exact ceea ce aveam noi nevoie să aflăm. Și era ceva straniu în comportamentul lui.

— Interesant, spuse Joan în timp ce își sorbea ceaiul.

— Și urmează să vorbim cu Kate Ramsey imediat ce se întoarce în Richmond, adăugă Michelle.

— Ce s-a întâmplat cu mutarea ta? întrebă King.

— Mi-au transformat-o în concediu.

— Măi să fie, dar grijuliu a mai devenit Serviciul Secret, remarcă Jean.

— Cred că bunul șerif de aici a avut de-a face cu asta.

Toți se întoarseră spre Parks, care era vădit stingherit. El puse bețișoarele jos și luă o gură de vin.

— Bun vin!

— Ar trebui să fie, spuse King.

— Scump?

— De obicei prețul nu are nicio legătură cu calitatea

vinului. Sticla asta face poate douăzeci și cinci de dolari și cu greu găsești un Bordeaux mai bun la de trei ori prețul asta.

— Trebuie să mă inițiezi și pe mine în treaba asta, Sean. Este atât de impresionant, spuse Joan, apoi toată atenția ei se îndreaptă spre Parks. Așadar, Jefferson, în legătură cu această salvare a agentului Maxwell pe care tu ai orchestrat-o... Cărui fapt datorăm această minune?

Parks își drese vocea.

— Bine, vă voi spune pe șleau. Mie nu prea îmi place să vorbesc aiurea.

— Sună incitant, spuse ea. Sunt numai urechi.

— Joan, las-o mai moale, o avertiză King. Continuă, îl îndemnă pe Parks.

— A fost alcătuită o coaliție de forțe între FBI, Serviciul Secret și Serviciul de Șerifi. Scopul este de a face lumină în cazul răpirii lui John Bruno și al asasinatelor cărora le-au căzut victime Howard Jennings, Susan Whitehead, Loretta Baldwin și, cel mai recent, Mildred Martin. În cazul morții lui Baldwin și a lui Martin, știm că au existat același autor sau autori.

Michelle spuse:

— Corect, asta este evident. Baldwin este legat de Ritter, iar Martin de Bruno. Deci, dacă moartea lui Baldwin și cea a lui Martin sunt legate între ele, atunci și moartea lui Ritter trebuie să fie legată de răpirea lui Bruno.

— Posibil, admise Parks cu jumătate de gură. Nu pot trage niște concluzii chiar acum.

King plecă pentru un minut. Când se întoarse, îi întinse lui Parks o bucată de hârtie. Era copia mesajului găsit de el înfipt în Susan Whitehead. King privi către Joan, care se ridică imediat și veni să citească și ea mesajul peste umărul lui Parks.

Acesta termină și ridică privirea.

— Auzisem de biletul ăsta de la agenții de teren, ce

vrei să demonstrezi cu el?

— Poate că eu sunt în centrul tuturor acestor nenorociri, conchise King.

— Mie îmi sună a răzbunare, trase Parks concluzia.

— Și are de-a face cu asasinarea lui Ritter, spuse Joan.

— Ramsey își atinsese ținta. Și Sean l-a ucis pe Ramsey, rezumă Parks. Deci, cine a mai rămas de răzbunat? adăugă el suspicios.

— Ține cont de arma din curtea Lorettei, îl atenționează King. Poate că au fost doi asasini în acea zi. L-am ucis pe unul, și celălalt a scăpat până l-a văzut Loretta și l-a șantajat. Dacă citesc bine indiciile, tipul a intrat acum în acțiune, iar Loretta a plătit prețul suprem. Ca și Mildred Martin când s-a amestecat în treaba cu Bruno.

Parks scutură din cap.

— Așadar, tipul asta vine după tine? De ce acum? Și de ce i-a implicat pe Bruno și pe Martin? Astea înseamnă o mulțime de complicații. Să nu mă înțelegi greșit, dar dacă acest psihopat vrea să se răzbune pe tine, ar fi putut să te omoare în noaptea în care Michelle a fost foarte aproape să își frângă gâtul.

— Nu cred că ei au vrut ca Sean să moară în acea noapte, interveni Joan. Se uită la Michelle. În privința ta însă nu pot spune același lucru.

Michelle își duse instinctiv o mână la gât.

— Asta este chiar reconfortant.

— Nu sunt obișnuită să fac oamenii să se simtă confortabil, spuse Joan. De obicei este o mare pierdere de vreme.

Parks se lăsă pe spătar.

— Bine, hai să presupunem că Bruno și Ritter sunt legați cumva între ei. Asta ar explica oarecum crimele împotriva lui Martin și a Lorettei Baldwin. Uciderea lui Susan Whitehead poate fi doar un semn de exclamare pus în mesajul pe care criminalul a vrut să ți-l transmită,

Sean. Dar cum intră în ecuație Howard Jennings?

— El lucra pentru mine, spuse King, ignorând presimțirea că Parks urmărea lucruri mult mai importante decât aflarea ucigașului lui Jennings. Poate că asta a fost de ajuns. Cred că Susan Whitehead a fost ucisă pentru simplul fapt că ucigașul a văzut-o cu mine, poate în dimineața în care am descoperit cadavrul lui Jennings. A vrut să-mi lase mesajul și s-a decis să includă și un cadavru în scenă, într-un mod sinistru de a atrage atenția.

— Aș crede asta dacă Jennings ar fi fost doar vecin cu tine. Dar el era încadrat în programul de protecție a martorilor.

— Bine, ce spui de asta? Jennings vine la firmă târziu în noaptea aceea pentru un motiv oarecare, pentru a mai lucra la dosare, de exemplu, și dă peste un maniac care cotrobăie prin biroul meu. Și o încasează pentru că l-a văzut.

Parks își frecă bărbia, nu prea convins de teoria lui King, în timp ce Joan dădea aprobator din cap.

— Este posibil, spuse ea. Dar, hai să ne întoarcem la partea cu răzbunarea. Răzbunare împotriva lui Sean pentru ce? Pentru că l-a lăsat pe Ritter să moară?

— Poate că ucigașul nostru este un nebun din partidul lui Ritter, interveni Michelle.

— Dacă-i așa, atunci a purtat mult timp această ură, spuse King.

— Gândește-te, Sean, trebuie să fie cineva, insistă Joan.

— Nu știu mulți oameni din echipa lui Ritter. Numai pe Sidney Morse, Doug Denby – și poate alți câțiva.

— Morse este internat la spitalul de nebuni, spuse Joan. Doar l-am văzut cu ochii noștri. Prinde mingi de tenis. Nu putea să pună la cale așa ceva.

— Și, pe de altă parte, adăugă King, dacă persoana după care umblăm este de fapt aceeași care a ascuns

pistolul în debara și apoi a fost șantajată de Loretta pe care ulterior a ucis-o, acea persoană nu putea face parte din anturajul lui Ritter.

— Adică nu avea cum să-și ucidă chiar găina cu ouă de aur? Întrebă Parks.

— Exact. De aceea, nu putem să-l luăm în calcul pe Sidney Morse, chiar dacă nu ar fi o legumă, și la fel nici pe Doug Denby. Ei nu ar fi avut niciun motiv.

Michelle sări la rândul ei.

— Dar ce spuneți de Bob Scott, șeful securității lui Ritter?

— Nici asta n-are niciun sens, spuse King. Scott nu ar fi fost nevoit să ascundă arma. Nimeni nu ar fi căutat nimic la el. Și, chiar dacă ar fi făcut-o și ar fi găsit arma, nu era nimic anormal.

Michelle scutură din cap.

— Nu, mă refer la cariera lui care, ca și a ta, a fost ruinată după asasinarea lui Ritter. Ar fi putut fi un motiv de răzbunare. Măcar mai știe cineva unde este?

— Putem afla, răspuse Joan.

King se încruntă.

— Dar asta nu explică găsirea armei și de ce a fost ucisă Loretta. Ea a fost ucisă pentru că șantaja pe cineva. Și acel cineva nu putea fi Bobby Scott pentru că el nu avea niciun motiv să ascundă o armă.

— Bine, Scott pare a fi în afara ecuației. Dar haideți să ne întoarcem la acest Denby. Cine a fost? interveni Parks.

— Șeful staffului de campanie al lui Clyde Ritter, îi răspuse Joan.

— Vreo idee unde ar putea fi găsit? Întrebă Parks.

— Nu, spuse Joan. Apoi se uită la King. Tu ce părere ai?

— Nu l-am mai văzut pe Denby de la moartea lui Ritter. S-a cam dat la fund. Doar nu era ca alte partide mai bune să dorească să-l angajeze. Îmi imaginez că a

devenit un fel de paria după ce a fost asociat cu numele lui Ritter.

— Știu că pare puțin probabil din cauza diferențelor ideologice, dar este posibil ca Denby și Arnold Ramsey să se cunoască? se întrebă Michelle.

— Ei bine, asta este ceva care va trebui să cercetăm, conchise Parks.

— Lista noastră cu suspecti crește exponențial, comentă Joan. Și încă nu știm dacă toate liniile de investigare au vreo legătură între ele.

King dădu aprobator din cap.

— Sunt multe posibilități. Dacă vrem să elucidăm cazul, trebuie să colaborăm. Cred că pot vorbi și în numele șerifului și al lui Michelle, dar tu ești cu noi? o întrebă el pe Joan.

Ea zâmbi ușor.

— Bineînțeles. Atâta timp cât toată lumea înțelege că participarea mea este un angajament plătit.

Înșirară firele de dimensiuni precise și apoi le conectară la explozibil, toate fiind poziționate în punctele de susținere. Lucrau încet și meticulos, fiindcă în această acțiune nu era loc pentru erori.

— Se lucrează mult mai ușor cu detonatoarele fără fir, spuse „agentul Simmons” celuilalt bărbat. Și nu am mai fi nevoiți să cărăm toate cablurile astea nenorocite.

Bărbatul cu Buick-ul se opri din lucru și se întoarse către el. Amândoi aveau lanterne atașate de caschetele de plastic de pe cap, din moment ce acolo întunericul era complet. Ar fi putut să se afle într-un loc sub pământ, unde lumina să nu poată pătrunde.

— La fel cum se întâmplă cu telefoanele mobile, nu te poți baza pe ele, mai ales dacă semnalul trebuie să străbată prin mii de tone de beton. Fă ceea ce ți s-a spus.

— Era doar o părere, se apără Simmons.

— Nu mai am nevoie și de alte idei, mai ales de la tine. Ne-ai făcut suficiente probleme. Credeam că ești profesionist.

— *Sunt* profesionist.

— Atunci comportă-te ca atare! Am avut parte de destui amatori care nu ascultă ordinele.

— Ei bine, Mildred Martin nu va mai asculta deloc. Ai văzut asta.

— Da, și asta să fie o lecție pentru tine.

Puternicul generator de energie portabil era poziționat în colț, și omul cu Buick-ul începu să umble la butoane, la fire și la rezervoarele de combustibil.

— Ești sigur că asta ne va asigura toată energia de care avem nevoie? Adică, pentru tot ceea ce ai plănit? Va consuma mult curent, zise Simmons.

Omul cu Buick-ul nu se obosi nici măcar să-l

privească.

— Mai mult decât suficient. Spre deosebire de tine, eu știu exact ceea ce trebuie să fac. Arată către sulul mare de fire electrice. Numai să te asiguri că ai strâns bine firele. În toate locațiile pe care ți le-am indicat.

— Și tu vei verifica din nou, bineînțeles.

— Bineînțeles, replică el iritat.

Simmons se uită la panoul de comandă foarte complicat, care fusese instalat în colțul încăperii.

— Asta da aparatură! Cea mai bună, de fapt.

— Numai aranjează firele așa cum ți-am spus, i-o taie bărbatul cu Buick-ul.

— Ce e o petrecere fără lumini și sunet, nu?

Începură să rostogolească cutiile grele din camioane, desfăcând și despachetând cu atenție și cu grijă totul în alt colț al încăperii ce semăna cu o peșteră.

Bărbatul mai tânăr se uită la unul dintre obiectele din cutii.

— Ai făcut treabă bună cu chestiile astea.

— Trebuie să fie cât mai exacte cu puțință. Nu îmi place imprecizia.

— Da, de parcă nu aș ști asta.

În timp ce ridică un container greu, Simmons făcu brusc o grimasă și se apucă de o parte a corpului. Bărbatul cu Buick-ul observă și spuse:

— Asta este pentru că ai încercat să o sugrumi pe Maxwell, în loc să o împuști pur și simplu. Nu ți-a trecut niciodată prin cap că un agent al Serviciului Secret este înarmat?

— Îmi place ca victimele mele să-mi simtă prezența. Asta e stilul *meu*.

— Cât timp lucrezi pentru mine, ar fi cazul să te adaptezi stilului meu. Ai avut noroc că glonțul nu te-a nimerit mortal.

— Și m-ai fi lăsat acolo să mor dacă glonțul m-ar fi lovit grav?

- Nu. Te-aș fi împușcat ca să nu te mai chinui. Simmons făcu ochii mari, fixându-l cu privirea.
- Pun pariu că așa ai fi făcut.
- Da, aș fi făcut-o.
- Dar am recuperat pistolul, asta e important. Omul cu Buick-ul se opri și se uita la el.
- Maxwell te înspăimântă, nu-i așa?
- Nu îmi e frică de niciun bărbat, cu atât mai puțin de o femeie.
- Aproape că te-a omorât. De fapt, ai avut un noroc chior că ai scăpat.
- Data viitoare nu voi mai rata.
- Ai grijă să nu o faci! Că, dacă ratezi tu, eu cu siguranță nu te voi rata.

În dimineața următoare, grupul se despărți. Joan se duse la Dobson, Tyler la firma de avocatură din Philadelphia unde lucrase Bruno și, de asemenea, ca să discute cu membrii echipei care se ocupa de campania electorală a lui Bruno. Parks plecă și el, chiar dacă nu le spusese celorlalți că se duce să raporteze grupei operative din Washington.

Înainte ca toți ceilalți să plece, Michelle o trase deoparte pe Joan.

— Tu ai făcut parte din echipa care l-a păzit pe Ritter. Ce îți mai aduci aminte despre Scott?

— Nu multe. Abia fusesem transferată în acea echipă. Nu-l știam atât de bine. Iar după asasinat am fost toți redistribuiți imediat în alte misiuni.

— Abia transferată? Tu ai cerut să fii transferată? o privi ea insistent pe Joan.

— Puține lucruri pe care merită să le ai în viață îți vin pe tavă. Trebuie să acționezi.

Michelle privi involuntar către King, care vorbea cu Parks. Joan zâmbi.

— Văd că urmezi cu precizie logica mea. Îți dau un sfat în ceea ce privește munca de investigații cu Sean: el are un fler teribil în cazurile astea, dar poate fi prea grăbit uneori. Ascultă-l, dar ai grijă să-l și păzești.

— Nu-ți face griji, o asigură Michelle și vru să plece.

— A, și Michelle, am vorbit foarte serios când am spus că acestor oameni pe care îi căutăm nu le pasă dacă trăiești sau mori. Așa că atunci când îl acoperi pe Sean, să nu uiți să te aperi și pe tine. Nu aș vrea să pățești ceva. Văd că Sean este foarte încântat să te aibă prin preajmă.

Michelle se întoarse.

— Unii dintre noi sunt norocoși, nu-i așa?

În timp ce se îndepărta în mașina ei, Joan sună la birou.

— Am nevoie de tot ce se poate ști despre trecutul lui Robert C. Scott, fost agent al Serviciului Secret și șef al echipei de pază și protecție în campania lui Clyde Ritter în 1996 și, de asemenea, despre un anume Doug Denby, care a fost șeful staffului de campanie al lui Ritter. Și am nevoie de datele astea cât se poate de repede.

King și Maxwell se duseră la Richmond, pentru a se întâlni cu Kate Ramsey, care se întorsese la Universitatea Virginia Commonwealth și fusese de acord să-i primească. Centrul pentru Politici Publice era pe Franklin Street, în inima campusului universitar, într-o frumoasă clădire recondiționată din gresie lustruită. Strada era plină de astfel de clădiri, care erau mărturiile ale bunăstării unei epoci de mult apuse în capitala Virginiei.

Kate Ramsey îi așteptă la recepție și îi duse într-un birou plin de cărți, ziare și postere privind tot felul de proteste și alte activități; mai erau, de asemenea, și postere cu muzicieni și echipament de sport, potrivite pentru un student.

Văzând dezordinea de acolo, King îi șopti lui Michelle ca ea trebuie să se simtă ca acasă și primi un cot în coaste.

Kate Ramsey era o femeie de talie medie, avea alura unui alergător, cu mușchii zvelți și bine conturați. Cele patru perechi diferite de pantofi de jogging care se zăreau într-un colț al camerei confirmau această observație. Avea părul blond și prins în coadă la spate. Hainele erau tipice pentru un student: blugi prespălați, adidași și un tricou cu mâneci scurte de la Abercrombie & Fitch. Părea să fie foarte sigură pe sine pentru vârsta ei, cum stătea la birou, privindu-i franc în ochi.

— OK, Thornton m-a sunat deja, așa că puteți lăsa

deoparte povestea despre documentarul referitor la asasinatele politice.

— Oricum nu ne pricepem deloc s-o spunem, recunosc Michelle. Și este mult mai ușor să spui adevărul, nu-i așa? ripostă ea.

Privirea lui Kate se mută la King, care o privea neliniștit. Până la urmă, el îi ucisese tatăl. Ce putea să spună? *Îmi pare rău?*

— Ai îmbătrânit destul de bine. Se pare că timpul a fost generos cu tine, i se adresă tânăra.

— În ultima vreme, nu. De aceea suntem aici, Kate. Pot să-ți spun Kate?

Tânăra se lăsă pe spătar.

— Doar *este* numele meu, *Sean*.

— Știu că este penibilă situația.

Ea îl întrerupse:

— Tata a luat unele decizii. El l-a ucis pe omul pe care tu îl păzeai. *Tu* chiar nu ai avut de ales. Făcu o pauză și trase puternic aer în piept. Au trecut opt ani. Nu te voi minți spunându-ți că atunci nu te-am urât. Eram o fată de paisprezece ani, și tu îl luaseși pe tata de lângă mine.

— Dar acum, încep Michelle.

Privirea lui Kate rămăsese pe King.

— Acum, am devenit femeie în toată firea și lucrurile sunt mult mai clare. Ai făcut ceea ce aveai de făcut. Și eu la fel.

— Presupun că nici tu nu ai prea avut de ales, comentă King.

Ea se aplecă înainte și încep să miște lucrurile de pe birou. King observă că pusese obiectele - un creion, o riglă și alte câteva lucruri - în unghi de nouăzeci de grade, apoi o luă de la capăt. Mâinile ei continuau să se miște în timp ce se uita la King și la Michelle.

— Thornton spune că ați găsit dovezi care indică faptul că tata nu a acționat singur. Ce noi dovezi?

— Nu-ți putem spune, zise Michelle.

— Minunat! Voi nu puteți să-mi spuneți, dar vă așteptați ca eu să discut cu voi.

— Dacă a mai fost cineva implicat în acea zi, Kate, este important ca noi să știm cine a fost, spuse King. Și cred că și tu vrei asta.

— De ce? Doar nu mai putem schimba faptele. Tatăl meu l-a ucis pe Clyde Ritter. Au văzut mii de martori.

— Este adevărat, spuse Michelle, dar acum credem că a fost mai mult de atât.

Kate se lăsă pe spătar.

— Deci, mai exact, ce doriți de la mine?

— Orice ne poți spune despre evenimentele care au dus la asasinarea lui Ritter de către tatăl tău, spuse Michelle.

— Nu a venit într-o zi, așa, pe neașteptate, să anunțe că va deveni asasin, dacă asta vă întrebați. Eram doar un copil la vremea aceea, dar tot aș fi anunțat pe cineva despre asta.

— Ai fi făcut-o? Întrebă King.

— Ce vrea să însemne asta?

King ridică din umeri.

— Era tatăl tău. Jorst spune că l-ai iubit. Poate că nu ai fi sunat pe nimeni.

— Poate că nu aș fi sunat pe nimeni, spuse Kate pe un ton lipsit de emoție, apoi începu din nou să agite creionul și celelalte obiecte.

— Bine, hai să presupunem că nu a anunțat ce are de gând să facă. Dar ți-a spus ceva care să pară suspect sau neobișnuit?

— Tatăl meu purta masca unui strălucit profesor de colegiu, dar în esență era un radical nereformat care încă trăia în anii 1960.

— Mai exact?

— Adică era înclinat să spună lucruri scandaloase care puteau fi considerate suspecte.

— Bine, hai să trecem la ceva mai tangibil. Ai vreo

idee de unde a luat pistolul pentru a-l ucide pe Ritter? Niciodată nu s-a aflat lucrul acesta.

— Am mai fost întrebată asta acum mulți ani. Nu am știut atunci, nu știu nici acum.

— Bine, spuse Michelle. Dar a fost cineva care să-l tot viziteze înainte de uciderea lui Ritter? Cineva pe care tu să nu-l cunoști?

— Arnold avea puțini prieteni.

King își înclina capul într-o parte.

— Acum este *Arnold*?

— Cred că am dreptul să-i spun cum vreau.

— Deci avea puțini prieteni. Vreun posibil asasin printre ei? interveni Michelle.

— Asta este greu de spus, mai ales că și Arnold era unul. Asasinii nu au obiceiul de a-și face publice intențiile, nu?

— Uneori o fac, răspunse King. Dr. Jorst ne-a povestit cum tatăl tău a venit la el și i s-a plâns că Ritter distruge țara. A mai făcut asta vreodată cu tine de față?

Drept răspuns, Kate se duse la fereastră și privi Franklin Street, pe care treceau mașini și biciclete, și studenții care stăteau pe treptele facultății.

— Ce mai contează acum? Un asasin, doi, trei, o sută! Cui îi mai pasă?

Ea se întoarse și îi privi insistent, cu mâinile încrucișate piept.

— Poate că ai dreptate, spuse King. Dar poate explica de ce tatăl tău a făcut ceea ce a făcut.

— A făcut asta pentru că l-a urât pe Clyde Ritter și tot ceea ce reprezenta el, răspunse ea vehement. A simțit tot timpul nevoia de a zdruncina sistemul.

Michelle privi la posterele politice de pe pereți.

— Profesorul Jorst ne-a mai spus că îi calci pe urme tatălui tău în dorința de a zdruncina sistemul.

— Multe dintre lucrurile pe care le-a făcut tatăl meu au fost bune și demne. Și ce om rezonabil nu l-ar fi urât

pe Clyde Ritter?

— Din păcate, ai fi foarte surprinsă, zise King.

— Am citit toate rapoartele și poveștile care au apărut după aceea. Sunt surprinsă că nimeni nu a făcut un film după povestea asta. Presupun că nu a fost destul de important.

— Un om poate urî pe cineva și să aleagă totuși să nu-l omoare, spuse King. Din toate punctele de vedere, tatăl tău era un om pătimăș care credea cu fermitate în anumite cauze și totuși niciodată nu mai fusese implicat într-un act violent. Aici Kate Ramsey păru să tresară un pic. King observă, dar trecu mai departe. Chiar și în timpul Războiului din Vietnam, când era tânăr și furios, ar fi putut lua o armă și să împuște pe cineva, dar Arnold Ramsey a ales să nu o facă. Așa că, având în vedere trecutul, *tatăl* tău, un profesor apreciat, în floarea vârstei, cu o fată care îl iubea, ar fi putut să aleagă să îl urască pe Clyde Ritter fără să-l împuște. Dar este posibil să fi existat și alt factor implicat.

— Cum ar fi? întrebă Kate.

— Cum ar fi altcineva, cineva pe care el să-l respecte, să-i fi cerut asta. Să-l roage să-l ajute la asasinarea lui Ritter.

— Este imposibil. Tatăl meu a fost singurul care l-a împușcat pe Ritter.

— Dacă persoanei celelalte i s-a făcut frică și nu a mai tras?

Kate se așeză la biroul său, iar degetele ei se apucară din nou de jocul cu creionul și rigla.

— Ai dovezi despre acest lucru? întrebă ea fără să ridice privirea.

— Și dacă am avea? Ți-ai forța un pic memoria? Îți vine cineva în minte?

Kate începu să spună ceva, apoi se opri și scutură din cap.

King privi o fotografie de pe un raft, apoi se duse și o

luă de acolo. Erau Kate cu mama ei, Regina. Trebuie să fi fost o poză mai recentă decât cea pe care o văzuseră în biroul lui Jorst, din moment ce Kate arăta de nouăsprezece, douăzeci de ani. Regina era tot o femeie foarte încântătoare, dar era ceva în ochii ei, o oboseală care probabil reflecta situația ei tragică.

— Înțeleg că îți este dor de mama ta.

— Bineînțeles. Ce întrebare mai este și asta?

Kate se ridică, luă poza de la el și o puse pe raft la locul ei.

— Am înțeles că ei erau despărțiți la vremea asasinatului?

— Da, și? Multe căsnicii se destramă.

— Ai idee de ce s-au despărțit părinții tăi? întrebă Michelle.

— Poate că se îndepărtaseră unul de celălalt. Tatăl meu era un socialist. Mama era republicană. Poate din cauza asta.

— Totuși, nu era ceva nou, nu? o chestionă King.

— Cine poate ști cu siguranță? Ei nu prea vorbeau despre asta. În tinerețea ei, mama se pare că a fost o actriță extraordinară, cu un viitor strălucit. Însă a abandonat acel vis pentru a trăi cu tatăl meu și a-l susține în cariera lui. Poate că a ajuns să regrete decizia. Poate s-a gândit că își irosește viața. Chiar nu știu, și în acest moment nici nu mă mai interesează.

— Presupun că a fost destul de deprimată după moartea lui Arnold. Poate de asta s-a sinucis.

— Dacă acesta este motivul, atunci i-au trebuit ani de zile ca să o facă.

— Deci, tu crezi că este altceva? întrebă King.

— Nu prea m-am gândit la treaba asta, bine!?

— Nu cred asta. Pun pariu că te gândești tot timpul, Kate.

Kate își duse o mână la ochi.

— Întâlnirea a luat sfârșit. Ieșiți afară!

În timp ce mergeau pe Franklin Street către mașina lui Michelle, King spuse:

— Știe ceva.

— Da, știe, fu de acord Michelle. Întrebarea este cum aflăm de la ea?

— Este foarte matură pentru vârsta ei. Dar are, de asemenea, capul plin de lucruri amestecate și confuze.

— Mă întreb cât de apropiați sunt Thornton Jorst și Kate? El a informat-o destul de repede de vizita noastră.

— Și eu mă întrebam asta. Nu mă gândesc la o relație amoroasă.

— Mai mult ca un tată surogat? sugeră ea.

— Poate. Și tații ar face multe pentru a-și proteja ficele.

— Deci, ce facem acum? întrebă Michelle.

— E clar că am scuturat-o puțin pe Kate Ramsey. Hai să vedem unde ne duce chestia asta.

Joan află ceva foarte interesant despre John Bruno de la membrii din stafful de campanie de la firma de avocatură din Philadelphia. Nimeni nu avea de spus ceva de bine despre Catherine Bruno.

— Își ține nasul așa de sus, încât e o minune că nu se îneacă atunci când plouă, spuse una dintre secretare despre doamna Bruno cea cu sânge albastru.

Joan mai găsi o femeie la firma de avocatură, care muncise cu Bruno pe vremea când era procuror în Washington. Femeia își aminti de Bill și de Mildred Martin, și citise articole despre moartea lor.

— Nu părea genul de om care să fie ucis, spuse femeia cu o expresie speriată. Bill era atât de bun și de credul!

Joan se legă de asta.

— Credul, da, el era credul. Poate chiar și atunci când nu trebuia să fie.

— Ei bine, nu prea îmi place să bârfesc.

— Amândouă suntem adulte; putem povesti oriunde și oricând vrem, replica Joan. Mai ales dacă este în interesul justiției.

Femeia tăcu.

— Așadar, ai lucrat pentru amândoi, Bill Martin și Bruno, la procuratura din Washington?

— Da. Da, am lucrat.

— Și care a fost impresia ta despre ei?

— Bill era prea bun pentru poziția pe care o avea. Toți eram de părerea asta, niciodată de față cu el, bineînțeles. Cât despre Bruno, personalitatea lui se potrivea perfect meseriei, după părerea mea.

— Dur, fără scrupule. Nu s-ar fi dat la o parte în a încălca anumite reguli pentru a-și atinge scopul?

Femeia scutură din cap.

— Nu, nu aş putea spune asta. A fost dur, dar niciodată nu ştiu să fi depăşit limita.

— Şi totuşi, am citit că au fost ceva probleme atunci.

— Au fost. Cum am mai spus, Bill Martin era un om prea bun uneori. Unii dintre procurori au depăşit limita. Dar să ştii că mulţi poliţişti o făceau atunci. Erau probleme de acest gen mai tot timpul. În timpul protestelor din anii 1960 şi începutul anilor 1970, îmi amintesc zeci de cazuri în care poliţiştii fabricau dovezile, făceau arestări pentru infracţiuni imaginare, intimidau populaţia şi şantajau. Era rău, foarte rău. O ruşine!

— Şi totuşi, spui că Bruno nu a participat la toate astea?

— Dacă a făcut-o, atunci eu nu am ştiut.

— O cunoşteai pe Mildred, nevasta lui Bill Martin?

— Mare figură! Întotdeauna a vrut să trăiască mai sus de condiţia ei. Nu era o admiratoare a lui Bruno, asta îţi pot spune.

— Aşa am auzit şi eu. Atunci nu te-ar fi surprins dacă ai fi auzit-o vorbindu-l de rău pe Bruno, spunând minciuni despre el?

— Deloc. Aşa era ea. Ea a vrut ca soţul ei să fie un fel de erou al justiţiei, sperând în secret că amândoi se vor ajunge, adică vor câştiga mulţi bani. Bill însă nu era aşa. Bruno *era*. Cred că ea era geloasă.

Joan se lăsa pe spătar şi digera încet noile informaţii. O studie pe femeie cu atenţie. Părea că spune adevărul. Dacă era aşa, atunci lucrurile se schimbau.

— Te-ar surprinde dacă Mildred Martin ar fi implicată atât în moartea soţului ei, cât şi în răpirea lui Bruno?

— Legat de Bill, da. Cred că îl iubea cu adevărat. Dar legat de Bruno? Ridică din umeri. Mildred poate fi foarte răzbunătoare uneori.

— Adică?

— Dacă ar fi avut posibilitatea, l-ar fi împuşcat fără să

stea pe gânduri.

Joan zbură înapoi în Virginia și își luă mașina. Când se pregătea să iasă din aeroport, îi sună telefonul. Era de la birou, informând-o în legătură cu Bob Scott și Doug Denby. Raportul era uluitor. Magnifica Agenție, cu toate resursele ei, nu reușise să-l găsească pe Bob Scott. Cu un an în urmă, fostul agent al Serviciului Secret dispăruse de pe fața pământului. Îl localizaseră în Montana; se pare că trăia din munca pământului. De atunci nu se mai auzise nimic de el. Era divorțat de ani de zile, nu avea copii, și fosta lui soție se recăsătorise și nu mai știa nimic de el. Agenția mai implicase și surse de la Serviciul Secret, însă fără rezultat. Cecurile cu pensia, ce fuseseră trimise în Montana, se întorseseră toate în ultimul an.

Doug Denby fusese mai ușor de depistat. El se întorsese în Mississippi după ce moștenise o avere considerabilă în pământuri și bani. Și acum se bucura de viața la țară, departe de agitația sferelor politice. Cu siguranță că nu se învârtea în jur, omorând oameni.

Joan închise telefonul și era gata să parcheze pe o alee când telefonul sună din nou. Era Jefferson Parks.

— Lasă-mă să-ți spun, zise ajutorul de șerif, că încă ai destui admiratori în Serviciul Secret. Tot ce am auzit a fost numai cât de bună ai fost. Mi-a venit să vomit.

Joan râse.

— Am efectul acesta asupra multor bărbați.

— Deci, ceva noroc?

— Nimic până acum. Oamenii din stafful de campanie al lui Bruno nu prea știau nimic.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Nu sunt sigură. Nu am avut noroc nici în găsirea lui Bob Scott. I s-a pierdut urma acum un an.

— Bine, uite. Știu că suntem o agenție federală cu buget restrâns și nu avem tot acest echipament

sofisticat pe care îl aveți voi în sectorul privat, dar ce spui dacă încerc și eu să-l găesc pe individul acesta?

— Orice vei face este bine-venit și apreciat, spuse Joan cu amabilitate.

— Dar King nu pare să creadă că Scott ar putea fi implicat. Bineînțeles, era supărat pe King pentru ceea ce se întâmplase. Dar nu ar fi avut niciun motiv să-l ucidă pe Ritter și să-și ruineze singur cariera. Și mai este și treaba cu pistolul.

— M-am mai gândit și eu la asta. Sean mi-a spus că pistolul găsit la Loretta era un model cu țeava scurtă, de calibru 38.

— Și?

— Nu este cel folosit în mod curent de Serviciul Secret. Și, deși nu era neobișnuit ca el să aibă o armă, era totuși ciudat să aibă una de alt tip.

Parks nu era convins.

— Dar de ce să aibă două arme? Dacă plănuia să-l omoare pe Ritter, atunci ar fi putut folosi propria arma.

— Dar dacă un alt posibil asasin, partenerul lui Ramsey, s-a speriat, nu a mai tras și i-a dat arma omului din interior, Bob Scott, ca să o ascundă, gândindu-se că nimeni nu avea cum să-l suspecteze pe el? Apoi poate că Bob Scott a devenit agitat fiindcă avea asupra lui două arme și s-a decis să ascundă una din ele în acea debara unde l-a văzut Loretta.

— Și Loretta a început să-l șantajeze. Bine, asta i-ar da lui Scott motivul să o ucidă. Dar moartea lui Ritter a distrus și cariera lui Scott. De ce ar fi făcut asta?

Joan ridică din umeri.

— Pentru ce face lumea orice? Pentru bani! Și adevărul este că dispariția lui îl culpabilizează și mai mult.

— Ce vrei să mai știi despre el?

— A fost veteran din Vietnam înainte să intre în Serviciul Secret. Poate că avea ceva sechele de atunci.

Era cu siguranță un tip care nu ezita să tragă. Poate că a trecut de cealaltă parte. Vezi, pista asta nu a fost niciodată suficient cercetată. Oficial, s-a tras concluzia că Ramsey a acționat singur. Noi suntem acum singurii oameni care privesc treaba asta din toate unghiurile.

— Cred că era și timpul! Te sun eu dacă găsesc ceva. Te întorci la casa lui Sean?

— Da, sau la hanul la care stau, Cedars.

— Vorbim mai târziu, încheie Parks.

Joan conduse mai departe, căzută pe gânduri. Atât de pierdută în gânduri, încât nu observă mașina care o urmărea sau pe șoferul care o fixa cu privirea.

Îmbrăcată în trening, Kate Ramsey părăsi până la urmă biroul, se urcă într-un Volkswagen Brosuță și demară. Michelle și King o urmăriră până la Bryan Park, la marginea Richmond-ului. Odată ajunsă aici, Kate coborî din mașină și se dezbracă de trening, rămânând în pantaloni scurți și tricou cu mânecă lungă. Făcu câteva mișcări de încălzire și apoi o luă din loc.

— Minunat, spuse King. S-ar putea întâlni cu cineva aici și noi nu vom putea afla ce și cum.

— Ba da.

Michelle se cațără peste spătar, ajungând pe bancheta din spate.

King o privi.

— Ce ai de gând să faci?

Ea îl luă de umăr și îl întoarse la loc.

— Ține ochii drept în față.

Începu să se dezbrace.

— Îmi țin echipamentul pentru alergare într-o geantă sub bancheta din spate. Nu știi niciodată când ai nevoie de el.

King privi în oglinda retrovizoare cum apare un picior gol, apoi celălalt, cum ies din pantalonii lungi și cum pantalonii scurți alunecă peste pulpele musculoase și coapsele bine conturate.

— Da, spuse el luându-și privirea din oglindă atunci când ea începu să-și scoată bluza, nu știi niciodată.

Privi pe geam cum Kate Ramsey se îndepărta în sprinturi mari, aproape ieșind din câmpul lui vizual.

— Michelle, cred că este cazul să te grăbești, altfel nu o vei mai prinde niciodată...

Dar se opri când ușa mașinii se deschise și apoi se închise; atunci o văzu pe Michelle în maiou de sport, în pantaloni scurți și în pantofi sport, îndepărtându-se în

viteză, cu mușchii încordați. El nu putea decât s-o privească, uimit, cum reducea rapid distanța dintre ea și Kate.

— Țștia de la olimpiadă, murmură el.

La început, Michelle păștră o distanță considerabilă între ele, până își dădu seama că femeia venise numai să alerge. Atunci schimbă tactica. În loc să stea în urma lui Kate, decise să intre iar în vorbă cu ea. Când o ajunse din urmă, Kate o privi, se încruntă și imediat grăbi pasul. Michelle o ajunse repede din urmă. Când Kate începu să sprinteze și Michelle o prinse din urmă fără a depune vreun efort, încetini.

— Ce vrei? o întrebă cu o voce aspră.

— Să vorbim.

— Unde este prietenul tău?

— Lui nu-i prea place să alerge.

— Ți-am spus tot ce știu.

— Chiar așa ai făcut, Kate? Uite, vreau doar să te înțeleg. Vreau să te ajut.

— Nu încerca să fii prietena mea, bine? Asta nu este vreo emisiune polițistă de la televizor în care noi, deodată, vom deveni foarte apropiate.

— Ai dreptate, asta este viața reală, și o mulțime de oameni sunt răpiți sau își pierd viața. Noi încercăm să ne dăm seama ce naiba se întâmplă fiindcă vrem să-i oprim pe cei care fac lucrurile astea și cred că tu ne poți ajuta.

— Nu te pot ajuta nici pe tine, nici pe altcineva.

— Cred că nici măcar nu ai încercat.

Kate se opri, cu mâinile în șold, trăgând puternic aer în piept și privind-o aspru pe Michelle.

— Ce naiba știi tu? Nu știi nimic despre mine.

— De aceea sunt aici. Vreau să știu mai multe. Vreau să știu exact cât ești tu dispusă să îmi spui.

— Tu nu înțelegi? Am lăsat totul în urmă. Nu vreau să mai re trăiesc acea perioadă a vieții mele. Începură să

alerge din nou. Și pe de altă parte, nu știu nimic.

— De unde știi că nu știi? Ai trecut prin fiecare mic detaliu, ți-ai pus toate întrebările posibile, ai urmărit fiecare fir al evenimentelor?

— Uite, nu vreau să mă mai gândesc la trecut, bine?

— Deci, să înțeleg că răspunsul este nu.

— Dacă ar fi fost tatăl tău, te-ai fi gândit mult la lucrurile astea?

— Ce nu aș fi făcut, Kate, este că nu m-aș fi ascuns de adevăr. Ai vorbit vreodată despre asta? Dacă nu, eu sunt aici să te ascult. Chiar sunt aici.

O lacrimă alunecă pe obrazul celeilalte femei. Michelle puse o mână pe umărul ei și amândouă se opriră din alergat. O conduse pe Kate pe o bancă și se așezară.

Kate își șterse ochii privind în gol. Michelle aștepta răbdătoare.

Kate începu cu o voce ezitantă:

— Eram la ora de algebră când au venit și m-au luat. Acum făceam $x + y$ și în clipa următoare tatăl meu era la știrile naționale. Știi cum te simți?

— Ca și cum ar fi sfârșitul lumii?

— Da, admise încet Kate.

— Ai reușit să vorbești cu mama ta despre chestiile astea?

Kate dădu indiferentă din mână.

— Ce era de vorbit? Ea deja îl abandonase pe tata. Asta a fost alegerea ei.

— Așa ai văzut tu lucrurile?

— Cum altfel să le văd?

— Trebuie să ai vreo idee de ce s-au despărțit, mai mult decât ne-ai spus mai devreme.

— Nu a fost vina tatălui meu, asta pot să-ți spun.

— Deci a fost alegerea mamei tale și tu spui că nu știi de ce - altceva decât că ea a simțit poate că își irosește viața cu tatăl tău?

— Știu că atunci când mama ne-a părăsit, viața lui practic a încetat. El o venera. Nu m-ar fi surprins dacă s-ar fi sinucis.

— Ei bine, poate chiar asta a făcut.

Kate o privi fix.

— Și ce, l-a luat pe Clyde Ritter cu el?

— Doi dintr-o lovitură.

Kate își privi mâinile.

— Totul a început ca un basm. Tatăl meu era activist în colegiu. Participa la marșuri pentru drepturile omului, la proteste împotriva războiului, la întruniri, tot tacâmul. Mama mea era o actriță frumoasă, cu toate șansele să ajungă vedetă de cinema. Dar s-au îndrăgostit. Tatăl meu era înalt și frumos, și mai deștept decât toți, și voia să facă atâta bine în lumea asta! Era nobil, chiar era. Toți oamenii pe care îi cunoștea mama erau actori; oameni ai scenei, de fapt numai papagali. Tatăl meu era total diferit. El nu doar juca un rol, el chiar se ducea și își risca viața pentru a face lumea mai bună.

— Destul de greu pentru o femeie să-i reziste, spuse Michelle încet.

— Știu că mama l-a iubit. Tot ce ți-am spus acum știu de la ea și de la prietenii ei. Și am găsit și jurnalele ei din vremea colegiului. Ei doi chiar se iubeau. Atunci, de ce nu a mers totul cum trebuia? Poate că a durat chiar mai mult decât trebuia, având în vedere faptul că erau atât de diferiți. Dar, poate că dacă ea nu ar fi plecat, el nu ar fi făcut ceea ce a făcut.

— Dar poate nu a făcut asta singur, Kate. Asta încercăm noi să aflăm.

— Noile voastre dovezi despre care nu-mi poți spune nimic, replică îmbufnată Kate.

— O armă, spuse Michelle. Kate păru contrariată, dar nu spuse nimic. O armă pe care am găsit-o și care credem că a fost ascunsă în hotelul Fairmount în ziua în

care Ritter a fost ucis. Credem că a mai fost un al doilea asasin în clădire, dar acea persoană nu a tras.

— De ce nu?

— Nu știm asta. Poate nu a mai avut curaj. Poate că el și tatăl tău aveau o înțelegere să o facă împreună și apoi el nu a mai făcut-o, lăsându-l pe tatăl tău cu toată responsabilitatea. Michelle făcu o pauză, apoi adăugă încet: Și poate acea persoană l-a convins pe tatăl tău să facă tot ce a făcut. Și dacă a fost așa, atunci poate că tu ai auzit ceva care ne-ar putea ajuta.

Kate privi în jos la mâinile sale.

— Tatăl meu nu a avut mulți vizitatori și niciun prieten adevărat.

— Prin urmare, dacă ar fi venit cineva să-l vadă, probabil că tu ai fi observat, sugeră Michelle.

Kate rămase tăcută atât de mult, încât Michelle aproape se pregătea să plece.

— A fost cam cu o lună înainte ca Ritter să fie ucis.

Michelle îngheță.

— Ce a fost?

— Trebuie să fi fost ora două dimineța, adică o oră ciudată. Dormeam, dar un zgomot m-a trezit. Eu dormeam la etaj când eram la tata. El putea sta toată noaptea treaz, și la început am crezut că este tatăl meu care vorbește, dar vocea era diferită. M-am dus în capul scărilor. Puteam vedea lumina din biroul tatei. L-am auzit vorbind cu cineva sau mai bine spus această persoană vorbea, și tata asculta.

— Ce spunea? Cealaltă persoană, adică. Stai, era bărbat?

— Da.

— Ce spunea?

— Nu prea se înțelegea. Am auzit numele mamei mele folosit. „Ce ar spune Regina despre treaba asta?” Ceva de genul ăsta. Și apoi tatăl meu a răspuns că timpurile sunt diferite. Că oamenii se schimbă. Și apoi cealaltă

persoană a spus ceva ce nu am putut auzi.

— Ai reușit să-l vezi?

— Nu. Biroul tatălui meu avea o ușă care dădea afară. Probabil că a ieșit pe acolo.

— Ce altceva ai mai auzit?

— Nimic. Au început să discute cu voci scăzute. Probabil că și-au dat seama că mă pot trezi. M-am gândit să cobor să mă uit cine era, dar eram prea speriată.

— Tatăl tău a menționat vreodată cine era acel vizitator sau ceva care să ne ajute?

— Nu. Eu eram prea speriată ca să îi mai spun că i-am auzit în acea noapte, deci nu i-am spus niciodată.

— Putea fi cineva de la colegiu, vreun coleg?

— Nu. Cred că aș fi recunoscut vocea.

Era ceva în modul ei de a vorbi, o ezitare ascunsă, care nu-i plăcu lui Michelle, dar nu spuse nimic pentru a nu forța nota.

— Ai auzit numele lui Ritter menționat de acel om? Sau orice altceva de genul asta?

— Nu! Țsta e și motivul pentru care nu am menționat nici poliției despre acest lucru. Eu... eram speriată. Tatăl meu era mort și nu știam dacă altcineva mai era implicat și nu voiam să creez și mai multe probleme.

— Și persoana aceea a menționat numele mamei tale și te-ai gândit că ar fi putut să se reflecte negativ asupra ei.

Kate o privi cu ochii roșii și umflați de plâns.

— Oamenii pot spune și pot scrie ce vor. Și pot distruge alți oameni.

Michelle îi luă mâna într-a ei.

— Voi face tot posibilul să rezolv acest caz fără să mai fac pe cineva să sufere. Ai cuvântul meu.

Kate îi strânse mâna.

— Nu știu de ce, dar am încredere în tine. Crezi că poți afla adevărul după atâția ani?

— Voi face tot posibilul.

În timp ce Michelle se ridica să plece, Kate spuse:

— Mi-am iubit tatăl. *Încă* îl mai iubesc. A fost un om *bun*. Viața lui nu trebuia să se sfârșească așa. Asta ne face pe noi, restul, să simțim că nu mai este nicio speranță.

Pentru Michelle, cuvintele lui Kate îi părură ale unui om în prag de sinucidere. Se așează din nou și își puse brațele în jurul ei.

— Ascultă-mă! Tatăl tău și-a trăit viața cum a vrut. Și tu ai făcut la fel. Ai îndurat prea multe, ai realizat prea multe, ar trebui să ai mai multă încredere decât oricine. Nu doar spun asta, Kate, chiar vorbesc serios.

În final, smulse de la ea un zâmbet slab.

— Mulțumesc.

Michelle alergă înapoi la mașină și urcă. În timp ce King conducea, ea îl informă despre discuția cu Kate. King lovi volanul cu palma.

— La naiba, deci a fost cineva. Tipul care a vorbit cu tatăl ei poate fi omul care a ascuns arma în debara.

— Bine, hai să analizăm asta. Sunt doi asasini, dar numai unul a acționat. Intenționat sau nu? Frică sau înscenare pentru Ramsey?

King dădu din cap.

— Dacă este intenționat și nu ai de gând să folosești o armă, atunci de ce să o mai iei cu tine?

— Poate că el și Ramsey s-au întâlnit înainte, și tipul celălalt trebuie măcar să se fi prefăcut că va merge până la capăt. Altfel, poate că Ramsey ar fi devenit suspicios.

— Exact, asta se poate. Bine, acum trebuie să cercetăm foarte bine trecutul lui Ramsey, probabil de pe vremea liceului. Dacă omul o cunoștea pe Regina Ramsey și Arnold Ramsey a vorbit despre vremurile care se schimbă, răspunsul poate fi undeva în trecut.

— Și, de asemenea, ar putea explica de ce un

superstar de la Berkeley predă într-un colegiu mic situat la mama naibii.

Michelle trecu încă o dată pe bancheta din spate.

— Tu condu până mă schimb eu la loc.

King se concentrează asupra drumului, ciulind însă urechile la fâșâitul care se auzea din spate.

— Apropo, ți se întâmplă des să rămâi în costumul Evei în prezența bărbaților străini?

— Tu nu ești *chiar așa* de străin. Și, Sean, sunt flatată.

— Flatată? De ce?

— Ai tras cu ochiul.

Cei patru se întâlniră acasă la King mai târziu în acea după-amiază. Parks puse un dosar mare pe masa din bucătărie.

— Acesta este rezultatul căutărilor noastre legate de Bob Scott, îi spuse el lui Joan.

— Câtă rapiditate! îi dădu ea replica.

— Hei, cu cine crezi că ai de-a face, vezi pe undeva vreun costum de Mickey Mouse?

King se uită la ea.

— Îl verificați pe Scott? V-am spus că nu are cum să fie implicat.

Joan îl privi intens.

— Îmi place să verific lucrurile pe cont propriu. Doar niciunul dintre noi nu este infailibil.

— Din păcate, motivul pentru care răspunsul a venit atât de repede, spuse Parks, este asta din cauză că idioții ăia au inclus toate persoanele cu numele de Bob Scott. Deci multe dintre hârtiile astea sunt total nefolositoare. Dar iată-le aici! Își puse pălăria. Eu am plecat înapoi. Vă voi suna dacă apare ceva și aștept să faceți și voi la fel.

După ce plecă, cei trei luară o cină scurtă afară pe terasă. Joan le povesti ce aflate despre Doug Denby.

— Prin urmare, iese din ecuație, spuse Michelle.

— Așa se pare.

King era confuz.

— Așadar, conform spuselor femeii cu care ai vorbit tu la firma din Philadelphia, Bruno nu a trișat cât a fost procuror în D.C.?

— Dacă e să ne luăm după spusesele ei. Eu tind să cred că a spus adevărul.

— Prin urmare, poate că Mildred era aceea care ne-a mințit în legătură cu Bruno.

— Nu mi-e deloc greu să cred asta, comentă Joan. Se uită în cutia adusă de Parks. Trebuie să cercetăm dosarele astea.

— Pot începe eu, spuse Michelle. Din moment ce eu nu-l cunosc, nu voi rata anumite amănunte care vouă ar putea să vă scape.

Se ridică și se duse înăuntru. Joan privi spre apă.

— Este foarte frumos aici, Sean. Ai ales un loc frumos pentru un nou început.

King termina berea și se lăsă pe spătar.

— Ei bine, s-ar putea să fiu nevoit să aleg alt loc.

Joan îl privi.

— Să speram că nu va mai fi cazul. Omul ar trebui să-și refacă viața doar o singură dată.

— Dar tu? Spuneai că vrei să te lași.

— Să mă duc pe o insulă cu milioanele mele? Ea zâmbi resemnată. De cele mai multe ori, visele nu devin realitate. Mai ales în această etapă a vieții mele.

— Dar dacă îl găsești pe Bruno, iei bani frumoși.

— Banii erau numai o parte din vis.

Când King îi aruncă o privire, imediat ea se uită în altă parte.

— Navighezi mult? îl întrebă ea.

— Toamna, când nu mai sunt bărci cu motor și vântul se mai întetește.

— Ei bine, este toamnă. Așa că poate acum este un moment potrivit.

King se uită la cerul senin și simți briza plăcută pe obraz. Le mai rămăseseră câteva ore de lumină. O privi pe Joan câteva secunde.

— Da, acum ar fi momentul potrivit.

King îi arată lui Joan cum să manevreze cârma bărcii. Atașase la pupa un motor de cinci cai putere, în caz că vântul se oprea. Stabiliră un curs spre canalul principal și lăsară ambarcațiunea să plutească.

Joan admiră lanțul muntos ce încercuia lacul, verdele

lor încă viu, cu toate că aroma toamnei plutea în aer.

— Te-ai gândit vreodată că vei ajunge într-un loc ca acesta, după toți acei ani de hoteluri, avioane și muncă până noaptea? îl întrebă ea.

King ridică din umeri.

— Ca să-ți spun adevărul, nu. Nu m-am gândit niciodată atât de departe. Întotdeauna am fost mai mult genul de om care trăiește clipa. Adăugă meditativ: Acum gândesc pe termen lung.

— Și unde te duc gândurile tale pe termen lung?

— Nicăieri, până nu descifram misterul acesta. Problema este că, și dacă rezolvăm cazul, răul a fost deja făcut. Este posibil să fiu nevoit să mă mut de aici.

— Să fugi? Nu pare stilul tău, Sean.

— Uneori este mai bine să-ți strângi cortul și să pleci mai departe. Atunci când te sature să mai lupți, Joan.

El se așează lângă ea și preluă cârma.

— Se schimba vântul. Voi încerca să prind iar curentul de aer. Verfaforul se va răsuci – îți voi spune eu când să te apleci.

După ce efectua manevra, îi dădu din nou cârma, dar rămase aproape de ea. Joan purta pantaloni, dar își scosese pantofii și rulse pantalonii până peste genunchi. Avea tălpi mici și unghiile vopsite în roșu.

— În urmă cu opt ani preferai oja mov, nu-i așa?

Ea râse.

— Roșul este tot timpul la modă, dar este posibil ca movul să revină. Sunt flatată că ai ținut minte.

— Ojă purpurie și pistol 357.

— Haide, recunoaște, era o combinație irezistibilă.

El se lăsă pe spate și o privi în depărtare.

Rămaseră tăcuți câteva minute, Joan privindu-l neliniștită și King făcând tot posibilul să evite contactul vizual.

— Te-ai gândit vreodată să mă ceri de nevastă? îl întrebă ea.

El o privi contrariat.

— Dar eram căsătorit atunci, îți mai amintești, Joan?

— Știu asta. Dar erați separați și căsnicia ta era terminată.

King lăsă privirea în jos.

— Bine, poate știam că mariajul meu era terminat, dar nu eram sigur că vreau să încep imediat altul. Și probabil nu am crezut niciodată că doi agenți ai Serviciului Secret vor putea avea o căsnicie care să funcționeze. Viața de agent este mult prea agitată.

— M-am gândit să-ți propun eu.

— Ce să-mi propui?

— Să te căsătorești cu mine.

— Chiar ești uimitoare. Aveai de gând să-mi ceri să ne căsătorim?

— Este cumva o regulă scrisă undeva că numai bărbatul are dreptul să ceară în căsătorie?

— Ei bine, chiar dacă ar fi, nu cred că asta ar reprezenta un impediment pentru tine.

— Vorbesc serios, Sean. Te iubeam. Atât de mult încât mă trezeam noaptea tremurând de frică, îngrozită la gândul că tu și nevasta ta vă veți împăca.

— Nu știam asta, spuse el încet.

— Ce simțeai pentru mine? Vreau să știu ce simțeai cu adevărat pentru mine.

El păru stânjenit.

— Sincer? Am fost uimit că m-ai acceptat. Tu erai pe un pedestal, atât profesional, cât și personal.

— Așadar, asta am fost, un trofeu pus pe un perete?

— Nu, de fapt am crezut că eu am fost așa ceva.

— Nu mă culcam cu cine apucam, Sean. Nu aveam reputația asta.

— Nu, nu o aveai. Reputația ta era de doamna de fier. Nu era niciun agent care să nu fie intimidat de tine. Tu îi băgai în sperieți chiar și pe cei mai duri bărbați.

Joan privi în jos.

— Nu știai că regina balului rămâne întotdeauna singură? Când am intrat în Serviciul Secret, femeile erau încă o anomalie. Pentru a avea succes a trebuit să fiu mai „bărbat” decât toți bărbații de acolo. Am fost nevoită să stabilesc reguli pe parcurs. Acum este diferit, dar atunci nu am avut de ales.

El îi atinse obrazul și îi întoarse fața spre el.

— Și de ce nu ai făcut-o?

— Ce să fac?

— Să îmi ceri să ne căsătorim.

— Aveam de gând, dar s-a întâmplat ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Clyde Ritter a fost ucis.

Acum King fu acela care își feri privirea.

— Prin urmare, nu mai eram bun?

Ea îi atinse mâna.

— Cred că nu mă cunoști suficient de bine. A fost mai mult de atât.

El se uită din nou la ea.

— Ce vrei să spui?

Joan părea mult mai neliniștită decât o văzuse King vreodată. Poate doar cu excepția acelei dimineți la ora 10.32, când murise Ritter. Ea duse mâna încet spre buzunar și scoase o bucată de hârtie.

King o despături și citi cuvintele scrise acolo.

Noaptea trecută a fost minunată. Acum surprinde-mă,
doamnă diabolică. În lift. În jur de 10.30.

Cu dragoste, Sean

Era scris pe o hârtie cu antetul hotelului Fairmount. El își ridică privirea și o văzu privindu-l fix.

— De unde a apărut asta?

— A fost strecurată pe sub ușa camerei mele din hotelul Fairmount în acea dimineață, în jurul orei nouă.

El îi aruncă o privire lipsită de orice expresie.

— În dimineața când Ritter a fost ucis? Ea dădu din cap. Ai crezut că eu am scris asta? Ea dădu din nou din cap. În toți acești ani ai crezut că s-ar putea să fi fost implicat în moartea lui Ritter?

— Sean, trebuie să înțelegi că nu știam ce să cred.

— Și nu ai spus nimănui?

Ea scutură din cap.

— Exact cum tu nu ai spus niciodată ceva despre lift. Adăugă încet: Și tu ai crezut despre mine că sunt implicată în asasinarea lui Ritter, nu?

El își umezi buzele și privi în depărtare, chipul lui exprimând furie.

— Ne-au păcălit pe amândoi, nu-i așa?

— Am văzut biletul găsit asupra cadavrului descoperit la tine acasă. Dădea clar de înțeles că respectivul se afla în spatele asasinării lui Ritter. Imediat ce am citit mesajul am realizat că *amândoi* am fost folosiți. Cine a scris mesajul care a fost strecurat pe sub ușa camerei de la hotel ne-a asmuțit pe unul împotriva celuilalt, în așa fel încât să păstrăm tăcerea. Sau cel puțin ar fi aruncat unele suspiciuni asupra noastră. Dar a fost o diferență. Eu nu am putut spune adevărul pentru că astfel ar fi trebuit să explic ce căutam în lift. Și, odată ce o făceam, cariera mea era terminată. Motivele mele au fost egoiste. Tu însă ai tăcut pentru alt motiv. Ea îi puse mâna pe mânecă. Spune-mi, Sean, de ce ai făcut-o? Trebuie să fi avut impresia că am fost plătită să-ți distrag atenția. Și totuși, ai luat asupra ta toată vina. Puteai să le spui că eu am fost în lift. De ce nu ai făcut-o? Inspiră adânc. Trebuie să știi.

Sunetul strident al telefonului mobil îi făcu pe amândoi să tresară.

King răspunse. Era Michelle, care suna din casă.

— A telefonat Kate Ramsey. Are ceva important să ne spună. Dar vrea să o facă personal. Ne întâlnim cu ea la jumătatea drumului, la Charlottesville.

— Bine, venim imediat.

King închise, luă cârma și întoarse tăcut barca. Nu o privi pe Joan, care, pentru prima dată în viața, nu mai avea nimic de spus.

Se întâlnește cu Kate Ramsey la cafeneaua Greenberry din centrul comercial Baracks Road din Charlottesville. Toți trei își comandă cani mari de cafea și se așează la o masă din fundul camerei, care avea numai câțiva clienți la acea oră din noapte.

Kate avea ochii umflați, era tristă și ciudat de timidă. Apucă nervoasă cana de cafea cu privirea ațintită în jos. Se uită totuși în sus cu surprindere când King împinse câteva paie spre ea.

— Hai, așază-le. Asta te va calma, spuse el cu un zâmbet cald.

Expresia feței lui Kate se mai înmuie și luă paiele.

— Fac asta de când eram mică. Cred că este mai bine decât să aprind o țigară.

— Aveai ceva important să ne spui? Întrebă Michelle.

Kate privi în jur. Persoana cea mai apropiată citea o carte și își lua niște notițe - evident un student aflat în prag de examen. Apoi începu cu vocea scăzută:

— Este legat de întâlnirea pe care a avut-o tatăl meu în acea noapte, despre care i-am povestit lui Michelle, explică ea privind-l pe King.

— Este în regulă, mi-a povestit, spuse el. Dă-i drumul.

— Ei bine, a mai fost ceva ce am auzit atunci. Adică, cred că ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar am crezut că am auzit greșit. Dar poate că nu.

— Ce a fost? Întrebă King nerăbdător.

— A fost un nume. Un nume pe care l-am recunoscut.

King și Michelle schimbă priviri.

— De ce nu ne-ai spus mai devreme? Întrebă Michelle.

— După cum v-am mai spus, am crezut că nu am auzit bine. Nu am vrut să-i creez vreo problemă. Și întâlnirile tatălui meu cu un străin la miezul nopții și numele spus atunci - ei bine, pentru un copil de paisprezece ani nu a

sunat bine. Dar am știut că niciodată nu ar fi făcut ceva ilegal.

— Numele cui a fost menționat? întrebă King.

Kate trase puternic aer în piept. King observă acum că ea făcea noduri la paie.

— Numele pe care l-am auzit a fost cel al lui Thornton Jorst.

Michelle și King se priviră cu subînțeles.

— Ești sigură? întrebă Michelle. L-ai auzit pronunțând Thornton Jorst?

— Nu sunt sută la sută sigură, dar ce altceva putea fi? Doar nu este ceva de genul John Smith. Sunt sigură că a sunat ca Thornton Jorst.

— Care a fost reacția tatălui tău la acest nume?

— Nu l-am auzit clar. Dar el a spus că este riscant, foarte riscant pentru amândoi.

King se gândi o clipă.

— Prin urmare, celălalt om nu era Thornton Jorst - asta este clar -, dar vorbeau despre el. Apoi o atinse pe Kate pe umăr. Spune-ne despre relația lui Jorst cu tatăl tău.

— Erau prieteni și colegi.

— Se cunoșteau dinainte de a fi colegi la Atticus? întrebă Michelle.

Kate scutură din cap.

— Nu cred, nu. Dacă s-au cunoscut dinainte, nu au spus niciodată nimic despre asta. Dar amândoi erau la colegiu în anii 1960. Oamenii se duceau peste tot prin țară și făceau tot felul de lucruri nebunești. Este ciudat, totuși.

— Ce este? întrebă King.

— Uneori, mi se părea că Thornton o cunoștea pe mama mai bine decât îl știa pe tata. De parcă se întâlneau înainte.

— Mama ta a spus vreodată că era așa?

— Nu. Thornton a sosit la Atticus după venirea

părinților mei. Era celibatar, niciodată nu a ieșit cu femei, din câte îmi amintesc eu. Părinții mei erau foarte prietenoși cu el. Cred că mamei îi era milă de el. Îi gătea diverse lucruri și i le ducea acasă. Erau buni prieteni. Mie îmi plăcea de el. El era ca un unchi pentru mine.

Michelle rosti încet:

— Kate, crezi că mama ta...

Kate o întrerupse:

— Nu, nu aveau o aventură. Știu că eram tare mică atunci, dar tot mi-aș fi dat seama.

King nu părea deloc convins, dar întrebă:

— Bărbatul care s-a întâlnit cu tatăl tău a menționat numele mamei tale, Regina?

— Da. Presupun că îi cunoștea pe părinții mei. Dar uite, chiar nu cred că Thornton este implicat în toate astea. El nu este tipul care să alerge înarmat cu pistoale, complotând să omoare oameni. Nu avea geniul sau referințele academice ale tatălui meu, dar era un profesor bun.

King dădu din cap.

— Exact, nu avea inteligența tatălui tău sau trecutul lui la Berkeley și totuși au ajuns în același loc. Ai idee de ce?

— De ce, ce? întrebă Kate pe un ton defensiv.

— De ce tatăl tău nu preda la Harvard sau la Yale, să spunem? În afară că absolvise Berkeley, după cum am aflat, era și autorul a patru cărți, aflate de departe între primele zece în domeniu. Era un savant serios, era unul de categorie grea, interveni Michelle.

— Poate pur și simplu a ales un colegiu mai mic, spuse Kate.

— Sau poate era ceva în trecutul lui care îl împiedica să aspire la elita academică, remarcă King.

— Nu cred, zise Kate. Ar fi știut toată lumea.

— Nu neapărat. Nu dacă nu s-ar fi șters din dosarul oficial, dar ar fi fost o chestiune cunoscută de anumite

persoane din cercurile înalte academice. Și aceștia puteau folosi informația asta împotriva lui. Prin urmare, el a ajuns la Atticus, care probabil că a fost fericit că îl are, cu sau fără trecut.

— Ai vreo idee în legătură cu ceea ce era atât de întunecat în trecutul lui? întrebă Michelle.

Kate nu spuse nimic. King interveni:

— Uite, ultimul lucru care ne interesează este să aruncăm cu și mai mult noroi în tatăl tău. Eu spun să-l lăsam să se odihnească în pace. Dar dacă omul care a vorbit cu tatăl tău a fost responsabil de împușcarea lui Ritter, eu nu văd niciun motiv pentru care să nu sufere și el. Și înțelegerea trecutului tatălui tău ne poate ajuta să-l găsim. Pentru că, dacă înțeleg corect toate astea, atunci acest bărbat îl cunoștea de mult pe tatăl tău și, dacă este așa, atunci poate că știa ce incident îi umbrea trecutul, dacă despre asta este vorba.

— Kate, tu ești singura noastră speranță pentru a rezolva cazul ăsta. Dacă nu ne spui tot ce știi, ne va fi foarte greu să aflăm adevărul. Și cred că vrei și tu să afli adevărul, pentru că, altfel, nu ne-ai fi sunat, continuă Michelle.

Kate oftă și într-un sfârșit spuse:

— Bine, bine, au fost câteva lucruri pe care mama mi le-a spus înainte de a se sinucide.

— Ce anume, Kate? întrebă Michelle.

— Mi-a spus că tatăl meu a fost arestat în timpul unor demonstrații. Cred că erau împotriva Războiului din Vietman.

— Pentru deranjarea liniștii publice sau ce? întreba King.

— Nu, pentru uciderea cuiva.

King se aplecă spre ea.

— Cine și cum, Kate? Spune-mi tot ce îți poți aduce aminte!

— Asta știu doar din ceea ce mi-a spus mama și nu era

chiar atât de lucidă în perioada aceea. Începuse să bea foarte mult înainte de a muri.

Kate luă un șervețel și își șterse ochii.

— Știu că este foarte greu pentru tine, Kate, dar este posibil să ne ajute să aflăm adevărul, zise King.

— Din ceea ce am putut afla, era vorba de un polițist sau de o persoană oficială. A fost ucis în timpul unui protest împotriva războiului care a scăpat de sub control. În Los Angeles, mi se pare că mi-a spus ea. Tatăl meu a fost arestat pentru asta. De fapt, situația lui era critică, dar apoi ceva s-a întâmplat. Mama mi-a spus că un avocat a intervenit pentru el și acuzațiile au fost retrase. Dar tot ea mi-a spus că oricum acuzațiile urmau să fie retrase. Că se căuta un țap ispășitor și acesta era tata. Ea era convinsă că el nu făcuse nimic.

— Dar trebuie să fi fost articole în ziare pe tema asta, zise Michelle.

— Nu știu dacă a ajuns în ziare, dar cred că există vreo înregistrare pe undeva, fiindcă a afectat cu siguranță cariera tatălui meu. Am verificat povestea mamei. Berkeley a confirmat că l-a lăsat pe tata să-și ia doctoratul, dar nu fără reticențe. Cred că nu prea aveau de ales; terminase toate cursurile și disertația. Incidentul avusese loc cu puțin înainte ca el să-și termine studiile. Dar, din câte am aflat eu, după ce a absolvit, toate ușile i s-au închis în nas. Mama a spus că fusese refuzat prin diverse locuri înainte să fie acceptat la Atticus. Bineînțeles că în acei ani a scris cărțile care au fost foarte bine primite în comunitatea academică. Privind în urmă, cred că tata era atât de înverșunat pentru că nu i se permitea accesul în universitățile de marcă, încât, chiar dacă ar fi fost chemat, cred că tot la Atticus ar fi rămas. El era un om foarte loial, și Atticus i-a dat o șansă.

— Ai vreo idee cum au supraviețuit părinții tăi în acei ani de penurie? Mama ta muncea? Întrebă King.

— Câte puțin pe ici, pe colo, dar nimic permanent. Ea l-a ajutat pe tata să scrie cărțile, la partea de cercetare și la alte chestii. Nu știu sigur cum s-au descurcat. Se frecă la ochi. De ce, unde vrei să ajungi?

— Mă întrebam... cine erau avocații aceia care au venit să-l reprezinte pe tatăl tău. Tatăl tău provenea dintr-o familie bogată?

Kate se arată mirată.

— Nu, tata provenea dintr-o familie de fermieri din Wisconsin. Mama era originară din Florida. Erau destul de săraci.

— Deci totul devine din ce în ce mai complicat. De ce să vină avocații să-l salveze? Și mă întreb dacă părinții tăi se întrețineau în vremurile grele din bani proveniți din surse necunoscute.

— Cred că este posibil, spuse Kate, dar nu știu de unde.

Michelle îl privi pe King.

— Crezi că persoana care a vorbit cu Ramsey în acea noapte în biroul lui poate fi legată de incidentele din Los Angeles?

— Privește lucrurile așa. S-a întâmplat ceva în Los Angeles, și Arnold Ramsey este prins. Dar dacă nu a acționat singur? Dacă era implicată o anumită persoană cu relații sus-puse? Asta ar explica apariția avocaților - de obicei, ei nu muncesc pe gratis.

Michelle dădu din cap.

— Asta ar putea explica de ce omul a menționat numele Reginei Ramsey. Poate că îi amintea de luptele trecute împotriva autorității pentru a-l face pe Arnold să pună mâna pe pistol și să reentre în acțiune.

— Doamne, e prea mult! exclamă Kate. Arăta de parcă ar fi fost gata să plângă. Tatăl meu a fost un om inteligent. El ar fi trebuit să predea la Harvard, la Yale sau la Berkeley. Apoi poliția a mințit și viața lui a fost ruinată. Nu este de mirare că s-a răzvrătit împotriva

sistemului. Unde este dreptatea în toate astea?

— Nu este, răspunse King.

— Îmi amintesc atât de bine momentul în care am auzit știrile!

— Ai spus ca erai la ora de algebră, interveni Michelle.

Ea dădu din cap.

— Am ieșit pe hol și acolo erau Thornton și mama. Am înțeles imediat că se întâmplase ceva rău.

King se arătă mirat.

— Thornton Jorst era acolo cu mama ta? De ce?

— El a fost cel care i-a dat mamei veștile. Nu v-a spus asta?

— Nu, nu a făcut-o, spuse Michelle.

— De ce ar fi știut el înaintea mamei tale? întrebă King.

Kate îl privi încurcată.

— Nu știu. Poate a văzut la televizor.

— Când au venit și te-au luat din clasă? întrebă King.

— La ce oră? Păi... nu știu. A fost acum ani de zile.

— Gândește-te, Kate, este foarte important.

Ea tăcu pentru câteva minute și apoi continuă:

— S-a întâmplat de dimineață, mult înainte de prânz, știu sigur. Să spunem că era ora unsprezece.

— Ritter a fost ucis la 10.32. Nu este posibil ca un post de televiziune să transmită știrea atât de repede, mai ales cu atâtea amănunte despre făptaș.

— Și Jorst a mai avut și timp să se ducă să o ia pe mama ta? întrebă Michelle.

— Nu locuia atât de departe de locul unde învățam eu. Trebuie să înțelegi, Atticus nu este foarte departe de Bowlington, e cam la jumătate de oră de mers cu mașina. Și mama locuia în drum.

Michelle și King schimbă o privire îngrijorată.

— Nu ar fi fost posibil, nu-i așa? rosti Michelle.

— Ce? Despre ce vorbești? întrebă Kate.

King se ridică fără să răspundă.

— Unde te duci? întrebă din nou Kate.

— Să-i fac o vizită domnului Jorst, spuse el. Cred că sunt multe lucruri pe care ni le-a ascuns.

— Dacă nu v-a spus despre faptul că a venit la mine la școală, probabil nu v-a spus nici despre el și mama mea.

King o privi împietrit.

— Ce să ne spună despre ei?

— Înainte de a muri, ea și Thornton erau împreună.

— Erau împreună? Dar ai spus că-l iubea pe tatăl tău.

— Până să se întâmple trecuseră șapte ani de la moartea lui Arnold. Prietenia dintre Thornton și mama mea a rezistat în timp și apoi relația lor s-a transformat în altceva.

— Altceva? Cum ar fi? întrebă el.

— Cum ar fi că urmau să se căsătorească.

Michelle parcursese numai jumătate din dosarele despre Bob Scott când primi telefonul de la Kate. Cum era evident că Michelle nu avea să se întoarcă prea devreme, Joan luase cutia cu ea la han și continuă acolo. După ultima conversație cu King, trebuia să facă totuși ceva care să-i ia gândul de la acea dureroasă confruntare.

Când deschise cutia și începu să răsfoiască prin dosare, ea își dădu seama că Parks nu glumise, chiar era mare dezordine în ele. Oricum, întoarse cu grijă fiecare pagină, citind fiecare document până deveni evident că nu era vorba despre acel Bob Scott. După câteva ore, ea sună la room-service și comandă ceva de mâncare și o cană de cafea. Avea să stea acolo o vreme și nu știa când se întorceau King și Maxwell. Începu să formeze numărul lui King, dar se răzgândi.

Era aproape de finalul cutiei când cercetarea dosarelor deveni mai interesantă. Scoase hârtiile și le împrăști pe pat. Se pare că exista și un mandat de arestare pe numele Robert C. Scott. Adresa pe care era emis era undeva în Tennessee, cu toate că Joan nu recunoscuse numele orașului. Din câte își dădea ea seama, era ceva legat de posesia de arme. Acest Bob Scott deținea niște arme pe care nu trebuia să le aibă. Dacă era sau nu acel Scott pe care îl căuta, nu putea spune încă sigur. Oricum, știa că lui Bob Scott îi plăceau foarte mult armele.

Cu cât citea mai mult, cu atât era mai intrigată. Serviciul de Șerifi fusese implicat, așa cum se întâmplă de obicei, pentru a duce la îndeplinire mandatul emis de Biroul de Alcool, Tutun și Arme de Foc. Probabil că de aceea putuse Parks să pună mâna pe acest document. Era posibil ca Bob Scott să aibă legături cu acest caz,

dar numai în ceea ce-l privește pe Ritter. Și totuși, bănuiseră tot timpul că aceste două cazuri, al lui Ritter și al lui Bruno, erau legate cumva. Asasinarea Lorettei Baldwin și a lui Mildred Martin demonstra această legătură. Și totuși, cum era posibil ca două evenimente atât de deosebite unul de celalalt să aibă un numitor comun? Care era acela? Care? O înnebunea faptul că răspunsul la acea întrebare era atât de aproape și totuși nu-l putea distinge.

Telefonul ei mobil sună. Era Parks.

— Unde ești acum? întrebă el.

— Sunt la Cedars. Mă uitam în cutia pe care ne-ai adus-o. Și cred că am găsit ceva.

Îi spuse despre mandat.

— I-a fost prezentat lui Scott?

— Nu știu. Probabil că nu, din moment ce nu a fost arestat, altfel ar fi trebuit să apară undeva înregistrarea și noi am fi știut de ea.

— Dacă el este tipul pentru care a fost emis mandatul legat de arme, atunci poate el este nebunul din spatele acestei povești.

— Dar cum îl legăm pe el de toate astea? Nu prea are sens.

— De acord, conveni el. Unde sunt King și Maxwell?

— Stau de vorba cu Kate Ramsey. A sunat și ne-a spus că are informații noi. S-au întâlnit în Charlottesville.

— Dacă tatăl ei nu lucra singur, atunci tipul pe care l-a auzit poate fi Bob Scott. El ar fi putut fi omul ideal de plasat în interior. Un cal troian, dacă a existat vreunul.

— Cum vrei să procedăm în legătură cu ceea ce am descoperit?

— Eu spun să luăm o echipă de oameni și să verificăm. Bună treabă, Joan! Poate chiar ești atât de bună pe cât spune lumea că ești.

— De fapt, șerifule, sunt mult mai bună.

Imediat ce Joan închise telefonul, sări ca arsă.

— Doamne! exclama ea privind telefonul. Nu se poate! Apoi rosti următoarele două cuvinte foarte încet: Cal troian.

Cineva bătu la ușă. Ea deschise, și chelnerița aduse tava.

— Este bine aici, doamnă?

— Da, răspunse Joan neatentă. Mintea ei procesa noile informații. Este bine.

— Vreți să vă torn cafeaua?

— Nu, este bine așa. Îi semnă cecul și se întoarse cu spatele. Mulțumesc.

Joan era pe punctul de a da un telefon, când simți o prezență în spatele ei. Se întoarse, dar nici nu mai avu timp să strige înainte ca totul să se întunece. Tânăra femeie stătea aplecată peste Joan, care acum era întinsă la podea. Tasha se apucă de treabă.

Era târziu în noapte când King și Michelle ajunseră la Colegiul Atticus. Clădirea care adăpostea biroul lui Thornton Jorst era închisă. Michelle reuși să-l convingă pe tânărul administrator al clădirii să le dea adresa de acasă a lui Jorst. Era la câțiva kilometri distanță de campus, pe o stradă umbrită de copaci, cu case din cărămidă, unde mai locuiau și alți profesori. Nu se afla nicio mașina parcată lângă casa lui Jorst atunci când King viră cu Lexus-ul pe alee, și nici nu erau lumini aprinse. Se duseră la ușă și bătură, dar nu răspunse nimeni. Cercetară curtea mică din spatele casei, dar nici acolo nu era nimeni.

— Nu pot să cred, dar Jorst trebuie să se fi aflat la hotelul Fairmount când Ritter a fost ucis, spuse Michelle. Nu există nicio altă explicație, numai dacă l-a sunat cineva de la hotel să-i spună ce se întâmplase.

— Îl vom întreba asta. Dar dacă a fost acolo, trebuie să fi ieșit înainte ca zona să fie închisă. Asta este singura modalitate prin care ar fi putut ajunge atât de repede cu veștile la Regina și la Kate.

— Crezi că va recunoaște că a fost la hotel?

— Cred că vom afla, fiindcă intenționez să-l întreb asta. Și, de asemenea, aș dori să-l întreb despre Regina Ramsey.

— Ar fi fost firesc să ne fi spus despre planurile de căsătorie când am vorbit prima dată.

— Nu și dacă nu ar fi vrut ca noi să aflăm asta. Lucru care mă face să fiu și mai suspicios. King se uita la Michelle. Ești înarmată?

— Arma și legitimația, tot tacâmul, de ce?

— Verificam doar. Mă întreb dacă lumea își încuie ușile pe aici?

— Doar nu ai de gând să intri? Asta este violare de

domiciliu.

— Nu și dacă nu spargi ușa când intri, replică el.

— Pe bune? Unde ai învățat dreptul, la Universitatea de Științe Stupide?

— Tot ceea ce spun este că ar fi bine dacă am reuși să tragem cu ochiul înăuntru când Jorst nu este prin preajmă.

— Dar este posibil să fie înăuntru. Poate doarme. Sau poate se întoarce cât timp suntem noi înăuntru.

— Nu noi. Numai eu. Tu ești ofițer activ.

— Tu ești membru al baroului. Tehnic vorbind, și tu ești ofițer al tribunalului.

— Da, dar noi, avocații, putem sări peste chestiile astea tehnice. Asta este specialitatea noastră, tu nu te uiți la televizor?

Se duse la mașină și luă o lanternă. Când ajunsese în dreptul ei, Michelle îl apucă de mână.

— Sean, este o nebunie. Dacă vecinii te văd și sună la poliție?

— Atunci spunem că am auzit pe cineva strigând după ajutor.

— Este o scuză absolut tâmpită.

King deja era la ușă și încercă să o deschidă.

— La naiba!

Michelle răsuflă ușurată.

— Este închisă? Slavă Domnului!

King răsucă clanța și deschise ușa cu o privire răutăcioasă.

— Glumeam. Durează numai un minut. Fii cu ochii în patru.

— Sean, nu...

El se strecură înăuntru înainte ca ea să apuce să termine fraza. Michelle începu să privească prin jur, cu mâinile în buzunar, încercând să pară că nu are nicio grijă pe lume, în timp ce stomacul i se strânsese de emoție. Încercă și să fluiera, dar nu reuși din cauza că

avea buzele uscate de emoție.

— Să te ia naiba, Sean King, murmură ea.

Înăuntru, King ajunsese în bucătărie. Plimbă lanterna prin cameră și observă că aceasta era o mică încăpere care părea nefolosită. Se pare că Jorst era un tip care mânca des în oraș. Intră apoi în camera de zi care era foarte simplu aranjată. Pereții erau acoperiți de rafturi care, deloc surprinzător, erau pline de cărți de genul: Goethe, Francis Bacon, John Locke și întotdeauna popularul Machiavelli.

Biroul lui Jorst venea după camera de zi și îi reflecta mult mai bine personalitatea. Biroul era plin de hârtii și de cărți, pe podea erau împrăștiate tot felul de obiecte, același lucru fiind valabil și pentru canapea. Locul mirosea puternic și a tutun și a fum de țigară, și King observă pe jos o scrumieră plină de mucuri. Rafturile ieftine de cărți gemeau sub povara volumelor. King trase cu ochiul pe masa de lucru, deschise sertarele și se uită după ascunzători secrete, dar nu găsi nimic. Se îndoia că, dacă ar fi tras de cotorul vreunei cărți, ar fi deschis un pasaj secret, dar pentru a fi mai sigur mișca totuși câteva cărți de pe rafturi. Nu se întâmplă nimic.

Jorst spusese că lucrează la o carte și starea biroului său confirma asta, notițele, ciornele și planurile fiind împrăștiate peste tot prin cameră. Se vede că organizarea nu era punctul forte al acestui om și King privi cu dezgust împrejur. El nu ar fi putut trăi nici zece minute într-un asemenea loc, chiar dacă, în tinerețea lui, camera sa arătase și mai rău. Dar măcar depășise acea fază; Jorst se pare că nu reușise. King se gândea să o invite pe Maxwell înăuntru. Probabil că ea s-ar fi simțit în elementul ei.

Săpând sub mormanele de sub masa de lucru el găsi o agendă de întâlniri, dar nu îi fu de niciun folos. Apoi se duse la etaj. Acolo erau două dormitoare și numai unul

era folosit. Toate se aflau însă în ordine. Hainele lui Jorst erau aranjate într-un dulap mic, pantofii erau așezați pe un stativ special. King privi sub pat și nu fu întâmpinat decât de niște ghemotoace de praf. Baia învecinată nu îi dezvălui decât un prosop căzut pe podea și câteva produse de toaletă înghesuite pe chiuvetă. Era un raft în partea opusă a camerei pe care nu erau cărți, dar era plin de poze. El trecu lanterna peste fiecare dintre ele. Erau poze ale lui Jorst cu diferiți oameni, niciunul cunoscut lui, până ajunse la ultima. Vocea care îl chema de jos îl făcu să tresară.

— Sean, coboară imediat! Jorst s-a întors.

El privi la timp pe fereastră și îl văzu pe Jorst cum parchează masiva lui mașină veche pe alee. Stinse lanterna, puse poza în buzunar și coborî cu mare atenție, îndreptându-se spre bucătărie unde o găsi pe Maxwell. Ieșiră pe ușa din spate și veniră în fața casei prin lateral, așteptară ca Jorst să intre în casă, apoi ciocăniră la ușă.

Profesorul ieși la ușă. Tresari când îi văzu, apoi se uită peste umărul lor.

— Mașina parcată în curbă este Lexus-ul vostru? King dădu din cap. Nu am văzut pe nimeni în el și nici pe alee nu era nimeni.

— Eu eram întins să mă odihnesc puțin, iar Michelle era prin vecini pentru a afla dacă știe cineva când vă întoarceți.

Jorst nu păru să înghită povestea lui King, dar îi invită să intre în camera de zi.

— Așadar, ați vorbit cu Kate? întrebă el.

— Da, ea a spus că ați anunțat-o imediat de vizita noastră anterioară.

— Și v-ați așteptat să nu o fac?

— Sunt sigur că sunteți foarte apropiați.

Jorst se holbă la King.

— Ea este fica unui coleg de muncă și o fostă

studentă de-a mea. Să insinuați altceva ar fi o mare greșală.

— Având în vedere faptul că dumneavoastră și mama ei ați fost pe punctul să vă căsătoriți, ați fi putut să-i fiți tată vitreg, îi aruncă scurt King. Și noi nici măcar nu am știut că erați împreună.

Jorst părea foarte stânjenit de situație.

— Și de ce să știți, din moment ce nu este treaba voastră. Acum, dacă mă scuzați, am mult de muncă.

— Exact, cartea pe care o scrieți. Despre ce este vorba?

— Vă interesează științele politice, domnule King?

— Sunt interesat de multe lucruri.

— Văd. Ei bine, dacă vreți să știți, este un studiu legat de istoria modului în care a votat Sudul, după cel de-al Doilea Război Mondial până în prezent și impactul asupra alegerilor naționale. Teoria mea spune că Sudul din zilele noastre este total diferit de „vechiul Sud”. Acesta este „de fapt” unul dintre cele mai eterogene și mai productive centre ale imigrației în această țară începând cu secolul trecut. Nu spun că este încă un bastion al liberalismului sau al radicalismului, dar nu mai este Sudul descris în *Pe aripile vântului* sau *Cum să ucizi o pasăre cântătoare*. De fapt, segmentul de populație cu cea mai rapidă creștere în Georgia provine din Orientul Mijlociu.

— Parcă îi și văd pe hinduși și pe musulmani trăind alături de bapțiști și „frățiorii negri” - trebuie să fie tare interesant, fu de părere King.

— Asta chiar e bună! exclamă Jorst. „Frățiorii negri” și bapțiștii. Vă supărați dacă voi folosi replica asta pe post de titlu al unui capitol?

— Nicio problemă. Nu i-ați cunoscut pe cei din familia Ramsey înainte de sosirea la Atticus, nu-i așa?

— Nu, este așa. Arnold Ramsey era la Atticus de doi ani înainte ca eu să ajung aici. Am fost profesor la un

colegiu din Kentucky înainte să vin aici.

— Când am spus Ramsey, m-am referit atât la Arnold, cât și la Regina.

— Răspunsul meu este același. Nu i-am cunoscut pe niciunul din ei înainte de a veni aici. De ce, Kate spune altceva?

— Nu, interveni Michelle repede. Ea ne-a spus doar că mama ei era prietenă bună cu dumneavoastră.

— *Amândoi* erau prietenii mei. Cred că Regina a văzut în mine un holtei incurabil și și-a pus în cap să mă facă să mă simt bine-venit și confortabil. Ea era o femeie de-a dreptul remarcabilă. În tinerețe lucra cu trupa de teatru a colegiului și chiar juca în unele producții. Era o actriță foarte bună. Chiar era. L-am auzit pe Arnold vorbind despre talentul ei, și nu cred că exagera deloc. Dar când o vedeai pe scenă era absolut fascinantă. Și era la fel de bună, pe cât era de talentată. Ea era iubită de toată lumea.

— Sunt sigur că așa era, spuse King. Și după ce Arnold a murit, voi doi ați...

— Nu a fost așa, îl întrerupse Jorst. Arnold era mort de mult timp când noi doi am început să ne vedem, mai întâi doar ca prieteni.

— Și ați ajuns la punctul în care să discutați despre căsătorie.

— Am cerut-o, și ea a acceptat, răspunse el tăios.

— Și apoi a murit?

Jorst păli.

— Da.

— De fapt, s-a sinucis, nu?

— Așa spun ei.

Michelle adăugă repede:

— Dumneavoastră nu sunteți de aceeași părere?

— Era fericită. Acceptase cererea mea în căsătorie. Nu consider că sunt vanitos când spun asta, dar nu cred că faptul că urma să se căsătorească cu mine a împins-o

la sinucidere.

— Așadar, spuneți că a fost ucisă?

— Dumneavoastră să-mi spuneți, sări el. Dumneavoastră vă plimbați de colo-colo investigând. Dați-vă seama. Nu este domeniul meu.

— Cum a primit Kate vestea căsătoriei ce ar fi urmat?

— Bine. Își iubise tatăl. Pe mine mă plăcea. Știa că nu vreau să-i înlocuiesc tatăl. Eu cred că voia ca mama ei să fie fericită.

— Ați protestat împotriva Războiului din Vietnam?

Jorst păru că acceptă ușor această schimbare bruscă de subiect.

— Da, alături de multe alte milioane de oameni.

— În California?

— Unde vreți să ajungeți?

King îl lamuri:

— Ce ați zice dacă v-am spune că un om a venit să-l vadă pe Arnold Ramsey cu scopul de a-l convinge să-l ucidă pe Clyde Ritter și că acea persoană a menționat numele dumneavoastră?

Jorst îl privi calm.

— Aș spune că acela care v-a spus asta se înșela amarnic. Dar, dacă este adevărat, eu nu-i pot împiedica pe ceilalți să folosească sau nu numele meu în conversații, nu-i așa?

— Corect. Credeți că Arnold Ramsey a acționat singur?

— Până mi se prezintă dovezi clare care să demonstreze contrariul.

— Din toate punctele de vedere, el nu era un om violent, totuși a comis cel mai violent act dintre toate - crima.

Jorst ridică din umeri.

— Cine știe ce demoni bântuie prin sufletele oamenilor?

— Asta așa este. Și Arnold Ramsey a fost implicat în

proteste serioase în tinerețea lui. Unul în special soldându-se cu moartea violentă a unui om.

Jorst îl privi tăios.

— Despre ce vorbiți?

King îi dezvălui informația numai pentru a-i vedea reacția.

— Încă un lucru. Ați mers separat sau ați fost cu Arnold Ramsey în mașină la hotelul Fairmount, în dimineața în care Ritter a fost ucis?

Spre lauda lui, Jorst nu avu nicio reacție. Trăsăturile lui era impasibile.

— Spuneți că am fost la hotelul Fairmount în acea dimineață?

King îl privi fix.

— Spuneți că nu ați fost?

Jorst se gândi un moment, apoi rosti:

— Bine, am fost. Alături de alte câteva sute de oameni. Și ce?

— Și ce? În afară de faptul că vă întâlneți cu Regina Ramsey, acesta este un alt detaliu semnificativ pe care ați uitat să ni-l aduceți la cunoștință.

— De ce aș fi făcut-o? Nu am făcut nimic greșit. Și, ca să vă răspund la întrebare, am mers separat.

— Și trebuie să fi fugit imediat ce Ramsey a tras, altfel nu ați fi avut timp să o luați pe Regina și apoi să mergeți să îi spuneți lui Kate în mijlocul orei de algebră.

Jorst îi privi înmărmurit; broboane de transpirație îi apăruseră pe frunte.

— Erau mulți oameni care fugeau de colo până colo. Eram la fel de speriat ca toți ceilalți. Am văzut ce s-a întâmplat și nu am vrut ca Regina și Kate să afle de la știri. Așa că am condus cât am putut de repede ca să le spun. Am crezut că așa era cel mai bine. Și nu apreciez deloc faptul că trageți concluzii greșite în privința unui lucru pe care eu l-am făcut din mărinimie.

King se apropie foarte mult de el.

— De ce v-ați dus la hotel în dimineața aceea? Și dumneavoastră aveți ceva cu Ritter?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci de ce? insistă King.

— Era vorba de un candidat la președinție. Nu apar prea mulți prin părțile astea. Am vrut să văd cu ochii mei. Este domeniul meu până la urmă.

— Dacă ți-aș spune că tot ce zici tu este un mare rahat? replică tăios King.

— Nu îți datorez nicio explicație, ripostă Jorst.

King ridică din umeri.

— Ai dreptate. Voi trimite FBI-ul și Serviciul Secret și le vei explica lor. Ai un telefon pe care îl pot folosi?

— Stați o clipă, numai o clipă! King și Michelle îl privesc așteptând. Bine, bine, adăugă el repede. Înghiți nervos, privind când la unul, când la altul. Uite ce e, eram foarte îngrijorat pentru Arnold. Era foarte înverșunat împotriva lui Ritter. Îmi era frică să nu facă ceva prostesc. Vă rog să mă credeți că nicio secundă nu am știut că avea la el un pistol, până nu a tras. Vă jur.

— Continuă, spuse King.

— El nu știa că sunt acolo. L-am urmărit. În noaptea de dinainte îmi spusese că va merge la eveniment. Eu m-am așezat în spate. Mulțimea era așa de numeroasă, că nici nu m-a observat. Stătea foarte departe de Ritter și am crezut că până la urmă exagerasem. M-am gândit să plec și m-am îndreptat spre ușă. Fără ca eu să-mi dau seama, a început să se apropie de Ritter. M-am întors la timp să-l văd pe Arnold cum scoate arma și trage. Am văzut căderea lui Ritter, apoi pe tine cum ai tras și l-ai ucis pe Arnold. Și apoi tot locul a explodat. Am fugit cât am putut de repede. Am reușit să ies în grabă pentru că eram deja la ușă. Îmi aduc aminte că era să dau peste una dintre cameristele de la hotel care stătea în dreptul ușilor.

Michelle și King se uitară unul la altul: Loretta

Baldwin. Jorst continuă, paloarea lui devenind acum cadaverică:

— Nu îmi venea să cred ce se întâmplase. Totul părea un coșmar. Am fugit la mașină și am condus cât am putut de repede. Nu eram singurul. O mulțime de oameni părăseau înspăimântați locul.

— Nu ai spus asta niciodată la poliție?

— Ce era de spus? Am fost acolo, am văzut ce s-a întâmplat și am fugit, la fel ca alte sute de oameni. Autoritățile doar nu aveau nevoie de mărturia mea.

— Și tu ai fost la Regina și i-ai spus? De ce?

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, soțul ei tocmai ucisese un candidat la președinție. Și apoi a fost la rândul lui ucis. A trebuit să-i spun. Nu poți înțelege asta?

King scoase fotografia pe care o luase mai devreme din casă și i-o arată lui Jorst. Acesta luă poza cu mâinile tremurând și privi spre fața zâmbitoare a Reginei Ramsey.

— Cred că pot, mai ales dacă erai îndrăgostit de ea încă de atunci, spuse King încet.

— Așadar, ce părere ai? întrebă Michelle pe drumul de întoarcere.

— Este posibil să spună adevărul. Și poate s-a gândit că este primul care o va consola pe îndurerata văduvă. Profită de pe urma morții prietenului său și în același timp joacă rolul bunului samaritean.

— Așadar, este un nemernic. Dar poate nu un criminal.

— Nu știu. Nu îmi place că a ascuns în toți acești ani faptul că a fost la hotelul Fairmount și că plănuia să se căsătorească cu Regina Ramsey. Numai pentru asta și trece în fruntea suspectilor de pe lista mea.

Michelle sări de parcă fusese înjunghiată.

— Stai o clipă! Sean, poate sună nebunește, dar ascultă-mă! El o privi curios. Jorst admite că a fost la Fairmount. Este îndrăgostit de Regina Ramsey. Dacă el este cel care l-a convins pe Arnold să-l ucidă pe Ritter? El știa clar că Ramsey îl ura pe Ritter. El era prietenul și colegul lui. Ramsey l-ar fi ascultat.

— Dar Kate spune că omul pe care l-a auzit nu a fost Jorst.

— Dar nu putea fi sigură de asta. Jorst ar fi putut să-și schimbe puțin vocea pentru că știa că este Kate în casă. Bine, prin urmare, Jorst este cel care face un pact cu Ramsey. Se duc la hotel, fiecare înarmat.

King continuă deducția:

— Și apoi Ramsey trage, dar Jorst nu. El fuge, ascunde arma în debara, unde Loretta îl vede, și apoi fuge să le spună Reginei și lui Kate.

— Cu gândul de a se căsători cu văduva la un moment dat.

— A așteptat destul de mult până să o ceară, comentă King.

— Nu, poate că a cerut-o și mai înainte și ea l-a refuzat. Sau el a așteptat suficient de mult pentru ca ea să nu devină bănuitoare. Sau poate atât de mult i-a luat lui Jorst să o facă pe Regina să-l iubească. Ea îl privea nerăbdătoare. Deci, ce părere ai?

— Are sens, Michelle, chiar are sens. Dar apoi Regina moare. Jorst nu a sfârșit prin a o avea.

— Tu chiar crezi că Regina Ramsey a fost ucisă?

— Dacă e să-l credem pe Jorst și ei doi urmau să se căsătorească, ea de ce s-ar fi sinucis?

King spuse încet:

— Și Kate știa că ei plănuiau să se căsătorească. Iar Jorst spune că ea nu avea nimic împotriva.

— Dar dacă nu era așa? interveni Michelle.

— Ce vrei să spui?

— Kate îl iubea pe tatăl ei. Mi-a spus că, dacă mama ei nu l-ar fi părăsit, el nu l-ar fi împușcat pe Ritter. Dar el a făcut-o și acum este mort. Apoi mama ei urma să se căsătorească cu un coleg de-al tatălui ei. Și apoi moare.

— Vrei să spui că ea și-a omorât mama?

Michelle ridică mâinile.

— Spun doar că este o posibilitate. Nu vreau să cred asta. Îmi place Kate.

El oftă.

— Este ca un balon. Dacă împingi într-o parte, se umflă în altă parte. O prive. Ai pus cap la cap cele două cronologii așa cum ți-am cerut?

Michelle aprobă în tăcere și scoase un carnețel din geantă.

— Arnold Ramsey s-a născut în 1949. A absolvit liceul în 1967 și s-a înscris la Berkeley, unde a studiat până în 1974, când și-a luat doctoratul. Arnold și Regina Ramsey s-au căsătorit tot în acel an. Apoi au avut o perioadă cu suișuri și coborâșuri, până când el a primit postul la Atticus, în 1982. Kate avea cam un an atunci. Ea se opri și-l prive. El părea nelămurit. Ce te deranjează?

— Ei bine, conform declarației lui Kate, Ramsey se pare că a fost implicat într-un protest împotriva războiului în timpul căruia un polițist a fost ucis. Acest lucru a declanșat toate evenimentele ulterioare. Ea ne-a spus că la Berkeley l-au lăsat să-și dea doctoratul fiindcă terminase toate lucrările, chiar și disertația. Deci acel incident trebuie să se fi întâmplat cam la momentul absolvirii.

— Exact. Și?

— Ei bine, dacă el și-a luat doctoratul în 1974, atunci nu protesta împotriva Războiului din Vietnam. Nixon semnase declarația de încetare a focului la începutul lui 1973 și, deși ambele părți s-au acuzat reciproc de violări ale pactului, abia în 1975 au reluat războiul. Iar dacă incidentul s-a petrecut *înainte* ca Ramsey să-și fi luat doctoratul, pun pariu că Berkeley l-ar fi dat afară.

Michelle se lăsă pe spate.

— Cred că așa este.

— Și dacă Ramsey nu protesta împotriva războiului în 1974, când polițistul a fost ucis, atunci pentru ce protesta?

Michelle pocni din degete dintr-odată.

— 1974? Ai pomenit de Nixon. Asta a fost pe vremea scandalului Watergate¹³, nu?

King dădu din cap aprobator.

— Și ar fi firesc ca Ramsey să protesteze împotriva unuia ca Nixon, cerându-i demisia, care a și fost depusă în luna august a acelui an.

— Dar Kate a afirmat că a fost un protest împotriva războiului în Los Angeles.

— Nu, a zis că așa i-a spus mama ei. Și a mai adăugat că Regina începuse să bea foarte mult. Era ușor ca ea să

13 Scandal politic izbucnit în America anilor 1970, care a avut ca motiv interceptarea ilegală a unor convorbiri telefonice și ca efect, demisia președintelui Statelor Unite de atunci, Richard Nixon. (n. tr.)

încurce datele și evenimentele.

— Prin urmare, este posibil ca incidentul care l-a implicat pe acel polițist ucis să se fi petrecut în Washington, și nu în Los Angeles și să fi fost vorba de Nixon, și nu de Vietnam?

— Dacă este așa, ar trebui să putem afla mai multe detalii.

— Și firma de avocatură care a intervenit în ajutorul lui Ramsey. Crezi că este tot din Washington?

— Cred că vom afla. King scoase telefonul și formă un număr. Voi verifica cu Joan. Ea este bună la săpături de felul asta.

Fiindcă nu răspunse nimeni, îi lăsă un mesaj.

King continuă:

— Dacă l-a scăpat cineva, și o firmă de avocatură a fost implicată, atunci este vorba de ceva palpabil, ușor de aflat.

— Nu neapărat. Nu poți afla chiar orice despre oricine de atunci. La naiba, poate că Jorst arunca cu pietre în clădirea primăriei din Los Angeles și noi nu am avea cum să demonstrăm asta. Și să găsești pe cineva care să vorbească este practic imposibil. Și dacă nu este înregistrat în vreun act oficial, s-a zis.

King dădu din cap.

— Ceea ce spui tu este complet logic. Dar noi tot trebuie să verificăm. Pe noi nu ne costă decât timp.

— Da, spuse Michelle. Dar am sentimentul neplăcut că vom intra în curând în criză de timp.

King și Michelle dormiră la un motel aproape de Colegiul Atticus și sosiră înapoi în Wrightsburg a doua zi dimineată. Parks aștepta în fața casei lui King.

— Ai vești de la Joan? îl întreba King. Am încercat să o sun ieri și nimic.

— Am vorbit cu ea ieri-seară. Aflase ceva despre Bob Scott din dosarele pe care le-am adus.

El le spuse despre mandatul descoperit în Tennessee.

— Dacă este același Bob Scott, atunci poate că firul asta ne va duce undeva, spuse King.

— Sun-o pe Joan din nou și vom face un plan de acțiune.

King sună din nou la numărul lui Joan, dar tot nu răspundea nimeni. Apoi sună la recepția hanului, deveni deodată palid și simți cum genunchii îi tremura. Închise telefonul și izbucni:

— La dracu'!

Parks și Michelle îl fixară cu privirea

— Sean, ce s-a întâmplat?

King clătină din cap, uluit.

— Este vorba de Joan, îi lămurii el. A fost răpită.

Joan stătuse într-o căsuță, în partea din spate a hanului Cedars. Poșeta ei și telefonul erau pe podeaua camerei. Tava cu mâncare era neatinsă. Perechea de pantofi pe care o purtase în ziua dinainte era tot pe podea. Unul din tocurile pantofilor era rupt. Cabana avea o ieșire prin spate care dădea într-un loc unde se putea parca o mașină și unde Joan putea fi scoasă fără să observe cineva. Atunci când King, Michelle și Parks sosiră, șeriful Williams era deja acolo împreună cu câțiva oameni, luând declarații și culegând probe.

Chelnerul care îi adusese mâncarea fusese atent

interogat. Era un tânăr care lucra la han de câțiva ani și care era vizibil zdruncinat de ceea ce se întâmplase. El le povesti că, atunci când venea cu mâncarea în camera lui Joan, îl abordase o tânără. După ce îi confirmase că mâncarea este pentru Joan, aceasta pretinsese că este sora ei, care tocmai venise într-o vizită și spunea că vrea să-i facă o surpriză și să-i duca ea mâncarea. Părea destul de inofensivă. Pe deasupra era tare frumoasă și îi dăduse o bancnotă de douăzeci de dolari pentru deranjul lui. Apoi el întorsese căruciorul și se înapoiase în han. Asta era tot ce știa.

Șeriful Williams veni la ei.

— La naiba, am de-a face peste tot cu crime și răpiri. Acesta era un loc tare liniștit până nu de mult.

Cu permisiunea șerifului, luară cutia cu materialele despre Bob Scott, prin care Joan căuta, și toți trei ținură o consfătuire rapidă în parcare. Parks repetă cuvânt cu cuvânt tot ceea ce vorbise cu Joan.

— A fost răpită la foarte scurt timp după ce am vorbit cu ea. M-a pus la curent cu cercetările. Eu i-am spus că Scott sigur era trădător și că ar fi fost omul din interior perfect pentru a complota la uciderea lui Ritter, cu toate că tu ești convins că nu este așa. Urma ca noi să așteptăm să vă întoarceți de la întâlnirea cu Kate Ramsey, înainte de a planifica următorul pas.

King se duse și se uită la BMW-ul lui Joan, în timp ce Parks intra pentru a discuta cu șeriful Williams. Poliția cercetase deja mașina și nu descoperise nimic.

Michelle se apropie de el, îi puse o mână pe umăr.

— Ești bine?

— Trebuia să fi prevăzut asta, spuse el.

— Cum? Doar nu ai puteri paranormale.

— Am vorbit cu multe persoane. Mildred Martin a fost ucisă imediat după ce am fost noi la ea. Nu este de mirare că au venit după Joan.

— Sau după tine! Și ce ai fi vrut să faci? Să-i fii

dădacă? Nu o cunosc atât de bine pe femeia asta, dar nu cred că ar fi acceptat așa ceva.

— Nici măcar nu am încercat, Michelle. Nu mă interesa siguranța ei. Și acum...

— Mai avem o șansă să o găsim. În viață.

— Fără supărare, dar recordul nostru de oameni găsiți în viață nu este prea grozav.

Parks se întoarce.

— Uite, eu mă duc să văd ce este cu acest Bob Scott în Tennessee și, dacă este același tip, voi merge acolo cu câțiva băieți și vom discuta. Puteți veni cu noi dacă vreți.

— Vrem, răspunse Michelle pentru amândoi.

În timp ce Parks se duse să-l investigheze pe Bob Scott, Michelle și King se întoarseră acasă la King. Michelle găti prânzul pentru amândoi, dar când îl căută, nu era de găsit. În final îl zări pe doc și i se alătură.

— Am făcut niște supă și sendvișuri. Nu sunt eu așa gospodină, dar sunt comestibile.

— Mulțumesc, spuse el absent. Vin într-un minut.

Michelle se așeză lângă el.

— Tot te mai gândești la Joan?

El o privi și ridică din umeri.

— Nu credeam că voi doi mai sunteți prieteni.

— Nu suntem! apoi adăugă mai calm: Nu suntem. Dar acum ceva timp am fost mai mult decât prieteni.

— Știi că îți este foarte greu, Sean.

Stătură acolo o vreme, până King vorbi din nou:

— M-a șocat.

— Ce? întrebă Michelle.

— În lift, ea m-a șocat.

— Te-a șocat. Cum?

— Haină lungă pe ea și mai nimic în rest. Hai, recunoaște că probabil la asta te-ai gândit când ai auzit de chiloțeei de pe lustră.

— Bine, recunosc. Dar de ce a făcut asta? Tu erai de serviciu.

— Pentru ca a primit un bilet despre care a crezut că este de la mine și în care îi spuneam să-mi facă o surpriză în blestematul ăla de lift. Și, după noaptea pe care o petrecuserăm, ea a crezut că tot ce așteptam eu era o continuare a spectacolului.

— Dacă ei au vrut să-ți distragă atenția cu Joan, de unde ar fi știut când va coborî ea?

— Întâlnirea era stabilită între 10.00 și 10.35. Ea știa asta. Sau cel puțin cine a complotat să-l ucidă pe Ritter

a știut cu ce interval de timp lucrează. Biletul spunea să coboare în jur de 10.30. Dar chiar dacă nu venea, sunt sigur că tot ar fi atentat la viața lui Ritter.

— Era foarte riscant pentru Joan. Doar nu era obligată s-o facă.

— Ei bine, dragostea te face uneori să acționezi ciudat.

— Deci tu asta crezi că a fost?

— Cam asta mi-a spus. În toți acești ani, ea a bănuțit că eu am fost implicat în moartea lui Ritter. A crezut că eu i-am înscenat chestia asta cumva. Când a văzut biletul înfipț în Susan Whitehead, și-a dat seama că poate am fost amândoi păcăliți. Biletul de pe Susan Whitehead arată clar că acea persoană este implicată în asasinarea lui Ritter. Biletul strecurat pe sub ușa lui Joan a servit la distragerea mea, sub pretextul că ar fi fost scris de mine. Dar ea nu a putut spune nimănui nimic despre bilet și ce a făcut în lift, pentru că asta i-ar fi distrus cariera. Făcu o pauză. Ea m-a întrebat de ce, dacă o suspectam pe ea, iar eu eram curat, nu povestisem nimănui faza cu liftul.

— Și ce i-ai spus?

— Nu i-am spus. Poate că nu știu de ce.

— Eu cred că tu ai știut că ea nu este vinovată de nimic altceva decât că a înțeles greșit.

— Am văzut privirea pe care o avea când a fost tras focul. Nu am văzut pe cineva mai șocat. Nu, ea nu a fost implicată. Ridică din umeri. Dar ce mai contează acum?

— După cum ai spus, dragostea te poate face să acționezi ciudat uneori. Și se pare că acela care este în spatele acestei conspirații știa ce simțeai tu pentru Joan. Și că nu o vei trăda. Drept urmare, ați avut amândoi mâinile legate. Ea îl privi întrebător. Nu este o crimă să ții la cineva, Sean.

— Uneori am impresia că este. Te simți puțin ciudat atunci când reintra brusc în viața ta o persoană despre

care credeai că ai pierdut-o pentru totdeauna.

— Mai ales dacă tot ce ai crezut timp de opt ani se dovedește a fi greșit.

— Nu sunt îndrăgostit de Joan, zise King. Dar îmi pasă de ce se întâmplă cu ea. Vreau să fie în siguranță.

— Vom face tot posibilul.

— Și tot s-ar putea să nu fie de ajuns, adăugă el abătut și apoi se ridică și se îndreaptă spre casă.

În timp ce terminau de mâncat, telefonul lui King sună. Când răspunse, el păru încurcat și apoi i se adresă lui Michelle:

— Este pentru tine. Spune că este tatăl tău.

— Mulțumesc. I-am dat numărul de aici. Sper că nu te deranjează. Semnalul la mobil este foarte slab aici.

— Nicio problemă.

Îi înmână receptorul.

Michelle și tatăl ei vorbiră în jur de cinci minute. Ea notă câteva informații pe o bucată de hârtie, îi mulțumi și închise.

King luă de pe masă farfuriile și le puse în mașina de spălat vase.

— Despre ce a fost vorba?

— Ți-am spus că majoritatea bărbaților din familia mea sunt în poliție. Tatăl meu, șeful poliției din Nashville, este înscris în toate organizațiile naționale de poliție și deține funcții importante în majoritatea. L-am rugat să facă niște săpături în legătură cu cazul din Washington. Să vadă dacă poate afla ceva legat de acel polițist ucis în 1974 în timpul protestelor.

King își șterse mâinile ude cu un prosop și veni să se așeze lângă ea.

— Și care a fost rezultatul?

— Un nume. Numai un nume, dar ne poate ajuta. Ea se uită pe notițe. Paul Summers era în forțele de poliție din Washington pe vremea aceea. El e la pensie acum,

dar trăiește în Manassas. Tata îl cunoaște și este dispus să stea de vorbă cu noi. Tata spune că Summers poate avea niște informații interesante.

King își luă geaca.

— Hai să mergem.

În timp ce ieșeau, Michelle adăugă:

— Sean, nu aprob faptul că ai ținut ascuns ce a făcut Joan atâția ani, dar te admir că ai făcut-o. Asta spune multe despre loialitate.

— Serious? Nu pot spune că sunt de acord cu tine. Uneori loialitatea e o tâmpenie.

Paul Summers locuia la o fermă veche de treizeci de ani din Manassas, Virginia, care era flancată din toate părțile de diverse construcții noi. Summers răspunse la ușă îmbrăcat în blugi și într-un tricou roșu al echipei de fotbal american Redskins. Îi invită în micuța cameră de zi. Le oferì ceva de băut, dar ei refuzară. Summers părea să aibă în jur de șaiszeci și cinci de ani, părul alb, un zâmbet larg, pielea bronzată, mâini mari și un stomac și mai mare.

— La naiba, deci tu ești fata lui Frank Maxwell! exclamă el către Michelle. Dacă ai ști cât se lăuda tatăl tău cu tine pe la convențiile naționale, te-ai înroși mai rău decât tricoul asta al meu.

Michelle zâmbi.

— Fetița tatei. Devine stânjenitor uneori.

— Ei, dar câți tați se pot lauda cu o fată ca tine? Și eu m-aș lăuda.

— Te face uneori să te simți inferior, interveni King privind-o complice pe Michelle. Dar atunci când ajungi să o cunoști, îți dai seama că este de fapt o ființă umană.

Summers luă o expresie sumbră.

— Am auzit despre cazul lui Bruno. Nu-mi miroase a bine. Am mai lucrat în trecut cu Serviciul Secret, de mai multe ori. Și poveștile pe care le-am auzit despre obiective care au luat-o razna și care i-au lăsat pe băieții de la Serviciul Secret cu buza umflată. Te-au lucrat, Michelle, te-au tras pe sfoară.

— Mulțumesc că spui asta. Tatăl meu zicea că este posibil să ai ceva informații pentru noi?

— Exact. Eram un fel de cronicar neoficial al poliției la acea vreme și să știi că erau vremuri tare agitate. Oamenii cred că America a luat-o razna acum? Ar trebui să se uite înapoi la anii 1960-1970. În timp ce vorbea,

scoase un dosar. Eu am câteva lucruri aici care te-ar putea ajuta. Își puse ochelarii de citit. În 1974, scandalul Watergate distrugea țara. Toată lumea a sărit la gâtul lui Nixon căutând răzbunare.

— Presupun că lucrurile au scăpat de sub control, îl aprobă King.

— Da. Poliția din Washington era prezentă la demonstrațiile de atunci, dar tot nu puteai fi sigur. Își aranjă ochelarii de citit și își aruncă ochii peste notițe. Punctul culminant în afacerea Watergate a fost în vara lui 1972. S-a întâmplat la un an după ce fuseseră descoperite casetele lui Nixon. El a invocat privilegiul executiv și a refuzat să le arate. După ce l-a concediat pe procurorul special în octombrie 1973, lucrurile au început să capete proporții și oamenii să vorbească despre capete de acuzare. În iulie 1974, Curtea Supremă a decis în defavoarea lui Nixon cu privire la casete și el a demisionat în august. Dar înainte de asta – prin mai 1974 – lucrurile s-au încins tare de tot în Washington. S-a organizat un protest uriaș pe Pennsylvania Avenue, unde au participat mii de oameni. Noi am scos trupele speciale de intervenție în caz de revolte, zeci de polițiști călare, Garda Națională, sute de agenți ai Serviciului Secret, trupele de intervenție rapidă, chiar și un nenorocit de tanc. Eram în poliție de zece ani și văzusem destule revolte, dar îmi amintesc că tot eram speriat. Aveam impresia că suntem într-o țară a lumii a treia, și nu în Statele Unite ale Americii.

— Și un polițist a murit? întrebă Michelle.

— Nu, un membru al Gărzii Naționale, o lămuri Summers. L-am găsit pe o alee cu capul sfărâmat.

— Și cineva a fost arestat pentru asta, zise King. Dar cum puteau ști sigur cine a făcut-o? Din ce spui, părea un haos general atunci.

— Au făcut câteva arestări și urma să-i acuze, dar de acolo lucrurile au luat-o razna. Nu știu de ce. Puștiul din

Garda Națională era mort, nu era nicio îndoială, și cineva îl ucisese. Povestea a ajuns în ziare, dar apoi Curtea a dat verdictul nefavorabil lui Nixon, care a demisionat în august 1974 și asta a fost știrea importantă pentru ceva timp. Oamenii păreau că au uitat de moartea tânărului din Garda Națională. Totul s-a stins. După RFK¹⁴ și Martin Luther King¹⁵, Vietnam și Watergate, cred că țara se săturase de toate astea.

King se aplecă spre el.

— Ai numele celor acuzați, al polițiștilor care au făcut arestările, ale procurorilor?

— Nu, îmi pare rău, nu le am. Toate astea s-au întâmplat acum treizeci de ani. Și nu am fost implicat direct în caz. Am auzit totul după aceea. Așa că nu aş putea recunoaște niciun nume pe care îl ai tu în minte.

— Dar ziarele? Ai spus că au apărut reportaje?

— Da, dar niciunul dintre ele nu cred că a menționat părțile implicate. A fost cu siguranță ceva ciudat acolo. Sincer vorbind, mass-media nu prea avea încredere în guvern pe vremea aceea. Se întâmplau multe nereguli în acea perioadă. Și nu îmi place să spun asta pentru că eram membru în forțele statului, iar oamenii legii au făcut atunci niște lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă. Ei depășeau limita legalității uneori, mai ales în ceea ce îi privea pe hipioții cu părul lung care erau în oraș. Mulți dintre camarazii mei nu aveau destulă răbdare. Era o mentalitate de genul „noi împotriva lor”.

— Și poate că așa s-a întâmplat și în cazul ăsta; tocmai ai spus că acuzațiile au fost retrase, interveni Michelle. Poate că și-au dat seama că este o nedreptate.

— Poate. Dar nu sunt sigur.

14 Robert Fitzgerald Kennedy - fratele celui de-al 35-lea președinte al Americii, implicat în anchetarea unor cazuri celebre de mafioți, asasinat la 5 iunie 1968 (n. tr.)

15 Activist pentru drepturile americanilor de culoare (1929-1968) (n. tr.)

— Bine, spuse King. Mulțumim pentru ajutor. Summers zâmbi.

— O să-mi mulțumești și mai mult, pentru că am un nume pentru tine. Donald Holmgren.

— Cine-i ăsta? întrebă Michelle.

— Avocat din oficiu pe vremea aceea. Mulți dintre protestatarii de atunci erau tineri, și jumătate din ei consumau droguri. Era ca și cum toți cei care protestau împotriva Războiului din Vietnam - hipioți și oameni de felul asta - își îndreptaseră antipatia spre Nixon. Așadar, mă gândesc că sunt șanse ca acela care a fost acuzat să fie unul dintre ei. Dacă nu aveau bani de avocat, li se dădea unul din oficiu. Holmgren ar putea să îți spună mai multe. Și el a ieșit la pensie, dar trăiește în Maryland. Nu am vorbit cu el, dar dacă știți să-l abordați, atunci este posibil să vă facă unele confidențe.

— Mulțumesc, Paul, spuse Michelle. Îți rămânem datori.

Îl îmbrățișă.

— Hei, spune-i tatălui tău că tot ce a spus despre tine este adevărat. Mi-aș fi dorit ca și copiii mei să fi fost măcar pe jumătate la fel ca tine.

Donald Holmgren locuia într-o casă la periferia oraşului Rockville, din Maryland. Casa lui era plină cu cărţi, reviste şi pisici. Acum era văduv, avea în jur de şaptezeci de ani, încărunţise de tot şi era îmbrăcat în pulover şi pantaloni largi. Eliberă canapeaua din camera de zi de câteva reviste şi pisici, iar King şi Michelle se aşezară.

— Vă mulţumim că aţi fost de acord să ne primiţi atât de repede, începui King.

— Nicio problemă. Zilele mele nu mai sunt atât de pline.

— Sunt sigur că eraţi mult mai ocupat pe vremea când eraţi avocat din oficiu, comentă Michelle.

— O, nici nu ştii câtă dreptate ai. Am lucrat în nişte vremuri tare interesante.

— După cum v-am spus şi la telefon, începui King, incidentul pe care îl investigam este moartea unui membru al Gărzii Naţionale care s-a petrecut în luna mai a anului 1974.

— Exact. Îmi amintesc foarte bine acel caz. Doar nu sunt ucişi în fiecare zi membri ai Gărzii Naţionale. Dar acea zi era specială. Eu aveam un caz la un tribunal federal când au început protestele. Au oprit procesul şi toată lumea s-a bulucit în faţa televizoarelor să vadă ce se întâmplă. Niciodată nu am mai văzut aşa ceva şi sper să nu mai am ocazia. Am crezut că sunt prins în mijlocul căderii Bastiliei.

— Am înţeles că la început o persoană a fost acuzată de omor.

— Exact. Am început cu crimă de gradul unu, dar, după cum s-a dovedit ulterior, a trebuit să renunţăm.

— Prin urmare, ştiţi cine s-a ocupat de caz?

— Eu, veni replica surprinzătoare. Michelle şi King

schimbară o privire cu subînțeleș. Holmgren explică: Făceam parte din biroul avocaților din oficiu de șaisprezece ani, începusem pe vremea când nu era decât o agenție de consiliere juridică. Și am instrumentat niște cazuri destul de importante. Dar, ca să fiu sincer, cred că nimeni nu voia să o facă.

— Vreți să spuneți că dovezile erau atât de puternice împotriva acuzatului? întrebă Michelle.

— Nu, dovezile nu erau copleșitoare deloc. Dacă îmi aduc bine aminte, persoana acuzată de omor atunci fusese arestată pentru că fusese văzută ieșind de pe aceeași alee atunci când avusese loc crima. Un cadavru, mai ales al unui om în uniformă, și o droaie de hipioți care alergau în toate părțile aruncând cu pietre, ei bine, era rețeta perfectă a dezastrului. Au arestat prima persoană pe care au găsit-o. Trebuie să înțelegeți că atunci orașul era sub asediu, iar nervii erau încordați la maximum. Dacă îmi amintesc bine, acuzatul era un puști de colegiu. Eu nu am crezut în mod special că el a făcut-o sau, dacă era vinovat, că o făcuse intenționat. Poate avusese ghinion, poate că s-au îmbrâncit și ofițerul a căzut, s-a lovit la cap și a murit. Oricum, pe vremea aceea procuratura avea o reputație foarte proastă, cum că ar fi acceptat mărturii mincinoase, ar fi falsificat dovezi și altele.

— Mai țineți minte numele acuzatului?

— Am încercat să-mi amintesc de când ați dat telefon, dar nu am reușit. Îmi pare rău, am avut sute de cazuri atunci. Și nu am muncit prea mult la acela. Îmi amintesc mai bine capetele de acuzare și de apărare decât numele. Au trecut treizeci de ani.

King se hotărî să riște.

— Numele lui era cumva Arnold Ramsey?

Buzele lui Holmgren se strâmbară.

— Nu pot să spun sigur, dar cred că este corect. Cum de ai știut?

— Ar lua mult timp să vă explic totul. Același Arnold Ramsey l-a ucis opt ani mai târziu pe Clyde Ritter.

Holmgren rămase cu gura căscată.

— A fost același tip?

— Da.

— Poate că acum îmi pare rău că a scăpat atunci.

— Dar atunci nu v-a părut rău?

— Nu, nu mi-a părut. Cum am mai spus, pe atunci anumiți oameni nu erau atât de preocupați să facă dreptate, cât să dea condamnări cu orice preț.

— Dar nu au reușit în cazul lui Ramsey?

— Nu. Deși eu consideram că era doar un caz minor, tot a trebuit să lucrez numai cu faptele pe care le aveam și care nu erau cine știe ce. Iar guvernul juca tare. Voiau să dea exemplu și nu îi condamn. Și apoi mi-a fost luat cazul.

— De ce?

— Acuzatul a făcut rost de alt avocat. O firmă din vest, cred. Cred că de acolo era și Ramsey, dacă este vorba de el. Am bănuț că familia lui a aflat și a intervenit.

— Vă mai amintiți numele firmei? Întrebă Michelle.

El se gândi o clipă.

— Nu. Sunt prea mulți ani și prea multe cazuri de atunci.

— Și acea firmă a reușit cumva să obțină retragerea acuzațiilor?

— Nu numai asta, am auzit că au obținut și ștergerea arestării din dosar, împreună cu toate detaliile. Trebuie să fi fost tare buni. În confruntările mele cu guvernul de atunci, nu prea vedeam așa ceva.

— Spuneți oricum că erau procurori care instrumentau fraudulos cazurile. Poate au fost mituiți, sugeră King. Avocații și polițiștii.

— Cred că asta s-a întâmplat, admise Holmgren. Adică, dacă erai capabil să faci tot posibilul pentru a scăpa de un caz, atunci se presupunea că ești dispus și

să dai mită ca să faci un caz să dispară. Procurorul era tânăr, ambițios ca un diavol și tot timpul îmi dădea impresia că era prea alunecos. Dar era tare bun la acest joc, tot timpul cu ochii pe ceva din ce în ce mai bun și mai sus. Nu l-am văzut niciodată depășind limita, cu toate că procurorii ceilalți o făceau. Știu că mi-a părut rău pentru șeful lui pentru că toate oalele s-au spart în capul lui, ani mai târziu. Billy Martin a fost un tip bun. Nu merita ce i s-a întâmplat.

King și Michelle se uitară la el, împietriți. King își regăsi vocea în final.

— Și numele celui care l-a acuzat pe Arnold Ramsey?

— O, pe acesta nu-l voi uita niciodată. A fost tipul care a candidat la președinție și apoi a fost răpit. John Bruno.

King și Michelle se duseră de la Holmgren direct la VCU în Richmond. Kate Ramsey nu era la Centrul pentru Politici Publice. Reușiră totuși să o convingă pe secretară să le dea numărul ei de telefon de acasă. Sunară, dar răspunse colega ei de apartament, care nu știa unde era. Kate nu mai trecuse pe acasă din acea dimineață. Când Michelle întrebă dacă pot veni să o vadă, tânăra acceptă cu jumătate de glas.

Pe drumul spre apartamentul lui Kate, Michelle întrebă:

— Ce crezi, Kate știa despre tatăl ei și Bruno? Te rog, nu-mi spune asta. Nu avea cum.

— Am un sentiment puternic că vei fi tare dezamăgită.

Ajunseră și vorbiră cu colega ei, pe care o chema Sharon.

La început, Sharon se arată reticentă în a vorbi, dar când Michelle îi flutură în față legitimația, deveni foarte cooperantă. Cu permisiunea ei, se uitară prin micul dormitor al lui Kate, dar nu găsiră nimic folositor. Kate era o cititoare împătimită, camera ei era ticsită cu volume care îi putea pune în dificultate pe cei mai mulți academicieni. Apoi King găsi cutia deasupra unui raft de pe dulap. Conținea un set de ustensile pentru curățat arma și o cutiuță cu gloanțe de nouă milimetri. El o privi dezamăgit pe Michelle, care dădu din cap tristă.

— Știi cumva de ce Kate deține o armă? o întrebă King pe Sharon.

— Fusesse tâlhărită, cel puțin așa mi-a spus. A cumpărat-o acum șapte sau opt luni. Urăsc să știu chestia aia aici, dar ea are permis și tot ce trebuie. Și merge la poligonul de trageri. Trage destul de bine.

— E bine de știut. Îl avea la ea când a plecat în dimineața asta? întrebă el.

— Nu știu.

— A venit cineva să o viziteze de curând, din afara școlii adică? Un bărbat, de exemplu?

— Din câte știu eu, nici măcar nu are întâlniri amoroase. Este mai tot timpul la marșuri și la întruniri, protestând pentru ceva. Uneori mă amețește cu câte îi trec prin cap. Eu abia mai am timp de prietenul meu și de cursuri, cu atât mai puțin de starea în care se afla planeta, înțelegi?

— Da, știu. Eu vorbeam de un tip mai în vârstă, poate la cincizeci de ani.

Îl descrie pe Thornton, dar Sharon clătină din cap.

— Nu cred. Cu toate că de câteva ori am văzut-o coborând dintr-o mașină în fața clădirii. Nu vedeam cine conduce, dar am bănuț că un bărbat. Când am întrebat-o, a fost foarte evazivă.

— Poți să descrii mașina?

— Mercedes, unul mare.

— Deci un tip bogat. Când l-ai văzut prima dată? Întrebă Michelle.

— Poate acum nouă sau zece luni. Îmi amintesc pentru că atunci Kate a început munca aici după absolvire. Nu avea mulți prieteni. Dacă s-a văzut cu cineva, nu a făcut-o aici. Nu stă foarte mult prin preajmă.

În timp ce vorbeau, Michelle luă kitul pentru curățat pistolul și îl scutură. Se auzi un sunet ușor. Ea băgă degetele sub marginea cutiei și trase. Era o cheie mică. I-o arată lui Sharon.

— Ai idee de la ce este asta? Arată a cheie de dulap.

— Sunt câteva la subsol, răspunse Sharon. Nu știam că are și Kate una.

Michelle și King coborâră la subsol, găsiră dulapurile, găsiră numărul care era pe cheie și îl deschiseră. King aprinse lumina și se uitară la mulțimea de cutii.

King trase aer în piept și spuse:

— Bine, asta este ori o mare păcăleală, ori o mină de aur.

După patru cutii găsiră răspunsul: albume bine organizate care detaliau două evenimente separate. Unul se referea la asasinarea lui Ritter. King și Michelle priviră o mulțime de articole decupate și fotografii ale evenimentului, inclusiv câteva cu King, două înfățișând o Kate Ramsey mult mai tânără care arăta tristă și singură, chiar și una cu Regina Ramsey. Textul care le însoțea era puternic subliniat cu pixul.

— Nu este chiar atât de straniu că a colecționat așa ceva. Până la urmă este vorba de moartea tatălui ei, spuse Michelle.

Cu toate acestea, cealaltă colecție era mult mai înfiorătoare. Era despre John Bruno, de pe vremea când se afla la începutul carierei ca procuror până la candidatura la președinție. King găsi două articole îngălbenite de vreme ce descriau investigațiile de corupție din cadrul procuraturii din Washington. Numele lui Bill Martin apărea pe aproape fiecare pagină, dar al lui Bruno nu. Oricum, Kate scrisese mare, „John Bruno”, în partea de sus a fiecărei pagini.

— La naiba! exclamă King. Micul nostru activist politic este implicat în treburi foarte serioase aici. Și chiar dacă era vinovat sau nu, ea l-a catalogat drept un corupt care i-a ruinat cariera tatălui său.

— Dar nu înțeleg, spuse Michelle, unele articole sunt de dinainte ca ea să fie născută, cum a făcut rost de ele?

— Omul din Mercedes, cel care a făcut-o să-l urască pe Bruno pentru tot ce i-a făcut tatălui ei, adăugă King. Sau nu i-a făcut. Și poate că-l învinovățește pe Bruno pentru moartea tatălui ei gândindu-se că, dacă ar fi ajuns să predea la Harvard sau la Stanford, ar fi fost fericit și soția nu l-ar fi părăsit, și atunci nu ar mai fi mers să împuște tipi ca Ritter.

— Dar ce scop au toate astea?

— Răzbunare? Pentru Kate, pentru altcineva.

— Și cum se leagă asta de Ritter, de Loretta Baldwin și de tot restul?

King ridică mâinile enervat.

— La naiba, tare aș vrea să știu. Dar știu asta: Kate este doar vârful aisbergului. Și acum și alte lucruri capătă sens. Ea îl privi. Kate a vrut să ne întâlnim pentru a ne spune despre aceasta nouă revelație privindu-l pe Thornton Jorst.

— Crezi că a fost pusă să facă asta? Să ne abată din drum?

— Poate. Sau poate a făcut-o pe cont propriu, pentru alt motiv.

— Sau poate ea spune adevărul, zise Michelle.

— Glumești? Nimeni nu a făcut-o până acum. De ce ar fi altfel acum?

— Atunci, trebuie să spun, Kate Ramsey este o actriță de clasă mondială. Nu mi-am închipuit că este implicată.

— Mama ei se presupune că a fost un superstar în privința asta. Poate a moștenit talentul. King privi gânditor pentru un moment, apoi continuă: Anunță-l pe Parks și vezi ce a făcut cu datele despre Bob Scott. Brusc am devenit foarte interesat de fostul meu șef de misiune.

Se pare că Parks fusese foarte ocupat în ultimele ore. Confirmase adresa din Tennessee a lui Bob Scott și îi spusese lui Michelle că proprietatea avea o istorie curioasă. Era o parcelă de douăsprezece hectare într-o zonă muntoasă din estul statului. Fusese o bază a armatei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și timp de douăzeci de ani după, până când fusese vândută unui particular. De atunci schimbase mai mulți proprietari. Parks îi spuse lui Michelle:

— Când am aflat că a fost în proprietatea armatei Statelor Unite ale Americii, m-am tot întrebat de ce ar

dori el să dețină o astfel de proprietate. Trăise o vreme în Montana, era obsedat de armată, bănuiesc, prin urmare, de ce s-ar fi mutat? Însă am cercetat hărți și documente vechi și am aflat că nenorocita aia de proprietate are un buncăr subteran. Guvernul și armata construiseră o grămadă, în perioada Războiului Rece, de la cele mai mici până la unele imense, cum este cel din Greenbrier Resort, în Virginia de Vest, cu scopul de a adăposti Congresul Statelor Unite ale Americii în cazul unui atac nuclear. Cel deținut de Scott este unul destul de elaborat, cu camere ca de cazarmă, o bucătărie, grupuri sanitare, poligon de tragere, instalații de filtrare a aerului și a apei. La naiba, armata probabil a și uitat de el atunci când a vândut pământul. Un alt lucru interesant este că există celule pentru prizonierii de război, în cazul unei invazii, bănuiesc.

— O închisoare, spuse Michelle. Destul de la îndemână pentru a ține la loc sigur candidați la președinție răpiți.

— Exact la asta mă gândeam. Și, în plus, această zonă din Tennessee este la numai două ore de mers cu mașina de locul în care a fost ucis Ritter și de cel în care a fost răpit Bruno. Punctele astea trei formează un triunghi.

— Și ești sigur că este vorba de același Bob Scott?

— Destul de sigur. Dar numai cu mandatul ăsta vechi de arestare ne-ar fi fost greu să dăm de el; parcă a intrat în pământ.

— Și tot mai plănuiești să te duci acolo? întrebă Michelle.

— Am găsit un judecător înțelegător în Tennessee care ne-a dat un mandat de percheziție. Vom face o vizită acolo sub un pretext oarecare, pentru că nu vreau să fie împușcat cineva. Și, odată ajunși înăuntru, vedem ce se întâmplă. Suntem cam la limita legii, dar mă gândesc că, dacă reușim să-l scoatem viu de acolo pe

Bruno și să-l capturam pe Scott, atunci va merita. Îi vom lăsa pe avocați să descurce ițele mai târziu.

— Când plecați?

— Va mai dura o vreme până facem toate aranjamentele și vrem ca totul să se desfășoare în timpul zilei. Nu vreau ca nebunul de Scott să deschidă focul sub pretextul încălcării proprietății. Este un drum de patru-cinci ore, așadar, plecarea e mâine-dimineață la prima oră. Tot mai vreți să mergeți?

— Vrem, spuse Michelle privindu-l pe King. Și poate mai găsim pe cineva acolo.

— Pe cine? Întrebă Parks.

— O absolventă care poartă o mare ranchiună.

Închise și îl puse în temă pe King. Apoi scoase o foaie de hârtie și făcu o listă de priorități.

— Bine, iată minunata mea teorie numărul doi, care presupune că Jorst nu este implicat. Hai să o parcurgem punct cu punct, începu ea. Scott pune la punct uciderea lui Ritter împreună cu Ramsey; el este omul din interior. Din ce motive nu știm, poate banii, poate a fost o răzbunare personală secretă pe Ritter. Pocni brusc din degete. Stai o clipă! Știu că sună nebunește, dar poate că părinții lui Scott i-au dat toți banii lor lui Ritter pe vremea când era predicator? Mai ții minte ce a spus Jorst despre asta? Și când am făcut cercetări despre trecutul lui Ritter, s-a confirmat că este un om foarte bogat, în cea mai mare parte datorită „donațiilor” făcute pentru biserica al cărui beneficiar era el însuși.

— M-am gândit și la asta. Dar din păcate teoria asta nu se potrivește cu faptele. Am lucrat cu Scott patru ani și îi știu povestea. Părinții lui au murit când era copil. Și nu aveau ce bani să-i lase.

Ea stătea rezemată pe spătar, cu o privire dezamăgită în ochi.

— Păcat! Asta ar fi fost o teorie bună. Hei, ce spui de Sidney Morse? Părinții lui au fost bogați. Poate că ei au

dat toți banii lui Ritter și apoi Morse s-a implicat în asasinarea lui Ritter.

— Nu. Toți banii au ajuns la Morse atunci când ei au murit. Îmi amintesc că s-a vorbit despre asta când Morse a ieșit din campanie. Și orice ar fi, cazul lui Ritter și al lui Bruno sunt legate între ele. Chiar dacă Sidney Morse ar avea de-a face cu moartea lui Ritter, nu are cum să aibă vreo legătură cu răpirea lui Bruno, asta doar dacă nu l-a doborât cu o minge de tenis.

— Bine, este adevărat. În regulă, hai să presupunem din nou că Bob Scott este în spatele poveștii. Asta este prima parte. Hai să spunem că a fost plătit să orchestreze asasinatul. Îi costă cariera, dar fie. Apoi se duce și trăiește în sălbăticie în Montana.

— Dar ce este cu Bruno? Ce legătură are Scott cu omul asta?

— Dacă atunci când l-a săpat pe Ritter a făcut-o pentru că el și Ramsey erau prieteni pe vremuri? Știu că sună ciudat. Scott a luptat în Vietnam și Ramsey a protestat împotriva războiului, dar am văzut și chestii mai ciudate. Poate s-au întâlnit la vreun protest. Poate Scott era sătul de război și s-a alăturat lui Ramsey. Așa că poate, dacă l-a ajutat pe Arnold Ramsey la pregătirea asasinării lui Ritter, el o cunoștea și pe Kate Ramsey și, în plus, el știa că Bruno a ruinat cariera tatălui ei cu acuzații false și i-a împărtășit și lui Kate adevărul. Ea a crescut urându-l pe Bruno și Scott a revenit în peisaj cumva, cei doi făcând echipa pentru a-l răpi și a-l face să plătească pentru păcatele trecutului. Asta ar cam explica totul.

— Și omul care l-a vizitat pe Arnold Ramsey, cel pe care l-a auzit Kate vorbind despre Thornton Jorst, vrei să spui că este Scott?

— Ei bine, în cazul în care Kate este cu adevărat implicată, atunci toate pot fi minciuni care să ne ducă pe o pistă falsă. Deci, ce spui?

- Astea sunt teorii foarte bune.
- Eu cred că facem o echipa destul de bună.
King trase puternic aer în piept.
- Acum vom aștepta să vedem ce ne aduce ziua de
mâine.

A doua zi, chiar la ivirea zorilor, plecară în trei autovehicule. Parks mergea cu King și cu Michelle, și în urma lor erau alte două mașini de intervenție, pline de agenți federali purtând veste antiglonț și afișând priviri încruntate.

King și Michelle îl informară și pe Parks asupra teoriei lor și a conexiunilor, deși toate erau presupuneri.

Parks nu părea deloc convins.

— După cum a mers cazul ăsta, mă aștept din clipă în clipă să apară ceva care să-l dea peste cap.

La o cafea caldă cu gogoși, Parks trecu în revistă planul de atac.

— Vom trimite unul dintre vehicule înainte după ce îl deghizăm în mașină topografică. Unul dintre oamenii noștri se duce la ușă cu documentele și altul scoate echipamentele de măsură din mașină. Câțiva dintre oamenii noștri vor fi în mașină. Alții vor încercui locul și vor asigura perimetrul. Omul nostru ciocăne la ușă, iar când se deschide toți năvălesc înăuntru și atacă prin surprindere. Dacă nu este nimeni acasă, mergem și executăm mandatul. Cu puțin noroc nu se trage niciun foc și toți ne întoarcem acasă sănătoși și fericiți.

King mergea pe bancheta din spate. Se întinse și îi atinse umărul lui Parks.

— Tu știi că Bob Scott este obsedat de arme, dar, de asemenea, este expert în luptele corp la corp. Așa a scăpat din mâinile celor de la Viet Cong¹⁶. Se spune că a petrecut șase luni ascuțind marginea unei găleți de metal și apoi a tăiat gâtul celor doi care îl țineau prizonier. Nu este un tip în preajma căruia să-ți permiți

16 Organizație comunistă rebelă din sudul Vietnamului care lupta împotriva guvernului proamerican instalat la putere în 1954. (n. tr.)

să faci greșeli.

— Știu. Dar noi îi luăm prin surprindere și cu o forță copleșitoare. Ca la carte. Este procedeul cel mai bun, după părerea mea. Apoi Parks adăugă: Chiar crezi că este posibil să-i găsim pe Bruno și pe Joan aici?

— Poate, îi răspunse King, dar nu știu dacă mai sunt în viață.

Omul cu Buick-ul negru și Simmons finalizau operațiunile. Generatoarele erau la locul lor și funcționale. Firele fuseseră întinse, explozibilul era pregătit, iar detonatoarele – sincronizate. Obiectele la care omul cu Buick-ul meșterise cu atâta atenție erau gata pentru marele eveniment. Toate echipamentele fuseseră testate de zeci de ori. Totul trebuia să meargă perfect și victoria era a lor.

În timp ce omul cu Buick-ul își studia opera, nu-și îngăduia nici măcar o urmă de satisfacție pe față. Simmons observă asta și puse jos cutia pe care o verifica pentru a nu știu câta oară.

— Mai e puțin până la începerea spectacolului. Se pare că suntem pe cale să reușim. Ar trebui să fi bucuroși.

— Du-te și verifică-i, ordonă dur omul cu Buick-ul și apoi se așază pe un scaun și trecu în revistă toate detaliile.

Simmons se duse la prizonieri și îi privi pe fiecare în parte prin ușile de la celulele în care erau ținuți. Inconștienți pentru moment, pentru că în mâncare le erau administrate droguri, aveau să se trezească destul de curând. Și, dacă totul mergea conform planului, el urma să fi trecut demult de graniță, cu suficienți bani cât să-i ajungă pentru câteva vieți. Se întoarse la omul cu Buick-ul, care stătea jos, cu ochii închiși și capul aplecat.

— Cât timp crezi că mai durează până ajung aici?

întrebă Simmons, rupând ezitant tăcerea, pentru că știa că omului îi plăcea să gândească în liniște.

Omul cu Buick-ul îi răspunse:

— Curând. Ar trebui să ajungă la buncărul din Tennessee cât de curând.

— Vor avea parte de o surpriză.

Omul cu Buick-ul îl privi cu superioritate.

— Asta e și ideea. Ai tu capacitatea să înțelegi complexitatea acestui plan? Tu crezi că facem asta pentru distracție?

Simmons privi în jos, nervos.

— Ea când se întoarce?

— Va fi aici la timp. Nu ar vrea să rateze finalul. Chiar și eu abia aștept. Se uită la tovarășul lui. Ești gata?

Simmons își umflă pieptul și arboră o figură încrezătoare.

— M-am născut pregătit pentru chestiile de genul ăsta.

Omul cu Buick-ul îl privi insistent pentru un moment și apoi își lăsă capul în jos și închise ochii încă o dată.

Folosind binoclul, Michelle și King, aflați în siguranță în mașină, priveau cum o blindată cu oamenii lui Parks înainta pe drumul neasfaltat spre casă sau, mai bine zis, spre cabană. Privind în jur, King se gândi că spațiul acesta nu putea fi mai izolat. Se aflau pe coama muntelui Great Smoky, iar topografia ciudată a zonei forțase motoarele mașinilor 4x4 la maximum. Pini, frasini și stejari îi înconjurau din toate părțile, formând un zid care aducea întunericul cu două ore mai devreme decât în mod normal. Chiar și acum, la ora unsprezece dimineața, părea că se lasă întunericul și aerul rece le intra în oase chiar și în mașină.

King și Michelle priviră cum mașina blindată se oprește în fața cabanei și șoferul coboară. Nu se mai vedea nicio mașină, nici fum ieșind prin coșul vreunei case, nici măcar vreun câine sau vreo pisică. În mașină, agenții federali înarmați până în dinți erau ascunși în spatele geamurilor fumurii. King se gândea că tactica folosirii calului troian funcționase timp de sute de ani și spera să meargă și acum. În timp ce stătea privind mașina și gândindu-se la agenții dinăuntru, o altă idee i se contură în minte: „Calul troian?” Deocamdată, o alungă și se concentrează din nou pe iminentul asediu.

Cabana era încercuită de ceilalți agenți, care stăteau ascunși în iarbă și în spatele stâncilor care împânzeau locul, cu armele îndreptate asupra diverselor ținte: uși, ferestre și alte zone importante. King se gândea că oricine se afla înăuntru trebuia să fie un magician ca să scape din capcană. Și totuși, un buncăr subteran era un loc destul de problematic. El și Parks discutaseră asta. Din hărțile șerifului lipseau elementele cele mai importante: ieșirile laterale din buncăr sau gurile de ventilație, care trebuiau să existe. Pentru a acoperi

aceasta posibilitate, Parks postase oameni în locurile care păreau a fi cele mai indicate pentru aceste ieșiri.

Unul dintre agenți se duse la ușa principală, în timp ce altul scoase din mașină un trepied folosit la măsurători. Sigla Departamentului de servicii publice era agățată de una dintre ușile mașinii. Sub geaca groasă se aflau vesta antiglonț și pistoalele gata de a fi scoase la nevoie. Cei din mașină aveau suficient armament cât să decimeze un întreg regiment.

King și Michelle își ținură respirația când agentul bătu la ușă. Trecură treizeci de secunde, apoi un minut. El bătu din nou, strigând. Mai trecu un minut. Ocoli cabana și după un minut apărură pe partea cealaltă. În timp ce se îndrepta spre mașină, părea că vorbește singur. King știa că îi cerea permisiunea lui Parks să intre în forță. Operațiunea trebuie să fi fost confirmată pentru că portierele autovehiculului se deschiseră dintr-odată și oamenii se năpustiră asupra ușii care fusese aruncată în aer. Șapte oameni pătrunseră prin deschizătură și dispărură înăuntru. King și Michelle priveau cum bărbații năvăleau dinspre pădure spre cabană din toate părțile cu armele gata de tragere.

Toți așteptau încordați focurile de armă care să confirme că inamicul era acolo și urma o înfrângere răsunătoare. Însă tot ceea ce se auzea erau frunzele foșnind și, ocazional, păsărelele ciripind. Treizeci de minute mai târziu, se dădu semnalul de „Liber!” iar Michelle și King coborâră să se alăture lui Parks și celorlalți.

Cabana era mică și avea numai câteva elemente de mobilier rustic, un șemineu gol, mâncare în conserve pe rafturile unui dulap și un frigider aproape gol. Găsiră intrarea în buncăr printr-o ușă de la subsol.

Buncărul era de zeci de ori mai mare decât cabana. Era bine iluminat și curat, și fusese folosit de curând. Erau camere de depozitare cu rafturile goale, dar

urmele de praf indicau că acolo fuseseră stocate diverse lucruri cu puțin timp în urmă. Mai era și un poligon de tragere, în care, după miros, se trăsesese intens în ultima vreme. Când ajunseră la celulele pentru prizonieri, Parks dădu din cap spre Michelle și King, iar ei îl urmară pe coridor către una dintre celule unde ușa era întredeschisă. Parks îi făcu vânt cu piciorul, deschizând-o larg.

Era goală.

— Toate sunt goale, bombăni Parks. Asta a fost o mare rată. Dar locul a fost ocupat până de curând și îl vom cerceta centimetru cu centimetru.

Plecă pentru a organiza echipele de tehnicieni. King scrută cu atenție interiorul celulei și apoi plimbă lumina lanternei prin fiecare colțișor până când zări ceva sclipind. Intră, se uită sub patul de campanie și apoi îi spuse lui Michelle:

— Ai o batista?

Ea îi întinse una, iar el o folosi pentru a ridica obiectul strălucitor. Era un cercel. Michelle îl examinează.

— Este al lui Joan.

King o privi sceptic.

— Cum poți ști că este al ei? Arată ca un cercel obișnuit.

— Pentru un bărbat, da. Femeile remarca la alte femei hainele, părul, bijuteriile, unghiile și pantofii. Bărbații remarcă numai sânii și fundul, în această ordine, și uneori culoarea părului. Este al lui Joan; e cel pe care îl purta ultima oară când ne-am văzut.

— Înseamnă că a fost aici.

— Dar acum nu mai este, ceea ce înseamnă că șansele de a o mai găsi în viață sunt mari, spuse Michelle.

— Ar fi putut să-l lase special aici, intui King.

— Exact. Ca să știm că ea a fost.

În timp ce Michelle se duse să-i dea cercelul lui Parks, King intră în altă celulă și o cercetă cu lanterna. Analiză

centimetru cu centimetru, dar nu găsi nimic relevant. Căută sub pat, dar se lovi la cap când se ridică. Se opri și începu să-și frece cucuiul, apoi observa că mișcase salteaua. Se aplecă pentru a o aranja ca să nu fie acuzat că distrusese probe la locul crimei.

Atunci văzu inscripția care era scrijelită pe perete chiar acolo unde fusese mai devreme salteaua.

Se aplecă și îndreptă lanterna într-acolo. Probabil că fusese o muncă îngrozitoare să zgârii cu unghiile în peretele de beton.

În timp ce citea avu o revelație și își aminti imaginea autovehiculului coborând spre cabană. Ceva ce spusese Kate începea să capete sens. Dacă asta era adevărat, atunci ei se înșelaseră amarnic.

— Ce faci?

El se întoarse brusc și o văzu pe Michelle stând acolo și privindu-l.

— Mă prefac că sunt Sherlock Holmes și nu mă pricep deloc, spuse el cu o privire sfioasă. Apoi privi peste umărul ei. Ce se întâmplă acolo?

— Echipa tehnică a sosit cu aparatura. Nu cred că ar aprecia deloc prezența noastră aici.

— Ai dreptate. De ce nu-i spui lui Parks că noi doi ne vom întoarce la Wrightsburg? Poate să ne găsească la mine acasă.

Michelle privi în jur.

— Chiar am sperat că ziua de azi va răspunde la toate întrebările noastre. Acum avem și mai multe.

După ce Michelle plecă, King se întoarse, se aplecă și mai citi o dată inscripția pentru a o memora. Ezită în a le spune și celorlalți, dar decise să-i lase s-o descopere singuri, dacă vor fi în stare. Dacă avea dreptate, asta schimba totul.

Pe drumul înapoi la Wrightsburg, King fu extrem de tăcut. Atât de tăcut, încât Michelle renunță până la urmă să mai încerce să-l scoată din starea aceea. Îl conduse la el acasă.

— Mă duc înapoi la han pentru o vreme ca să verific unele lucruri. Cred că trebuie să sun la Serviciul Secret. Sunt totuși încă angajată acolo.

— Bună idee, îi răspunse absent King, întorcându-și privirea.

— Dacă nu vrei să-mi spui gândurile tale pentru un bănuț, sunt gata să dau și doi. Ea zâmbi și îi atinse ușor brațul. Haide, Sean, descarcă-ți sufletul!

— Nu cred că gândurile mele de acum merită măcar un bănuț.

— Ai văzut ceva acolo, nu-i așa?

— Nu acum, Michelle. Am nevoie să-mi lămuresc câteva lucruri.

— Bine, dar am crezut că suntem parteneri, îi aruncă ea, evident rănită că el nu avea nevoie de ajutorul ei.

— Stai o clipă, o opri el. Este ceva ce poți face pentru mine. Mai ai acces la baza de date a Serviciului Secret?

— Cred că da. Am un prieten acolo care a mai îngreunat procesul de întocmire a documentelor de plecare. De fapt, după ce mi-au dat această vacanță, nu mai știu care este statutul meu actual. Dar pot afla foarte repede. Am laptopul în camera mea de la han; mă pot conecta și vom afla. Ce vrei să știi? Se arătă foarte surprinsă când el îi spuse. Dar ce legătură are asta cu noi?

— Poate însemna totul sau nimic.

— Mă cam îndoiesc că voi găsi așa ceva în baza de date a Serviciului Secret.

— Atunci află din altă parte. Ești un detectiv foarte

bun.

— Nu sunt sigură că tu chiar crezi asta. Până acum marile mele teorii au fost infirmate.

— Dacă îmi găsești un răspuns, atunci nu va mai fi nicio îndoială în mintea mea.

Ea se sui în mașină.

— Apropo, ai o arma?

El clătină din cap.

— Nu mi-au dat încă arma înapoi.

Ea își scoase pistolul din toc și i-l întinse.

— Dacă aș fi în locul tău, aș dormi cu el sub pernă.

— Dar tu?

— Agenții Serviciului Secret au întotdeauna o armă de rezervă. Doar știi asta.

Douăzeci de minute mai târziu, King se sui în Lexus-ul său și plecă spre biroul lui de avocatură. Până la asasinarea lui Howard Jennings, mergea acolo de cel puțin cinci ori pe săptămână. Acum părea un teren străin pe care intra pentru prima dată. Era rece și întunecat. Aprinse lumina și dădu drumul la căldură, uitându-se la locurile familiare. Își dădu seama de cât de mult se rupsese de rutina lui, de la uciderea lui Ritter. Și totuși, în timp ce contempla o pictură în ulei de pe perete, își trecu mâna peste rama de mahon a tabloului și privi încăperea liniștită și ordonată care îi amintea de casa lui dragă, dar nu mai simți obișnuita senzație de împlinire și de pace. Mai degrabă simți un gol în suflet. Ce spusese Michelle? Casa lui era rece, lipsită de viață? Se schimbase el atât de mult? Ei bine, își spusese el, fusese forțat să o facă. Urmezi direcțiile pe care ți le trasează viața și fie te adaptezi, fie rămâi pe marginea drumului și te compătimești singur.

Se duse în camera mică de la nivelul inferior unde se afla biblioteca cu cărți de drept. Deși cele mai recente materiale erau pe CD, King era totuși tipul care prefera

o carte adevărată. Căută volumele Martindale Hubber, care îi cuprindeau pe toți avocații licențiați din țară, împărțiți pe state. Îl scoase pe cel referitor la California, care, spre ghinionul lui, avea cel mai mare număr de avocați în barou. Nu găsi ce căuta, dar pricepu de ce. Ediția lui de Martindale era cea mai recentă. Poate că numele pe care îl căuta exista într-o versiune mai veche. El se gândea la o dată anume. Dar unde s-o găsească? Într-o clipă își răspunse la propria întrebare.

Treizeci și cinci de minute mai târziu, King intra în parcare a Facultății de Drept a Universității Virginia, situată în partea de nord a campusului. Se duse direct la biblioteca de drept și o găsi pe bibliotecara cu care mai lucrase și în trecut când avusese nevoie de anumite documente care depășeau posibilitățile unui mic birou de avocatură. Când îi spuse despre ce era vorba, ea aprobă din cap:

— O, da, sunt pe CD, dar acum ne-am abonat la serviciul on-line pe care ni-l pun la dispoziție. Te voi conecta eu. Și pot să trec totul în contul tău, dacă ești de acord, Sean.

— Este perfect. Mulțumesc.

Îl conduse într-o cameră mică de la parter. Trecură pe lângă studenți care stăteau fiecare în fața computerelor portabile, învățând sârguincioși că dreptul poate fi atât incitant, cât și năucitor.

— Uneori mi-aș dori să fiu din nou student aici, zise King.

— Nu ești primul care spune asta. Dacă ar fi plătiți să fie studenți, unii ar rămâne studenți pe viață.

Bibliotecara îl conectă la sistem și plecă. King se așeză în fața computerului și trecu la treabă. Viteza computerului și ușurința serviciului on-line făcură ca și căutarea lui să fie mult mai rapidă și mai ușoară decât cea obișnuită și nu trecu mult până găsi ceea ce căuta: numele unui anume avocat din California. După câteva

piste false, fu sigur că găsisese ce trebuie. Avocatul nu mai era în viață. Acesta era motivul pentru care nu-l găsea în edițiile mai noi. Dar în ediția din 1974 omul se afla la loc de cinste.

Singura problemă acum era să se asigure că era vorba într-adevăr de omul pe care-l căuta, însă asemenea informații nu se găseau în acea bază de date. Din fericire, el cunoștea o modalitate de a obține o confirmare. Îl sună pe Donald Holmgren, avocatul aflat la pensie care se ocupase inițial de cazul lui Ramsey. Când King menționa numele firmei și al avocatului și omul de la celalalt capăt al firului reacționează, îi veni să strige de bucurie.

— Sunt foarte sigur, întări Holmgren. Acesta este omul care s-a ocupat de apărarea lui Arnold Ramsey. Este cel care i-a obținut înțelegerea aceea minunată.

Imediat ce King închise telefonul, multe lucruri începură să capete sens. Și totuși, mai erau destule nelămuriri.

Ce bine ar fi dacă Michelle ar veni cu informații legate de ceea ce voia el să afle. Răspunsul care avea să se potrivească inscripției de pe peretele celulei. Dacă ea afla răspunsul, tot misterul era dezlegat. Și dacă într-adevăr avea dreptate? Gândul îi dădea fiori, fiindcă următorul pas logic era că el avea să devină viitoarea țintă.

Când se întoarse la hanul unde stătea, Michelle zări cutia de pe bancheta din spate. Conținea dosarele legate de Bob Scott pe care le recuperaseră din camera lui Joan de la Cedars. Ea o duse până în cameră cu gândul de a mai trece o dată prin dosare pentru a vedea dacă nu cumva era ceva ce le-a scăpat. În timp ce le sorta, descoperi notițele lui Joan.

Vremea se răcise din nou, așa că îndesă câteva lemne în șemineu și le aprinse cu ajutorul unui chibrit și al unui ziar. Comandă niște ceai fierbinte și ceva de mâncare de la bucătăria hanului. După ce pățise Joan, atunci când sosi chelnerul, ea nu-l scăpă nicio secundă din ochi, rămânând cu mâna pe pistol. Camera era mare și fusese elegant, dar parcă prea pompos mobilată și probabil l-ar fi făcut pe Thomas Jefferson să zâmbească. Focul jucăuș încălzi atmosfera; una peste alta, era un loc confortabil. Oricum, în ciuda aspectului plăcut, prețul piperat al camerei ar fi făcut-o să elibereze camera de mult, dacă nu era Serviciul Secret care să îi deconteze măcar pentru câteva zile mâncarea și cazarea. Era sigură că vor dori o informare completă asupra desfășurării evenimentelor. Și știa, fără îndoială, că ea și King descoperiseră toate pisteles din acest caz până acum. Totuși, nu era atât de naivă, știa că agenția îi plătise cazarea numai pentru a ști unde este.

Stătea pe podea, cu picioarele încrucișate sub ea, conectându-și laptopul la linia telefonică nou-nouță din spatele biroului, o imitație de secol XVIII și începu să caute ciudatele informații cerute de King. Așa cum bănuise, nu găsi în baza de date ceea ce căuta. Începu apoi să-și sune colegii din Serviciul Secret. La a cincea încercare găsi pe cineva care o putea ajuta. Ea îi spuse omului ceea ce știa de la King.

— Așa este! îi răspunse agentul. Știu pentru că vărul meu a stat în aceeași închisoare și când a ieșit de acolo nu era decât un schelet.

Michelle îi mulțumi și închise. Imediat îl sună pe King, care ajunsese acasă.

— Bine, începu ea, abia stăpânindu-și bucuria, în primul rând trebuie să recunoști că sunt cel mai strălucit detectiv de la Jane Marple încoace.

— Miss Marple? Eu m-aș fi gândit la Holmes sau Hercule Poirot, ripostă el.

— Ei erau buni, pentru niște bărbați, dar Jane era unică.

— Bine. Consideră că am recunoscut asta, domnișoară Super-Deșteaptă. Ce ai aflat?

— Aveai dreptate. Numele pe care mi l-ai dat era al satului din Vietnam unde fusese ținut prizonier și de unde evadase. Acum, poți să-mi spui ce se întâmplă? De unde ai luat numele ăla?

King ezita o secunda, apoi răspunse:

— Era scrijelit cu unghiile pe peretele uneia dintre celulele buncărului din Tennessee.

— Doamne, King, asta înseamnă ceea ce cred eu?

— De asemenea, mai era și o cifră romană după nume. Acum are sens. Se afla în al doilea prizonierat; cred că așa privește el lucrurile. Întâi Vietnam, acum Tennessee.

— Deci Bob Scott a fost ținut prizonier în celula aia și a lăsat inscripția pentru a atrage atenția?

— Poate, Michelle, nu uita câte concluzii eronate am tras până acum, plus că am tot găsit indicii special plasate pentru noi.

— Dar ăsta este atât de ciudat!

— Adevărat. Și mai este un lucru.

— Ce? întrebă ea repede.

— Biletul prins de corpul lui Susan Whitehead.

— Nu crezi că Scott l-ar fi putut scrie? De ce?

— Mai multe motive, dar încă nu pot fi sigur.
— Dar presupunând că Scott nu este implicat, cine naiba mai poate fi?
— La asta lucrez.
— Ce ai pus la cale?
— Am avut de făcut niște cercetări la biblioteca Facultății de Drept.
— Ai găsit ce căutai?
— Da.
— Vrei să-mi spui și mie?
— Nu încă. Trebuie să mă mai gândesc. Dar mulțumesc că ai verificat informația. Vom vorbi cât de curând... Miss Marple.

El închise, și Michelle puse telefonul jos, nu foarte încântată de refuzul lui de a avea încredere în ea.

— Ajuți un tip și te aștepti ca el să-ți întoarcă favoarea, dar el, nuuu! se plânse ea camerei goale.

Mai puse câteva lemne pe foc și începu să cotrobăiască prin cutia cu dosare și prin notițele lui Joan.

Se simți un pic ciudat citindu-i comentariile personale, mai ales că putea fi moartă. Cu toate astea, Michelle se văzu nevoită să remarce cât de ordonate și de minuțioase erau notițele luate de Joan. Cu cât citea mai mult, cu atât o aprecia mai mult pentru aptitudinile și profesionalismul de care dădea dovadă. Michelle se gândi la biletul pe care Joan îl primise în ziua asasinării lui Ritter. Cât de vinovată trebuie să se fi simțit atâția ani, văzându-l distrus pe bărbatul la care ținea, în timp ce cariera ei era în plină ascensiune. Și totuși, cât de mult îl iubise într-adevăr dacă preferase să nu spună adevărul, alegând cariera în locul lui? Și cum trebuie să se fi simțit King? Și care-i treaba cu bărbății ăștia? Au ei gena dominantă care îi face să se comporte nobil atunci când vine vorba de suferință, destul de stupid, fie vorba între noi, atunci când o femeie îi calcă în picioare? Cu

siguranță că sunt și femeii care pătesc același lucru. Și în mult prea multe cazuri ele se îndrăgostesc de băiatul rău care le frânge inima, uneori și gâturile. Pe când o femeie poate mai ușor să lase totul în urmă și să meargă mai departe, bărbații, nu. Ei trebuie să rămână până la capăt niște încăpățânați. Doamne, cât de frustrant era că un bărbat cum este King își pierduse capul după o femeie ca Joan!

Apoi se surprinse întrebându-se de ce îi păsa atât de mult. Ei lucrau la un caz și atât. Și doar King nu era perfect. Da, era inteligent, sofisticat, arătos și avea un umor inteligent. Dar mai erau și lucrurile negative, cum ar fi faptul că avea toane, era distant, uneori nepoliticos și câteodată afișa o superioritate enervantă. Și era al naibii de ordonat! Și când te gândești că își făcuse curat în mașină pentru el...

Roși brusc, dându-și seama de această confesie sinceră și imediat se concentrează pe hârtiile din fața ei. Studie mandatul emis pe numele lui Bob Scott găsit de Joan și care fusese singurul motiv pentru care găsiseră cabana și buncărul goale. Și totuși, din cele spuse de King, concluzia că Scott se afla în spatele întregii afaceri devenea tot mai lipsită de substanță.

Și totuși, cabana îi aparținea și mandatul de arestare pentru posesie de arme era emis pe numele lui. Se uită la document cu mai multă atenție. La ce se referea acea posesie de arme, mai exact, și de ce nu fusese dus la îndeplinire mandatul? Din păcate, răspunsurile nu se găseau în document.

Renunță, enervată, frustrată și continuă să urmărească firul logic al notițelor lui Joan. Mai dădu peste un nume care o făcu să se oprească. Pentru ea, faptul că Joan trăsese o linie peste el, ștergându-l ostentativ de pe lista suspectilor nu era deloc concludent. Probabil că nu ar fi recunoscut asta în fața nimănui, dar era la fel de încrezătoare în abilitățile ei

investigative la fel cum era King de ale lui.

Ea spuse numele încet, silabisit: Doug Denby.

Șeful de campanie al lui Ritter. Notițele lui Joan spuneau că viața lui se îmbunătățise după moartea lui Ritter, moștenise bani și pământ în Mississippi, motiv pentru care Joan ajunsese la concluzia că nu putea fi omul lor. Dar Michelle nu era atât de încrezătoare. Erau de ajuns câteva telefoane și informații generale pentru a clarifica situația lui? Joan nu mersese până în Mississippi ca să se convingă. Nu-l văzuse niciodată la față pe Doug Denby. El chiar era în Mississippi lucrând pământul sau era prin preajmă așteptând să răpească sau să omoare următoarea victimă? King spusese că Denby fusese pus în umbră de Sidney Morse în campania lui Ritter și ajunsese să-l urască profund. Poate că Denby ajunsese să-l urască și pe Ritter la fel de mult. Ce legătură ar putea avea el cu Arnold Ramsey, dacă exista vreuna? Sau cu Kate Ramsey? Ar fi posibil ca el să se folosească de averea sa pentru a organiza o război de asemenea proporții? Până acum, investigațiile lui Joan nu răspundeau la niciuna dintre întrebările astea.

Michelle luă un pix și scrisese numele lui Denby sub cel șters de Joan. Se gândi dacă să-l sune pe King și să-l întrebe despre el. Poate ar fi mai bine să ia notițele și să se ducă la el să-l forțeze să lucreze împreună. Oftă. Poate că doar vrea să fie lângă el. Își mai turnă o cană de cafea și privi afară pe fereastră, unde era plin de nori și stătea să plouă, când telefonul sună.

Era Parks.

— Sunt încă în Tennessee, spuse el.

Nu părea deloc fericit.

— Ceva nou?

— Am vorbit cu câțiva tipi pe aici care au casele în apropiere, dar nu ne-au fost deloc de ajutor. Nu-l cunoșteau pe Bob Scott, nu l-au văzut niciodată, chestii

de genul ăsta. La naiba, cred că jumătate din oamenii ăștia sunt infractori. Locul chiar îi aparține lui Bob Scott. L-a cumpărat de la un bătrân care locuise acolo timp de cinci ani, dar dacă e să-i credem pe membrii familiei, el nu știa de existența buncărului. Iar locul e curat ca lacrima. Nu am găsit nimic acolo, în afară de cerceul pe care l-ați găsit voi.

— Sean l-a găsit, nu eu. Ezită un pic și apoi adăugă: Uite, am găsit altceva.

Îi spuse numele satului din Vietnam care fusese scrijelit pe peretele din celula. Parks era furios.

— De ce naiba nu m-ați anunțat și pe mine când eram acolo?

— Nu știu, răspunse ea, apoi se gândi la reținerile lui King față de ea. Poate că simte că nu mai poate avea încredere în cineva.

— Așadar, ai primit confirmarea că Scott a fost prizonier de război în Vietnam?

— Da, am vorbit cu un agent care știa toată povestea.

— Vrei să spui că a venit cineva aici și l-a luat prizonier în propria casă?

— Sean spune că ar putea fi un truc ca să ne deruteze.

— Unde este strălucitul nostru detectiv?

— Acasă la el. Urmărește alte piste. Nu este foarte comunicativ în clipele astea. Se pare că vrea să fie singur.

— Cui îi pasă ce vrea el? Poate că deja a rezolvat cazul și nouă nu ne spune nimic! strigă Parks.

— Uite ce, Jefferson, el face tot posibilul să afle adevărul. Dar procedează în felul său.

— Ei bine, felul său începe să mă enerveze.

— Voi vorbi cu el. Poate ne întâlnim mai târziu.

— Nu știu cât timp voi mai fi pe aici. Probabil că nu voi termina până mâine. Tu vorbește cu King și convinge-l că face o mare greșeală nespunându-ne și

nouă. Nu vreau să mai aflu că are și alte dovezi pe care le-a ascuns. Dacă mai face asta, vă arunc pe amândoi într-o celulă care seamănă foarte mult cu cele găsite de noi azi. Ai înțeles?

— Perfect.

Michelle închise telefonul și scoase cablul laptopului din priză, îl strânse și îl puse alături de computer la loc în geantă. Se ridică și se duse în partea cealaltă a camerei ca să ia ceva din rucsac. Era atât de preocupată de ce făcea, că nu o văzu decât atunci când fu prea târziu. Se împiedică și căzu. Ridicându-se, se uită furioasă la vâslă. Era numai jumătate sub pat, alături de restul prostiilor pe care inițial le ținuse în mașină. Erau atât de îndesate sub pat, încât începuseră să iasă pe partea cealaltă, camera ei devenind o adevărată cursă cu obstacole. Era a treia oară când se împiedica de ceva. Se hotărî să întreprindă ceva legat de treaba asta.

În timp ce Michelle declara război dezordinii, nu știa că întreaga sa conversație cu Jefferson Parks fusese interceptată de o rețea inteligentă de fire și de circuite care fuseseră de curând instalate în telefonul ei, fără ca persoanele din conducerea hanului să aibă cunoștință. Era o minune a tehnologiei de supraveghere fără fir, atât de sensibilă, încât putea capta nu numai sunetele din cameră, ci și pe cele ale interlocutorului de la telefon.

La un kilometru distanță de han, o dubă era parcată pe marginea drumului. Înăuntru, bărbatul cu Buick-ul ascultă convorbirea pentru a treia oară și apoi opri caseta. Ridică telefonul și formă un număr, vorbe cu cineva timp de câteva minute și la final rosti:

— Nici nu-ți pot spune cât de dezamăgit sunt.

Cuvintele trimiseră fiori reci pe șira spinării interlocutorului.

— Fă-o, spuse el. Fă-o în seara asta.

Închise și privi către han. Michelle Maxwell tocmai

ajunsese în fruntea listei lui. O feliită în tăcere.

Cu toate câte se întâmplaseră, King găsi totuși cumva timp să își stabilească o întâlnire cu compania de securitate din Lynchburg. Privi pe fereastra din față și văzu un camion cu emblema „A-1 Security” parcând.

Se întâlni cu reprezentantul Departamentului de vânzări la ușa din față și îi spuse ce voia. Omul se uită prin casă, apoi îl privi pe King.

— Ai o figură familiară, nu ești tu tipul care a găsit un cadavru în casă?

— Exact. Cred că ești de acord că am nevoie de un sistem de securitate.

— Bine, dar să fim înțeleși, garanția noastră nu acoperă acel tip de situații. Adică, dacă mai găsești un cadavru, nu primești banii înapoi sau chestii de genul asta. Nu e ceva ce poți controla, nu?

— Bine.

Căzură de acord cu ceea ce era de făcut.

— Când poți să te apuci? întrebă King.

— Acum suntem cam ocupați. Dacă anulează cineva comanda, putem să te mutăm mai sus pe lista. O să îți dau un telefon.

King semnă actele, își strânseseră mâinile și omul plecă.

Când se lăsă seara, King se gândi să o sune pe Michelle și să o invite la el. Ținuse totul secret destul de mult timp, iar ea se comportase bine. Totuși, el așa proceda. Îi plăcea să nu dezvăluie tot ce știa, mai ales când nu era sigur de răspunsurile corecte. Ei bine, acum era mult mai sigur.

Sună la apartamentul lui Kate Ramsey din Richmond. Sharon, colega de cameră, fu aceea care răspunse; Kate tot nu apăruse.

— Stai liniștită și te vom anunța când apare, îi spuse

el. Și tu să faci la fel.

Închise și privirea i se opri la fereastra ce dădea spre lac. În mod normal, într-o situație dificilă, ar fi plecat cu barca și s-ar fi gândit, dar era prea frig și vântul era prea puternic pentru asta. Aprinse șemineul pe gaze, se așază în fața lui și mănă ceva ușor. Până reuși să se convingă să o invite pe Michelle, se făcuse deja prea târziu.

Începu să se gândească la răpirea lui John Bruno. Pentru King era foarte clar faptul că omul fusese răpit pentru că era cel care se *presupunea* că îi distrusese cariera lui Arnold Ramsey, falsificându-i acuzația de crimă. Acuzațiile fuseseră retrase abia după intervenția unui avocat despre care acum King știa cine este. King ar fi vrut foarte mult să împărtășească aceasta informație cu Michelle și chiar aruncă o privire spre telefon, gândindu-se că ar putea-o suna în ciuda orei înaintate. Însă decise că mai putea aștepta. Apoi se gândi la ce îi spusese Kate că auzise. Sau la ce credea ea că auzise. Numele lui Thornton Jorst, pe care se presupunea că i-l spusese interlocutorul tatălui ei. Dar King era convins că, de fapt, acesta nu pronunțase numele lui Thornton Jorst, ci rostise cuvintele „cal troian”.

Și mai era ceva spus de Kate, care îl intriga. Regina Ramsey afirmase că un polițist fusese ucis în timpul protestelor împotriva războiului și pretindea că incidentul dăunase carierei academice, a lui Arnold Ramsey. Dar Kate îi mai spusese, de asemenea, că Universitatea Berkeley îl lăsase pe tatăl ei să-și ia doctoratul pentru că el deja își câștigase acest drept. Kate trebuie să fi știut că ei își vor da seama rapid că Ramsey își luase doctoratul în 1974 și că vor ajunge la concluzia că protestele nu erau legate de război. De ce făcuse asta? Nu-i venea în minte niciun răspuns.

Se uită la ceas și fu surprins să afle că era trecut de

miezul nopții. După ce se asigură că toate ușile și ferestrele erau închise, luă arma pe care i-o dăduse Michelle și se duse la etaj. Încuie ușa dormitorului, apoi puse un birou în dreptul ei pentru mai multă siguranță. Verifică dacă arma era încărcată și că avea glonț pe țeavă. Se dezbracă și se urcă în pat. Cu arma pe noptieră lângă el, adormi repede.

Era 2.00 a.m. și persoana de la fereastră ridică arma, ținti spre umflătura care se vedea sub pătură pe pat și trase prin geamul ferestrei care se sparse în mii de cioburi. Gloanțele străpunseră patul, aruncând în aer penele din perne.

Trezită din somn de zgomotul împușcăturilor, Michelle căzu de pe canapea pe podea. Adormise acolo în timp ce studia notițele lui Joan, acum însă era brusc în alertă. Dându-și seama că tocmai încercase cineva să o ucidă, scoase arma și trase și ea spre fereastră. Auzi pași care se îndepărtau și se târî până la fereastră, ascultând cu foarte mare atenție fiecare zgomot. Ajunse la perete și se apropie cu grijă, trăgând cu ochiul afară. Încă mai auzea pașii celui care încerca să fugă și părea că răsufla din greu. Pentru urechile ei de expert, zgomotul pașilor în alergare suna ciudat, de parcă celălalt ar fi fost rănit în vreun fel. Indiferent de motiv, ceva nu era normal. Semăna cu o afecțiune la plămâni, iar mintea ei analiza ideea că fie îl rănise, fie era deja rănit când venise să o omoare. Era posibil ca omul pe care îl rănise în mașină, cel care își dăduse toată silința să o sugrume, să fie același care tocmai încercase să o ucidă? Poate cel care se autointitulase Simmons?

Auzi și o mașină pornind, dar nici măcar nu încercă să-l urmărească. Nici nu știa dacă nu cumva o mai aștepta cineva. Doar ea și King mai fuseseră surprinși într-o ambuscadă. Nu avea să mai facă aceeași greșală.

Se duse la pat și privi la tot haosul creat. Trăsese un pui de somn acolo mai devreme și înghesuisese și cearșafurile, și păturile la un loc. Se pare că acea grămadă i se păruse asasinului că ar fi fost o persoană dormind.

Dar de ce să o ucidă acum? Se apropiaseră chiar atât

de mult? Ea nu făcuse chiar atât de multe. Sean cu siguranță că aflate mult mai multe...

Îngheță. „King!” Luă telefonul și formă numărul lui. Suna, dar nu răspundea nimeni. Să sune la poliție? Parks? Sau King dormea prea profund. Nu, instinctul ei îi spunea că se întâmplase ceva. Fugi către mașină.

Alarma îl trezi pe King. Amețit pentru o clipă, se dezmetici destul de repede. Era fum peste tot. Sări și căzu la podea, încercând să respire. Ajunse în toaletă, udă un prosop și îl puse pe față. Se târî afară, se sprijini de perete și, cu picioarele, dădu la o parte biroul din fața ușii. Atinse ușa pentru a fi sigur că nu este fierbinte și apoi o deschise cu grijă.

Holul era plin de fum, și alarma de incendiu suna în continuare. Din păcate, nu era conectată la un sistem extern și cel mai apropiat centru de pompieri se afla la o distanță foarte mare. Iar casa lui era atât de bine ascunsă, încât nimeni nu avea cum să observe că este în flăcări.

Se târî înapoi în dormitor pentru a ajunge la telefon, dar camera era atât de plină de fum, încât nu mai putu respira și nu se aventură mai departe. Ieși din nou pe hol. Putea vedea scânteii și flăcări roșii dedesubt și se rugă ca scările să fie practicabile. Altfel, ar trebui să sară, probabil, direct în infern și asta nu era o idee prea plăcută.

Auzi sunete venind de jos. Tușea din cauza fumului inhalat și voia cu disperare să iasă din casă. Dar era conștient că putea fi o capcană. Apucă pistolul într-o mână și începu să strige:

— Cine este acolo? Sunt înarmat și voi trage.

Nu primi niciun răspuns, lucru care îi alimentă și mai mult suspiciunile până apucă să se uite pe geam afară în curte. Văzu luminile roșii și auzi sirenele celorlalte mașini ale pompierilor aflate pe drum. Bine, ajutorul

venise, până la urmă. Ajunse la scară și se uită în jos. Prin fum reuși să-i distingă pe pompierii în uniforme și cu căști pe cap, cu rezervoare de oxigen în spate și măști pe față.

— Sunt aici sus, strigă el. Sus!

— Poți cobori? Întrebă unul dintre pompieri.

— Nu cred, este un perete de fum aici.

— Bine, stai acolo! Vom veni după tine. Rămâi acolo și stai jos! Aducem furtunurile acum. Toată casa este cuprinsă de foc.

Apoi auzi zgomotul extincătoarelor în timp ce pompierii urcau pe scări. King era aproape orbit de fumul care îi intrase în ochi și îi era rău de la stomac. Se simți luat pe sus și cărat pe scări. Peste un minut era afară și mai mulți stăteau aplecați deasupra lui.

— Te simți bine? Întrebă unul dintre ei.

— Să-i dea careva o mască de oxigen, spuse altul. A respirat o tonă de monoxid de carbon.

King simți masca de oxigen pe față și apoi avu senzația că fusese ridicat în ambulanță. Pentru un moment i se păru că o aude pe Michelle strigându-l. Și apoi totul se făcu negru.

Sirenele, luminile, anunțurile radio și celelalte „efecte speciale” sonore încetară complet, când un pompier apăsă pe comutatorul de la panoul de comandă, cu cealaltă mână luându-i pistolul din mână lui King. Atmosfera reveni la normal. Pompierul se întoarse și intră din nou în casă, unde fumul începea să se răspândească. Era un „incendiu” bine controlat, cu toate elementele unui infern artificial creat. Se duse la subsol, potrivi micul dispozitiv amplasat imediat lângă țevile de gaze și ieși din casă. Se sui în spatele dubitei care demară imediat. Mașina ajunse pe drumul principal și acolo accelerează, îndreptându-se spre sud. Două minute mai târziu, micul dispozitiv amplasat lângă țevile de gaze explodează, dezintegrând, de astă dată de-

adevăratelea, casa lui King.

Pompierul își scoase cascheta și masca și se șterse pe față.

Omul cu Buick-ul privi în jos la King, care era inconștient. „Oxigenul” pe care i-l dăduse fusese îmbogățit cu sedative.

— Ce bine să te văd în sfârșit, agent King. Am așteptat mult timp asta.

Mașina se depărtă în întuneric.

Michelle tocmai intra pe aleea ce ducea spre casa lui King, când noaptea fu zguduită de explozie. Puse frână brusc și mașina derapă, ridicând praful de pe drum. Opri mașina în timp ce scânduri, sticlă și alte părți din casa distrusă îi blocau drumul. Sări din mașină, formă 911 pe telefonul mobil și urlă spunând dispecerului ce se întâmplase, insistând să trimită tot ce se poate.

Michelle alergă printre rămășițe, ferindu-se de flăcări și de fum, strigându-i numele:

— Sean! Sean!

Se întoarce la mașină și luă o pătură, o puse pe ea și se duse spre ușa principală sau, mai bine zis, spre locul unde fusese înainte ușa principală. Zidul de fum care o întâmpină era copleșitor și se retrase, clătinându-se și căzând în genunchi. Apoi inspiră o gură mare de aer proaspăt și intră din nou, de data asta găsind o spărtură. Înăuntru, se luptă să pătrundă cât mai mult, strigându-i numele la câteva secunde. Se duse spre scări gândindu-se că el putea fi în dormitor, numai că scările nu mai erau acolo. Plămânii ei nu mai rezistau și trebui să iasă ca să respire.

O altă explozie zdruncină structura și ea sări imediat de pe verandă cu câteva secunde înainte ca aceasta să se prăbușească. Puterea celei de a doua explozii o propulsă prin aer și aterizarea fu dură, lăsând-o fără suflu. Simți tot felul de lucruri grele căzând în jurul ei. Apoi zăcu acolo în praf, lovită la cap, cu plămânii inspirând aer toxic, brațele și picioarele fiindu-i pline de vântăi. Următorul lucru pe care îl observă fură sirenele mașinilor de pompieri și sunetul echipamentelor din jurul ei. Un bărbat într-o uniformă voluminoasă îngenunche lângă ea, îi dădu oxigen și o întrebă dacă e întreagă.

Nu apucă să spună nimic, pentru ca și mai multe mașini apărură pe șosea și alte echipe de pompieri voluntari atacară infernul. Pe când stătea acolo, rămășițele casei lui King se prăbușiră. Numai șemineul de piatră rămăsese în picioare. Cu acea imagine în minte, Michelle leșină.

Când se trezi, îi luă câteva minute să-și dea seama că se afla pe un pat de spital. Un bărbat apărură lângă ea, cu o cană de cafea în mână și cu o față de om căruia i se luase o piatră de pe inimă.

— La naiba, aproape te pierdusem, spuse Jefferson Parks. Pompierul ne-a zis că o bară de oțel de câteva sute de kilograme era la numai câțiva centimetri de capul tău.

Ea încercă să se ridice, dar el îi puse o mână pe umăr.

— Ia-o mai ușor! Nu mai ai deloc energie. Nu poți să te ridici și să pleci dansând de aici după una ca asta.

Ea se uită speriată în jur.

— Sean, unde este Sean? Parks nu-i răspunse imediat, și Michelle simți cum lacrimile îi împăienjenesc ochii. Te rog, Jefferson nu-mi spune... vocea ei se frânse.

— Nu-ți pot spune nimic pentru că nu știu. Nimeni nu știe. Nu au fost găsite cadavre, Michelle. Nici măcar un semn că Sean a fost acolo. Dar cercetările nu s-au finalizat. Este, adică a fost un incendiu urât însoțit de explozii de gaz. Ceea ce încerc să spun este că s-ar putea să nu mai fie multe de găsit.

— L-am sunat acasă noaptea trecută, nu a răspuns nimeni. Poate că nu era acasă.

— Sau poate că deja era în flăcări.

— Nu, am auzit explozia când am ajuns în vârful dealului.

Parks trase scaunul lângă pat și se așeză.

— Bine, spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Și ea îi povesti cu atât de multe amănunte câte putuse

să-și amintească. Apoi își mai aduse aminte de ceva, un eveniment care fusese pus în umbră de ceea ce se întâmplase acasă la Sean.

— Cineva a încercat să mă omoare la han azi-noapte, exact înainte să mă duc la Sean. Au tras prin fereastră în pat. Norocul meu a fost că am adormit pe canapea.

Fața lui Parks se făcu roșie.

— De ce naiba nu m-ai sunat azi-noapte? Nu, în schimb ai intrat într-o clădire care exploda. Ai cumva înclinații sinucigașe?

Ea se așează la loc și trase de colțurile cearșafurilor. O durea capul și observă pentru prima dată că are bandaje la mâini.

— M-am ars?

— Nu, doar tăieturi și vânătăi, nimic care să nu se poată vindeca. Nu știu în ce stare îți e capul. Probabil că vei continua să faci lucruri stupide în continuare până nu o să mai ai noroc și atunci îl vei pierde de tot.

— Voiam doar să mă asigur că Sean era bine. Am crezut că, dacă au venit după mine, atunci l-au atacat și pe el și am avut dreptate. Explozia nu a fost un accident, nu?

— Nu. Au găsit dispozitivul care a fost folosit. Se pare că era o treabă destul de sofisticată. Era pus chiar lângă țevile de gaze din subsol. Au aruncat totul în aer.

— Dar de ce? Mai ales dacă Sean nu era acolo?

— Aș dori să am răspunsul la întrebarea asta, dar nu îl am.

— Ai oameni care îl caută?

— Toată lumea și peste tot unde îmi poate trece prin minte. FBI-ul este în alertă, Serviciul de Șerifi, Serviciul Secret, poliția statului Virginia; nu a apărut nimic încă.

— Altceva? Alte piste despre Joan? Ați mai aflat ceva?

— Nu, răspunse Parks pe un ton dezamăgit. Nimic.

— Atunci, voi ieși de aici și mă voi apuca de treabă.

Încercă din nou să se ridice.

— Ce vei face, de fapt, va fi să stai aici întinsă și să te odihnești.

— Îmi ceri imposibilul! exclamă ea furioasă.

— Îți cer să fii rezonabilă. Pleci de aici amețită și dezorientată, și poate te sui în mașină și leșini, faci un accident și lovești și pe altcineva, prin urmare, eu nu văd cum acest lucru poate fi pozitiv. Îmi amintesc că asta este a doua ta vizită la doctor în săptămâna asta. A treia oară poate fi la morgă.

Michelle părea gata să izbucnească din nou, dar apoi se lăsă la loc pe spate.

— Bine, ai câștigat, deocamdată. Dar imediat ce se întâmplă ceva mă suni. Dacă nu, o să dau cumva de tine și nu va fi prea bine.

Parks ridică mâinile.

— Gata, gata, nu caut noi dușmani, am deja destui. Se duse la ușă, apoi se întoarse. Nu vreau să-ți faci speranțe deșarte. Șansele să-l mai găsim pe Sean în viață sunt foarte slabe. Dar cât va mai fi o șansă, eu nu voi dormi.

Ea reuși să zâmbească.

— Bine. Mulțumesc.

La cinci minute după ce el plecă, Michelle se îmbrăcă, se feri de asistentele de serviciu și fugi din spital pe una dintre ieșirile din spate.

King se trezi într-o beznă totală. Era foarte frig, oriunde ar fi fost, cu toate că începea să aibă o idee din ce în ce mai clară în legătură cu locul în care putea fi. Respiră adânc și încercă să se ridice, dar era exact cum se gândise. Nu putea. Trebuiau să fie legături din piele după cum le simțea. Întoarse capul, lăsându-și ochii să se acomodeze cu întunericul, dar nu se vedea nicio geană de lumină; nu putea distinge nimic. Putea să fie și pe ocean, că tot nu și-ar fi putut da seama. Rămase nemișcat atunci când prinse un zgomot ușor de undeva; dar era atât de slab, încât nu-și putu da seama dacă era făcut de un om. Apoi auzi pași apropiindu-se. După câteva secunde, simți o prezență în apropiere. Se simți atins pe umăr, ușor, deloc amenințător. Apoi atingerea deveni o strânsoare. Strânsoarea deveni din ce în ce mai puternică, zdrelindu-i pielea, King își mușcă limba, hotărât să nu țipe de durere.

În sfârșit, reuși să spună pe un ton cât se poate de calm:

— Uite ce, doar nu ai de gând să mă rupi cu mâinile goale, așa că termină naibii odată!

Presiunea cedă imediat și pașii se depărtară. King simți că fruntea îi transpirase. Apoi începu să-i fie frig și să i se facă rău de la stomac. Se gândi că probabil îi injectaseră ceva. Întoarse capul într-o parte și vomită.

Cel puțin, fiind capabil să vomite, se simți viu.

— Scuze pentru mizerie, murmură el.

Închise ochii și, ușor, adormi.

Prima oprire a lui Michelle fu la ruinele casei lui King. În drumul ei trecu prin moloz, printre pompieri, polițiști și alții care inspectau pagubele și stingeau micile focuri mocnite. Vorbi cu câțiva dintre ei și îi confirmară că nu

fuseseră găsite rămășițe umane. Privirea i se opri pe rămășițele a ceea ce fusese odată casa „perfectă” a lui King și deodată deveni tare deprimată. Nu putea să afle nimic din toate astea. Se duse pe doc la barca lui Sean și se așeză acolo privind lacul, încercând să-și recapete puterile și inspirația, stând aproape de lucrurile care îi erau dragi lui.

Două lucruri o preocupau foarte mult: mandatul pe numele lui Bob Scott și verificarea informațiilor despre Doug Denby. Și se decisese să întreprindă ceva în legătura cu amândouă. Conduse până la han, sunându-l pe tatăl ei pe drum. Cum era un șef de poliție foarte respectat, Frank Maxwell știa pe toată lumea din Tennessee care merita cunoscută. Îi spuse tatălui ei ce avea nevoie.

— Este totul în regulă? Nu prea pari să te simți bine.

— Presupun că nu ai aflat, tată. Au aruncat în aer casa lui Sean King noaptea trecută și acum este dispărut.

— Doamne, dar tu ești bine?

— Sunt OK.

Ea nu spuse nimic despre tentativa de omor asupra ei. Cu câțiva ani în urmă, decisese să nu-i destăinuie prea multe despre viața profesională. Fiii lui puteau să fie în pericol - tatăl lor considera asta ca parte din meserie. Dar faptul că unica lui fiica fusese pe punctul de a fi ucisă era ceva de neacceptat.

— Tată, am nevoie de informații imediat ce faci rost de ele.

— Am înțeles. Nu va dura mult.

Și închise.

Ea ajunsese la han, luă notițele lui Joan din camera ei și dădu o serie de telefoane legate de Doug Denby, ultimul, acasă la el, în Jackson, Mississippi. Femeia care răspunse nu-i dădu nicio informație despre Denby, nici măcar nu confirmă că el ar locui acolo. Asta nu era ceva de mirare din moment ce Michelle era un străin. Și totuși, dacă Denby avea bani și nicio obligație să se ducă

la serviciu în fiecare zi, ar fi putut fi oriunde. Și nimeni cu care vorbise nu-i putea oferi un alibi nici măcar pentru unul dintre momentele critice. Poziția lui în campania lui Ritter îl făcea cu certitudine suspect, dar care putea fi motivul?

Soneria telefonului o făcu să tresară. Era tatăl ei. Vorbi succint în timp ce ea nota totul.

— Tată, ești cel mai bun. Te iubesc.

— Păi, nu ar fi rău dacă ai veni și tu mai des în vizită. Mama ta tot întreabă de tine, adăugă el repede.

— Așa o să fac. Când totul se va limpezi aici, vin acasă.

Ea sună la numărul pe care i-l dăduse tatăl ei. Era biroul de avocatură care intermediase vânzarea proprietății din Tennessee către Bob Scott. Tatăl ei îl sunase deja pe avocat și îl pusese în temă.

— Nu îl cunosc pe tatăl tău, dar am auzit numai lucruri bune despre el de la cunoștințe comune, îi spuse avocatul. Acum înțeleg că asta are legătură cu vânzarea unui teren.

— Exact. Ai încheiat, din câte am înțeles, actele vânzării între un moștenitor și un anume Robert Scott.

— Da, tatăl tău a menționat ceva. Am scos dosarul. Robert Scott a fost cumpărătorul. A plătit cu banii jos; nu era chiar atât de mult. Era numai o cabană veche, în jur numai pădure și dealuri într-un loc foarte izolat.

— Înțeleg că acest proprietar inițial nu știa că pe proprietatea lui era un buncăr.

— Tatăl tău a menționat ceva de un buncăr. Trebuie să recunosc că nici eu nu știam. Nu apărea nicăieri menționat. Și nu aveam niciun motiv să bănuiesc că ar fi unul. Dacă ar fi fost așa, atunci m-aș fi dus la armată. Chiar nu știu. Adică, la ce-ți poate folosi un buncăr?

— Ați fost vreodată pe proprietatea aceea?

— Nu.

— Eu am fost. Puteai intra în buncăr printr-o ușă din

subsolul clădirii.

— Asta este imposibil!

— De ce?

— Pentru că nu era niciun subsol acolo. Am planurile chiar în fața mea.

— Ei bine, poate că nu era un subsol atunci când clientul tău a deținut-o, dar acum este. Poate că acest Bob Scott știa de buncăr și a construit un subsol ca să aibă acces la el.

— Bănuiesc că asta este posibil. Mă uitam peste istoricul acestui teren și văd că a avut mulți proprietari după armată. De fapt, atunci când a fost al armatei, nu exista nicio cabană. Unul dintre proprietarii ulteriori a construit-o.

— Nu cumva ai o poză de-a lui Bob Scott din întâmplare? Este foarte important, spuse ea.

— Ei bine, noi facem de obicei o poză a permisului de conducere când încheiem un contract legat de proprietăți – știi tu, pentru a verifica identitatea ulterior, fiind vorba de documente oficiale.

Michelle aproape că sări în sus de bucurie.

— Îmi poți trimite poza prin fax chiar acum?

— Nu, nu pot.

— Dar nu este informație clasificată.

— Nu este vorba de asta. El suspină și apoi spuse: Uite, când am deschis dosarul azi-dimineață, a fost prima dată când m-am uitat la el după ce a fost efectuată tranzacția. Și, ei bine, nu am găsit copia permisului de conducere a lui Bob Scott.

— Poate că ați uitat să o faceți.

— Secretara mea se ocupă de treburile astea de treizeci de ani și niciodată nu s-a întâmplat să uite ceva.

— Poate că a luat cineva copia din dosar.

— Nu știu ce să cred. Numai că nu mai este aici.

— Îți mai amintești cum arăta Bob Scott?

— Nu l-am văzut decât o dată, pentru câteva minute,

de aproape. Am sute de cazuri de acest gen pe an.

— Poți să te gândești puțin și să încerci apoi să mi-l descrii?

Avocatul făcu întocmai, și Michelle îi mulțumi închizând apoi.

Descrierea era prea vagă pentru a putea afla dacă era vorba de Bob Scott. Și în opt ani oamenii se pot schimba mult, mai ales cei care au parte de transformări majore în viața lor. La naiba, se învârtea în cerc. Luă câteva guri de aer pentru a se calma. Panica nu avea cum să-l ajute pe Sean.

Incapabilă să înainteze cu investigația, ea se întreba ce făcuse Sean cu a lui. El spusese că lucra la ceva - ceva care necesita cercetări în plus. Ce spusese? Fusesse undeva. Își chinui creierii încercând să se gândească la toate astea.

Și apoi își aduse aminte. Luă cheile și sări în mașină.

Michelle intră în biblioteca Facultății de Drept și merse glonț la recepție. Femeia care era acolo nu era aceea care îl ajutase pe King, dar o îndrumă către ea.

Michelle flutură legitimația de la Serviciul Secret și îi spuse femeii că trebuie să afle la ce lucrase Sean King.

— Am auzit la știri că i-a ars casa din temelii. E teafăr? Nu au spus.

— Din păcate, nu știm încă. De aceea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Femeia îi dezvălui lui Michelle ce îi ceruse King, apoi o duse în aceeași cameră și îi conectă computerul la sistem.

— Era vorba de Martindale Hubbel, spuse femeia.

— Îmi pare rău, nu sunt avocat. Ce este mai exact Martindale Hubbel?

— Este un anuar cu toți avocații licențiați din America. Sean are unul și la el la birou, dar este prea nou, avea nevoie de unul care să cuprindă anii trecuți.

— A spus cât de trecuți?

— Începutul anilor 1970.

— A mai menționat și altceva? Ceva care să limiteze posibilitățile mai mult? Michelle nu știa exact câți avocați erau licențiați în America, dar bănuia că erau mult mai mulți decât avea ea timp să caute.

Femeia dădu din cap.

— Îmi pare rău, asta este tot ce știu.

Ea plecă, și Michelle se uită la ecran cu o privire dezamăgită atunci când văzu că sunt mai mult de un milion de nume în acel anuar.

„Sunt peste un milion de avocați în Statele Unite? Nu e de mirare că lucrurile sunt atât de încurcate.”

Neștiind de unde să înceapă, privirea ei se opri asupra unui buton de căutare în dreptul căruia stătea

scris: „Căutări recente”. Acesta lista ultimele documente accesate de cel care folosisese de curând computerul.

Apăsă pe primul cuvânt din listă. Când văzu numele și locul de unde era avocatul descoperit, sări de pe scaun și ieși din bibliotecă în cea mai mare viteză, lucru care îi făcu pe avocații aspiranți de acolo să ridice privirile mirați.

Deschise telefonul înainte să ajungă la mașină. Minteaa îi mergea atât de repede, umplând golurile într-un ritm atât de alert, încât nici nu-și dădu seama că persoana de la celalalt capăt al firului spusese deja de trei ori „alo”.

— Parks, strigă ea în telefon, sunt Michelle Maxwell. Cred că știu unde este Sean. Și știu cine naiba este în spatele acestei povești.

— Hei, mai ușor! Despre ce vorbești?

— Ne vedem în față la cafeneaua Greenberry de lângă centrul comercial Barracks Road cât poți de repede. Și cheamă cavaleria. Trebuie să ne mișcăm repede.

— Să ne întâlnim la Barracks Road? Dar tu nu ești în spital?

Michelle îi închise telefonul fără să răspundă.

În timp ce se grăbea, se rugă să nu fie prea târziu.

Parks veni la întâlnire în fața cafenelei. Era singur și nu arăta deloc fericit.

— Ce naiba faci afară din spital?

— Unde sunt oamenii tăi? Întrebă ea.

Șeriful era într-o dispoziție groaznică.

— Ce, crezi că eu și cavaleria stăm în niște corturi gata să sărim atunci când ne strigi tu în telefon? Nu îmi spui nimic și aștepti ca eu să strâng o armată și nici măcar să nu știm unde naiba mergem? Eu lucrez pentru guvern, domnișoară, exact ca și tine, cu fonduri și resurse limitate. Nu sunt James Bond!

— Bine, îmi pare rău. Eram foarte agitată. Și nici nu prea mai avem timp.

— Vreau să tragi puternic aer în piept, adună-ți gândurile și spune-mi ce se întâmplă. Iar dacă ai rezolvat cazul și vom avea nevoie de oameni, îi voi aduce. Trebuie doar să dau un telefon. Bine?

El o privi atât cu speranță, cât și cu scepticism.

Ea trase puternic aer în piept și se forță să se calmeze.

— Sean s-a dus la bibliotecă și a verificat niște informații despre un avocat care cred că a instrumentat cazul lui Arnold Ramsey când acesta a fost arestat în anii 1970.

— Ramsey a fost arestat? Când a mai apărut și asta?

— A fost ceva peste care a dat Sean.

Parks o privi curios.

— Care este numele avocatului?

— Roland Morse, un avocat din California. Sunt sigură că este tatăl lui Sidney Morse. Sidney trebuie să-l fi cunoscut pe Arnold Ramsey de mai demult, probabil de când erau colegi de liceu. Dar asta nu e important. Jefferson, nu este vorba de Sidney, bineînțeles; este Peter Morse, fratele mai mic. El este în spatele acestei povești. Știu că sună forțat, dar sunt aproape sigură. Sean nu a fost atent o secundă, Clyde Ritter a fost ucis și viața fratelui său a fost distrusă. El are banii și trecutul plin de infractori și infracțiuni necesare pentru a orchestra totul. Își răzbună fratele, care a ajuns într-un spital de boli mintale prinzând mingi de tenis. Și noi nici măcar nu l-am avut vreodată pe lista de suspecti. Îi are pe Sean, pe Joan și pe Bruno. Și știi și unde.

Când îi spuse unde, Parks izbucni imediat:

— Atunci ce naiba mai așteptăm? Haide!

Săriră în mașina ei și plecă demarând din parcare. În timpul asta, Parks dădu un telefon chemând cavaleria. Michelle se ruga să nu fie prea târziu.

Când King se trezi, îl dureau atât de tare capul, încât era foarte sigur că fusese drogat. Mintea i se limpezi încet și realizează că își putea mișca mâinile și picioarele. Cercetă cu prudență locul din jurul lui. Nu mai era legat. Se ridică foarte încet și în același timp se pregătește de atac. Își coborî picioarele până simți podeaua. Apoi se opri. Avea ceva în ureche și ceva care îl freca la ceafa, iar la brâu simțea o umflătură.

Apoi luminile se aprinseră și se pomeni privindu-și reflexia într-o oglindă mare de pe peretele opus. Era îmbrăcat într-un costum negru și cravată cu model, iar în picioare avea pantofi. Cu mâna dreaptă scoase un pistol model 357 din toc. Chiar și părul lui era aranjat în stilul de atunci... La naiba! Chiar și tâmpilele albite erau vopsite. Verifică magazia pistolului, dar era sigilată. După greutate, părea că avea gloanțe. Totuși, ar fi pus pariu că erau oarbe. Era exact același model pe care-l deținuse atunci, în 1996. Puse arma înapoi în toc și se uită în oglindă de unde îl privea un om cu exact opt ani mai tânăr. Când ajunsese mai aproape de oglindă, observă obiectul pe care îl avea la rever. Era insigna de identificare a agenților Serviciului Secret, roșie, exact ca aceea pe care o purtase în ziua de 26 septembrie 1996. Avea o pereche de ochelari de soare în buzunarul de la piept.

Când se întoarce din profil observă firul buclat al căștii din urechea stângă. Nu mai avea nicio îndoială. Redevenise agentul Serviciului Secret Sean Ignatius King. Și era uimitor faptul că totul începuse cu cadavrul lui Howard Jennings în biroul lui. Ce coincidență... Se holbă la imaginea din oglindă. Acuzațiile false împotriva lui Ramsey nu avuseseră nimic de-a face cu Bruno. Ultima piesă își găsi și ea locul. Iar acum nu mai putea face

nimic. De fapt, șansele să apuce să povestească erau mici.

Dintr-odată, la o distanță oarecare, auzi murmure joase, care păreau a fi ale unei mulțimi de sute de oameni. Ușa de la celălalt capăt al camerei era deschisă. Ezită, dar apoi ieși. Trecând prin hol, se simți ca un cobai într-un labirint. De fapt, cu cât înainta, cu atât se adâncea sentimentul. Nu era un gând reconfortant, dar ce putea face?

La capătul coridorului, ceva se deschise și prin acest portal se puteau vedea o lumină puternică și amplificatoarele de sunet care răspândeau murmurele. Inspiră adânc și intră.

Stonewall Jackson Room din hotelul Fairmount arăta foarte diferit față de cum o văzuse King ultima oară când fusese aici. Totuși, îi dădea o senzație de familiar. Încăperea era bine luminată, sforile de catifea și semnele de restricție erau exact acolo unde fuseseră cu opt ani în urmă. Mulțimea - reprezentată prin sute de personaje din carton pictate cu atenție și fixate în suporturi de metal și ținând în mâini panouri cu „Votați Clyde Ritter” - stătea în spatele barierei. Larma era simulată prin niște megafoane ascunse. Era o regizare pe cînste.

În timp ce se uita în jur, amintirile începeau să-l copleșească. Văzu și oamenii din carton care îi reprezentau pe colegii lui din Serviciul Secret, exact în locurile în care se aflaseră cu atâția ani în urmă. Poziționare care se dovedise greșită. Mai erau și alte fețe pe care le recunoscuse. Mai multe personaje pictate țineau în brațe copii care trebuiau sărutați de candidat, alții - carnețele și pixuri pentru autografe, iar restul - numai zâmbete largi. Pe peretele din spate era un ceas mare care fusese agățat din nou.

Arăta ora 10.15. Dacă era ceea ce credea el, atunci nu mai avea decât șaptesprezece minute.

Se uită fix către lifturi și se încruntă preocupat. Și cum anume urmau să joace? Nu o mai puteau face la fel ca atunci, pentru că nu ar mai fi existat elementul surpriză. Totuși, o luase pe Joan cu un scop. Simți cum pulsul îi crește și mâinile încep să îi tremure. Trecuse mult timp de când nu mai era în Serviciul Secret. În anii ce urmaseră nu făcuse decât muncă de birou și mai ridicase ocazional câteva cutii cu documente. Și totuși, simți că peste șaisprezece minute va trebui să facă munca pe care o făcea la perfecție cu ani în urmă. Observând personajele fără viață, aflate în spatele cordonului purpuriu, se întreba de unde va apărea criminalul adevărat.

Luminile scăzură în intensitate și zgomotele încetară, iar în apropiere se auziră pași. Omul arăta atât de diferit, încât, dacă King nu s-ar fi așteptat să-l vadă, probabil că nu l-ar fi recunoscut.

— Bună dimineața, agent King, spuse omul cu Buick-ul. Sper că ești gata pentru ziua cea mare!

Când ajunseră, Michelle și Parks vorbiră cu ofițerul care conducea contingentul de polițiști pe care Parks îl convocase. El îi chemase pe șerifi și alte forțe de poliție din Carolina de Nord.

— Vor ajunge acolo înaintea noastră, îi spusese Parks lui Michelle când se aflau pe drum.

— Spune-le să formeze un perimetru în jurul hotelului: pot să stea la marginea zidului de copaci și să rămână ascunși, replicase ea.

Michelle și Parks îngenuncheară în spatele copacilor dinapoia hotelului Fairmount. O mașină de poliție bloca drumul care ducea spre hotel, dar nu era în aria vizuală. Michelle văzu un lunetist sus, într-un copac, arma lui cu rază lungă de acțiune ținând intrarea principală în hotel.

— Ești sigur că avem suficienți oameni aici? îl întrebă ea pe Parks.

El arată spre alte locuri întunecate, indicând unde erau poziționați oamenii legii. Michelle nu-i văzu, dar simți prezența lor liniștitoare.

— Avem suficienți pentru a duce la capăt operațiunea asta, spuse el. Întrebarea este, îi vom mai găsi în viață? Parks lăsă arma jos și luă stația de emisie-recepție. Bine, ați fost în hotel, știți ce este înăuntru. Care este modul cel mai bun de a acționa?

— Ultima oară când am fost aici, când i-am capturat pe evadați, eu și Sean am reușit să facem o gaură în gardul de protecție când am plecat. Era mai ușor decât să ne cățărăm. Putem intra pe acolo. Ușile de la intrarea din față erau legate cu lanțuri, dar una dintre ferestrele de jos era spartă. Putem intra pe acolo în câteva secunde.

— Este un loc mare. Ai vreo idee unde anume ar putea

fi?

— Am o bănuială, dar nu știu cât de folositoare îți poate fi. Stonewall Jackson Room. Este o încăpere interioară chiar lângă recepție. Are o intrare și două lifturi.

— De ce ești atât de sigură că este Stonewall Jackson Room?

— Este un hotel vechi și sunt multe dărăpănături, și dărâmături, și șobolani, și alte chestii cățărătoare. Când am fost în încăperea aceea, ușa era închisă și nu am auzit nimic. Era liniște, prea liniște. Dar când ușa era deschisă, sunetele se puteau auzi normal.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Camera era izolată fonic, Jefferson.

El o privi insistent.

— Încep să înțeleg unde vrei să ajungi.

— Oamenii tăi sunt pe poziții? El dădu din cap. Michelle se uită la ceas. Este aproape miezul nopții, dar este lună plină. Există o porțiune de teren deschis pe care trebuie să o străbatem să ajungem la gard. Dacă vom putea comanda atacul din interior, vom avea o șansă mai mare să iasă cu toții teferi.

— Pare un plan bun. Dar tu deschizi drumul.

Parks vorbi în stația lui de emisie-recepție și le spuse oamenilor lui să mai restrângă perimetrul.

Michelle se pregăti să alerge, dar el o apucă de braț.

— Michelle, am fost un atlet destul de bun în tinerețe, dar nu am participat la nicio olimpiadă. Acum am probleme cu genunchii, deci ai putea să faci pașii mai mici ca să te pot avea mereu în câmpul meu vizual?

Ea zâmbi.

— Nu-ți face griji, ești pe mâini bune.

Înaintară printre copaci până ajunseră la zona descoperită pe care trebuiau să o parcurgă pentru a ajunge la gard. Se opriră acolo, și Michelle îl privi pe Parks cum răsuflă din greu.

— Ești gata?

El dădu din cap și făcu semn cu mâna.

Ea sări și o luă spre gard. În spatele ei, Parks făcea la fel. Michelle se concentra la ceea ce se afla în fața ei. Apoi fu atentă la ce se întâmpla în spatele ei și îi trecură fiori pe șira spinării.

Nu erau sunetele obișnuite scoase de un om care alerga; erau aceleași zgomote pe care le auzise în seara când încercaseră să o împuște... Se înșelase - nu era fuga unui om care fusese rănit. Era șchiopătatul unui om cu probleme la genunchi. Și acum avea aceeași respirație șuierătoare.

Sări în spatele unui copac căzut la numai o clipă după ce arma se declanșă, evitând în ultima secundă glonțul. Se rostogoli, scoase arma și trase la rândul ei.

Parks înjură din cauza ratării și se aruncă și el la pământ, evitând cu puțin gloanțele ei. Trase din nou.

— Să te ia naiba, femeie! urlă el. Ești prea rapidă pentru binele tău.

— Nenorocitul! strigă Michelle și cercetă zona rapid pentru a vedea eventualele ieșiri sau complici ai lui Parks.

Ținti și trase de două ori în direcția lui, făcând să sară bucăți din piatra după care era ascuns.

El replică la rândul lui cu două focuri.

— Îmi pare rău, dar nu am avut de ales.

Michelle se uită la copacii din spate și se întrebă cum poate ajunge acolo fără să moară.

— O, mulțumesc. Acum mă simt mult mai bine. Serviciul de Șerifi nu plătește bine?

— Dacă stau să mă gândesc, nu. Dar am făcut o mare greșală când eram polițist în Washington cu mulți ani în urmă și acum mă bântuie.

— Mă poți lumina și pe mine, că tot urmează să mă omori? „Ține-l de vorba, se gândi ea, până găsești o soluție.”

Parks ezită, dar apoi răspunse:

— 1974 îți spune ceva?

— Protestele împotriva lui Nixon? Michelle își forță memoria, apoi își dădu seama. Erai polițist în Washington, tu l-ai arestat pe Arnold Ramsey. Parks nu spuse nimic. Dar era nevinovat. El nu omorâse pe nimeni - adevărul o lovi necruțător: Tu l-ai omorât pe acel membru al Gărzii Naționale și l-ai învinuit pe Ramsey. Și ai fost plătit să o faci.

— Erau vremuri ciudate pe atunci. Eram altă persoană, cred. Și nu trebuia să iasă așa. Cred că l-am lovit prea tare pe copil. Da, am fost plătit și se pare că nu destul.

— Și cel alături de care ai lucrat atunci te șantajează acum să faci toate astea?

— După cum am spus, m-a costat mult. Nu există prescriere când vine vorba de crimă, Michelle.

Acum ea nu-l mai asculta. Își dăduse seama că îi aplica aceeași strategie pe care o folosea ea, până urmau să vină să o încercuiască. Încercă să-și aducă aminte ce pistol avea Parks. Bine, gata, știe: Remington cu cinci gloanțe. Sau cel puțin așa spera. El trăsese de patru ori și era atât de liniște, încât cu siguranță l-ar fi auzit când ar fi reîncărcat.

— Hei, Michelle, mai ești acolo?

Drept răspuns ea trase trei focuri în piatra după care stătea el și primi un foc de răspuns. Imediat după asta, Michelle sări în picioare și o luă la fugă spre pădure.

Parks puse gloanțe în pistol, înjurând întruna. Până reuși să încarce arma, ea era deja prea departe ca pistolul lui să mai poată fi periculos. Strigă în stația de emisie-recepție.

Michelle îl văzu venind. O luă către stânga, alunecând și lungindu-se la pământ chiar la timp pentru că omul din pom, pe care îl crezuse un polițist lunetist, trăgea acum în ea. Ea ripostă cu câteva focuri în direcția lui și

apoi se târî pe burta vreo zece metri, înainte de a sări din nou în picioare.

Cum putuse să fie atât de oarbă? Alt foc de armă nimeri un pom chiar lângă capul ei și se prăbuși din nou pe burtă. Trase puternic aer în piept și își analiză opțiunile. Nu exista niciuna care să nu implice moartea ei violentă. Ei o puteau urmări pas cu pas și nu avea ce face. Stai, telefonul! Însă realizează că îi căzuse de la brâu. Acum era izolată și nu mai putea cere ajutorul nimănui, și erau doi criminali, cel puțin, care o urmăreau în aceste păduri întunecate în mijlocul pustietății. Bine, situația asta depășea orice coșmar avusese ea până atunci.

Mai trase câteva focuri în direcția de unde credea că vin ei, apoi sări în picioare și o luă la fugă. Luna plină era atât o binecuvântare, cât și un blestem. Datorită ei putea vedea pe unde fuge, dar în același timp o făcea mai ușor de localizat.

Ieși din pădure, apoi se opri la timp.

Era chiar pe marginea unui dig construit pe râul pe care îl observase în prima ei vizită aici. O lungă cădere o aștepta dacă mai făcea un pas. Problema era că Parks și partenerii lui veneau spre ea. Își verifică arma - mai avea cinci gloanțe și unul îi era rezervat ei. Bine, în câteva secunde ei vor ieși din pădure și vor putea trage în ea - asta numai dacă nu găsea la timp un loc să se ascundă. Chiar dacă l-ar fi nimerit pe unul din trăgători, asta ar fi dezvăluit poziția ei, și celălalt ar lua-o pe ea în colimator. Privi în jur căutând o soluție care să-i mărească șansele de supraviețuire. Apoi se uită din nou la dig și la râul care curgea cu viteză. Planul ei se contură în câteva secunde. Chiar dacă unii ar spune că acționa nebunește, iar ceilalți, că avea tendințe sinucigăse. Dar la naiba, ea iubea viața trăită la extrem. Își puse arma în toc, trase aer în piept și așteptă. Când îi auzi că ajung și o pot vedea, strigă și se aruncă în gol.

Alesese cu foarte mare grijă locul. La circa șase metri mai jos se găsea o mică lespede de piatră. Căzu și se apucă de ce putu. Se lovi și aproape că alunecă în râu.

Se uită în sus și îi văzu pe Parks și pe celălalt privind în jos, căutând-o. În locul unde aterizase era o bucată de piatră care o ascundea de privirile lor. Și luna era în spatele lor, conturându-le siluetele perfect. Ar fi putut să-i nimerească ușor pe amândoi, și tentația era mare, dar ea avea un plan mai complex. Se propti cu picioarele de un mic trunchi de copac care se prinsese de lespede pe care se afla ea. Acest lucru și adăpostul natural oferit fuseseră elementele care o determinaseră să aleagă acest loc. Împinse trunchiul până la marginea prăpastiei. Se uită în sus spre Parks. Agitau lanternele căutând-o și indicând cu degetul. Imediat ce amândoi se uitară în altă parte, făcu vânt bușteanului și acesta plonjă în râu. În același timp scoase cel mai tare strigat de care era capabilă.

Privi cum bușteanul lovește suprafața apei, apoi se uită spre oamenii care fixară lanternele în acel punct. Michelle își ținu respirația, rugându-se ca ei să creadă că ea plonjase în râu. Însă secunde treceau și ei nu plecau, iar Michelle începu să regrete că nu trăsesese direct în ei. Totuși, câteva momente mai târziu, se păru că se răzgândesc crezând că ea murise, se întoarseră și o luară spre pădure.

Michelle așteptă în jur de zece minute până să iasă, pentru a fi sigură că au plecat. Apoi se prinse de o piatră de pe marginea digului și începu să se cațere. Dacă Parks și ceilalți ar fi văzut privirea femeii atunci când ajunsese sus, în ciuda armelor și a numărului lor, s-ar fi temut cu adevărat pentru viața lor.

— *Sidney*, te-ai schimbat mult, zise King. Ai mai slăbit. Era să nu te recunosc. Arăți bine însă. Fratele tău n-a îmbătrânit la fel de bine ca tine.

Sidney Morse, scripitorul manager de campanie al lui Clyde Ritter, care ar fi trebuit să fie închis într-un ospiciu din Ohio, îl privi pe King cu o expresie amuzată. De asemenea, avea un pistol îndreptat spre pieptul lui King. Îmbrăcat într-un costum scump, proaspăt bărbierit, cu părul grizonat cam rar, dar aranjat cu gust, Morse era un bărbat zvelt, cu o alură distinsă.

— Sunt impresionat. Ce te-a făcut să crezi că altcineva decât nefericitul domn Scott a fost în spatele acestei chestii?

— Biletul pe care mi l-ai lăsat pe ușa de la baie. Un agent al Serviciului Secret n-ar fi folosit niciodată cuvintele acelea. Iar Bob Scott fusese în armată și utiliza întotdeauna sistemul de douăzeci și patru de ore. N-ar fi folosit niciodată a.m. Și apoi am început să mă gândesc: De ce Bowlington? De ce hotelul Fairmount? Pentru că era la treizeci de minute de Arnold Ramsey, de-asta. Ca manager de campanie puteai foarte ușor să aranjezi asta.

— Dar asta puteau face mai mulți, inclusiv Doug Denby și chiar Ritter. Iar pentru lume eu nu sunt decât o legumă, undeva în Ohio.

— Nu și pentru un agent secret. Recunosc, mi-a luat ceva timp, dar m-am prins până la urmă. Făcu semn spre pistolul pe care îl avea Sidney. Ești stângaci, mi-am adus aminte. Molfăiai la bomboane. Noi, cei din Serviciul Secret, avem tendința să ne concentrăm asupra micilor detalii. Și totuși, „leguma” din Ohio prinde mingi de tenis cu mâna dreaptă. Iar într-o fotografie făcută la spital, Peter Morse ține bâta de

baseball în mâna dreapta, așa că mi-a fost confirmată și asta.

— Dragul meu frate. N-a fost niciodată bun la nimic.

— Dar a fost o parte integrantă a planului tău, continuă King, încercând să-l facă să spună mai mult.

Morse zâmbi.

— Văd că nu ai minte să îți dai seama de tot, vrei să-ți spun eu ce și cum. Bine, și-așa nu te văd depunând mărturie mai târziu. Pistoalele „curate” pe care eu și Arnold le aveam la Fairmount le-am luat de la fratele meu infractor.

— Iar tu te-ai ascuns în debara după ce Ritter a fost împușcat.

— Dar femeia de serviciu m-a văzut și m-a șantajat vreme de șapte ani, oprindu-se numai când a crezut că am fost închis. Prietena ta, Maxwell, mi-a dezvăluit fără să vrea identitatea șantajistei. Și i-am plătit-o. Cu vârf și îndesat.

— Așa cum ai făcut și cu Mildred Martin.

— Nu știa să urmeze indicațiile. Nu tolerez oamenii proști.

— Bănuiesc că intră și fratele tău în categoria asta.

— Probabil a fost o greșeală să îl implic și pe el, dar era din familie, până la urmă, și era dornic să mă ajute. Totuși, cu trecerea timpului, fratele meu a continuat să ia droguri și mi-era teamă că va spune ceva. Eu aveam banii în familie și exista întotdeauna posibilitatea unui șantaj. Cel mai bun loc în care să-ți ții problemele este „în văzul lumii”, așa că l-am ținut pe lângă mine, am avut grijă de el. Când a venit momentul, am făcut schimb de identitate și l-am închis la ospiciu.

— Bine, dar de ce schimbul de identitate?

— Astfel eram sigur că lumea mă crede într-un loc, în vreme ce eu coceam planul ăsta. Altfel, oamenii ar fi început să-și bage nasul. Morse întinse mâinile. Gândește-te! Mai mulți actori în acest imbroglío avându-

I ca protagonist pe Ritter strânși într-o scenă ca asta? Invariabil oamenii încep să se gândească la mine. Faptul că eram, chipurile, internat era chiar mai bine decât dacă aș fi fost mort. Oamenii își pot înscena moartea. Eram convins că nimeni nu va reuși să afle, așa că l-am închis pe Peter la ospiciu în locul meu. Morse zâmbi. Și dacă tot o faci, fă-o ca la carte.

King clătină din cap. Se gândea să câștige cât mai mult timp ținându-l de vorba pe Morse. Era evident că omul voia să se dea mare cu planul lui măreț, iar King se putea folosi de timp pentru a găsi o strategie.

— Eu aș fi făcut altfel. L-aș fi băgat la ospiciu, apoi l-aș fi omorât. Așa, ești sigur că oamenii te cred mort.

— Dar dacă îl omoram, ar fi putut avea loc o autopsie, și asta ar fi putut arăta cine era, de fapt, din fișele medicale și de stomatologie mai vechi. Dacă moare din cauze naturale, toate bune. Pe lângă asta, semănăm, și detaliile pe care le-am pus la cale erau de ajuns pentru a păcăli pe oricine. Geniul meu se vede în detalii. De exemplu, încăperea asta este antifonată. De ce într-un hotel părăsit? Pentru că nu știi niciodată ce-i cu undele sonore: călătoresc în cele mai ciudate și mai imprevizibile moduri, și nu-mi pot permite niciun fel de întrerupere. Asta ar strica interpretarea, iar eu nu mi-am dezamăgit publicul până acum. De asemenea, îmi place să fac lucrurile cu un anume stil. Ca de exemplu biletul de care-mi vorbeai. Aș fi putut să ți-l strecur în cutia poștală. Dar un cadavru care atârnă de ușă, asta e ceva clasic. Și faptul că ți-am aruncat casa în aer. Așa procedez eu.

— Dar de ce l-ai implicat pe Bob Scott? Cum ai zis, nimeni nu te-ar fi bănuț.

— Gândește, agent King, gândește! Fiecare dramă are nevoie de un personaj negativ. În plus, cât am lucrat cu Ritter, agentul Scott nu mi-a acordat niciodată respectul cuvenit. A ajuns să regrete acest lucru.

— Bun, deci i-ai ars creierul fratelui tău, i-ai mutilat fața ca să îi ascunzi și mai mult identitatea, l-ai îngrășat, iar tu ai slăbit, te-ai mutat în Ohio, unde nimeni nu vă știa pe niciunul din voi, și ai făcut schimbul de identități. Ce mai producție! Exact ca și campania lui Ritter.

— Clyde Ritter n-a fost decât un mijloc de a-mi atinge scopul.

— Corect. Asta n-a avut nimic de-a face cu Clyde Ritter. Arnold Ramsey e cheia. El avea ceva ce tu voiai. Voiai atât de mult, încât l-ai omorât ca să poți să iei acest lucru.

— I-am făcut un bine. Știam că Arnold îl ura pe Ritter. Cariera lui academică decăzuse de mult. Ajunsese la punctul cel mai de jos, era clar că aștepta o ofertă ca a mea. I-am permis să își retrăiască gloria apusă, ca protestatar radical. L-am lăsat să intre în istorie ca asasinul unui om imoral, dezgustător, un martir al țării. Ce poate fi mai bine de atât?

— Dacă puneai mâna pe premiul cel mare. Premiul pe care ai încercat să-l obții acum treizeci de ani când i-ai înscenat lui Ramsey uciderea unui membru al Gărzii Naționale. Dar încercarea ta a eșuat, la fel și planul cu Ritter. Chiar dacă Arnold nu mai era de actualitate, tu tot nu aveai să câștigi.

Morse părea amuzat.

— Hai, te descurci bine. Ce n-am câștigat?

— Femeia pe care o iubeai, Regina Ramsey, actrița cu un viitor strălucit înaintea ei. Pariez că a jucat în producțiile tale pe vremuri. Și nu era vorba doar de afaceri. O iubeai. Numai că ea îl iubea pe Arnold Ramsey.

— Ironia este că eu i-am prezentat. Pe Arnold l-am întâlnit când făceam o piesă cu protestatari pentru drepturile omului și aveam nevoie de mai multe informații. Nu mi-am închipuit nicio clipă că doi oameni atât de diferiți... Ei bine, era clar că el n-o merita. Eu și

Regina formam o echipă, una cu adevărat bună, ne aștepta o lume întreagă. Eram născuți pentru a reuși. Prezența copleșitoare pe care o avea pe scenă – ar fi fost o stea pe Broadway, una dintre cele mai mari.

— Și te-ar fi făcut și pe tine vedetă.

— Toți marii impresari au nevoie de o muză. Și nu te lăsa păcălit, eu am scos ce era mai bun din ea. Am fi fost de neoprit. În schimb, puterea mea artistică a dispărut când ea s-a măritat cu el. Așa că mi-au distrus cariera, iar Arnold îi irosea talentul în lumea lui academică la un nu-știu-ce colegiu de mâna a treia.

— Păi, asta s-a întâmplat din cauza ta. Tu i-ai stricat cariera.

— Mi-ai pus multe întrebări, lasă-mă să te întreb și eu ceva. Ce ți-a atras atenția asupra mea?

— Am auzit o chestie care m-a îndreptat spre tine. Așa că am început să fac săpături, să aflu despre familia ta. Am descoperit că tatăl tău a fost avocatul care l-a scăpat pe Ramsey de acuzația de crimă, în Washington. Bănuiesc că planul tău era să îl faci pe Ramsey să pară vinovat, ca Regina să nu-l mai iubească, apoi să apari tu ca un cavaler, să îl salvezi pe Arnold și să rămâi cu Regina. Parcă e o întâmplare scoasă din filme.

Morse își țuguie buzele.

— Numai că scenariul n-a mers.

— Da, dar apoi ai așteptat până a mai venit o ocazie.

Morse aprobă din cap și zâmbi.

— Sunt foarte răbdător. Când Ritter și-a anunțat candidatura, știam că era oportunitatea pe care o așteptam.

— De ce nu ți-ai omorât rivalul?

— Păi ce e distractiv în asta? Unde e drama? Ți-am spus că eu nu fac lucrurile în stil mare. În plus, dacă aş fi făcut asta pur și simplu, ea l-ar fi iubit și mai mult. Da, trebuia să îl omor pe Arnold Ramsey, dar nu voiam ca ea să îi plângă moartea. Voiam să-l urască. Atunci noi

puteam fi din nou o echipă. Bineînțeles, Regina era mai în vârstă atunci, dar talentul ei – așa ceva nu se pierde niciodată. Puteam avea din nou vraja de la început. Eram convinși de asta.

— Așa că asasinarea lui Ritter a fost următoarea ta producție de anvergură.

— În realitate, a fost foarte ușor să-l conving pe Arnold s-o facă. El și Regina se despărțiseră până la urmă, dar știam că ea încă îl mai iubește. Acum era momentul să-l demasc ca pe criminalul nebun care era, și nu activistul nobil, strălucit cu care se căsătorise. M-am întâlnit în secret cu Arnold, de multe ori. L-am susținut în momentele grele. El mă vedea ca pe un prieten. I-am adus aminte de zilele din tinerețe când voia să schimbe lumea. L-am provocat să fie din nou erou. Și când i-am spus că sunt gata să mă alătur lui, că Regina va fi foarte mândră, știam că îl am în mână. Iar planul a decurs minunat.

— Numai că văduva îndurerată te-a respins din nou. Iar de data aceasta a fost mai devastator, pentru că motivul era că nu te iubea.

— Nu este tot, de aceea ne aflăm azi aici.

King îl privi întrebător.

— Iar mai târziu s-a sinucis. Sau poate nu?

— Se recăsătorea. Cu un om remarcabil de asemănător cu Arnold Ramsey.

— Thornton Jorst.

— Cred că avea ceva în gene, o slăbiciune pentru asemenea oameni. Am început să văd că „steaua” mea nu este atât de perfectă. Dar după atâția ani, dacă eu n-o puteam avea, nimeni n-avea să o aibă.

— Și ai omorât-o și pe ea.

— Hai să zicem așa: am lăsat-o să se ducă la nenorocitul de bărbatu-său.

— Iar acum ajungem la Bruno.

— Vezi tu, agent King, orice piesă bună are trei acte.

Primul a fost ofițerul din Garda Națională, al doilea, Ritter.

— Iar acum vine cortina de final. Eu și Bruno. Dar de ce? Regina a murit. Ce câștigi dacă faci asta, acum?

— Agent King, îți lipsește viziunea ca să poți vedea ce am creat eu aici.

— Îmi pare rău, Sid, sunt un tip obișnuit. Și nu mai sunt în Serviciul Secret, așa că poți să renunți la „agent”.

— Nu, astăzi ești agent secret, îi replică Morse ferm.

— Da. Iar tu ești un psihopat. Și când se termină totul, mă voi asigura că te vezi cu fratele tău. Poți să-i arunci mingea de tenis, dacă vrei.

Sidney Morse ținti arma spre capul lui King.

— Lasă-mă să-ți zic exact ce ai de făcut. Când ceasul va arăta 10.30 a.m. fix, îți vei lua poziția în spatele șnurului. Am avut eu grijă de restul. Ai un rol foarte important în piesa asta. Sunt convins că știi care este. Îți urez să îți îndeplinești rolul cu brio.

— Deci va fi o repunere în scenă a incidentului din 1996?

— Ei, nu chiar. Nu vreau să te plictisești.

— Hei, poate am și eu ceva surprize pentru tine.

Morse chicoti.

— Agent King, nu ești din clasa mea. Acum fii atent, nu e o repetiție. E chiar spectacolul, așa că fii pe poziție! Și ca să știi, spectacolul asta nu se va juca decât astă-seară.

Morse dispăru în întuneric, iar King trase adânc aer în piept. Morse era la fel de impresionant și dădea dovadă de aceeași măiestrie ca și înainte. Lui King aproape că îi cedau nervii. Era el singur împotriva mai multora, nici nu știa câți. Avea un singur pistol, și nu credea nicio clipă că muniția reprezenta altceva decât gloanțe oarbe. Se uită la ceas. Mai erau zece minute până când începea acțiunea. Privi ceasul de la mână.

Era aproape 12.30. Nu știa dacă a.m. Sau p.m. Desigur Morse putea să-i pună ceasul la ce oră voia el.

Aruncă o privire în jur, încercând să găsească ceva, orice, care l-ar ajuta să supraviețuiască. Nu văzu decât reproducerea unui eveniment oribil, la care nici nu voia să se mai gândească, darămite să-l re trăiască.

Și atunci o întrebare șocantă îi trecu prin minte: cine va juca rolul lui Arnold Ramsey? Răspunsul veni fulgerător. Tatăl și fiica. Ticălosul naibii! Chiar avea de gând s-o facă din nou.

Michelle trecu repede pe lângă copaci, atentă la oricine ar fi apărut pe lângă hotel. Îl zări pe Jefferson Parks care urcă într-o camionetă și demară în trombă. „Bun, un oponent mai puțin”, își zise. Satisfăcută că putea să încerce, se aplecă și se târî până la gard. Se pregătea să îl sară când se lipi din nou de pământ. Bâzâitul o deconcertă - apoi văzu firul care pleca de la gard. Se trase înapoi, ridică un băț și îl arunca în plasa gardului. Bățul se lovi de ea și fu ars instantaneu. Nemaipomenit, gardul era electrificat. Nu putea să treacă prin gaura din gard, îi spusese lui Parks despre ea, și probabil o așteptau acolo, prea puțin convinși de moartea ei prin înec. Iar spațiul era atât de mic, încât oricum s-ar fi atins de gard.

Se duse din nou în pădure și se gândi la dilema ei. Într-un final își aduse aminte că văzuse ceva prima dată când vizitase locul și își dădu seama că ar fi fost singurul loc pe unde putea intra. Alergă spre partea din spate a clădirii unde pământul era înclinat spre gard și forma un fel de rampă. În liceu fusese campioană la săritura în lungime și la cea în înălțime, dar trecuse ceva timp de atunci. Măsură distanțele, alergă un pic pe loc pentru a se încălzi, cântări înălțimea gardului prin comparație cu locul de unde avea să sară. Își scoase pantofii și îi arunca de cealaltă parte a gardului, se puse în poziție de

start, spuse o rugăciune în gând, trase aer în piept și porni în fugă. Își număra pașii, așa cum fusese antrenată. Aproape că renunță, când ajunse mai aproape de gardul electricizat. Dacă eșua aici, înfrângerea n-ar fi constat în câteva lacrimi pentru că pierduse titlul. Asta era pentru totdeauna.

Se ridică în aer, picioarele, brațele și spatele lucrând la unison, memoria musculară revenind la timp pentru a-și putea roti trupul, arcui spatele, trecând peste gard la cincisprezece centimetri. De partea cealaltă nu o aștepta nicio saltea moale care să atenueze șocul căderii, așa că se ridică încet, cu dureri peste tot, și își puse pantofii în picioare. Mergând atentă spre clădire, descoperi încă o fereastră spartă și se strecură înăuntru.

Când se făcu 10.26, prin ușa pe care intrase King apăru un bărbat. John Bruno părea dezorientat, speriat și gata să verse. King înțelegea prin ce trece; și lui îi era rău. El și Bruno erau precum creștinii care așteptau leii în vreme ce mulțimea însetată de sânge anticipa cu entuziasm măcelul. Când King se apropie de el, Bruno tresări instantaneu.

— Te rog, te rog, nu mă lovi!

— N-am de gând să-ți fac niciun rău. Sunt aici ca să te ajut.

Bruno îl privi cu o expresie perplexă.

— Cine ești?

King începu să spună ceva, apoi se opri. Cum ar fi putut să-i explice?

— Sunt agentul tău de la Serviciul Secret, îi zise el într-un final.

În mod surprinzător, Bruno păru să accepte asta fără niciun fel de întrebare.

— Ce se petrece? întrebă Bruno. Unde ne aflăm?

— Suntem într-un hotel. Și e pe cale să se întâmple ceva. Nu sunt sigur ce anume.

— Unde sunt restul oamenilor tăi?

King îl privi inexpressiv.

— Și eu aș fi vrut să știu... domnule.

Asta era mai mult decât o nebunie, dar ce putea să facă? Și trebuia să recunoască, atitudinea de agent îi revenise mai ușor decât ar fi crezut.

Bruno zări ușa încăperii.

— Nu putem pleca pur și simplu?

— A, nu, asta nu ar fi o idee bună.

King urmărea ceasul care acum arăta 10.29. Acum opt ani de zile, Ritter se afla înaintea lui, față în față cu mulțimea care îl adora. King nu voia să facă aceeași

greșeală cu Bruno. Îl conduse până la șnurul de catifea.

— Vreau să stai în spatele meu! Orice s-ar întâmpla, stai în spatele meu!

— Da, absolut.

De fapt, King ar fi vrut să treacă el în spatele lui Bruno. După atâția ani, ajunsese din nou în același punct: era din nou un nenorocit de scut uman.

Scoase pistolul din buzunar. Dacă gloanțele nu erau reale, n-avea nicio șansă. Cântări din ochi șnurul de catifea. Făcu un pas înainte. Acum era la mai puțin de trei centimetri distanța, în mod ironic aproape în același loc în care se afla Ritter când Ramsey îl împușcase. Când limba ceasului se mișcă la 10.30, King trase piedica.

— Așadar, aduceți copiii bucălați să-i pupăm, mormăi King. Dați-i drumul!

În timp ce Michelle arunca o privire după colț, îl văzu pe bărbatul care stătea în fața ușii spre Stonewall Jackson Room. Era înarmat cu un pistol și o pușcă, și părea să fie tipul care se dăduse drept lunetist al poliției, sus în copac, înainte să i se alătore lui Parks în încercarea de a o ucide. Nu-i putea distinge fața, dar bănuia că omul era Simmons. Dacă era așa, ea avea un avantaj. Să sară și să îl someze să stea pe loc? Ar putea avea timp să tragă o dată, suficient cât să o rănească, cu puțin noroc.

Apoi ridică privirea și văzu cum gardianul se uită la ceas, zâmbind. Asta nu putea însemna decât că...

Se rostogoli din ascunzătoare, ținând pistolul spre pieptul lui. Până la urmă, îl somase să stea pe loc, dar modificase puțin rutina, trăgând în timp ce striga. Gloanțele îl loviră în pectorali; omul țipă și căzu la podea. Michelle alergă spre el, ajunse aproape, lovi cu piciorul în armele lui aruncându-le cât acolo, îngenunche și-i verifică pulsul. Piciorul încălțat în

bocancul greu se ridică și o lovi în umăr, iar Michelle se rostogoli pe spate, pierzându-și arma.

Omul se ridică anevoie, ținându-se cu o mână de piept. Cum era posibil una ca asta? Doar îl lovise în partea de sus a trunchiului. Își răspunse singură aproape imediat, în timp ce se ridica de pe jos. Vestă antiglonț. Se aruncă spre pistol, dar și el făcu la fel. Se ciocniră unul de altul, iar el o prinse de gât, sugrumându-o.

— De data asta, sâsâi el la ureche, vei muri, scârbă!

Era același cu cel care încercase să o omoare în mașină.

N-avea puterea lui, așa că se decise să se folosească de avantajul pe care îl avea. Îl împunse cu cotul în partea stângă, acolo unde credea că îl împușcase în seara aceea. Bărbatul gemu și îi dădu drumul, căzând în genunchi. Se îndepărtă de el, alunecă pe podea și căută pistolul cu înfrigurare. Când degetele se strânseseră pe armă, se întoarse și îl zări pe Simmons ridicându-se din nou, de data asta cu un cuțit în mână.

Ținti și trase, iar glonțul îl lovi chiar în mijlocul frunții. Se târî până la el. Îi veni o idee, cu ochii la trupul neînsuflețit. „S-ar putea să meargă.”

Exact la 10.31, King își dădu seama că avea o mare problemă sau măcar încă o problemă serioasă pe lângă toate celelalte. Se uită la ascensor. Dacă prezentul urmărea firul evenimentelor din trecut, atunci avea să se întâmple ceva legat de el. Problema era în felul următor: dacă ușile se deschideau și King nu se uita să vadă ce se întâmplă acolo, el și Bruno ar putea fi atacați din acea direcție. Dar dacă se uita să vadă ce este, așa cum o făcuse cu opt ani în urmă, acea distragere de moment ar putea însemna sfârșitul pentru amândoi. Și-l închipui pe Sidney Morse urmărindu-l cum încearcă să iasă din aceasta dilemă, râzând cât putea de tare.

Când ceasul ajunsese la clipa critică, King întinse mâna în spate și îl prinse pe Bruno.

— Când îți zic să te lași la podea, șopti el în grabă, să te lași la podea!

Era ca și cum King putea vedea întreaga mișcare a ceasului, în toate detaliile ei, către 10.32. Își pregăti pistolul. Se gândi să tragă o dată, ca să vadă dacă are gloanțe adevărate, dar se prea poate ca Morse să-i fi dat un singur glonț adevărat, și așa l-ar irosi. Probabil asta îi trecuse prin cap și lui Morse.

Mâna cu pistolul era întinsă, mișcând-o dintr-o parte în alta; strânse și mai tare de haina lui Bruno. Respirația candidatului avea un ritm accelerat, atât de rapid, încât lui King îi fu teamă că omul va leșina. I se părea că aude bătăile inimii lui Bruno când realizează că sunt chiar ale sale. Bine, era cât se poate de pregătit.

Ceasul ajunsese la 10.32, iar arcul pe care îl trasa prin aer pistolul lui King era din ce în ce mai grăbit, căci încerca să acopere fiecare centimetru din încăperea. Luminile se stinseră, și cei doi rămaseră în beznă. Brus, încăperea explodează în lumini caleidoscopice care

ar fi înverzit de invidie orice patron de discotecă. Săreau prin încăpere ca niște fulgere, porni și o înregistrare cu voci, dată la maximum. Era asurzitor și orbitor, iar King se văzu nevoit să-și pună mâna pavază la ochi. Dar își aduse aminte și căută în buzunar după ochelarii de soare. Unu la zero pentru tipii cu lentile marfă.

Atunci se auzi acel „ding” al ascensorului.

— Morse, nenorocitul! strigă King.

Ușile se deschiseseră sau era doar un truc? King era sfâșiat de nehotărâre. Să se uite sau nu?

— Jos! îi spuse lui Bruno, iar acesta se lăsă instantaneu la podea.

King întoarse capul, hotărât să se uite numai pentru o fracțiune de secundă. Nu ajunsese atât de departe.

În fața lui stătea Joan Dillinger. Atârna la mai puțin de trei metri, suspendată de tavan, se pare. Era ca și cum ar fi fost prinsă de o cruce, cu mâinile întinse în aer, cu fața palidă și ochii închiși. King nu știa dacă era aievey sau nu. Făcu vreo câțiva pași înainte și întinse mâna, dar se dovedi că nu era ceva real. Uluit, King se uită iute în direcția ascensorului. Acolo era Joan, încătușată și suspendată de cabluri. Imaginea ei fusese proiectată cu ajutorul cine știe cărui dispozitiv. Părea moartă.

Privind-o pe femeie, King se simți cuprins de o furie imensă. Probabil pe asta conta și Morse. Simpla conștientizare a acestui fapt îl calmă pe King.

Întorcându-se, înțepeni. Chiar în fața lui, între două personaje de carton, era Kate Ramsey, cu un pistol ațintit spre pieptul lui.

— Aruncă arma! îi ordonă ea.

King ezită, apoi puse arma încet pe podea. Luminile reveniră la normal și efectele speciale de sunet încetară.

— Ridică-te, îi zise ea lui Bruno. În picioare, ticălosule! țipă ea.

Bruno se ridică tremurând, dar King rămase între candidat și potențiala lui asasină.

— Kate, ascultă-mă. Nu vrei să faci asta.

De undeva bubui o voce. Era Morse, care juca rolul de regizor, anunțând următoarea scenă.

— Haide, Kate. Ți i-am adus pe amândoi, așa cum am promis: omul care a ruinat cariera tatălui tău și omul care i-a luat viața. Gloanțele tale au cartuș în oțel. O singură apăsare pe trăgaci și îi poți omorî pe amândoi. Fă-o! Fă-o pentru sărmanul tău tată! Acești oameni l-au distrus.

Degetul lui Kate se strânse mai tare pe trăgaci.

— Kate, nu-l asculta, zise King. El este cel care l-a atras în cursă pe tatăl tău. El a fost cel care l-a pus să îl omoare pe Ritter. Bruno n-a avut de-a face cu nimic din toate astea.

— Minți, zise ea.

— Omul pe care l-ai auzit vorbind cu tatăl tău în seara aceea era Sidney Morse.

— Te înșeli. Singurul nume pe care l-am auzit a fost Thornton Jorst.

— Kate, n-ai auzit numele asta, ai crezut că ai auzit asta. N-ai auzit „Thornton Jorst”, ci altceva care sună la fel: „*Trojan horse*”¹⁷.

Kate nu mai părea așa convinsă. King se folosi de acest mic avantaj.

— Sunt sigur că Morse ți-a spus tot ce trebuie să ne spui. Dar partea pe care ne-ai spus-o este adevărată, numai că tu nu ți-ai dat seama de importanța ei.

Kate căpătă o expresie confuză, iar degetul slăbi trăgaciul, extrem de ușor.

King continuă, vorbind repede:

— Morse a fost calul troian, omul din interior în campania lui Ritter. Așa i-a explicat tatălui tău. Morse știa că Arnold nu era de acord cu ce făcea Ritter cu țara asta. Dar lui Morse nu-i păsa de politica lui Ritter. Atunci de ce s-a alăturat campaniei? Pentru că Morse

17 „Cal troian” (n. tr.)

era îndrăgostit de mama ta. Ea era steaua lui în devenire. Și, dacă scăpa de tatăl tău, ea ar fi fost a lui. Și dacă n-a reușit, a omorât-o. Iar acum se folosește de tine așa cum s-a folosit de tatăl tău.

— E o nebunie. Dacă este adevărat ceea ce spui, atunci de ce face toate astea acum?

— Nu știu. E nebun. Cine ar pune în scenă așa ceva?

— Kate, minte, se opuse Morse. Eu fac asta pentru voi toți. Să vă fac dreptate. Acum împușcă-i!

King o privi pe Kate direct în ochi.

— L-a omorât pe tatăl tău, însă a făcut totul pentru ceea ce el credea că este o cauza nobilă. Omul ăla - King arată în direcția de unde venea vocea lui Morse -, omul ăla este un criminal cu sânge rece și a înscenat toate astea din pură gelozie.

— L-ai ucis pe tata, îi aruncă ea direct.

— Îmi făceam datoria. Nu am avut de ales. Tu nu ai văzut expresia tatălui tău în acea zi. Dar eu i-am văzut chipul. Știi cum arăta? Vrei să știi cu adevărat?

Ea îl privi cu lacrimi în ochi și făcu semn din cap că da.

— Kate, arăta surprins. Surprins. La început, am crezut că era șocul de a ucide pe cineva. Dar apoi mi-am dat seama că el era surprins că Morse nu și-a scos și el pistolul ca să tragă. Morse era chiar lângă mine. Făcuseră un pact. Tatăl tău se uita de fapt la el. A fost momentul în care a știut că a fost înșelat.

Morse strigă:

— Ultima șansă, Kate. Împușcă-i sau voi fi nevoit s-o fac eu.

King o privi rugător.

— Kate, n-o poți face. Nu poți. Îți spun adevărul. *Știi* că spun adevărul. Orice minciuni ți-a servit el, tu nu ești o ucigașă, iar el nu te poate transforma într-una.

— *Acum!* urlă Morse.

În schimb, Kate începu să coboare mâna cu pistolul.

Deodată se deschise ușa încăperii. Asta o distrase pe Kate pentru o clipă, iar King prinse șnurul de catifea, îl arunca în aer și o lovi peste mână, smulgându-i pistolul. Fata țipă și căzu pe spate.

King strigă la Bruno:

— Fugi! Ieși pe ușă!

Bruno se răsuci și alergă spre ieșire, unde Michelle tocmai încerca să intre.

Se aprinseră toate luminile și asta îi orbi pe moment. Michelle fu prima care văzu. Țipă și se aruncă înainte.

— Bruno, jos! strigă ea.

Pistolul se declanșă. Michelle se aruncă în fața candidatului și glonțul o lovi în piept.

King se întoarse în direcția de unde venise împușcătura și trase. Atunci descoperi că Morse nu avusese nicio intenție să-i acorde vreo șansă. Arma lui era încărcată cu gloanțe oarbe.

King strigă:

— Michelle!

Ea nu mai mișca, nici chiar când Bruno se făcu nevăzut. Apoi luminile se stinseră din nou, lăsându-i pe întuneric.

King se ghemui în întuneric, căutând cu disperare ceva. Apoi se făcu din nou lumină, deși la un nivel mai scăzut. Simți că este ceva în spatele lui și se învârti în loc. Era Sidney Morse și avea un pistol îndreptat spre el.

— Știam că nu are tăria s-o facă, zise Morse, arătând cu pistolul în direcția lui Kate, unde tânăra femeie încă era întinsă pe jos. Nu ești ca *tatăl* tău! Făcu un semn cu brațele, cuprinzând printr-un gest toată încăperea. Ți-am oferit o scenă măreață pe care să debutezi, Kate. Ți-am făcut scenariul la perfecție; trebuia să fie grandiosul sfârșit. Mama ta ar fi avut o interpretare năucitoare. Tu ai eșuat lamentabil.

King o ajută pe Kate să se ridice, apoi se interpușe între ea și Morse.

— Ei, Sean, iar ești pe post de scut uman, continuă Morse, zâmbind. Se pare că asta e menirea ta în viață.

— Bruno a scăpat, așa că te voi omorî pentru că ai tras în Michelle.

Morse îl cântări arogant.

— Bruno nu va pleca viu de la Fairmount. Cât despre Maxwell, se pare că i s-a terminat norocul. Cel puțin ea a căzut în luptă. Ce-și poate dori mai mult de atât un agent al Serviciului Secret? Își îndreptă atenția spre Kate. Mi-ai pus o întrebare. De ce toate astea acum? Îți spun de ce. Asta nu are legătura cu John Bruno, așa cum n-a avut legătură cu Clyde Ritter. Îndreptă pistolul spre Kate. Acum opt ani, tatăl tău era cheia. Acum totul se învâрте în jurul tău, draga, dulcea mea Kate.

Respirând greu, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji, ea întrebă:

— Eu?

Morse râse.

— Ești o fraieră, exact ca tatăl tău. Îl privi pe King. Ai

zis că Regina m-a respins pentru că nu mă iubea, nu-și dorea magia. Asta era adevărat doar în parte. Cred că m-a iubit, dar nu mai putea urca pe scenă după moartea lui Arnold, nu mai putea să devină steaua mea, din nou, pentru că altcineva avea mai mare nevoie de ea. Se uită din nou la Kate. Tu. Mama ta nu te putea părăsi pe *tine*. Aveai nevoie de ea, așa mi-a spus. Tu erai viața ei. Cât de mult s-a înșelat! Cum se poate compara o adolescentă patetică, cu o carieră legendară pe Broadway, cu o viață cu *mine*?

— Asta pentru că un om ca tine nu poate înțelege dragostea adevărată, zise King. Și cum poți să o învinovățești pe Kate pentru asta? Ea nu a știut nimic.

— Pot să o învinovățesc de ce vreau eu! țipă Morse. Și, în plus, când Regina a vrut să se mărite cu idiotul ăsta de Jorst, Kate a fost într-o totul de acord. O, da, am avut spionii mei. A vrut un bărbat exact ca tatăl ei. Doar asta și ar justifica moartea ei. Dar mai e ceva. Kate, ți-am urmărit evoluția în carieră. Și ai crescut exact ca mizerabilul de taică-tău, cu toate protestele tale, marșuri și alte chestii caritabile. Era deja-vu. Îl omorâsem pe Arnold, dar el apărea din nou: înviașe precum Hidra. Ochii lui Morse se îngustară privind-o pe tânără. Pe un ton ceva mai calm adăugă: Tatăl tău mi-a ruinat viața ținând-o departe de mine pe femeia de care aveam nevoie, femeia pe care o *meritam*. Și după moartea lui, ai preluat tu ștafeta. Dacă nu erai tu, Regina ar fi fost a mea.

— Nu cred că mama ar fi putut iubi pe cineva ca tine, zise Kate disprețuitoare. Nu pot să cred că am avut încredere în tine.

— Ei, sunt și eu un pic actor, Kate. Iar tu ești așa credulă! Când Bruno și-a anunțat candidatura, m-am gândit imediat la tine. Ce coincidență norocoasă! Omul care îl condamnase pe taică-tău pentru o crimă pe care eu i-am băgat-o pe gât candida acum pentru aceeași

funcție ca și omul pe care l-a împușcat tatăl tău. Era perfect. Ideea pentru întreaga punere în scenă mi-a venit instantaneu. Așa că am venit la tine, ți-am vândut toată trista poveste despre tatăl tău, iar tu ai crezut fiecare cuvânt.

Kate se repezi spre el, dar King o ținu.

— Mi-ai zis că ai fost prietenul lor, strigă ea. Că l-ai ajutat pe tata când era în arest pentru crimă și că John Bruno i-a distrus cariera. Aruncă o privire spre King. Mi-a adus diverse decupaje din ziare. Mi-a zis că mi-a cunoscut părinții bine și că i-a ajutat, cu mult înainte ca eu să mă nasc. Cu toate că ei nu mi-au vorbit niciodată de el. Dar mi-a zis că era la Fairmount în ziua aceea și că n-a fost nevoie să îl împuști pe tata; că tocmai lăsa arma jos când tu ai tras. Mi-a zis că ești un criminal. Se uită din nou la Morse. Numai minciuni.

Morse clătină din cap.

— Desigur. Totul face parte din piesă.

— Kate, e periculos să crezi un nebun, zise King.

— Agent King, nu un nebun. Ci un vizionar. Dar recunosc, este o delimitare foarte fină între cele două noțiuni. Iar acum, adăugă Morse, făcând un gest dramatic cu mâna, vine cel de-al treilea și ultimul act al piesei. Moartea tragică a lui Kate Ramsey care își răzbună preaiubitul tată, cu ajutorul sărmanului, dementului Bob Scott, fost agent al Serviciului Secret, luându-i cu ea pe John Bruno și pe Sean King – evident, cu toate dovezile care au fost găsite mai târziu, mulțumită mie. Când te gândești, simetria este nemaipomenită: tată și fică, asasinii a doi candidați prezidențiali, pierind amândoi în același loc. Este una dintre cele mai bune lucrări scrise de mine vreodată.

— Iar tu chiar ești nebun, zise King.

— Întotdeauna mediocrii azvârlă cu pietre în cei străluciți, îi replică Morse mândru de sine. Iar acum, ultimul membru al familiei Ramsey – dulcea, iubitoarea

familie Ramsey - va dispărea de pe acest pământ. Kate, sunt convins că vei avea o moarte frumoasă. Iar eu voi putea să-mi văd de viața mea. Puterea mea artistică este acum complet refăcută. O altă identitate și Europa mă cheamă. Posibilitățile sunt nelimitate, chiar și fără *mama ta*.

Îndreptă pistolul spre Kate. King ridică și el arma.

— De fapt, Sid, am redus opțiunile tale la una singură.

— N-are decât gloanțe oarbe, îi spuse Morse. Ai descoperit și tu asta acum câteva minute.

— Și de aceea i-am smuls lui Kate pistolul din mână și l-am ridicat de pe jos când s-au stins luminile.

— E o cacealma.

— Oare? Arma mea e pe podea. Dar dacă te apleci să verifici, eu te împușc. E similar cu trucul pe care l-ai folosit tu, cu ascensorul. Și cele două pistoale arată oricum la fel. E imposibil să-ți dai seama. Dar hai, uită-te! Și când glonțul meu îți intră în cap, vei ști că te-ai înșelat. Ai dat-o în bară, Sid. Pe un platou, nu pierzi niciodată din ochi pistoalele de recuzită. Un regizor *strălucit* așa ca tine ar trebui să știe lucrul ăsta.

Deodată, Morse nu mai părea așa de încrezător în sine. King se folosi de micul avantaj.

— Ce este, Sid? Ești puțin agitat? Nu-ți trebuie curaj să împuști un om neînarmat sau să îneci bunicuțe în cada de baie. Dar acum putem vedea cât de curajos ești tu, de fapt, pentru că nu mai ești în siguranță, în spatele scenei. Ești vedeta spectacolului, în mijlocul scenei, iar publicul tău așteaptă.

— Ești un actor groaznic. Bravada ta abia dacă ne convinge, răspunse Morse, dar vocea lui trăda o anume tensiune.

— Ai dreptate, nu sunt actor, dar nici nu trebuie să fiu, pentru că aici nu suntem într-un spectacol, nu e ficțiune. Gloanțele sunt adevărate, și cel puțin unul din noi va muri, și nu ne vom mai ridica pentru un bis. Îți

spun cum facem, duelurile sunt nemaipomenite în teatru, așa că hai să facem un duel, Sid. Doar tu și cu mine. King puse degetul pe trăgaci. Când ajung la trei.

Privirea lui îl sfredelea pe Morse, care acum era palid, respirând iute.

— Haide acum, nu mă lăsa baltă. Nu sunt decât un fost agent al Serviciului Secret. Sigur, am omorât oameni care trăgeau spre mine, dar cât de bun pot fi? Cum ai zis, n-am cum să fiu în clasa ta. King se opri și apoi începu să numere. Unu...

Lui Morse începură să-i tremure mâinile și făcu un pas îndărăt.

King strânse mai tare mânerul pistolului.

— N-am mai ținut un pistol în mână de opt ani de zile. Îți aduci aminte ultima oară, nu? Sunt ruginit rău. În lumina asta, chiar și de atât de aproape, probabil pot să te lovesc în trunchi. Dar tot am să te omor.

Morse respira din ce în ce mai repede, și mai făcu un pas înapoi.

— Doi. Privirea lui King rămase ațintită pe chipul lui Morse. Asigură-te că îți respecti marcasele, Sid, și nu uita să faci o plecăciune înainte de a cădea la podea cu o gaură mare în piept. Cu toate acestea, nu-ți face griji, moartea va surveni pe loc.

Când King rosti „trei”, Morse urlă. Luminile se stinseră și King se lăsă în jos, iar glonțul trecu pe deasupra lui. Răsuflă ușurat. Tertipul lui funcționase.

Un minut mai târziu, femeia care o împușcase pe Michelle trecu prin întuneric pe lângă figurile din carton, îndreptându-se spre King. Imediat ce se stinseseră luminile, Tasha își pusese o pereche de ochelari speciali pentru noapte, iar acum vedea totul clar, spre deosebire de King care nu vedea nimic. Trecu pe lângă Michelle, așa cum era căzută, apoi trecu printre două cadre de lemn. King se retrăsese cu Kate

într-un colț, dar, de unde era acum, Tasha putea să-l împuște fără probleme. Ordinele pe care tocmai le primise erau clare. Nu conta restul, Sean King și Kate Ramsey trebuiau să moară.

Tasha îndreptă arma spre el, zâmbind. Ucidea oameni, asta făcea ea. Iar acum se pregătea să mai adauge încă doi pe lista ei.

Zgomotul din spatele ei o făcu să se întoarcă. Raza de lumină a lanternei o lovi în ochi, orbind-o, și acesteia îi urmă un obiect mult mai dur. Cariera de criminală a Tashei fu curmată brusc de glonțul care o lovi în cap.

Michelle se ridică pe picioarele ca gelatina. Se frecă la piept unde glonțul lovise vesta pe care i-o luase lui Simmons. Impactul o trântise la pământ leșinată. O durea ca naiba, dar era vie. Noroc că își revenise la timp.

Îi găsi pe King și pe Kate cu ajutorul lanternei.

— Scuze, am avut o mică problemă, altfel vă veneam în ajutor mai repede. Sunteți teferi?

El făcu semn că da.

— L-ai văzut pe Sidney Morse?

— Sidney, el e în spatele chestiei ăsteia? King aproba din cap. Ea părea dezorientată. Am crezut că e Peter Morse.

— De-abia acum m-am prins și eu. Ai un cuțit?

Îi dădu unul.

— L-am luat de la Simmons, împreună cu lanterna. Ce ai de gând să faci?

— Așteaptă-mă afară. Și ia-o și pe Kate cu tine.

Michelle și Kate se îndreptară spre ușă. King o luă spre ascensor unde Joan era încă suspendată. Îi luă pulsul. Era în viață. Tăie cablurile de care era legată, o ridică pe umăr și se duse afară la Michelle și la Kate.

Pe neașteptate însă o lăsă pe Joan, se aplecă și începu să râsufle repede. Efectul confruntării riscante cu Morse îl lovea abia acum.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă repede Michelle.

— Cred că mi se face rău, o repezi el. Asta se întâmplă.

— Ai mințit adineauri, cu pistolul, nu? Nu era al meu. Tu aveai doar gloanțe oarbe, interveni Kate.

— Da, am mințit, recunosc el printre dinți.

Michelle îi puse o mână pe spate.

— O să fie bine.

— Sunt prea bătrân pentru *prostiile* astea. Mai trase aer în piept de câteva ori și se îndreptă de spate. Nu-ți miroase a fum? întrebă el.

Alergară spre ieșire și aici dădură peste Bruno care arăta îngrozit. Indică spre capătul culoarului, unde flăcările erau deja impenetrabile. Pasajul spre etajele superioare era blocat de un alt zid de flăcări.

Michelle observa un cablu negru pe jos. I-l arătă lui King.

— E ceea ce cred eu că este?

Îl examina și el. Când se ridică, era palid la față.

— A pus explozibil în toată clădirea. Aruncă o privire în jur. Bine, prin urmare, nu putem ieși și n-avem cum să urcăm. Se uită în cealaltă direcție pe culoar. Dacă îmi aduc bine aminte, asta ne duce spre subsol. Iar de acolo nu există ieșire.

— Stai puțin, interveni Michelle. *Putem* ieși prin subsol.

Ajunseră la nivelul de jos, fiind urmați de fumul din infernul în creștere. Aici funcționa sistemul de iluminare, așa că puteau vedea destul de bine.

— Bine, și acum ce facem? întrebă King privind în lungul coridorului blocat de dărâmături undeva pe la mijloc. Ți-am spus doar că nu sunt ieșiri aici. Am verificat asta când Ritter era aici.

— Nu, aici, zise Michelle. Deschise ușa de la liftul de serviciu. O să urcăm cu asta până la etajul trei.

— Etajul trei! exclamă Bruno supărat. Și apoi ce facem, sărim? Asta e o idee nemaipomenită, agent Maxwell, de-a dreptul scilpitoare!

Cu mâinile în șolduri, Michelle se postă chiar în fața lui Bruno.

— De data asta vei face exact așa cum îți spun, așa că taci din gură și urcă... *domnule!*

Îl împinse pe Bruno în lift, apoi se întoarse spre Kate. King făcu un pas în față.

— Tu urcă cu Bruno, apoi trimite liftul înapoi. Eu vă urmez cu Joan și Kate.

Michelle dădu din cap în semn că aprobă, apoi îi dădu pistolul ei.

— Gloanțe adevărate. Ai grijă de tine.

Se urcă în lift, apoi ea și Bruno începură să se tragă în sus manevrând cablurile liftului.

King încercă să o trezească pe Joan când Kate se lăsă la podea.

— Pe mine mă poți lăsa aici. Nu mai vreau să mai trăiesc.

Îngenunche lângă ea.

— Morse s-a jucat cu mintea și cu inima ta, și asta e o combinație greu de învins. Totuși, chiar și așa, n-ai fost în stare să apeși pe trăgaci.

— Mă simt ca o proastă. Vreau să mor.
— Nu, nu vrei. Ai toată viața înaintea.
— Da. Pentru ce? Închisoare?
— Dar ce ai făcut greșit? N-ai omorât pe nimeni. Din câte știu eu, Morse te-a răpit și pe tine și te-a ținut captivă aici.

Kate îl privi.

— De ce faci asta pentru mine?

El șovăi, apoi spuse:

— Pentru că eu l-am luat pe tatăl tău de lângă tine. Îmi făceam datoria, dar când iei viața altcuiva, faptul că-ți făceai datoria nu mai pare o explicație așa de bună. Se opri. Și ai încercat să ne ajuți. Știai că povestea pe care ne-ai turnat-o despre protestul antirăzboi din 1974 n-o să țină, nu-i așa? Știai că te-ai băgat până peste cap în ceva extrem de periculos. Am dreptate, nu?

— Da, admise ea cu voce slabă.

Se auzi liftul coborând.

— Bine, hai să plecăm de aici, zise King.

În timp ce o ajuta să urce, țipatul lui Kate îl făcu să se întoarcă imediat.

Prin fum venea spre ei Sidney Morse. Învârti bara de metal spre King, dar el se aruncă la podea și bara nu îl nimeri.

King scoase pistolul lui Michelle și îl aținti spre Morse.

— Fără cacealma, zise Morse rânjind disprețuitor.

— Fără cacealma, îi răspunse King.

Glonțul îl lovi pe Morse în piept. Uluit, căzu în genunchi și lăsă să-i scape bara din mână. Se uită în jos, atinse rana care sângera, apoi se uită din nou la King, cu o privire lipsită de expresie.

King se ridică încet, ochind inima celuiilalt.

— Primul foc a fost pentru mine. Asta este pentru Arnold Ramsey.

King trase și Morse căzu pe spate, mort.

— Și chiar ar fi trebuit să ai mai mult respect pentru Serviciul Secret, zise King încet, rămânând în picioare lângă trupul neînsuflețit.

Când King observă sângele de la capătul barei de metal, îngheță pentru o fracțiune de secundă, apoi se răsuca și privi fără să-i vină a crede. Kate se sprijinea de zid, cu capul spart. Morse lovise pe lângă el, dar o nimerise pe ea. Ochii fără viață ai tinerei îl priveau neînduplecați. Morse îi omorâse pe amândoi. Tată și fiică. King îngenunche lângă ea și îi închise ușor ochii.

O auzea pe Michelle strigând după el în casa liftului.

O privi îndelung pe tânăra moartă.

— Kate, îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău!

King o luă în brațe pe Joan și o puse în cabina liftului, apoi urcă lângă ea și trase de cablu cu toată puterea.

Undeva pe coridorul de la subsol, într-una dintre încăperi, ceasul detonatorului pe care Morse îl pornise înainte de atacul său criminal ajunse la treizeci de secunde până la explozie.

La etajul al treilea, King o ridică pe Joan din lift și îi explică lui Michelle ce se întâmplase cu Kate și cu Morse.

— Ne pierdem timpul, zise Bruno, căruia evident că nu-i păsa deloc de moartea tinerei. Cum ieșim de aici?

— Pe aici, zise Michelle și o luă la goană pe culoar. Ajunseră în capăt, și ea le indică un tobogan pentru gunoaie care fusese atașat la una dintre ferestre. La capătul toboganului e un tomberon.

— Eu nu sar în gunoaie, declară Bruno indignat.

— Ba ai să sari, îl contrazise Michelle.

Bruno părea că mai are puțin și explodează de furie când observă privirea de gheață din ochii ei. Se urcă pe marginea toboganului și cu un mic impuls din partea lui Michelle începu să alunece cu viteză în jos, țipând cât îl ținea gura până se opri.

— Michelle, tu urmezi, zise King.

Se urcă pe tobogan și dispăru.

Când King, cu Joan în brațe, se urcă la rândul său pe marginea toboganului, ceasul declanșatorului ajunsese la cinci secunde.

Hotelul Fairmount începu să facă implozie exact când King și Joan aterizară în gunoi. Forța dezintegrării hotelului întoarse containerul cu susul în jos, ceea ce probabil fu un lucru bun, căci fundul de metal îi protejă împotriva șocului imprimat de forța exploziei, de fum și dărâmături. Suflul împinse containerul greu la vreo trei metri mai încolo, unde se opri la doar câțiva pași de gardul electricizat.

După ce se lăsă praful, ieșiră din ascunzătoare și priviră la grămada de cărămizi care fusese odată hotelul Fairmount. Dispăruseră odată cu el fantomele lui Arnold Ramsey și Clyde Ritter, și spectrul vinovăției care îl bântuise pe King în toți acești ani.

King se uită spre Joan care gemea și care se ridică încet, privind în jur, ochii ei reușind să distingă peisajul înconjurător. Dădu de Bruno și tresări. Se răsuci și îl zări pe King, iar pe chip i se așternu o expresie de uluire totală.

El ridică din umeri și zise:

— Ar fi bine să te apuci de lecții de catamaran.

Se uita spre Michelle. Ea îi zâmbi slab și îi zise:

— S-a terminat, Sean.

El privi la dărâmături încă o dată și încuviință:

— Da, poate că în sfârșit s-a terminat.

EPILOG

Câteva zile mai târziu, Sean King stătea așezat pe o bucată de lemn ars care făcuse odată parte din frumoasa lui bucătărie și trecea în revistă locul unde până nu demult era casa lui. Când auzi mașina intrând pe alee, se întoarse în acea direcție.

Joan coborî din mașina sa, un BMW.

— Arăți complet refăcută, observă el.

— Nu sunt sigură că mă voi reface complet vreodată. Se așază lângă el. Sean, uite ce e, de ce nu vrei să iei banii? Afacerea e afacere. Ai câștigat banii ăștia.

— Prin toate câte ai trecut, tu îi meriți mai mult decât mine.

— Prin câte am trecut *eu!* Doamne, am fost drogată. Tu ai trăit tot coșmarul ăsta și erai perfect treaz.

— Joan, ia banii și bucură-te de viață, insistă el.

Îi luă o mână într-a ei.

— Atunci, vii cu mine? Cel puțin așa pot să te sprijin, în stilul de viață cu care te-ai obișnuit.

Încerca să afișeze un zâmbet curajos.

— Mulțumesc, dar cred că voi rămâne aici.

Ea se uită în jur la ruinele casei devastate.

— Aici? Ce mai e aici, Sean?

— Păi, aici e viața mea, îi spuse el și își trase mâna încet, eliberând-o dintr-a ei.

Joan se ridică, părând stânjenită.

— Pentru o clipă am crezut că va exista până la urmă un sfârșit ca în povești.

— Ne-am certa tot timpul.

— Și ăsta e un lucru rău?

— Să mă ții la curent cum îți mai merge, îi zise el încet. Vreau să știu de tine.

Ea trase adânc aer în piept, își șterse lacrimile, apoi se uită spre priveliștea oferită de munți.

— Nu cred că am apucat să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

— Ba da, ai făcut-o. Și tu ai fi făcut la fel pentru mine.

— Da, așa e, zise ea convinsă.

Se întoarse cu spatele, părând atât de nefericită, încât King se ridică și o luă în brațe. Ea îl sărută pe obraz.

— Ai grijă de tine, zise ea. Fii cât de fericit poți, îi mai spuse, îndepărtându-se.

— Joan? o strigă, iar ea se întoarse cu fața spre el. N-am spus nimic despre faptul că erai în ascensor pentru că țineam la tine. Țineam foarte mult la tine.

King rămase singur o vreme, până când Michelle veni cu mașina și i se alătură.

— Te-aș întreba cum îți merge, dar cred că știu deja răspunsul. Luă de pe jos o bucată de zid. Sean, poți reconstrui totul, mai bine chiar decât înainte, îi spuse ea.

— Da, numai că aș face-o mai mică. Mă aflu într-o faza a vieții mele în care simt nevoia să minimalizez. Linii curate, simple, poate doar puține chestii decorative ici și colo.

— Hei, nu începe cu chestii din astea cu mine. Dar unde o să stai acum?

— Mă gândeam să închiriez o barcă de la debarcaderul lacului și să o ancoriez aici. Să-mi petrec iarna și poate primăvara pe apă, în timp ce reconstruiesc.

— Pare un plan bun. Se uită spre el puțin agitată. Ce mai face Joan?

— Își vede de noua ei viață.

— Și de milioanele ei. De ce nu ți-ai luat partea?

— Servitutea remunerată nu este ceea ce pare a fi. Ridică din umeri. În realitate, ea e un om bun, dacă reușești să privești în spatele exteriorului de titan. Și cred că mă iubește cu adevărat. În alte condiții poate ar

fi mers între noi.

Michelle avea o expresie de parcă ar fi vrut să știe ce condiții anume au împiedicat acest rezultat, dar se hotărî că era mai bine să nu întrebe.

— De unde ai venit? Washington? o întrebă King.

— Da, voiam să rezolv câteva lucruri. Bruno s-a retras din alegeri, din fericire pentru America. Apropo, pe Jefferson Parks l-au prins la granița cu Canada. Deci l-ai bănuț?

— Până la final. Toată chestia asta a pornit când Howard Jennings a fost mutat la Wrightsburg și a venit să lucreze pentru mine. Parks era contactul lui. El era singurul care ar fi putut aranja asta.

— Ei bine, era chiar sub nasul meu și nici măcar nu mi-am dat seama că știam. Clătină din cap și continuă: Parks i-a recrutat pe Simmons și pe Tasha Reed, femeia împușcată la hotel; amândoi făcuseră parte din programul de protecție a martorilor. Morse i-a plătit pe toți pentru ajutor. Mandatul pentru Bob Scott era unul fals. Parks l-a ascuns în cutia pe care i-a dat-o lui Joan ca noi să ajungem astfel la buncărul pe care Morse l-a cumpărat în numele lui Scott. Printre dărmături au găsit cadavrul lui Scott.

— Toate în numele iubirii, zise King obosit.

— Da, cel puțin în varianta bolnavă, deraiată a lui Sidney Morse. Michelle se așeză lângă el. Ce urmează pentru tine?

— Ce altceva? Sunt avocat.

— Vrei să-mi spui că după toată agitația asta tu ești în stare să te apuci din nou de făcut contracte și testamente?

— E și ăsta un mod de a-ți câștiga traiul.

— Da, dar nu *trăiești* cu adevărat, nu?

— Bine, dar tu? Bănuiesc că ai fost repusă în drepturi în cadrul Serviciului Secret.

— De fapt, am demisionat azi-dimineață. De-asta m-

am dus la Washington.

— Michelle, ai înnebunit? Tocmai ai aruncat pe geam ani din viața ta.

— Nu, m-am scutit de alți ani în care aş fi făcut ceva ce nu voiam să fac. Îşi frecă pieptul, acolo unde o lovise glonțul destinat lui Bruno. Am fost un scut uman. Nu e cel mai sănătos mod de a-ți petrece viața. Cred că mi-am învinețit un plămân.

— Și ce ai de gând să faci?

— Ei bine, am o propunere pentru tine.

— Încă o propunere de la o doamnă deosebită. Oare ce am făcut să merit așa ceva?

Înainte ca Michelle să-i poată răspunde, lângă ei mai opri o camionetă. Apartinea firmei A-l Security. Din mașină coborâră doi bărbați în salopete de lucru, cu centuri cu scule prinse de mijloc.

— Sfinte Sisoe, exclamă cel mai vârstnic din cei doi uitându-se spre locul unde fusese casa. Ce s-a întâmplat aici?

— M-am nimerit cum nu se poate mai prost când m-am gândit să instalez sistemul A-l, zise King.

— Nu-i glumă. Presupun că nu veți avea nevoie de noi astăzi.

— Nu, dar când voi avea o altă casă, veți fi primii pe care îi voi suna.

— Incendiu în bucătărie?

— Nu, o bombă în pivniță.

Cel mai bătrân din instalatori rămase cu gura căscată la King, apoi îi făcu semn agitat colegului său să intre la loc în mașină. Plecară atât de repede, că zburau pietricelele de sub roți.

King redeveni atent la Michelle.

— Bine, propunerea ta?

— Bun, asta este. Făcu o pauză, apoi anunță pe un ton dramatic: înființăm o agenție de detectivi particulari.

King rămase aiurit, cu ochii la ea.

— Vrei să repeți?
— Sean, înființăm propria agenție de investigații.
— Dar nu suntem detectivi.
— Ba sigur că suntem. Tocmai am rezolvat un mister uriaș, foarte complicat.

— Dar nu avem clienți.
— Vom avea. Deja telefonul țârâie încontinuu cu oferte. A sunat până și vechea firma a lui Joan; voiau să accept propunerea ei. Dar eu am zis, la naiba cu asta, hai să intrăm noi doi în afaceri.

— Tu vorbești serios, nu?
— Îndeajuns de serios ca să ofer un avans pentru o casuță, cam la un kilometru și ceva de aici. Cu vedere la lac. Pot să fac scufundări și mă gândeam să iau o barcă și un scuter. Poate te invit și pe tine. Ne putem lua la întrecere.

O privi și clătină din cap de uimire.
— Întotdeauna te miști cu viteza luminii?
— Mi-am dat seama că, dacă te gândești prea mult la un lucru, viața trece pe lângă tine. Și am luat cele mai bune decizii după ureche. Așadar, ce zici? Întinse mâna. Batem palma?

— Vrei un răspuns chiar acum?
— Acum e la fel de bine ca oricând.
— Păi, dacă vrei un răspuns chiar acum, este...
Îi privi fața zâmbitoare, și sclipirea aceea pe care o avea în privire, și începu să se gândească cum ar fi să-și petreacă următorii treizeci de ani din viață întocmind acte și contracte care l-ar fi îndobitocit cu siguranță, câștigându-și traiul în multipli de câte un sfert de oră. Ridică din umeri și zise:

— Bănuiesc că va fi „da”.
Bătură palma.
— Super, zise ea entuziasmată, stai așa, trebuie să facem asta cum trebuie.

Fugi până la mașină, deschise portiera și dinăuntru

picară pe jos o pereche de bețe de schi și un snowboard.

— Sper că biroul tău va fi mai ordonat decât pare să fie mașina, râse King.

— O, Sean, va fi. Sunt foarte bine organizată în viața mea profesională.

— Îhî, admise el neîncrezător.

Michelle împinse lucrurile la loc în mașină și reveni cu o sticlă de șampanie și două pahare.

— Tu faci onorurile, îi zise ea întinzându-i sticla.

King citi eticheta, apoi scoase dopul.

— O alegere bună.

— Așa ar trebui să fie la cât am plătit pentru ea.

— Și cum o să-i spunem acestei agenții nou-nouțe? întrebă el în timp ce turnă șampanie în pahare.

— Mă gândeam... King și Maxwell.

King zâmbi.

— Punem vârsta înaintea frumuseții?

— Cam așa ceva, îi răspunse ea.

Îi oferî unul din paharele cu șampanie.

— Pentru King și Maxwell, toastă Michelle.

Și ciocniră pentru a pecetlui pactul.

MULȚUMIRI

Pentru Michelle, cel mai mare suporter al meu, cea mai bună prietenă, iubirea vieții mele. N-aș fi aici dacă n-ai fi tu.

Pentru Rick Horgan, încă o editare de succes. Cred că ne suntem reciproc datori cu câte o bere.

Pentru Maureen, Jamie și Larry, pentru ajutorul și încurajările voastre.

Pentru Tina, Martha, Bob, Tom, Conan, Judy, Jackie, Emi, Jerry, Karen, Katharine, Michele, Candace și restul familiei de la Warner Books, pentru că întotdeauna au făcut totul pentru mine.

Pentru Aaron Priest, lumina mea călăuzitoare.

Pentru Maria Rejt, pentru comentariile ei inspirate.

Pentru Lucy Childs și Lisa Erbach Vance, pentru tot ce realizați voi în spatele scenei.

Pentru Donna, Robert, Ike, Bob și Rick, pentru ajutorul vostru și pentru sugestiile valoroase.

Pentru Neal Schiff, pentru înțelepciunea și ajutorul tău.

Pentru dr. Monica Smiddy, pentru gândurile tale și cunoștințele de specialitate. Entuziasmul tău debordant a fost foarte apreciat.

Pentru dr. Marina Stajic, pentru ajutorul tău. Discuțiile cu tine au fost fascinante.

Pentru Jennifer Steinberg, care a găsit o mulțime de răspunsuri.

Pentru minunata mea prietenă, dr. Catherine Broome, care mi-a răspuns cu răbdare la toate întrebările.

Pentru Bob Schule, pentru că este un prieten atât de bun și un consultant de clasă, pentru că a citit primele variante și mi-a dat sfaturi bune.

Pentru Lynette și Deborah, pentru că au menținut „proiectul” în direcția cea bună.

Și, la final, scuzele mele tuturor pasagerilor din trenul

Amtrak. Aceia care m-au auzit discutând cu diverși experți despre tehnici de otrăvire pentru intrigă și care au fost probabil speriați de moarte de intențiile mele aparent diabolice.